JAMES DASHNER

CAPTIV ÎN LABIRINT

JAMES DASHNER

Seria: Captiv în labirint

Volumul 1

CAPTIV ÎN LABIRINT

Original: *The Maze Runner* (2009)

Traducere din limba engleză:
SIMONA TOROSCAI

virtual-project.eu

2012

CAPITOLUL 1

Își începu viața cea nouă ridicându-se în picioare, înconjurat de un întuneric rece și de un aer stătut și plin de praf.

Sub el, metal, deasupra lui, metal. O zvâcnire neașteptată zgudui podeaua de sub picioarele lui. Căzu din cauza mișcării bruște și se rostogoli înapoi, cu picături de transpirație apărându-i pe frunte în ciuda aerului rece. Se lovi cu spatele de un perete dur de metal. Alunecă de-a lungul lui până când ajunse în colțul camerei. Lipindu-se de podea, își strânse genunchii la piept, sperând că ochii i se vor obișnui rapid cu întunericul.

Cu o nouă zvâcnitură, camera începu să urce, ca un lift vechi de mină.

Sunete puternice, de lanțuri și de scripeți, ca într-o oțelărie veche, răsunau în cameră, ricoșând din pereți cu un mic geamăt surd. Liftul întunecat se legăna înainte și înapoi în timp ce urca, întorcându-i stomacul pe dos de greață. Îl lovi un miros de ulei ars și i se făcu și mai rău. Îi venea să plângă, dar nu se ivi nicio lacrimă. Nu putea decât să stea acolo, singur, și să aștepte.

Mă cheamă Thomas, se gândi el.

Atât… atât își amintea despre viața lui.

Nu înțelegea cum era posibil așa ceva. Mintea îi funcționa perfect, încercând să analizeze locul și situația. Cunoștințele îi invadau gândurile, date și imagini, amintiri și detalii despre lume și despre cum funcționează ea. Își imagina zăpada pe copaci, cum alerga pe o cărare acoperită de frunze, cum mânca un hamburger, luna aruncând o lumină palidă peste o pajiște plină de iarbă, cum înota într-un lac, o piață aglomerată, cu oameni care-și vedeau de treburile lor.

Și, cu toate astea, nu știa de unde venea sau cum ajunsese în liftul întunecat, sau cine-i erau părinții. Nu-și cunoștea nici măcar numele de familie. Îi treceau prin minte imagini de oameni, dar nu recunoștea pe nimeni, fețele lor erau înlocuite de pete obsedante de culoare. Nu-și putea aminti nicio persoană pe care o cunoștea, nu putea rememora nici măcar o conversație.

Camera continua să urce, legănându-se. Thomas se obișnui cu zgomotul neîntrerupt al lanțurilor care-l ridicau. Trecu o bună bucată de vreme. Minutele se transformau în ore, deși îi era imposibil să fie sigur, pentru că fiecare secundă îi părea o eternitate. Nu. Era mai deștept de atât. După calculele lui își dădu seama că se mișca de aproximativ *o jumătate* de oră.

Întrutotul ciudat, simți cum teama îi dispărea ca un roi de țânțari luați de vânt, fiind înlocuită de o curiozitate intensă. Voia să știe unde se afla și ce se întâmpla.

Cu un geamăt și apoi o izbitură, camera se opri. Schimbarea bruscă îl smuci din poziția ghemuită și-l aruncă pe podeaua dură. Ridicându-se în picioare, simți cum camera se legăna din ce în ce mai puțin, până când se opri. Se lăsă liniștea.

Trecu un minut. Două. Privi în toate direcțiile, dar nu văzu decât întuneric. Pipăi din nou pereții, căutând o ieșire. Dar nu era niciuna, doar metalul rece. Gemu de neputință. Ecoul amplifică sunetul, ca un vaier obsedant al morții. Se stinse și se reinstală liniștea. Țipă, strigă după ajutor, bătu cu pumnii în pereți.

Nimic.

Thomas se întoarse în colțul camerei, își încrucișă brațele și începu să tremure, iar frica reapăru. Simțea un ghem de spaimă în piept, ca și cum inima ar fi vrut să scape, să-i iasă din corp.

— *E cineva*?... *Ajutor*! țipă el, iar fiecare cuvânt rostit îi sfâșia gâtul.

Un zăngănit puternic se auzi deasupra lui. Inspiră speriat, ridicându-și privirea. O fâșie dreaptă de lumină apăru pe tavanul camerei, iar Thomas o privi cum se mărea. Un scârțâit puternic îl anunță că se deschideau două uși glisante. După atâta timp petrecut în întuneric, lumina îi răni ochii; își întoarse privirea, acoperindu-și fața cu amândouă mâinile.

Auzi zgomote deasupra, voci, și simți teama ca o gheară în piept.

— Uitați-vă la țâncul ăsta.

— Câți ani are?

— Arată ca un pleosc în tricou.

— Tu ești pleosc, pulifriciule.

— Frate, pute a *picioare* acolo!

— Sper că ți-a plăcut călătoria, Verdeață.

— Nu există bilet înapoi, frate.

Pe Thomas îl lovi un val de confuzie, amestecată cu panică. Vocile erau ciudate, cu ecou. Unele cuvinte îi erau complet străine, altele îi păreau familiare. Își miji ochii ca să se obișnuiască, în timp ce privea spre lumină și spre cei care vorbeau. La început putea zări doar umbre în mișcare, dar ele se transformară curând în contururile unor corpuri – oameni care se aplecau peste gaura din tavan, privind în jos spre el, arătând cu degetul.

Și apoi, ca și cum obiectivul unui aparat foto ar fi focalizat, fețele deveniră clare. Erau băieți cu toții, unii mai mici, alții mai mari. Thomas nu știa la ce se așteptase, dar vederea acelor chipuri îl uimi. Erau doar adolescenți. Copii. O parte din frică îi dispăru, dar nu atât cât să-i liniștească inima, care-i bătea nebunește.

Cineva îi aruncă o frânghie de sus, având la capăt un laț. Thomas ezită, apoi păși în laț cu piciorul drept și apucă frânghia în timp ce era ridicat spre cer. Multe mâini se întinseră, apucându-l de haine, trăgându-l în sus. I se părea că lumea se învârtea cu el, un vârtej de chipuri, culoare și lumină. Un potop de emoții îi strângea stomacul, așa răsucit și smucit cum era. Îi venea să țipe, să plângă, să vomite. Corul vocilor se oprise, dar cineva vorbi în timp ce îl trăgeau peste marginea ascuțită a cutiei întunecate. Și Thomas știu că nu va uita niciodată acele cuvinte.

— Îmi pare bine de cunoștință, țâncule, spuse băiatul. Bine ai venit în Poiană!

CAPITOLUL 2

Mâinile care îl ajutau nu încetară să roiască în jurul lui până când Thomas nu stătu în picioare și nu își scutură praful de pe tricou și de pe pantaloni. Orbit încă de lumină, se împletici puțin. Era mort de curiozitate, dar încă se simțea prea rău ca să privească cu atenție în jur. Noii lui tovarăși nu spuneau nimic, în timp ce el își întorcea capul de jur-împrejur, încercând să vadă tot.

În timp ce se învârtea încet în cerc, ceilalți copii chicoteau și se holbau la el; unii se întindeau și-l împingeau cu degetul. Erau cel puțin cincizeci, cu hainele pătate și transpirate, de parcă ar fi muncit din greu, de toate constituțiile și rasele, cu părul de diferite lungimi. Thomas simți dintr-odată că amețește, trecând cu ochii de la băieți la locul ciudat în care se trezise.

Se aflau într-o curte enormă, de dimensiunea câtorva terenuri de fotbal, înconjurată de patru ziduri uriașe din piatră cenușie și acoperite pe alocuri cu iederă deasă. Zidurile aveau peste treizeci de metri înălțime și formau un pătrat perfect, fiecare latură fiind despărțită exact la jumătate de o deschizătură la fel de înaltă precum zidurile și care, din câte-și dădea seama Thomas, ducea mai departe spre niște pasaje și coridoare lungi.

— Uitați-vă la Verdeață, spuse o voce ascuțită. Thomas nu putu vedea cui îi aparținea vocea. O să-și rupă gâtul de pulifrici privind noua locuință.

Câțiva băieți râseră.

— Tacă-ți gura, Gally, răspunse o voce mai profundă.

Thomas privi înapoi spre mulțimea de străini din jurul lui. Știa că arăta amețit; se simțea de parcă ar fi fost drogat. Un băiat înalt, cu părul blond și maxilarul pătrat pufni disprețuitor, fără nicio expresie pe față. Un băiat scund și îndesat se bâțâia de pe un picior pe altul, privindu-l pe Thomas cu ochii mari. Un asiatic solid și musculos își încrucișă brațele analizându-l pe Thomas, mânecile strâmte ale tricoului ridicându-i-se și lăsându-i la vedere bicepșii. Un băiat cu tenul măsliniu se încruntă, același care-i urase bun venit. Mulți alții se holbau la el.

— Unde sunt? întrebă Thomas, uimit să-și audă propria voce pentru prima dată, din câte-și amintea. Nu-i părea în ordine, era mai ascuțită decât își închipuise.

— Nu într-un loc bun, îi răspunse băiatul cu tenul măsliniu. Ia-o încet și calmează-te.

— La ce Apărător merge? strigă cineva din spatele mulțimii.

— Ți-am spus, pulifriciule, răspunse o voce pătrunzătoare. E un pleosc, deci va fi un Curățător, fără doar și poate.

Băiatul chicoti de parcă tocmai ar fi spus cel mai hazliu lucru din lume.

Thomas simți din nou o stare acută de confuzie auzind atât de multe cuvinte și fraze care nu aveau sens. *Țânc. Pulifrici. Apărător. Curățător*. Băieții le rosteau atât de natural, încât i se părea ciudat că el nu le înțelegea. Era ca și cum pierderea de memorie îl lăsase fără o parte din vocabular, era dezorientat.

Emoții diferite se luptau în mintea și în inima lui. Confuzie. Curiozitate. Panică. Frică. Dar toate erau legate între ele de sentimentul întunecat al deznădejdii, al senzației că lumea s-a sfârșit pentru el, că a fost ștearsă din memoria lui și înlocuită cu ceva îngrozitor. Îi venea să fugă și să se ascundă de oamenii aceia.

Băiatul cu vocea ascuțită spuse:

— … nici măcar atât, bag mâna-n foc.

Thomas tot nu putea să-i vadă fața.

— Țineți-vă gura, am zis! strigă băiatul cel oacheș. Dacă mai comentați, următoarea pauză va fi de două ori mai scurtă!

El trebuie să fie șeful lor, se gândi Thomas. Fiindcă nu-i plăcea cum toată lumea căsca gura la el, se concentră pe analizarea locului pe care băiatul îl numise Poiana.

Pardoseala curții părea să fie făcută din bucăți uriașe de piatră, multe dintre ele crăpate și pline de iarbă înaltă și buruieni. O clădire ciudată și dărăpănată din lemn lângă unul dintre colțurile pătratului contrasta puternic cu piatra cenușie. O înconjurau câțiva copaci, cu rădăcinile asemenea unor mâini noduroase care păreau că sapă în podeaua de piatră după hrană. Într-un alt colț al curții erau grădini; din locul în care se afla, Thomas recunoscu porumb, roșii, pomi fructiferi.

În cealaltă parte a patrulaterului erau țarcuri cu oi, porci și vaci. O dumbravă întinsă umplea ultimul colț; cei mai apropiați copaci păreau bolnavi și aproape uscați. Deasupra cerul era

albastru și lipsit de nori, dar Thomas nu putea zări nicio urmă de soare, în ciuda luminii. Umbrele crescânde ale zidurilor nu dezvăluiau nici ora, nici direcția; putea fi la fel de bine dimineața devreme sau după-amiaza. În timp ce respira adânc, încercând să-și calmeze nervii, îl năpădi un amestec de mirosuri. Pământ proaspăt răscolit, gunoi, lemn de pin, ceva putred și ceva dulce. Cumva știa că mirosurile proveneau de la o fermă.

Thomas privi înapoi spre temnicerii lui, simțindu-se stânjenit, dar disperat să pună întrebări. *Temniceri*, se gândi el. *De ce mi-a venit în minte cuvântul ăsta*? Le scană fețele, observând fiecare expresie, analizându-i. Ochii unui băiat, aprinși de ură, îl înghețară. Arăta atât de furios, încât Thomas n-ar fi fost surprins dacă băiatul ar fi venit spre el cu un cuțit în mână. Avea părul negru, iar când privirile li se întâlniră băiatul își scutură capul și-și întoarse privirea, mergând spre un stâlp uleios de fier, cu o bancă de lemn lângă el. Un steag multicolor atârna nemișcat în vârful stâlpului, în lipsa vântului care să-i dezvăluie însemnele.

Tulburat, Thomas îl privi pe băiat din spate până când acesta se opri și se așeză. Thomas își întoarse rapid privirea.

Dintr-odată, conducătorul grupului – de vreo șaptesprezece ani – făcu un pas în față. Purta haine obișnuite: tricou negru, jeanși, pantofi sport, un ceas digital. Fără să știe de ce, îmbrăcămintea celor de aici îl miră pe Thomas; i se părea că toți ar fi trebuit să poarte ceva mai amenințător, cum ar fi o zeghe. Băiatul cu tenul măsliniu avea părul tuns scurt și fața proaspăt bărbierită. Dar în afară de faptul că-i certa mereu pe ceilalți, nu avea nimic amenințător.

— E o poveste lungă, țâncule, spuse băiatul. Încetul cu încetul o să înveți, mâine facem Turul împreună. Până atunci… nu strica nimic. Îi întinse o mână. Alby îmi zice. Așteptă, vrând în mod clar să dea mâna cu Thomas.

Thomas refuză. Un fel de instinct puse stăpânire pe el și, fără să spună nimic, plecă de lângă Alby și se îndreptă spre un copac din apropiere, unde se trânti jos, sprijinindu-se cu spatele de coaja dură. Panica se strecură în el din nou, aproape imposibil de suportat. Dar trase adânc aer în piept și își impuse să încerce să accepte situația. *Lasă-te dus de val*, se gândi el. *N-o să înțelegi nimic dacă lași frica să te cuprindă*.

— Atunci spune-mi, strigă Thomas, luptându-se să-și păstreze vocea egală, spune-mi povestea asta lungă.

Alby privi spre prietenii aflați cel mai aproape de el, dându-și ochii peste cap, iar Thomas analiză mulțimea din nou. Prima lui estimare era pe aproape, probabil că erau cincizeci sau șaizeci, de la băieți de unsprezece ani până la adolescenți ca Alby, care părea să fie printre cei mai în vârstă. În acel moment Thomas își dădu seama cu o amețeală îngrețoșată că habar n-avea câți ani avea *el* însuși. Inima îi îngheță la gândul că era atât de amețit, încât nici măcar nu-și cunoștea vârsta.

— Pe bune, spuse el, renunțând să mai facă pe curajosul. Unde sunt?

Alby veni spre el și se așeză jos, cu picioarele încrucișate. Mulțimea de băieți îl urmă și se așeză în spatele lui. Capetele se ițeau de ici-colo, copiii se aplecau în toate direcțiile ca să vadă mai bine.

— Dacă nu ți-e frică, înseamnă că nu ești om, spuse Alby. Dacă te-ai purta altfel te-aș arunca de pe Stâncă, pentru că asta ar însemna că ești un psihopat.

— Stâncă? întrebă Thomas, cu sângele scurgându-i-se din obraji.

— Pulifriciu' mă-sii, spuse Alby, frecându-se la ochi. N-am cum să încep discuțiile astea, mă-nțelegi? Nu omorâm țânci ca tine pe aici, îți promit. Încearcă să nu *fii* omorât; să supraviețuiești, adică.

Făcu o pauză și Thomas își dădu seama că probabil se albise la față și mai mult după ce auzise ultima parte a discursului lui Alby.

— Of, frate, spuse Alby, apoi își trecu mâna prin părul scurt în timp ce scoase un oftat prelung. Nu mă pricep la d-astea, ești prima Verdeață de când a fost ucis Nick.

Ochii lui Thomas se măriră și un alt băiat ieși în față și-i dădu în joacă o palmă după ceafă lui Alby.

— Așteaptă Turul, Alby, spuse el, cu un accent ciudat și puternic. Băiatul o să facă un infarct și n-a aflat nimic încă. Se aplecă și întinse mâna spre Thomas. Newt îmi zice, Verdeață, și tare ne-am bucura toți dacă l-ai ierta pe noul nostru șef cu pleosc-în-creier.

Thomas se întinse și scutură mâna băiatului; părea mai de treabă decât Alby. Newt era mai înalt decât Alby, dar părea să fie cu un an sau doi mai tânăr. Părul lui era blond și lung,

căzându-i în valuri peste tricou. Venele îi ieșeau în relief pe brațele musculoase.

— Mai taci, pulifriciule, mormăi Alby, trăgându-l pe Newt să se așeze lângă el. Măcar el înțelege jumătate din ce spun. Se auziră câteva râsete răzlețe și apoi toată lumea se adună în spatele lui Alby și al lui Newt, strângându-se și mai aproape, așteptând să audă ce spun.

Alby își desfăcu brațele, cu palmele în sus.

— Locul ăsta se cheamă Poiana, da? Aici locuim, aici mâncăm, aici dormim, noi suntem Poienarii. Asta e tot ce…

— Cine m-a trimis aici? întrebă Thomas, frica lăsând loc în sfârșit furiei. Cum…

Dar mâna lui Alby țâșni înainte să termine, apucându-l pe Thomas de tricou în timp ce se apleca în față, căzând în genunchi.

— Ridică-te, țâncule, ridică-te!

Alby se ridică în picioare, trăgându-l și pe Thomas.

Thomas reuși într-un final să stea în picioare, speriat din nou. Se trase cu spatele spre copac, încercând să-l evite pe Alby, care stătea chiar în fața lui.

— Fără întreruperi, băiete! strigă Alby. Dacă ți-am spune totul, ai muri pe loc, lăbarule, după ce te-ai plescăi în chiloți. Strângătorii te-ar lua cu ei și atunci nu ne mai ești de niciun folos!

— Nici măcar nu știu despre ce vorbești, spuse Thomas rar, șocat de cât de calm îi suna vocea.

Newt se întinse și-l cuprinse pe Alby pe după umeri.

— Alby, lasă-l un pic. Îi faci mai mult rău decât bine.

Alby dădu drumul tricoului lui Thomas și făcu un pas în spate, respirând din greu.

— N-am timp să fiu amabil, Verdeață. Vechea viață s-a terminat, începe noua viață. Învață rapid regulile; ascultă, nu vorbi. M-ai înțeles?

Thomas privi spre Newt, sperând la un ajutor. Măruntaiele îi clocoteau și-l dureau. Lacrimile care încă nu apăruseră îi ardeau ochii.

Newt încuviință din cap.

— Verdeață, ai înțeles, da? Încuviință din nou din cap.

Thomas spumega de furie, îi venea să lovească pe cineva. Dar nu spuse decât:

— Mda.

— Bun, spuse Alby. Prima Zi, asta e ziua de azi pentru tine, țâncule. Vine noaptea, Alergătorii se vor întoarce curând. Cutia a ajuns târziu în seara asta, n-avem timp de Tur. Mâine-dimineață, imediat după ce te trezești.

Se întoarse spre Newt.

— Fă-i rost de un pat, du-l la culcare.

— Bun, spuse Newt.

Privirea mijită a lui Alby se întoarse la Thomas.

— În câteva săptămâni o să fii fericit, țâncule. O să fii fericit și o să ne ajuți. Niciunul dintre noi n-a știut nimic în Prima Zi; tu la fel. Mâine începe o viață nouă.

Alby se întoarse și-și făcu drum prin mulțime, apoi se îndreptă spre clădirea din lemn înclinată, aflată în colț. Apoi majoritatea copiilor se risipiră, fiecare aruncându-i lui Thomas o privire lungă înainte să se îndepărteze.

Thomas își încrucișă brațele la piept, închise ochii și respiră adânc. Foamea îi rodea măruntaiele, înlocuită rapid de o tristețe care-i dădea dureri de inimă. Era prea mult. Unde se afla? Ce era locul ăsta? Era un fel de închisoare? Dacă da, de ce fusese trimis aici și pentru cât timp? Limba era ciudată și nici unuia nu părea să-i pese dacă trăiește sau moare. Lacrimile amenințau să-i umple din nou ochii, dar refuză să le dea drumul.

— Ce-am făcut? șopti el, fără să vrea neapărat să-l audă cineva. Ce-am făcut, de ce m-au trimis aici?

Newt îl bătu pe umăr.

— Verdeață, ce simți tu acum am simțit cu toții. Toți am trecut prin Prima Zi, am ieșit din cutia aia neagră. Da, lucrurile sunt grave și în curând vor fi și mai grave, ăsta-i adevărul. Dar, cu timpul, vei lupta bine și sincer. Văd că nu ești un smiorcăit.

— E o închisoare? întrebă Thomas, căutând în vidul minții, încercând să găsească o crăpătură spre trecutul lui.

— Ai terminat cu întrebările? îi răspunse Newt. N-are rost să-ți răspund; nu încă, cel puțin. Mai bine liniștește-te acum, acceptă Transformarea, mâine vine dimineața.

Thomas nu spuse nimic, plecându-și capul, cu ochii la pământul crăpat și pietros. Un șir de buruieni cu frunze mici creșteau pe lângă marginea unui bloc de piatră, cu flori galbene mărunte ițindu-se în căutarea soarelui, dispărut de mult după zidurile enorme ale Poienii.

— Chuck o să ți se potrivească, spuse Newt. Un țânc mic și gras, dar un găgăuță de treabă până la urmă. Stai aici, mă întorc.

Newt abia terminase propoziția, când un strigăt brusc și pătrunzător răsună în aer. Înalt și strident, țipătul aproape inuman se auzi ca un ecou în toată curtea. Toți copiii din jur se întoarseră să privească spre zona de unde se auzise. Thomas simți cum îi îngheață sângele în vine când își dădu seama că sunetul îngrozitor venea dinspre clădirea de lemn.

Chiar și Newt tresări, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Pulifriciu' mă-sii, spuse el. Docșii ăia nu pot avea grijă de băiatul ăla zece minute fără ajutorul meu?

Clătină din cap și-l lovi ușurel pe Thomas în picior.

— Găsește-l pe Chuckie, spune-i că el trebuie să se ocupe de unde vei dormi.

Apoi se întoarse și se îndreptă alergând în direcția clădirii.

Thomas se lăsă în jos de-a lungul scoarței aspre a copacului până când atinse din nou pământul; se lipi la loc de trunchi și închise ochii, dorindu-și să se poată trezi din visul ăsta îngrozitor.

CAPITOLUL 3

Thomas șezu acolo câteva clipe, prea copleșit ca să se miște. Într-un final se forță să privească spre clădirea dărăpănată. Un grup de băieți se învârteau în jurul ei, privind spre ferestrele de sus, ca și cum s-ar fi așteptat să iasă un monstru hidos, țâșnind prin sticlă și lemn.

Un clinchet metalic în crengile de deasupra lui îi atrase atenția și îl făcu să ridice privirea; observă o rază roșie-argintie chiar înainte să dispară după trunchiul copacului. Sări în picioare și înconjură copacul, întinzându-și gâtul după un semn a ceea ce auzise, dar nu văzu decât alte crengi, brun-cenușii, încolăcindu-se și părând tot atât de vii ca degetele unui schelet.

— Asta a fost unul dintre gândacii-cu-lame, spuse cineva.

Thomas se întoarse spre dreapta și văzu un puști în apropiere, scund și îndesat, care se holba la el. Era mic, probabil cel mai mic dintre toți din grupul pe care-l văzuse, de vreo doisprezece sau treisprezece ani. Părul închis la culoare îi atârna peste urechi și pe gât, atingându-i umerii. Niște ochi albaștri străluceau pe un chip altfel demn de milă, slab și roșiatic.

Thomas îl salută cu o mișcare a capului.

— Gândacii… și mai cum?

— Gândacii-cu-lame, spuse băiatul, arătând spre vârful copacului. Nu-ți fac nimic, decât dacă ești destul de prost să îi atingi. Făcu o pauză. Țâncule.

Nu păru în largul lui spunând ultimul cuvânt, ca și cum n-ar fi prins pe de-a-ntregul argoul din Poiană.

Un alt țipăt, lung și apăsător sfâșie aerul, iar inima lui Thomas tresări. Frica era asemenea unei transpirații înghețate pe piele.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă el, arătând spre clădire.

— Nu știu, răspunse băiatul durduliu, păstrând încă în voce notele înalte de copil. Ben e înăuntru, bolnav rău. L-au prins.

— L-au prins?

Lui Thomas nu-i plăcu felul malițios în care băiatul rosti ultimele cuvinte.

— Mda.

— Cine sunt cei care l-au prins?

— Să sperăm că n-o să afli niciodată, răspunse puștiul, părând mult prea relaxat pentru situația în care se aflau. Îi întinse mâna. Mă cheamă Chuck. Eu eram Verdeața înainte să apari tu.

El e ghidul meu în noaptea asta? se gândi Thomas. Nu putea scăpa de senzația de disconfort total, iar acum apărea și iritarea. Nimic n-avea sens. Îl durea capul.

— De ce mă strigă toată lumea Verdeață? întrebă, strângând rapid mâna lui Chuck, apoi dându-i drumul.

— Fiin'că ești ultimul Nou-venit.

Chuck arătă spre Thomas și râse. Un alt țipăt veni din casă, un sunet ca de animal flămând chinuit.

— Cum poți să râzi? întrebă Thomas, îngrozit de sunet. Pare că cineva moare acolo.

— O să fie bine. Nimeni nu moare dacă se întoarce la timp să ia Serul. E totul sau nimic. Mort sau viu. Numai că doare ca naiba.

Asta îl făcu pe Thomas să tacă.

— Ce doare ca naiba?

Ochii lui Chuck îl ocoliră, ca și cum n-ar fi fost sigur de ce ar trebui să spună.

— Ăăă, să fii înțepat de Dureroși.

— Dureroși?

Thomas era din ce în ce mai confuz. *Înțepat. Dureroși*. Cuvintele aveau ceva îngrozitor în ele și, dintr-odată, nu mai era atât de sigur dacă voia să știe despre ce vorbea Chuck.

Chuck ridică din umeri, apoi privi în altă parte, dându-și ochii peste cap.

Thomas oftă neputincios și se sprijini din nou de copac.

— Mi se pare că nu cunoști mult mai multe decât mine, spuse el, dar știa că nu era adevărat. Pierderea de memorie era ciudată. Își amintea cum funcționau lucrurile, dar fără date precise, fără chipuri, fără nume. Ca o carte intactă, dar din care la fiecare al doisprezecelea cuvânt lipsea unul, făcând-o să fie greu și enervant de citit. Nu știa nici măcar câți ani avea.

— Chuck... câți ani crezi că am?

Băiatul îl analiză din cap până-n picioare.

— Aș zice că ai șaisprezece ani. Și în caz că te întrebai, ai un metru șaptezeci și cinci, păr închis la culoare. A, și ești urât ca foamea. Pufni în râs.

Thomas era atât de uimit, încât abia dacă auzi ultima parte. Șaisprezece? Avea șaisprezece ani? Se simțea mult mai în vârstă.

— Serios? se opri, căutându-și cuvintele. Cum…

Nici nu știa ce să întrebe.

— Nu-ți face griji. O să fii amețit câteva zile, dar apoi o să te obișnuiești cu locul ăsta. Eu m-am obișnuit. Trăim aici, asta e. Mai bine decât într-o grămadă de pleosc.

Își miji ochii, anticipând poate întrebarea lui Thomas.

— *Pleosc* e un alt cuvânt pentru căcat. Căcatul face pleosc când cade în oalele noastre de noapte.

Thomas îl privi pe Chuck, nevenindu-i să creadă că purta o astfel de discuție.

— Interesant, fu tot ce reuși să spună. Se ridică în picioare și trecu pe lângă Chuck spre clădirea cea veche. Baracă era un cuvânt mai potrivit. Părea de trei sau patru etaje și pe cale să se prăbușească în orice clipă; un aranjament aiurit de bușteni, scânduri, sfoară groasă și ferestre, puse laolaltă aparent la întâmplare, cu zidurile masive de piatră, acoperite de iederă, ridicându-se în spatele ei. În timp ce traversa curtea, mirosul distinct de lemne de foc, amestecat cu acela de carne care fierbea îi făcură stomacul să chiorăie. Faptul că știa acum că cel care striga nu era decât un copil bolnav îl făcu pe Thomas să se simtă mai bine. Până când se gândi la ce cauzase strigătul…

— Cum te cheamă? îl întrebă Chuck din spate, alergând să-l ajungă din urmă.

— Poftim?

— *Numele* tău? Încă nu ne-ai spus și știu că măcar atât îți amintești.

— Thomas.

Abia dacă se auzi spunându-l, gândurile sale îndreptându-se într-o nouă direcție. Dacă Chuck avea dreptate, însemna că tocmai descoperise o legătură cu ceilalți băieți. Un punct comun în pierderea de memorie. Toți își aminteau numele. De ce nu numele părinților? De ce nu numele unui prieten? De ce nu numele *de familie*?

— Îmi pare bine, Thomas, spuse Chuck. Nu-ți face griji, o să am grijă de tine. Sunt aici de o lună și cunosc locul ăsta pe dinafară. Poți să te bazezi pe Chuck, da?

Thomas aproape că ajunsese în fața ușii barăcii și a micului grup de băieți adunați acolo, când îl năpădi un val brusc și surprinzător de furie. Se întoarse către Chuck:

— Nu poți nici măcar să-mi *spui* ceva. N-aș numi asta a avea grijă de mine.

Se întoarse spre ușă, cu intenția să intre și să afle niște răspunsuri. De unde veneau curajul și hotărârea asta bruscă habar n-avea.

Chuck ridică din umeri.

— Nimic din ce-aș spune nu ți-ar folosi, spuse el. Practic, și eu sunt un nou-venit încă. Dar pot fi prietenul tău…

— Nu am nevoie de prieteni, îl întrerupse Thomas.

Ajunse la ușă – o scândură urâtă din lemn decolorat – și o deschise, văzând mai mulți băieți cu chipuri îngrijorate stând la capătul unei scări strâmbe, cu treptele și balustrada îndoite și răsucite în toate părțile. Un tapet întunecat acoperea pereții salonului și ai holului, pe jumătate cojit. Singurele decorațiuni erau o vază prăfuită pe o masă cu trei picioare și o fotografie alb-negru cu o femeie în vârstă, îmbrăcată cu o rochie albă, demodată. Lui Thomas îi aminteau de o casă bântuită dintr-un film sau așa ceva. Erau chiar și scânduri lipsă din podea.

Duhnea a praf și a transpirație, un contrast puternic cu mirosurile plăcute de afară. Niște becuri fluorescente pâlpâitoare luminau din tavan. Nu se gândise încă la asta, dar se întreba de unde electricitate într-un loc cum era Poiana. Se holbă la femeia din fotografie. O fi locuit cândva aici? O fi avut grijă de oamenii ăștia?

— Hei, ia uitați, e Verdeață, strigă unul dintre băieții mai mari.

Tresărind, Thomas își dădu seama că era băiatul cu părul negru care se uitase urât la el mai devreme. Părea să aibă vreo cincisprezece ani, era înalt și slab. Nasul îi era cât un pumn mai mic și semăna cu un cartof deformat.

— Țâncul ăsta cred că s-a plescăit în pantaloni când l-a auzit pe Benny plângând ca o fată. Îți trebuie un scutec, pulifriciule?

— Mă cheamă Thomas.

Trebuia să plece de lângă tipul ăsta. Fără să mai spună ceva se îndreptă spre scări, doar pentru că erau aproape și nu avea nicio idee ce să facă sau să spună. Dar bătăușul păși în fața lui, cu o mână ridicată.

— Ia stai așa, Verdeață.

Arătă cu degetul spre etajul superior.

— Nou-veniții nu au voie să vadă pe cineva care a fost… *prins*. Newt și Alby nu te lasă!

— Care e problema ta? întrebă Thomas, încercând să nu-și dea de gol frica prin voce, încercând să nu se gândească la ce-a vrut să spună puștiul prin *prins*. Nici măcar nu știu unde sunt. Nu vreau decât un pic de ajutor.

— Ascultă-mă, Verdeață. Băiatul se încruntă și-și încrucișă brațele la piept. Te-am mai văzut. Ceva nu e în regulă cu faptul că ai apărut aici și o să aflu ce anume.

O undă de căldură pulsa în venele lui Thomas.

— Eu nu te-am mai văzut niciodată. Habar n-am cine ești și nici nu-mi pasă, se repezi el.

Dar, serios vorbind, de unde să știe? Și cum de puștiul ăsta își amintea de *el*?

Bătăușul chicoti, un râs scurt amestecat cu flegmă. Apoi chipul îi deveni serios, iar sprâncenele i se arcuiră spre interior.

— *Te-am văzut*, țâncule. Nu sunt prea mulți pe aici care să poată spune că au fost înțepați. Arătă spre etaj. Eu am fost. Știu prin ce trece Benny. Am trecut prin asta. Și *te-am* văzut în timpul Transformării. Se întinse și-l împunse pe Thomas cu degetul în piept. Și pun pariu pe prima ta masă la Tigaie că Benny va spune că te-a văzut și el.

Thomas refuză să-și întoarcă privirea, dar se hotărî să nu spună nimic. Panica îl cuprindea iar. Lucrurile continuau să se înrăutățească?

— Durerosul te-a făcut să te scapi pe tine? spuse băiatul cu un rânjet. Ești un pic speriat? Nu vrei să fii înțepat, nu?

Iar cuvântul ăsta. *Înțepat*. Thomas încercă să nu se gândească la el și arătă spre etaj, de unde gemetele bolnavului răsunau în clădire.

— Dacă Newt a urcat acolo vreau să vorbesc cu el.

Băiatul nu spuse nimic. Îl fixă pe Thomas câteva secunde, apoi clătină din cap.

— Știi ce? Ai dreptate, Tommy, n-ar trebui să fiu atât de rău cu Nou-veniții. Du-te sus și sunt sigur că Alby și Newt o să te pună la curent. Serios, du-te. Scuză-mă.

Îl bătu ușurel pe Thomas pe umăr, apoi păși înapoi, făcându-i semn în direcția scărilor. Dar Thomas știa că băiatul punea ceva la cale. Faptul că-și pierduse din memorie nu-l făcea un idiot.

— Cum te cheamă? întrebă Thomas, trăgând de timp, încercând să decidă dacă ar trebui să urce sau nu.

— Gally. Și nu lăsa pe nimeni să te păcălească. Eu sunt adevăratul șef aici, nu țâncii de sus. Eu. Poți să-mi spui Căpitanul Gally dacă vrei.

Zâmbi pentru prima dată, iar dinții i se potriveau cu nasul dezgustător. Îi lipseau vreo doi sau trei și niciunul nu se apropia nici pe departe de culoarea albă. Răsuflarea lui ajunse la Thomas suficient cât să-i simtă mirosul, aducându-i cine știe ce amintire îngrozitoare care îi scăpa. I se întoarse stomacul pe dos.

— OK, spuse el, așa de sătul de tipul ăsta încât îi venea să țipe, să-i tragă un pumn. Căpitanul Gally rămâne atunci.

Exageră un salut, simțind un val de adrenalină când își dădu seama că întrecuse măsura.

Câteva chicoteli scăpară din mulțime, iar Gally privi în jur, cu fața roșie. Aruncă o privire înapoi spre Thomas, ura ridându-i fruntea și încrețindu-i nasul monstruos.

— Urcă, spuse Gally. Și ferește-te din calea mea, rahat cu ochi ce ești.

Arătă din nou spre etaj, dar nu-și luă ochii de la Thomas.

— Bine.

Thomas mai privi o dată în jur, jenat, confuz, furios. Simțea sângele urcându-i în obraji. Nimeni nu făcu nicio mișcare ca să-l împiedice să facă ce-i spusese Gally, cu excepția lui Chuck, care stătea la ușa principală, clătinând din cap.

— N-ai voie, spuse băiatul. Ești un Nou-venit, nu poți urca acolo.

— Du-te, spuse Gally cu un rânjet. Du-te sus.

Thomas regretă că intrase, dar *chiar* voia să vorbească cu Newt ăla.

Începu să urce scările. Fiecare treaptă gemea și scârțâia sub greutatea lui; s-ar fi oprit de teamă să nu cadă prin lemnul vechi dacă n-ar fi lăsat o situație atât de stânjenitoare jos. Urcă, strâmbându-se la fiecare pocnitură. Scările ajungeau la un palier, o luau la stânga, apoi dădeau într-un hol cu balustradă, cu mai multe camere. Doar de la o singură cameră se vedea lumină prin crăpătura de sub ușă.

— Transformarea! strigă Gally de jos. Așteapt-o cu nerăbdare, pulifriciule!

De parcă ironia i-ar fi dat lui Thomas o doză bruscă de curaj, păși spre ușa întredeschisă, ignorând scândurile scârțâitoare și râsetele de jos, ignorând asaltul de cuvinte pe care nu le înțelegea, înăbușindu-și senzația de groază pe care acestea i-o provocau. Întinse mâna, apăsă clanța și deschise ușa.

Înăuntru Newt și Alby erau aplecați deasupra cuiva care stătea pe pat.

Thomas se înclină ca să vadă despre ce naiba era vorba, dar, când văzu bine în ce stare era pacientul, inima îi îngheță. Fu nevoit să lupte cu gustul de fiere care-l îneca.

Privirea fu rapidă, de doar câteva secunde, dar suficientă cât să-l urmărească pentru totdeauna. O siluetă încovoiată și palidă, zvârcolindu-se în agonie, cu pieptul gol și oribilă. Linii groase și rigide de vene de un verde bolnăvicios se întrețeseau pe trupul și membrele băiatului, ca niște frânghii pe sub piele. Era acoperit de răni violacee, de pete roșii, de zgârieturi pline de sânge. Ochii însângerați îi ieșeau din orbite, privind încoace și încolo. Imaginea i se întipărise deja în minte lui Thomas, înainte ca Alby să se ridice brusc, blocând vederea, nu și gemetele și țipetele, împingându-l pe Thomas afară din cameră și apoi trântind ușa după ei.

— Ce cauți aici, Verdeață? țipă Alby, cu buzele strânse de furie și ochii în flăcări.

Thomas se simți slăbit.

— Eu... ăăă... vreau niște răspunsuri, murmură el, dar nu reuși să rostească cuvintele cu convingere, și simți că îi venea să renunțe. Ce avea băiatul ăla? Thomas se ghemui lângă balustrada de pe hol și fixă podeaua, neștiind ce să facă mai departe.

— Mișcă-ți fundul de aici. Acum, îi ordonă Alby. Chuck o să te ajute. Dacă te mai văd o dată până mâine dimineață nu mai prinzi încă una viu. Te arunc de pe Stâncă, m-ai înțeles?

Thomas se simțea umilit și speriat. Se simțea de parcă s-ar fi micșorat până la dimensiunile unui șoricel. Fără să spună o vorbă, trecu pe lângă Alby și o luă spre scările scârțâitoare, cât de repede putea. Ignorând privirile insistente ale celor de jos, și în special pe cele ale lui Gally, ieși pe ușă, trăgându-l pe Chuck de mână.

Thomas îi ura pe oamenii ăștia. Îi ura pe toți. Cu excepția lui Chuck.

— Ia-mă de lângă tipii ăștia, spuse Thomas.

Își dădu seama că Chuck s-ar putea să fie singurul lui prieten.

— Am înțeles, răspunse Chuck, cu o voce veselă, de parcă ar fi fost încântat că era nevoie de el. Dar mai întâi să-ți luăm ceva de mâncare de la Tigaie.

— Nu știu dacă voi mai putea mânca vreodată.

Nu după ce tocmai văzuse ce văzuse.

Chuck încuviință din cap.

— Ba da, vei mânca. Ne întâlnim la același copac unde ne-am văzut înainte, în zece minute.

Thomas era mai mult decât fericit să plece de lângă casa de lemn și o luă înapoi spre copac. Nu știa decât de puțin timp ce însemna să fii viu aici și deja își dorea să se termine. Își dorea cu toată ființa să-și poată aminti ceva din viața lui de dinainte. Orice. Mama, tata, un prieten, școala, un hobby. O fată.

Clipi cu putere de câteva ori, încercând să-și alunge din minte imaginea pe care tocmai o văzuse.

Transformarea. Gally o numise *Transformare*.

Nu era frig, dar Thomas se înfioră iar.

CAPITOLUL 4

Thomas se rezemă de copac în așteptarea lui Chuck. Analiză structura Poienii, acest loc al coșmarurilor în care părea să-i fie sortit să trăiască. Umbrele zidurilor se măriseră considerabil, urcând deja pe marginile acoperite de iederă ale suprafețelor de piatră din partea opusă.

Măcar asta îl ajuta să se orienteze – clădirea din lemn ghemuită în colțul de nord-vest, înghesuită într-o bucată de umbră, păduricea în colțul din sud-vest. Zona fermei, unde câțiva muncitori încă lucrau pe câmp, se întindea pe toată partea nord-estică a Poienii. Animalele se aflau în colțul de sud-est, mugind, cântând și lătrând.

Exact în mijlocul curții gaura Cutiei era deschisă, ca și cum l-ar fi invitat să sară înapoi și să meargă acasă. Lângă ea, la vreo șase metri spre sud, se afla o clădire din blocuri dure de beton, cu o ușă de fier amenințătoare la intrare, fără ferestre. Un mâner mare și rotund, ca un volan din oțel, era singurul mod de a deschide ușa, ca într-un submarin. În ciuda a ceea ce tocmai văzuse, Thomas nu știa ce simțea mai mult: curiozitatea de a ști ce se afla înăuntru sau groaza de a afla.

Thomas tocmai își îndreptase atenția asupra celor patru deschideri mari de la mijlocul zidurilor principale ale Poienii, când Chuck sosi, cu câteva sendvișuri, mere și cu două căni metalice cu apă. Sentimentul de ușurare care-l cuprinse pe Thomas îl surprinse: nu era *complet* singur în locul ăsta.

— Tigaie n-a fost prea încântat că am dat buzna în bucătărie înainte de cină, spuse Chuck, așezându-se jos lângă copac și făcându-i semn lui Thomas să facă la fel. Thomas se așeză, luă sendvișul, dar ezită, imaginea contorsionată și îngrozitoare a ceea ce văzuse în baracă răsărindu-i în minte. Curând însă foamea birui și mușcă zdravăn. Gustul minunat de șuncă, brânză și maioneză îi umplu gura.

— Mmm, murmură Thomas cu gura plină. Eram mort de foame.

— Ți-am zis eu. Chuck mesteca la sendvișul lui.

După alte câteva înghițituri Thomas puse în sfârșit întrebarea care-l chinuia.

— Ce era de fapt în *neregulă* cu tipul ăla, Ben? Nici nu mai arată a om.

Chuck aruncă o privire spre casă.

— Nu prea știu, murmură el absent. Nu l-am văzut.

Thomas își dădea seama că băiatul nu-i spunea tot adevărul, dar hotărî să nu-l preseze.

— N-ai vrea să-l vezi, crede-mă.

Continuă să mănânce, mușcând din mere în timp ce analiza deschiderile uriașe din ziduri. Deși de unde stătea îi era greu să vadă, era ceva ciudat în legătură cu marginile de piatră ale ieșirilor spre coridoarele de afară. Avu o senzație neplăcută de amețeală privind spre zidurile impozante, de parcă ar fi plutit deasupra lor în loc să stea la baza lor.

— Ce e dincolo? întrebă el, spărgând în sfârșit tăcerea. Face parte dintr-un castel sau ceva de genul ăsta?

Chuck ezită. Păru stânjenit.

— Ăăă, n-am fost niciodată în afara Poienii.

Thomas tăcu.

— Îmi ascunzi ceva, spuse el în cele din urmă, terminând ultima îmbucătură și luând o gură mare de apă. Frustrarea de a nu primi niciun răspuns de la nimeni începea să-l calce pe nervi. Era și mai rău dacă se gândea că, chiar dacă ar primi răspunsuri, n-ar ști dacă sunt adevărate.

— De ce sunteți atât de secretoși?

— Pur și simplu așa merge treaba. Lucrurile sunt destul de ciudate și cei mai mulți dintre noi nu știm totul. Nu știm nici pe *jumătate* măcar.

Pe Thomas îl deranja faptul că lui Chuck nu părea să-i pese de ceea ce tocmai spusese, că părea să-i fie indiferent faptul că viața îi fusese furată. Ce era cu oamenii ăștia? Thomas se ridică în picioare și începu să meargă spre deschiderea estică.

— N-a zis nimeni că nu pot să arunc o privire.

Trebuia să afle ceva sau își pierdea mințile.

— Hei, stai! strigă Chuck, alergând să-l ajungă din urmă. Ai grijă, chestiile alea se închid.

Deja părea că nu mai putea răsufla.

— Se închid? repetă Thomas. Despre ce vorbești?

— Despre Porți, țâncule.

— Porți? Nu văd nicio poartă.

Thomas știa că Chuck nu inventa lucruri și era evident că ceva îi scăpa. Începu să devină neliniștit și-și dădu seama că încetinise ritmul, nemaifiind la fel de nerăbdător să ajungă la ziduri.

— Cum numești deschiderile alea mari? Chuck arătă în sus spre spațiile enorme din ziduri. Acum se aflau la o distanță de numai nouă metri de deschideri.

— Le numesc *deschideri mari*, spuse Thomas încercând să-și înfrunte disconfortul cu sarcasm, dezamăgit că nu-i ieșea.

— Ei bine, alea sunt *porți*. Și se închid în fiecare noapte.

Thomas se opri, gândindu-se că Chuck vorbea aiurea. Privi în sus, dintr-o parte într-alta, analiză blocurile masive de piatră în timp ce senzația de disconfort se transformă în frică.

— Cum adică, *se închid*?

— O să vezi singur în curând. Alergătorii se întorc îndată, apoi zidurile alea mari se vor *mișca* și vor acoperi deschiderile.

— Ești dus cu pluta, murmură Thomas.

Nu putea înțelege cum ar putea zidurile gigantice să se miște; era așa de sigur că asta nu se putea întâmpla, încât se relaxă, gândindu-se că Chuck îi juca o farsă.

Ajunseră la una dintre deschiderile uriașe care duceau afară, spre alte cărări de piatră. Thomas rămase cu gura căscată, mintea golindu-i-se de orice gând când o văzu de aproape.

— Asta se cheamă Poarta de Est, spuse Chuck, de parcă i-ar fi prezentat cu mândrie o operă de artă creată de el.

Thomas abia îl auzi, șocat de cât de mare era de aproape. Cu o lățime de cel puțin șase metri, gaura din zid urca până sus. Marginile deschiderii erau netede, cu excepția unui model ciudat, care era la fel de ambele părți. În partea stângă a Porții de Est erau săpate în stâncă niște găuri mari de câțiva centimetri în diametru și la o distanță de treizeci de centimetri una de alta, începând de jos și continuând până în vârf.

În partea dreaptă a Porții, din marginea zidului ieșeau tije de treizeci de centimetri, tot de câțiva centimetri în diametru, cu același model ca găurile din partea opusă. Menirea lor era evidentă.

— Glumești? întrebă Thomas, groaza strecurându-i-se la loc în stomac. Nu e o glumă? Zidurile chiar *se mișcă*?

— Ce altceva aș fi putut să spun?

Lui Thomas îi veni greu să accepte această posibilitate.

— Nu știu. Am crezut că era o ușă care se închidea sau un minizid care ieșea din cel mare. Cum să se miște zidurile astea? Sunt enorme și arată de parcă ar fi aici de mii de ani.

Ideea că acele ziduri se mișcau și-l închideau înăuntrul locului ăstuia pe care-l numeau Poiana era de-a dreptul înfricoșătoare.

Chuck își ridică brațele, evident frustrat.

— Nu știu, pur și simplu se mișcă. Fac un zgomot... La fel se întâmplă și în Labirint, zidurile alea se deplasează în fiecare noapte.

Thomas, cu atenția atrasă brusc de un detaliu nou, se întoarse cu fața spre băiatul mai mic.

— Ce-ai spus?

— Hâm?

— Tocmai ai spus ceva despre un labirint, ai spus „La fel se întâmplă și în *Labirint*".

Fața lui Chuck se înroși.

— Am terminat-o cu tine. Am terminat.

Se îndreptă înapoi spre conacul de lângă care plecaseră.

Thomas îl ignoră, mai interesat ca niciodată de ce se afla în afara Poienii. Un *labirint*? În fața lui, dincolo de Poarta de Est, zărea pasaje care duceau la stânga, la dreapta și drept înainte. Iar zidurile coridoarelor erau similare cu cele care înconjurau Poiana, solul era din aceleași blocuri masive de piatră ca în curte. Iedera părea mai deasă acolo. În depărtare, mai multe deschideri în ziduri duceau la alte cărări, iar și mai departe, la vreo sută de metri, coridorul care mergea drept înainte ajungea într-o fundătură.

— Arată ca un labirint, șopti Thomas, aproape râzând singur. De parcă lucrurile nu erau destul de ciudate. I-au șters memoria și l-au pus într-un labirint uriaș. Era atât de nebunesc, încât chiar că părea amuzant.

Inima i se opri o clipă când un băiat apăru pe neașteptate de după un colț, intrând pe coridorul principal dintr-o anexă din dreapta, alergând spre el și spre Poiană. Transpirat, cu fața roșie, cu hainele lipite de corp, băiatul nu încetini, abia aruncându-i lui Thomas o privire în timp ce trecea pe lângă el. Se îndreptă direct spre clădirea joasă din beton de lângă Cutie.

Thomas se întoarse după el, cu ochii pironiți asupra alergătorului extenuat, neștiind de ce îl surprindea atât de mult

această nouă întâmplare. De ce *nu* se duc să cerceteze labirintul? Apoi își dădu seama că alți băieți intrau prin celelalte trei deschideri ale Poienii, toți alergând și arătând la fel de zdrențăroși ca tipul care tocmai trecuse pe lângă el. Însemna că nu era de bine în labirint dacă tipii ăștia se întorceau atât de obosiți.

Îi urmări curios întâlnindu-se în fața ușii de fier a micii clădiri. Unul dintre băieți răsuci mânerul ruginit, scrâșnind din dinți de efort. Chuck îi spusese ceva despre alergători mai devreme. Ce-or fi făcut în labirint?

Ușa cea mare se descuie în cele din urmă și, cu un scârțâit asurzitor de metal, băieții o deschiseră larg. Dispărură înăuntru, trăgând-o după ei cu un zăngănit puternic. Thomas privea în gol, mintea încercând să găsească o explicație pentru ceea ce tocmai văzuse. Nu-i veni nimic în minte, dar ceva în legătură cu clădirea aia veche și ciudată îi făcea pielea de găină, îi dădea fiori.

Cineva îl trase de mânecă, întrerupându-i șirul gândurilor. Chuck se întorsese.

Înainte să apuce să se gândească, întrebările îi curgeau de pe buze de-a valma.

— Cine sunt băieții ăia și ce făceau? Ce e în clădirea aia? Se întoarse și arătă spre Poarta de Est. Și de ce naiba locuiți într-un labirint?

Simțea o senzație de neliniște, care-i făcea capul să plesnească de durere.

— Nu mai spun niciun cuvânt în plus, răspunse Chuck, cu o convingere nouă în voce. Cred c-ar trebui să mergi la culcare devreme, vei avea nevoie de somn. Aaa – se opri el, ridicând un deget, ciulindu-și urechea dreaptă – se întâmplă.

— Ce? întrebă Thomas, gândindu-se că era cam ciudat că Chuck se purta dintr-odată ca un adult, și nu ca un copil disperat după un prieten, cum era cu doar câteva clipe înainte.

Un bubuit puternic răsună în aer, făcându-l pe Thomas să tresară. Îi urmă un scrâșnet îngrozitor. Thomas se împiedică și căzu. Parcă tot pământul se mișca. Privi în jur, cuprins de panică. Zidurile se închideau. Zidurile *chiar* se închideau, prinzându-l înăuntrul Poienii. Un val de claustrofobie îl inundă, apăsându-i plămânii, de parcă ar fi fost umpluți cu apă.

— Calmează-te, Verdeață, strigă Chuck ca să acopere zgomotul. Sunt doar zidurile!

Thomas abia dacă îl auzi, prea fascinat, prea tulburat de închiderea porților. Se ridică în picioare și făcu câțiva pași nesiguri înapoi ca să privească mai bine, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Zidul uriaș de piatră din stânga lor părea să sfideze toate legile cunoscute ale fizicii, alunecând pe sol, aruncând scântei și praf în timp ce se mișca, piatră pe piatră. Scrâșnetul îi zgâlțâia oasele. Thomas își dădu seama că *doar* acel zid se mișca, îndreptându-se spre vecinul din stânga, gata să se închidă cu tijele care intrau în găurile săpate de vizavi. Privi în jur la celelalte deschideri. Se simțea de parcă capul i se învârtea mai repede decât corpul, iar stomacul i se întorcea pe dos din cauza amețelii. În toate cel patru laturi ale Poienii doar zidurile din dreapta se mișcau spre stânga, închizând spațiul Porților.

Imposibil, se gândi el. *Cum se poate așa ceva*?

Luptă împotriva dorinței de a alerga acolo, de a se strecura pe lângă bucățile de stâncă înainte să se închidă și de a scăpa din Poiană. Rațiunea învinse: labirintul ascundea și mai multe necunoscute decât situația lui din curtea dinăuntru.

Încercă să vizualizeze în minte cum funcționa întreaga structură. Ziduri masive de piatră, înalte de sute de metri, mișcându-se ca ușile de sticlă glisante – o imagine din vechea lui viață care-i apăru în minte. Încercă să păstreze amintirea, să completeze imaginea cu fețe, nume, un loc, dar ea se stinse în întuneric. O înțepătură de tristețe încolți printre celelalte emoții.

Privi cum zidul din dreapta ajunse la capăt, tijele de legătură găsind locul și intrând fără niciun efort. Un bubuit răsună peste Poiană când toate cele patru Porți se închiseră peste noapte. Thomas simți un ultim moment de panică, o scurtă senzație de frică trecându-i prin corp, apoi aceasta dispăru.

O senzație surprinzătoare de calm îl liniști. Scoase un oftat prelung de ușurare.

— Uau, spuse el, simțindu-se prost spunând doar atât.

— Nu-i ni’ca, cum ar zice Alby, murmură Chuck. Te obișnuiești după o vreme.

Thomas mai privi o dată în jur, atmosfera locului fiind complet diferită acum că toate zidurile nu lăsau loc de scăpare. Încercă să-și imagineze scopul unui asemenea lucru și nu știa dacă era

rău sau bine: faptul că erau închiși *înăuntru* sau că erau protejați de ceva ce se afla *afară*. Acest gând curmă scurtul moment de calm, stârnindu-i în minte un milion de posibilități în legătură cu ce-ar putea trăi în labirintul de afară, toate îngrozitoare. Frica îl cuprinse din nou.

— Vino, spuse Chuck, trăgându-l pe Thomas de mânecă a doua oară. Crede-mă, când vine noaptea e bine să fii în pat.

Thomas știa că nu are de ales. Se strădui să-și înăbușe sentimentele și-l urmă.

CAPITOLUL 5

Ajunseră aproape de partea din spate a Cartierului General – așa numea Chuck structura înclinată din lemn, cu ferestre –, într-o umbră întunecată între clădire și zidul de piatră dindărătul ei.

— Unde mergem? întrebă Thomas, încă sub influența acelor ziduri care se închideau, gândindu-se la labirint, simțind confuzie și teamă. Își spuse să se oprească, pentru că altfel își va pierde mințile. Încercând să găsească un pic de normalitate, făcu o încercare de glumă.

— Dacă vrei un sărut de noapte bună, las-o baltă.

Chuck nu se opri.

— Taci și stai pe-aproape.

Thomas oftă adânc și ridică din umeri înainte de a-l urma pe băiat în spatele clădirii. Merseră în vârful picioarelor până la o fereastră mică și prăfuită, de unde o rază îngustă de lumină se revărsa asupra zidului de piatră și a iederii. Thomas auzi pe cineva mișcându-se înăuntru.

— Baia, șopti Chuck.

— Și?

O senzație de disconfort îi furnică pielea.

— Îmi place să le fac chestia asta. Mă face să mă simt bine înainte de culcare.

— Să le faci ce?

Ceva îi spunea lui Thomas că Chuck punea ceva la cale.

— Poate ar trebui să…

— Taci și privește.

Chuck se urcă în tăcere pe o cutie mare de lemn care se afla chiar sub fereastră. Se ghemui în așa fel încât capul să-i fie mai jos decât ar fi putut persoana dinăuntru să-l vadă. Apoi își ridică mâna și ciocăni ușor în geam.

— E o prostie, șopti Thomas.

Nici că se putea un moment mai nepotrivit pentru o farsă; Newt sau Alby ar putea fi înăuntru.

— Nu vreau să am probleme, abia am ajuns!

Chuck își înăbuși un hohot de râs punându-și mâna la gură. Ignorându-l pe Thomas, se ridică și ciocăni din nou în geam.

O umbră acoperi lumina, apoi fereastra se deschise. Thomas se grăbi să se ascundă, lipindu-se de spatele clădirii cât putu de mult. Nu-i venea să creadă că fusese păcălit ca să facă o farsă cuiva. Unghiul de vedere oferit de fereastră îl proteja pe moment, dar știa că dacă cel dinăuntru scotea capul pe geam ca să vadă mai bine el și Chuck ar fi fost observați.

— Cine-i acolo? strigă băiatul din baie, cu vocea ascuțită și plină de mânie. Thomas trebui să-și rețină un icnet când își dădu seama că era Gally; deja *cunoștea* vocea asta.

Pe neașteptate Chuck își ridică dintr-odată capul spre fereastră și strigă cât îl țineau plămânii. O căzătură puternică înăuntru demonstră că trucul funcționase, iar șirul de înjurături care-i urmară îi anunță că Gally nu fusese prea încântat. Pe Thomas îl lovi un amestec ciudat de groază și rușine.

— O să te omor, pulifriciule! strigă Gally, dar Chuck sărise deja de pe cutie și alerga spre curtea Poienii. Thomas îngheță auzindu-l pe Gally deschizând ușa și alergând din baie.

Thomas își reveni în cele din urmă din confuzie și porni după noul – și singurul – lui prieten. Tocmai dăduse colțul când Gally ieșea țipând din Cartierul General, ca o fiară fioroasă în libertate.

Arătă imediat spre Thomas.

— Vino aici! strigă el.

Thomas își pierdu curajul resemnat. Totul părea să indice că va căpăta un pumn în figură.

— N-am fost eu, jur, spuse el, deși stând acolo îl analiză pe băiat și își dădu seama că, de fapt, n-ar trebui să fie atât de îngrozit. Gally nu era atât de mare, de fapt l-ar putea bate dacă ar fi nevoit.

— N-ai fost tu? mârâi Gally. Veni încet spre Thomas și se opri chiar în fața lui

— Și atunci de unde știi că e ceva ce n-ai făcut tu?

Thomas nu spuse nimic. Era stânjenit, dar nu atât de speriat cum era cu câteva clipe în urmă.

— Nu sunt un bou, Verdeață, se răsti Gally. I-am văzut fața grasă a lui Chuck la fereastră.

Arătă din nou cu degetul spre el, de data asta chiar spre pieptul lui Thomas.

— Dar ai face bine să te hotărăști repejor cine vrei să-ți fie prieten și cine dușman, m-ai auzit? Încă o fază din asta, nu-mi pasă dacă e ideea ta de papă-lapte sau nu, și o să curgă sânge. Ai înțeles, Nou-venitule?

Dar înainte ca Thomas să poată răspunde Gally se întoarse și plecă.

Thomas nu voia decât să încheie toată povestea.

— Scuze, murmură el, strâmbându-se de cât de prostește îi ieși cuvântul din gură.

— Eu te știu pe tine, adăugă Gally fără să privească înapoi. Te-am văzut în timpul Transformării și o să mă prind eu cine ești.

Thomas privi cum bătăușul dispăru înapoi în Cartierul General. Nu-și amintea mare lucru, dar ceva îi spunea că niciodată nu îi displăcuse cineva atât de tare. Se întoarse și-l văzu pe Chuck în picioare, cu privirea în pământ, rușinat.

— Mulțumesc mult, *prietene*. Scuze, dacă știam că e Gally n-o făceam, jur.

Spre propria sa uimire, Thomas râse. Cu o oră în urmă nu credea că va mai auzi un asemenea sunet din gura lui.

Chuck îl privi mai atent pe Thomas și începu să rânjească.

— Ce e?

Thomas clătină din cap.

— Să nu-ți pară rău. Țâncul... o merita, și eu nici măcar nu știu ce e un țânc. A fost grozav.

Se simțea mult mai bine.

•

Câteva ore mai târziu Thomas stătea într-un sac moale de dormit lângă Chuck, pe o peluză de lângă grădină. Era un gazon mare, pe care nu-l observase înainte, și destul de mulți din grup îl aleseseră ca loc de dormit. Lui Thomas i se păru ciudat, dar se părea că nu erau destule camere în Cartierul General. Măcar era cald. Ceea ce-l făcu să se gândească a suta mia oară *unde* se aflau. Creierul lui avea dificultăți în a-și aminti nume de locuri, de țări sau de conducători, cum era organizată lumea. Și nici copiii din Poiană nu aveau niciun habar sau, dacă știau, nu spuneau.

Rămase întins în tăcere o perioadă lungă de timp, privind stelele și ascultând șoaptele ușoare ale diverselor conversații ce se auzeau în Poiană. Somnul era departe și nu putea scăpa de

disperarea și deznădejdea care-i inundau corpul și mintea. Bucuria temporară prilejuită de farsa făcută de Chuck lui Gally se risipise demult. Fusese o zi lungă și ciudată.

Totul era atât de… ciudat. Își amintea o mulțime de lucruri mărunte din viață: a mânca, haine, a învăța, a se juca, imagini generale despre cum funcționa lumea. Dar orice detaliu care ar fi putut întregi imaginea pentru a crea o amintire reală și completă fusese cumva șters. Era ca și cum ar fi privit o imagine printr-o undă de apă murdară. Mai mult decât orice, poate, se simțea… *trist*.

Chuck îi întrerupse gândurile.

— Hei, Verdeață, ai supraviețuit Primei Zile.

— Cu greu. *Nu acum, Chuck*, îi venea să spună. *N-am chef*.

Chuck se ridică să se sprijine într-un cot, privindu-l pe Thomas.

— O să înveți multe în următoarele zile, o să începi să te obișnuiești. Bun?

— Ăăă, mda, bun, cred. De unde vin toate cuvintele și expresiile astea?

Era ca și cum ar fi luat o altă limbă și ar fi amestecat-o cu a lui.

Chuck căzu la loc cu o bufnitură puternică.

— Nu știu, sunt aici doar de o lună, nu ți-am spus?

Thomas se întreba dacă Chuck știa mai multe decât spunea. Era un băiat ciudățel, amuzant și părea inocent, dar cine putea ști? De fapt, era la fel de misterios ca toate celelalte din Poiană.

Trecură câteva minute și Thomas simți că îl ajungea oboseala zilei, apăsarea ca de plumb a somnului luându-i în stăpânire creierul. Dar îi veni în minte un gând, de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în creier și apoi i-ar fi dat drumul. Un gând la care nu se aștepta și care nu era sigur de unde venea.

Dintr-odată Poiana, zidurile, Labirintul, toate îi păreau… familiare. Liniștitoare. Un val de calm i se răspândi în piept și, pentru prima dată de când se afla aici, nu mai simțea că Poiana era cel mai rău loc din univers. Rămase nemișcat, simți că i se măreau ochii și respirația i se opri mult timp. *Ce s-a întâmplat*? se gândi el. *Ce s-a schimbat*? În mod ironic, sentimentul că totul va fi bine îi produse o agitație ușoară.

Fără să înțeleagă prea bine cum, știa ce trebuia să facă. Nu pricepea. Sentimentul – revelația – era ciudat, străin și familiar în același timp. Dar părea… în regulă.

— Vreau să fiu unul dintre băieții ăia care ies afară, spuse cu voce tare, neștiind dacă Chuck mai era treaz. În Labirint.

— Ha? fu răspunsul lui Chuck.

Thomas simți o notă de enervare în vocea lui.

— Alergătorii, spuse Thomas, dorindu-și să știe de unde îi venea gândul acela. Nu știu ce fac afară, dar vreau și eu.

— Nu știi ce vorbești, mormăi Chuck și se întoarse pe partea cealaltă. Dormi.

Thomas simți un nou val de încredere, chiar dacă într-adevăr *nu* știa despre ce vorbea.

— Vreau să fiu Alergător.

Chuck se întoarse și se sprijini într-un cot.

— Poți să uiți de treaba asta chiar acum.

Thomas se miră de reacția lui Chuck, dar insistă:

— Nu încerca să…

— Thomas. Nou-venitule. Prietene. Las-o baltă.

— Îi spun lui Alby mâine. *Alergător*, se gândi Thomas. *Nici măcar nu știu ce înseamnă asta. Am înnebunit de tot*?

Chuck se întinse cu un hohot de râs.

— Ești un pleosc. Dormi.

Dar Thomas nu putea renunța.

— E ceva afară care mi se pare cunoscut.

— Dooormi.

Atunci i se aprinse beculețul; Thomas avu senzația că mai multe bucăți de puzzle fuseseră asamblate. Nu știa cum va arăta imaginea în final, dar simți că următoarele cuvinte aproape că le spunea altcineva.

— Chuck, cred… cred că *am mai fost* aici.

Auzi cum prietenul său se ridică, auzi cum inspiră. Dar Thomas se întoarse pe partea cealaltă și nu mai spuse nimic, îngrijorat că ar putea strica această senzație de încurajare, că ar putea distruge calmul liniștitor care-i umplea inima.

Somnul veni mult mai repede decât se așteptase.

CAPITOLUL 6

Cineva îl scutura pe Thomas să se trezească. Deschise ochii și văzu o față holbându-se la el mult prea de aproape; totul în jurul lor era cufundat încă în întunericul dimineții. Deschise gura să vorbească, dar o mână rece i-o acoperi, forțându-l să tacă. Intră în panică până când văzu cine era.

— Șșș, Verdeață. Nu vrei să-l trezim pe Chuckie, nu?

Era Newt, tipul care părea să fie al doilea la conducere. În aer se simțea mirosul respirației lui.

Deși Thomas era uimit, teama îi dispăru imediat. Nu putea să nu fie curios, întrebându-se ce voia băiatul ăsta de la el. Thomas încuviință din cap, dându-și silința să spună da din ochi, până când Newt își luă în cele din urmă mâna, apoi se lăsă pe spate.

— Haide, Verdeață, șopti băiatul cel înalt, ridicându-se în picioare. Se aplecă și-l ajută pe Thomas să se ridice; era atât de puternic, încât părea c-ar putea să-i rupă brațul. Trebuie să-ți arăt ceva înainte de trezire.

Orice urmă de somn dispăruse deja din mintea lui Thomas.

— OK, spuse el simplu, gata să-l urmeze.

Știa că ar trebui să fie suspicios, neavând încă niciun motiv să aibă încredere în cineva, dar curiozitatea birui.

Se aplecă rapid și se încălță.

— Unde mergem?

— Vino după mine și stai aproape.

Se strecurară printre corpuri adormite înghesuite, Thomas aproape împiedicându-se de câteva ori. Călcă pe mâna cuiva, câștigând drept răsplată un strigăt ascuțit de durere și un pumn în gamba piciorului.

— Scuze, șopti el, ignorând privirea lui Newt.

După ce ieșiră din zona gazonului și pășiră pe piatra dură și cenușie a curții, Newt o luă la fugă, îndreptându-se spre zidul de vest. Thomas ezită la început, întrebându-se de ce trebuia să alerge, dar își veni rapid în fire și îl urmă în același ritm.

Lumina era slabă, dar orice obstacol părea o umbră mai întunecată, așa că putu să se orienteze rapid. Se opri odată cu Newt, chiar lângă zidul masiv care se ridica deasupra lor ca un

zgârie-nori (o altă imagine care plutea în adâncurile de nepătruns ale memoriei sale pierdute). Thomas observă luminițe roșii strălucind ici-colo pe suprafața zidului, mișcându-se, oprindu-se, aprinzându-se și stingându-se.

— Ce sunt alea? șopti el cât de tare îndrăzni, întrebându-se dacă vocea îi suna la fel de tremurat precum se simțea el. Roșul pâlpâitor al luminilor era o avertizare ascunsă.

Newt stătea la doar câțiva metri în fața păturii groase de iederă de pe zid.

— Când va fi nevoie să afli, vei afla, Verdeață.

— Păi e cam aiurea să mă trimiți într-un loc în care nimic n-are sens și să nu-mi răspunzi la întrebări. Thomas se opri, uimit de el însuși. *Țâncule*, adăugă el, învestind cuvântul cu tot sarcasmul de care era capabil.

Newt izbucni într-un hohot de râs, dar se opri rapid.

— Îmi placi, Verdeață. Acuma taci și lasă-mă să-ți arăt ceva.

Newt făcu un pas înainte și-și îndesă mâna în iedera deasă, dând la o parte de pe zid câteva tulpini ca să lase la vedere o fereastră acoperită de praf, de forma unui pătrat cu latura de vreo șaizeci de centimetri. Era întunecată acum, de parcă ar fi fost vopsită cu negru.

— Ce căutăm? șopti Thomas.

— Ia-o încet, băiete. O să vezi despre ce e vorba destul de curând.

Trecu un minut, apoi trecură două. Și alte câteva minute. Thomas se foi întrebându-se cum putea Newt să stea acolo, nemișcat și răbdător, privind în întuneric.

Apoi lucrurile se schimbară.

Prin fereastră străluci o lumină ciudată, care arunca un spectru ezitant de culori pe fața și pe corpul lui Newt, ca și cum ar fi stat lângă o piscină iluminată. Thomas rămase total nemișcat, ghemuindu-se, încercând să vadă ce era în partea cealaltă. Un nod greu i se puse în gât. *Ce e aia*? se gândi el.

— Acolo e Labirintul, șopti Newt, cu ochii mari de parc-ar fi fost în transă. Tot ce facem, Verdeață, toată viața noastră se învârte în jurul Labirintului. Știi, fiecare secundă din fiecare zi o petrecem în onoarea Labirintului, încercând să rezolvăm ceva ce nu pare să aibă o soluție. Și vrem să-ți arătăm de ce nu trebuie să te joci cu el, de ce nenorocitele de ziduri se închid în fiecare seară și de ce nu trebuie niciodată să-ți scoți nasul afară.

Newt se dădu înapoi, ținându-se de tulpinile de iederă. Îi făcu semn lui Thomas să se așeze în locul lui și să privească pe fereastră.

Thomas făcu întocmai, aplecându-se înainte până când atinse cu nasul suprafața rece a geamului. Îi trebui o clipă ca ochii să observe obiectul în mișcare din partea cealaltă, să privească prin praf și murdărie și să vadă ceea ce Newt voia ca el să vadă. Și când văzu simți că i se oprește respirația, ca și cum ar fi suflat un vânt rece și ar fi înghețat aerul.

O creatură mare, rotundă, de mărimea unei vaci, dar fără o formă clară, se învârtea și se agita în coridorul de afară. Se cățără pe zidul opus, apoi păși pe fereastra din sticlă groasă cu un zgomot puternic. Thomas țipă înainte să se poată controla, se trase de lângă fereastră, dar creatura sări înapoi, lăsând fereastra intactă.

Thomas trase puternic aer în piept și se aplecă încă o dată. Era prea întuneric ca să vadă clar, dar niște lumini ciudate străluceau dintr-o sursă necunoscută, dezvăluind umbre de țepi argintii și piele strălucitoare. Extremități amenințătoare cu dispozitive la capete ieșeau din corpul creaturii ca niște arme: un ferăstrău, un set de foarfeci, bastoane lungi al căror scop îl puteai doar ghici.

Creatura era o combinație îngrozitoare de animal cu mașină și părea să știe că era observată, părea să știe ce se afla înăuntrul zidurilor Poienii, părea să vrea să intre și să se înfrupte din carne de om. Thomas simți cum îi urcă un fior de gheață în piept, cum se mărește ca o tumoare, împiedicându-l să respire. Chiar și cu golul de memorie, era sigur că nu mai văzuse niciodată ceva atât de îngrozitor.

Păși înapoi, curajul pe care-l simțise cu o seară înainte evaporându-se.

— Ce e chestia aia? întrebă el. Simți cum îi tremură ceva în stomac și se întrebă dacă va mai putea vreodată să mănânce.

— Durerroși, așa le spunem noi, răspunse Newt. Urâcioase chestii, nu? Bucură-te că Durerroșii *ies* numai noaptea. Bucură-te că există zidurile astea.

Thomas înghiți, întrebându-se cum ar putea să iasă vreodată din Poiană. Dorința lui de a deveni Alergător primise o lovitură puternică. Dar trebuia s-o facă. Cumva *știa* că trebuia s-o facă. Era ciudat să simtă asta, mai ales după ceea ce tocmai văzuse.

Newt privi spre fereastră absent.

— Acum știi ce naiba se ascunde în Labirint, prietene. Acum știi că nu e de joacă. Ai fost trimis în Poiană, Verdeață, și noi avem pretenția să supraviețuiești și să ne ajuți să facem ce am fost trimiși aici să facem.

— Ce anume? întrebă Thomas, chiar dacă era îngrozit să afle răspunsul.

Newt se întoarse ca să-l privească fix în ochi. Primele semne ale zorilor apăruseră, iar Thomas putea zări fiecare detaliu de pe fața lui Newt, pielea încordată, fruntea încrețită.

— Să găsim ieșirea, Verdeață, spuse Newt. Să rezolvăm nenorocitul de Labirint și să găsim drumul spre casă.

•

Câteva ore mai târziu, după ce porțile se redeschiseră, scrâșnind și gemând, și zguduind pământul, Thomas stătea la o masă de picnic uzată în fața Cartierului General. Nu se putea gândi la altceva decât la Durerroși, care ar putea fi rolul lor, ce făceau afară în timpul nopții, cum ar fi să fii atacat de ceva atât de îngrozitor.

Încercă să-și scoată imaginea din minte, să se gândească la altceva. La Alergători. Tocmai plecaseră fără să spună o vorbă nimănui, țâșnind în Labirint cu viteză maximă și dispărând după colț. Și-i imagină în timp ce ciugulea cu furculița din ouăle cu șuncă, nevorbind cu nimeni, nici măcar cu Chuck, care mânca în liniște lângă el. Săracul de el obosise încercând să înceapă o conversație cu Thomas, care refuza să răspundă. Nu voia decât să fie lăsat în pace.

Pur și simplu nu înțelegea, creierul lui era prea încărcat încercând să analizeze situația absolut imposibilă. Cum era posibil ca un labirint, cu ziduri atât de masive și de înalte să fie atât de mare, încât zeci de copii să nu-l poată rezolva după cine știe cât timp? Cum putea să existe o asemenea structură? Și, mai important, *de ce*? Care ar putea fi scopul unui astfel de lucru? De ce se aflau cu toții acolo? De *cât timp* se aflau acolo?

Oricât încerca s-o evite, mintea sa se tot întorcea la imaginea Durerosului. Fratele lui fantomă părea să sară pe el ori de câte ori clipea sau se freca la ochi.

Thomas știa că era un băiat deștept, o simțea cumva în el. Dar nimic nu avea sens aici. Cu excepția unui singur lucru. El

trebuia să fie Alergător. De ce simțea asta atât de puternic? Chiar și acum, văzând ce era în labirint?

O bătaie pe umăr îi întrerupse gândurile. Ridică privirea și-l văzu pe Alby stând în picioare în spatele lui, cu brațele încrucișate.

— Arăți odihnit, nu? spuse Alby. Te-ai uitat bine pe fereastră azi-dimineață?

Thomas se ridică în picioare, sperând că venise timpul pentru răspunsuri sau poate sperând la o distragere de la gândurile negre.

— Am văzut destul cât să vreau să aflu despre locul ăsta, spuse el, nădăjduind să evite să-i provoace tipului ăsta furia pe care o văzuse izbucnind în ziua precedentă.

Alby încuviință din cap.

— Și eu, țâncule. Acum începem Turul. Începu să meargă, dar se opri, cu un deget în aer. Fără întrebări până la sfârșit, m-ai înțeles? N-am timp să povestesc cu tine toată ziua.

— Dar… Thomas se opri când sprâncenele lui Alby se ridicară. De ce trebuia să fie așa de nesimțit? Dar spune-mi tot, vreau să știu tot.

Thomas se hotărâse cu o seară înainte să nu mai spună nimănui cât de ciudat de familiar îi părea locul, senzația stranie că mai fusese aici, faptul că-și amintea lucruri despre el. Să povestească lucrurile astea părea o idee foarte proastă.

— O să-ți spun când o să vreau să-ți spun, Verdeață. Hai să mergem.

— Pot să vin și eu? întrebă Chuck de la masă.

Alby întinse mâna și-l trase pe băiat de ureche.

— Au! țipă Chuck.

— N-ai treabă, rahat cu ochi? întrebă Alby. Chestii de curățat? Chuck își dădu ochii peste cap. Distracție plăcută.

— O să încerc.

Dintr-odată îi păru rău pentru Chuck, își dori ca oamenii să se poarte mai frumos cu el. Dar nu putea face nimic, trebuia să plece.

Se îndepărtă împreună cu Alby, cu speranța că Turul începuse în mod oficial.

CAPITOLUL 7

Porniră de la Cutie, care era închisă acum. Ușile duble din metal erau închise pe podea, acoperite cu vopsea albă, ștearsă și crăpată. Se luminase bine, umbrele se întindeau în direcția opusă celei de ieri. Thomas încă nu văzuse soarele, dar părea că urma să răsară de după zidul estic în orice moment.

Alby arătă în jos spre uși.

— Asta e Cutia. O dată pe lună primim un Nou-venit ca tine, fără greș. O dată pe *săptămână* primim provizii, haine, ceva de mâncare. N-avem nevoie de prea multe, ne gospodărim singuri în Poiană.

Thomas încuviință din cap, arzând de dorința de a pune întrebări. *Îmi trebuie niște bandă adezivă ca să-mi acopăr gura*, se gândi el.

— Nu știm nimic despre Cutie, mă-nțelegi? continuă Alby. De unde vine, cum ajunge aici, cine e responsabil. Cei care ne-au trimis aici nu ne-au spus nimic. Avem energie electrică, ne creștem și ne cultivăm singuri mâncarea, primim haine și chestii de-astea. Am încercat o dată să trimitem înapoi în Cutie o Verdeață, dar chestia n-a vrut să pornească până nu l-am scos.

Thomas se întreba ce se afla sub uși când nu era acolo Cutia, dar își ținu gura. Simțea un amestec de emoții – curiozitate, frustrare, mirare – toate întrețesute cu oroarea persistentă față de Durerosul de dimineață.

Alby continua să vorbească, fără să se obosească să-l privească pe Thomas în ochi.

— Poiana e împărțită în patru sectoare.

Își ridică degetele în timp ce rosti următoarele patru cuvinte: Grădinile, Abatorul, Cartierul General, Căpățânile. Ai priceput?

Thomas ezită, apoi clătină din cap, confuz.

Pleoapele lui Alby clipiră scurt în timp ce continua să vorbească; avea aerul de parcă i-ar fi trecut prin minte vreo mie de alte lucruri pe care ar fi preferat să le facă. Arătă spre colțul cel mai nordic, unde se aflau câmpurile și pomii fructiferi.

— Grădinile, unde avem recoltele. Apa e adusă prin țevi în pământ, așa a fost dintotdeauna, altfel am fi murit de foame de mult. Aici nu plouă niciodată. Niciodată.

Arătă spre colțul sudic, spre țarcurile de animale și grajd.

— Abatorul, unde creștem și omorâm animalele.

Arătă spre apartamentele de locuit.

— Cartierul General, care e de două ori mai mare față de cum era când au ajuns aici primii locuitori, pentru că tot construim când ne trimit lemn și indivizi din ăștia ca tine. Nu e frumos, dar merge. Oricum, cei mai mulți dorm afară.

Thomas simți că amețește. Atâtea întrebări îi fulgerau prin minte, încât nu și le putea aminti pe toate.

Alby arătă spre colțul de sud-est, spre zona pădurii, precedată de câțiva copaci amărâți și de niște bănci.

— Acolo sunt Căpățânile. Cimitirul e chiar în colț, în desiș. Nu sunt prea multe aici. Poți să mergi acolo, să stai și să te odihnești, cum ai chef. Își drese glasul, de parcă ar fi vrut să schimbe subiectul. Următoarele două săptămâni vei lucra câte o zi cu câte un alt Apărător, până când aflăm la ce te pricepi mai bine. Curățător, Zidar, Strângător, Excavator, o să-ți placă ceva, așa se întâmplă întotdeauna. Haide.

Alby se îndreptă spre Poarta de Sud, aflată între ceea ce numise Căpățâni și Abator. Thomas îl urmă, strâmbând din nas la mirosul de noroi și de baligă care venea de la țarcurile animalelor. *Cimitir*? se gândi el. *De ce au nevoie de un cimitir într-un loc plin de adolescenți*? Asta îl neliniștea mai mult decât faptul că nu cunoștea unele cuvinte pe care le tot repeta Alby. Cuvinte precum *Curățător* și *Strângător*, care nu sunau prea bine. Fu cât pe ce să-l întrerupă pe Alby, cum făcuse până acum, dar îi porunci gurii să tacă.

Curios, își îndreptă atenția spre țarcurile din zona Abatorului.

Câteva vaci ronțăiau și rumegau dintr-o troacă plină cu fân verzui. Niște porci leneveau într-o băltoacă noroioasă, câte o coadă mișcându-se din când în când fiind singurul semn că trăiau. Într-un alt țarc erau oi și cotețe de găini și de curcani. Muncitorii forfoteau în zonă, de parcă și-ar fi petrecut întreaga viață la o fermă.

De ce îmi amintesc de animalele astea? se întrebă Thomas. Nimic nu i se părea nou sau interesant la ele, știa cum se numeau, ce mâncau în mod obișnuit și cum arătau. De ce

chestiile astea existau în memoria lui, dar nu își amintea și *unde* le mai văzuse sau cu cine? Amnezia lui era confuz de complexă.

Alby arătă spre grajdul mare din colțul din spate, a cărui vopsea roșie se estompase demult într-o culoare ruginie, palidă.

— Acolo lucrează Măcelarii. Urâtă treabă. Urâtă. Dacă-ți place sângele, poți fi Măcelar.

Thomas clătină din cap. Măcelar nu suna deloc bine. Mergând, își concentră atenția în cealaltă parte a Poienii, în sectorul pe care Alby îl numise Căpățâni. Copacii se îndeseau pe măsură ce înaintau, mai vii și mai plini de frunze. Umbre uriașe brăzdau adâncul pădurii, în ciuda zorilor. Thomas își ridică privirea, mijindu-și ochii ca să se uite la soarele în sfârșit vizibil, deși părea straniu – mai portocaliu decât ar fi trebuit. Îi veni în minte ideea că ăsta era încă un exemplu de cât de ciudat de selectivă îi era memoria.

Privi din nou spre Căpățâni, încă văzând în fața ochilor un disc strălucitor. Clipind ca să alunge imaginea, observă din nou luminile roșii, pâlpâind și furișându-se în întunericul pădurii. *Ce sunt chestiile alea*? se întrebă el, iritat că Alby nu-i răspunsese mai devreme.

Alby se oprise, iar Thomas fu surprins să vadă că ajunseseră la Poarta de Sud, cele două ziduri flancând deschiderea care se înălța deasupra lor. Bucățile masive de piatră cenușie erau crăpate și pline de iederă, mai vechi decât orice își putea imagina Thomas. Își întinse gâtul ca să vadă capătul zidurilor; creierul îi ameți din cauza senzației ciudate că privea *în jos*, nu în sus. Făcu un pas înapoi, clătinându-se, uimit încă o dată de structura noului său cămin, apoi își întoarse în cele din urmă atenția asupra lui Alby, care stătea cu spatele la ieșire.

— Acolo e Labirintul.

Alby făcu semn cu degetul peste umăr, apoi se opri. Thomas privi în direcția respectivă, prin gaura din zid care servea de ieșire din Poiană. Coridoarele de afară erau asemănătoare cu cele pe care le văzuse de dimineață de la fereastra de lângă Poarta de Est. Gândul îl înfioră, îl făcu să se întrebe dacă nu va apărea un Dureros în orice clipă. Se dădu cu un pas înapoi înainte să-și dea seama ce face. *Calmează-te*, se certă el însuși, rușinat.

Alby continuă:

— De doi ani sunt aici. Nimeni nu e aici de mai mult timp. Ăia puțini care erau aici înaintea mea sunt deja morți.

Thomas simți că i se măresc ochii și că i se întețesc bătăile inimii.

— De doi ani încercăm să-l rezolvăm; n-am reușit. Zidurile mă-sii se mișcă în timpul nopții ca și porțile astea. Nu-i ușor să le pui pe hartă. Nu-i ușor deloc.

Făcu un semn cu capul spre clădirea de beton în care dispăruseră Alergătorii cu o seară în urmă.

Alt junghi îi străbătu creierul lui Thomas. Erau prea multe lucruri de asimilat dintr-odată. Erau aici de doi ani? Zidurile se mișcau în Labirint? Câți dintre ei muriseră?

Făcu un pas în față, vrând să vadă el însuși Labirintul, de parcă răspunsurile ar fi fost scrise pe ziduri.

Alby ridică o mână și-l împinse în piept pe Thomas, care dădu înapoi împleticindu-se.

— Nu te duci acolo, țâncule.

Thomas fu nevoit să-și înăbușe mândria.

— De ce?

— Crezi că l-am trimis pe Newt la tine înainte de trezire în glumă? Asta-i Regula Numărul Unu, singura pentru care nu vei fi iertat dacă o încalci. Nimeni, *nimeni* nu are voie în Labirint în afară de Alergători. Dacă încalci regula asta și nu te omoară Dureroșii, te omorâm noi, m-ai înțeles?

Thomas încuviință din cap, mormăind în sinea sa, convins că Alby exagera. Sperând că exagera. Oricum ar fi fost, dacă avea vreo îndoială cu privire la ce-i spusese lui Chuck noaptea trecută, acum îi dispăruse complet. Voia să fie Alergător. *Va fi* Alergător. În adâncul lui știa că trebuia să meargă afară, în Labirint. În ciuda a tot ce aflase și văzuse cu ochii lui, o simțea ca pe o nevoie, la fel ca foamea și setea. O mișcare pe zidul Porții de Sud îi atrase atenția. Speriat, reacționă rapid, privind la timp ca să vadă o strălucire argintie. Un strat de iederă foșni când creatura dispăru prin el.

Thomas arătă spre zid.

— Ce-a fost asta? întrebă el înainte să fie întrerupt din nou.

Alby nu se deranjă să privească.

— Fără întrebări până la sfârșit, țâncule. De câte ori trebe să-ți spun? Se opri, apoi oftă. Gândacii-cu-lame, așa ne supraveghează Creatorii. Să nu…

Fu întrerupt de o alarmă bubuitoare, care părea că sună din toate direcțiile. Thomas își acoperi urechile cu mâinile, privind în jur în timp ce sirena urla, cu inima gata să-i sară din piept. Dar când privi din nou spre Alby se opri.

Alby nu era speriat. Părea… confuz. Surprins. Alarma răsuna în aer.

— Ce se întâmplă? întrebă Thomas.

Îl cuprinse ușurarea la gândul că ghidul său nu părea să creadă că vine sfârșitul lumii; dar chiar și așa, Thomas se săturase să tot fie năpădit de valuri de panică.

— E ciudat, fu tot ce spuse Alby în timp ce analiza Poiana, cu ochii mijiți. Thomas observă oamenii din țarcurile Abatorului privind în jur, se pare la fel de confuzi. Un copil scund și slăbuț, acoperit de noroi, îi strigă lui Alby, privind spre Thomas:

— Ce-i cu ea?

— Nu știu, murmură Alby cu o voce slabă.

Dar Thomas nu mai putea suporta.

— Alby! Ce se întâmplă?

— Cutia, pulifriciule, Cutia! fu tot ce spuse Alby și porni spre centrul Poienii cu pași repezi, care lui Thomas i se părură aproape panicați.

— Ce-i cu ea? voi Thomas să știe, grăbindu-se să-l prindă din urmă. *Vorbește cu mine*! îi venea să-i strige.

Dar Alby nu-i răspunse, nici nu încetini, iar pe măsură ce se apropiau de Cutie Thomas observă că o mulțime de copii alergau prin curte. Îl observă pe Newt și-l strigă, încercând să-și înăbușe teama crescândă, spunându-și că va fi bine, că trebuia să existe o explicație.

— Newt, ce se întâmplă? strigă Thomas.

Newt îi aruncă o privire, apoi dădu din cap și se apropie, ciudat de calm în mijlocul haosului. Îl lovi pe Thomas pe spate.

— Se întâmplă că sosește un Nou-venit în Cutie. Se opri ca și cum s-ar fi așteptat ca Thomas să fie impresionat. Chiar *acum*.

— Și?

Când Thomas îl privi mai atent pe Newt își dădu seama că ceea ce luase drept calm era de fapt neîncredere, poate chiar entuziasm.

— *Și*? răspunse Newt, cu fața ușor căzută. Verdeață, n-au apărut niciodată doi Nou-veniți în aceeași *lună*, cu atât mai puțin în două zile la rând.

Și spunând asta o luă la fugă spre Cartierul General.

CAPITOLUL 8

Alarma se opri în cele din urmă, după ce răsună vreo două minute. O mulțime era adunată în mijlocul curții, lângă ușile de oțel prin care, Thomas își dădu seama, cu uimire, nu mai devreme de ieri ajunsese el aici. *Ieri*? se gândi el. *Chiar a fost ieri*?

Cineva îl bătu pe umăr. Se uită și-l văzu pe Chuck lângă el din nou.

— Cum merge, Verdeață? întrebă Chuck.

— Bine, răspunse el, deși nimic nu era mai departe de adevăr. Arătă spre ușile Cutiei. De ce se sperie toți? Nu așa ați ajuns toți aici?

Chuck ridică din umeri.

— Nu știu, probabil pentru că a fost întotdeauna o chestie regulată: câte unul pe lună, în aceeași zi. Poate cine e responsabil și-a dat seama că tu nu ești decât o mare greșeală și a trimis pe cineva să te înlocuiască.

Chuck chicoti în timp ce-l înghionti pe Thomas în coaste, lucru care în mod inexplicabil îl făcu pe acesta din urmă să-l placă și mai mult.

Thomas îi aruncă noului lui prieten o privire în care se citea o încruntare falsă.

— Ești enervant. Serios.

— Da, dar suntem prieteni acum, nu?

Chuck râdea de-a binelea de data asta, un fel de fornăit pițigăiat.

— Se pare că nu prea am de ales.

Dar adevărul era că avea nevoie de un prieten, iar Chuck era numai bun.

Băiatul își încrucișă brațele, arătând foarte satisfăcut.

— Mă bucur că am stabilit asta, Verdeață. Toți au nevoie de un prieten în locul ăsta.

Thomas îl apucă pe Chuck de guler, în glumă.

— OK, *prietene*, atunci spune-mi pe nume. Thomas. Sau te arunc în groapă după ce pleacă Cutia. Spunând asta, în timp ce-i dădea drumul lui Chuck, îi veni o idee. Stai așa, n-ați...

— Încercat, ba da, îi întrerupse Chuck înainte ca Thomas să poată termina propoziția.

— Ce-ați încercat?

— Să coborâm în Cutie după ce se termină o livrare, răspunse Chuck. Nu merge. Nu coboară până când nu e complet goală.

Thomas își aminti că Alby îi spusese exact același lucru.

— Știam asta deja, dar dacă…

— Am încercat.

Thomas fu nevoit să-și înăbușe un mormăit: începea să fie enervant.

— Măi, da’ greu se vorbește cu tine. Ați încercat ce?

— Să trecem prin gaură *după* ce Cutia pleacă. Nu se poate. Ușile se deschid, dar e doar gol, întuneric, nimic. Nicio frânghie, *nada*. Nu se poate.

Cum era posibil așa ceva?

— Ați…

— Am încercat.

Thomas mormăi de data asta.

— OK, ce?

— Am aruncat niște chestii în gaură. Nu le-am auzit căzând. Durează mult timp.

Thomas făcu o pauză înainte de a răspunde, nedorind să fie întrerupt din nou.

— Ce ești, cititor de gânduri sau ce?

Fu cât putu de sarcastic.

— Doar genial, atâta tot, îi făcu Chuck cu ochiul.

— Chuck, să nu-mi mai faci niciodată cu ochiul.

Thomas o spuse cu un zâmbet. Chuck *era* un pic enervant, dar avea ceva care făcea lucrurile să pară mai puțin îngrozitoare. Thomas trase adânc aer în piept și privi înapoi spre mulțimea din jurul găurii.

— Deci, cât durează până când ajunge?

— De obicei, durează cam o jumătate de oră după alarmă.

Thomas se gândi o secundă. *Trebuia* să fie ceva ce n-au încercat.

— Ești sigur în legătură cu gaura? Ați… Se opri, așteptând o întrerupere, dar nu veni niciuna. Ați încercat vreodată să faceți o frânghie?

— Mda, am încercat. Cu iederă. Cea mai lungă posibil. Să zicem că experimentul ăsta n-a mers prea bine.

— Ce vrei să spui? *Ce mai e acum*? se gândi Thomas.

— Eu nu eram aici, dar am auzit că băiatul care s-a oferit să facă chestia asta abia coborâse vreo trei metri, când ceva a fâșâit prin aer și l-a tăiat fix în două.

— Cum? râse Thomas. Nu cred așa ceva.

— Nu crezi, istețule? Am văzut oasele amărâtului. Tăiate în două ca de un cuțit ce trece prin brânză. Îl țin într-o cutie ca să le amintească următorilor să nu fie atât de proști.

Thomas așteptă ca prietenul lui să zâmbească sau să râdă, gândindu-se că trebuia să fie o glumă. Cine a mai auzit să fie cineva tăiat în două? Dar zâmbetul nu veni.

— Vorbești serios?

Chuck doar îl privi.

— Nu mint, Ver... ăăă, Thomas. Hai să mergem să vedem cine vine. Nu-mi vine să cred că ești Verdeață o singură zi. Cap-de-pleosc.

În timp ce mergeau Thomas puse singura întrebare pe care n-o pusese încă:

— De unde știți că nu sunt doar provizii sau chestii de-astea?

— Alarma nu pornește când vin astea, răspunse Chuck, simplu. Proviziile vin în același moment în fiecare săptămână. Hei, uite.

Chuck se opri și arătă spre cineva din mulțime. Era Gally, care-i privea fix.

— Pulifriciu' mă-sii, spuse Chuck. *Nu* te place, frate.

— Mda, murmură Thomas. M-am prins deja.

Sentimentul era reciproc.

Chuck îl înghionti pe Thomas cu cotul și băieții porniră din nou spre marginea mulțimii, apoi așteptară în liniște. Orice întrebări ar fi avut Thomas, erau uitate. Își pierduse cheful de vorbă după ce-l văzuse pe Gally.

Se pare însă că Chuck nu și-l pierduse.

— De ce nu te duci să-l întrebi ce problemă are? sugeră el, încercând să facă pe durul.

Thomas voia să creadă că era destul de curajos, dar acum asta îi părea cea mai proastă idee.

— Păi, în primul rând, are mult mai mulți aliați decât mine. Nu e persoana potrivită cu care să te cerți.

— Mda, dar tu ești mai deștept. Și pun pariu că ești mai rapid. Ai putea să-l bați și pe el, și pe prietenii lui.

Unul dintre băieții care stăteau în fața lor privi peste umăr, iar enervarea i se citi pe chip.

Probabil că e vreun prieten de-ai lui Gally, se gândi Thomas.

— Vrei să taci? îi șopti el lui Chuck.

O ușă se închise în spatele lor. Thomas se întoarse și-i văzu pe Alby și pe Newt venind dinspre Cartierul General. Ambii păreau extenuați.

Văzându-i, își aminti de Ben și de zvârcolirea lui îngrozitoare.

— Chuck, băiete, trebuie să-mi spui ce e cu chestia asta cu Transformarea. Ce *făceau* acolo cu săracul Ben ăla?

Chuck ridică din umeri.

— Nu știu detaliile. Durerosii îți fac rău, îți fac corpul să treacă prin ceva îngrozitor. Când e gata, ești… altfel.

Thomas mirosi ocazia de a obține în sfârșit un răspuns clar.

— Altfel? Ce vrei să spui? Și ce legătură are cu Durerosii? Asta voia să spună Gally cu „a fi înțepat”?

— Sst.

Chuck își duse un deget la buze.

Thomas aproape că țipă de ciudă, dar tăcu. Se hotărî să-l facă pe Chuck să-i spună mai târziu, fie că voia, fie că nu.

Alby și Newt ajunseră la mulțime și își făcură loc în față, așezându-se chiar în fața ușilor care dădeau spre Cutie. Toți se liniștiră și Thomas observă pentru prima dată scrâșnetele și zornăiturile liftului, amintindu-i de propria lui călătorie de coșmar din ziua precedentă. Îl cuprinse tristețea, aproape ca și cum ar fi retrăit acele câteva minute îngrozitoare în care se trezise în întuneric fără memorie. Îi părea rău pentru băiatul cel nou, oricine ar fi fost el, că trebuia să treacă prin aceleași stări.

Un zgomot înfundat anunță că liftul cel ciudat ajunsese.

Thomas privi cu nerăbdare în timp ce Newt și Alby se așezară de-o parte și de cealaltă a ușilor casei liftului – o despicătură chiar la mijlocului pătratului de metal. Niște mânere simple erau atașate de ambele părți; Newt și Alby traseră de ele. Cu un scrâșnet metalic ușile se deschiseră și un val de praf se ridică, de la piatra din jur.

O tăcere totală se lăsă peste cei din Poiană. În timp ce Newt se apleca să vadă mai bine în Cutie, behăitul slab al unei capre răsună în curte. Thomas se înclină în față cât putu de mult, sperând să-l zărească pe Nou-venit.

Cu o smucitură bruscă Newt se trase înapoi, iar pe chip i se citi confuzia.

— Măi să fie, spuse el, privind în jur fără țintă.

Între timp, Alby se uită și el, având o reacție similară.

— Nu se poate, murmură el, aproape în transă.

Un cor de întrebări umplu aerul, toți începând să se împingă în față ca să vadă mai bine prin mica deschizătură. *Ce văd acolo*? se întrebă Thomas. *Ce văd*? Simți un fior de frică înăbușită, asemănător cu ce simțise de dimineață când mersese la fereastră să vadă Durerosul.

— Calmați-vă! strigă Alby, făcând mulțimea să tacă. Calmați-vă!

— Ei, care-i baiul? strigă cineva.

Alby se ridică în picioare.

— Doi Nou-veniți în două zile, spuse el, aproape în șoaptă. Acum chestia asta. În doi ani nimic diferit, acum chestia asta. Apoi, cine știe de ce, privi direct spre Thomas. Ce se întâmplă aici, Verdeață?

Thomas îi întoarse privirea, confuz, cu fața roșie, cu stomacul strâns.

— Eu de unde să știu?

— De ce nu ne spui ce pulifrici e acolo, Alby? strigă Gally.

Mai multe murmure se auziră apoi și încă o mișcare înainte.

— Gura, țâncilor! strigă Alby. Spune-le, Newt.

— E o fată, spuse el.

Toți începură să vorbească deodată. Thomas nu prindea decât câte o frântură de ici-colo.

— O *fată*?

— Sunt în călduri!

— Cum arată?

— Câți ani are?

Thomas înota într-o mare de confuzie. O *fată*? Nici nu se gândise de ce în Poiană erau numai băieți și nicio fată. Nici măcar n-avusese ocazia să observe asta, de fapt. *Cine e*? se întrebă el. *De ce*...

Newt le făcu din nou semn să tacă.

— Asta nu-i nimic, spuse el, apoi arătă în jos spre Cutie. Cred că e moartă.

•

Câțiva băieți luară niște frânghii din tulpini de iederă și-i coborâră pe Newt și pe Alby în Cutie ca să ia corpul fetei. O stare de șoc reținut se abătu asupra majorității Poienarilor, care se plimbau încoace și încolo cu fețe serioase, lovind cu piciorul în pietricele, mai mult tăcuți. Niciunul nu îndrăznea să recunoască faptul că abia aștepta să vadă fata, dar Thomas presupuse că erau toți la fel de curioși ca și el.

Gally era unul dintre băieții care țineau frânghiile, pregătit să-i tragă pe Alby, pe Newt și pe fată din Cutie. Thomas îl privi cu atenție. Ochii îi erau cuprinși de ceva întunecat, aproape ca o fascinație bolnavă. Un licăr care-l făcu pe Thomas să se teamă și mai mult de el decât în urmă cu câteva minute.

Din casa liftului se auzi vocea lui Alby strigând că erau pregătiți, iar Gally și alți câțiva începură să tragă de frânghie. După câteva opinteli corpul fără viață al fetei fu ridicat deasupra marginii ușii și pe una dintre dalele de piatră care alcătuiau solul din Poiană. Toți alergară imediat în față, formând un grup compact în jurul ei; în aer plutea un entuziasm palpabil. Dar Thomas rămase în spate. Tăcerea ciudată îi dădea fiori, ca și cum tocmai ar fi deschis un mormânt proaspăt.

În ciuda propriei curiozități Thomas nu încercă să-și croiască drum ca să arunce o privire – corpurile erau prea înghesuite laolaltă. Dar o *văzu* înainte să-i fie blocată vederea. Era slabă, dar nu foarte mică. Avea aproximativ un metru șaizeci și șapte, din câte-și putea da seama. Arăta de cincisprezece-șaisprezece ani, iar părul îi era negru ca smoala. Dar ceea că îi atrase atenția era pielea ei: palidă, albă ca zăpada.

Newt și Alby ieșiră din Cutie în urma ei, apoi își făcură drum spre corpul fără viață al fetei, iar mulțimea se regrupă în spatele lor, blocându-i vederea lui Thomas. După numai câteva secunde grupul se despărți din nou, iar Newt arăta direct spre Thomas.

— Verdeață, vino încoace, spuse el, fără să se obosească să fie politicos.

Thomas își simți inima în gât, iar mâinile începură să-i tremure. Ce voiau de la el? Lucrurile mergeau din rău în mai rău. Se forță să pășească înainte, încercând să pară nevinovat fără să se comporte asemenea cuiva vinovat care încearcă să pară nevinovat.

Of, calmează-te, își spuse. *N-ai făcut nimic rău*. Dar avea un sentiment ciudat că poate făcuse ceva rău fără să-și dea seama.

Băieții care erau aliniați de-a lungul drumului spre Newt și spre fată îl priveau în timp ce trecea pe lângă ei, de parcă el ar fi fost responsabil pentru tot haosul cu Labirintul și cu Poiana, și cu Dureroșii. Thomas nu-i privi pe niciunul dintre ei în ochi, temându-se să nu pară vinovat.

Se apropie de Newt și de Alby, care erau amândoi îngenunchiați lângă fată. Deoarece nu voia să le întâlnească privirile, Thomas se concentră asupra fetei; în ciuda palorii, era chiar drăguță. Mai mult decât drăguță. Frumoasă. Păr mătăsos, ten perfect, buze perfecte, picioare lungi. Îi era greață că gândea așa despre o fată moartă, dar nu-și putea lua ochii de la ea. *Nu va arată așa mult timp*, se gândi, simțind o senzație de greață în stomac. *Va începe să putrezească în curând*. Se miră de un gând atât de morbid.

— O cunoști pe fata asta, țâncule? întrebă Alby, părând pus pe ceartă.

Pe Thomas îl șocă întrebarea.

— S-o *cunosc*? Bineînțeles că nu. Nu cunosc pe nimeni. În afară de voi.

— Nu asta... începu Alby, apoi se opri cu un oftat de frustrare. Ți se pare *familiară* în vreun fel? Vreo senzație că ai mai văzut-o înainte?

— Nu. Nimic.

Thomas se întoarse, își privi picioarele, apoi se uită din nou spre fată.

Fruntea lui Alby se încreți.

— Ești sigur?

Părea să nu creadă nimic din ce spunea Thomas și aproape furios.

Ce legătură crede că am cu chestia asta? se gândi Thomas. Îl privi pe Alby în ochi și răspunse singurul lucru pe care-l putea spune:

— *Da*. De ce?

— Pulifriciu' mă-sii, murmură Alby, privind înapoi spre fată. Nu poate fi o coincidență. Două zile, două Verdețuri, unul mort, altul viu.

Atunci Thomas începu să priceapă cuvintele lui Alby și îl cuprinse panica.

— Doar nu crezi că eu...

Nici nu putu să termine propoziția.

— Calmează-te, Verdeață, spuse Newt. Nu spunem că ai omorât-o pe fată.

Lui Thomas i se învârtea capul. Era sigur că n-o mai văzuse înainte, dar apoi o mică îndoială i se strecură în minte.

— Jur că nu mi se pare familiară deloc, spuse el oricum.

Primise destule acuzații.

— Ești…

Înainte ca Newt să termine, fata se ridică brusc. Trase aer în piept, iar ochii i se deschiseră și clipi, privind în jur la mulțimea din preajma ei. Alby țipă și căzu pe spate. Newt gâfâi și sări în sus, îndepărtându-se de lângă ea. Thomas nu se mișcă, cu privirea fixată pe fată, înghețat de frică.

Niște ochi albaștri arzători priveau în stânga și în dreapta în timp ce fata respira din greu. Buzele roz îi tremurau în vreme ce murmura iar și iar ceva de neînțeles. Apoi rosti o propoziție, cu vocea slabă și îngrijorată, dar clară.

— *Totul se va schimba*.

Thomas privi uluit cum fetei i se dau ochii peste cap și cum cade la pământ. În cădere pumnul drept îi țâșni în sus, arătând spre cer, țeapăn după ce ea rămase nemișcată. În mână ținea strâns o bucată de hârtie îndoită.

Thomas încercă să înghită, dar avea gura prea uscată. Newt veni în față și-i desfăcu degetele, luând hârtia. O despături cu mâini tremurătoare, apoi căzu în genunchi, scăpând biletul pe jos. Thomas veni în spatele lui să vadă.

Pe hârtie erau mâzgălite cu litere mari și negre cinci cuvinte:

Ea e ultima.
Pentru totdeauna.

CAPITOLUL 9

Clipe ciudate de tăcere totală planau asupra Poienii. De parcă un vânt supranatural măturase Poiana și absorbise toate sunetele. Newt citise mesajul cu voce tare pentru toți cei care nu puteau vedea biletul, dar în loc să se iște confuzie în rândul celor strânși acolo, aceștia rămăseseră uluiți.

Thomas se așteptase la strigăte și la întrebări, la certuri. Dar nimeni nu spunea nimic, toți ochii erau lipiți de fata care acum zăcea acolo ca și cum ar fi fost adormită, cu respirația slabă ridicându-i și coborându-i pieptul. Contrar concluziei lor inițiale, era cât se poate de vie.

Newt se ridică, iar Thomas speră să primească o explicație, să audă o voce rațională, să vadă o prezență care să îndemne la calm. Dar el nu făcea decât să mototolească hârtia în pumn, cu venele ieșindu-i în afară când o strângea, iar Thomas se întristă. Nu știa de ce, dar situația îl făcea foarte agitat.

Alby își duse mâinile pâlnie la gură.

— Docșii!

Thomas se întrebă ce însemna cuvântul ăsta, știa că-l mai auzise înainte, dar fu dat brusc la o parte. Doi băieți mai mari își croiau drum prin mulțime: unul era înalt, tuns periuță, cu nasul cât o lămâie mare, celălalt era scund și avea deja fire albe de-o parte și de alta a capului. Thomas nu putea decât să spere că ei vor înțelege ceva din toate astea.

— Deci, ce facem cu ea? întrebă cel mai înalt, cu vocea mult mai ascuțită decât se așteptase Thomas.

— Eu de unde să știu? spuse Alby. Voi sunteți Docșii, descurcați-vă.

Docși, repetă Thomas în gând. *Probabil că sunt un fel de doctori*. Cel scund era deja la pământ, îngenuncheat lângă fată, căutându-i pulsul și aplecându-se să-i asculte bătăile inimii.

— Cine a spus că primul care o s-o aibă va fi Clint? strigă cineva din mulțime.

Urmară câteva hohote de râs.

— Urmez eu!

Cum de pot glumi? se gândi Thomas. *Fata e pe jumătate moartă*. I se făcu greață.

Ochii lui Alby se micșorară, gura i se crispă într-un rânjet scurt care nu părea să aibă nimic de-a face cu umorul.

— Dacă cineva se atinge de fată, spuse Alby, va petrece noaptea în Labirint, dormind cu Durerosii. Alungat, fără discuție. Se opri, întorcându-se încet în cerc, ca și cum ar fi vrut ca toți să-i vadă fața. Să n-o atingă nimeni! Nimeni!

Era prima dată când Thomas chiar aprecie spusele lui Alby.

Băiatul mai scund căruia i se spunea Doc – *Clint*, dacă cel din public nu greșise – se ridică în picioare.

— Pare OK. Respiră bine, ritm cardiac normal. Un pic cam lent, totuși. Știu tot atât cât știi și tu, dar cred că e în comă. Jeff, hai s-o ducem la Cartierul General.

Partenerul său, Jeff, păși înainte ca s-o prindă de brațe în timp ce Clint îi apucă picioarele. Thomas își dori să facă mai mult decât doar să privească; cu fiecare secundă care trecea se îndoia tot mai mult că ceea ce spusese mai devreme despre fată era adevărat. Îi *părea* familiară, simțea că exista o legătură între el și ea, deși îi era imposibil să și-o amintească. Ideea îl făcea să fie nervos și privi în jur, de parcă cineva ar fi putut să-i audă gândurile.

— Număr până la trei, spuse Jeff, Docul mai înalt, arătând ridicol cu silueta lui prelungă frântă în două, ca o insectă.

— Unu... doi... trei!

O ridicară cu o smucitură rapidă, aproape aruncând-o în aer; era în mod evident mult mai ușoară decât crezuseră, iar Thomas aproape că le strigă să fie mai atenți.

— Cred că va trebui să vedem ce face, spuse Jeff fără să se adreseze cuiva în mod special. O hrănim cu supe dacă nu se trezește curând.

— Țineți-o sub observație, spuse Newt. Trebuie să fie ceva special în legătură cu ea, altfel n-ar fi trimis-o aici.

Stomacul lui Thomas se încleștă. Știa că între el și fată exista un fel de legătură. Ajunseseră la o zi distanță, îi părea familiară, simțea o nevoie arzătoare să devină Alergător deși aflase atât de multe lucruri îngrozitoare... Ce însemnau toate astea?

Alby se aplecă să privească fața fetei încă o dată înainte să o ducă.

— Așezați-o lângă camera lui Ben și supravegheați-o zi și noapte. Să nu se întâmple ceva și eu să nu aflu. Nu-mi pasă dacă vorbește în somn sau face un pleosc, veniți și-mi spuneți.

— Mda, murmură Jeff, apoi el și Clint o luară din loc spre Cartierul General, corpul fetei legănându-se în timp ce mergeau, iar ceilalți Poienari începură în sfârșit să vorbească, risipindu-se în timp ce ipotezele se lansau în aer.

Thomas privi totul într-o contemplație mută. Nu numai el credea în legătura aceasta ciudată. Acuzațiile nu foarte subtile aruncate asupra lui cu câteva minute în urmă demonstrau că și alții bănuiau ceva, dar ce? Era deja total confuz, faptul că era învinovățit îl făcea să se simtă și mai rău. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Alby veni spre el și-l apucă de umăr.

— N-ai mai văzut-o niciodată până acum? întrebă el.

Thomas ezită înainte de a răspunde.

— Nu… nu, din câte-mi amintesc.

Speră ca vocea ezitantă să nu-i trădeze gândurile. Dar dacă o *cunoștea* de undeva? Ce-ar însemna asta?

— Ești sigur? îl înghionti Newt, stând chiar în spatele lui Alby.

— Nu, nu cred. De ce mă interogați așa?

Tot ce-și dorea Thomas în acel moment era să vină noaptea, să poată fi singur, să meargă la culcare.

Alby clătină din cap, apoi se întoarse spre Newt, dând drumul umărului lui Thomas.

— Ceva nu e-n ordine. Strigă Adunarea.

O spuse suficient de încet, încât Thomas nu crezu că mai auzise și altcineva, dar părea de rău augur. Apoi șeful și Newt se îndepărtară, iar Thomas fu ușurat să-l vadă pe Chuck venind spre el.

— Chuck, ce e o Adunare?

Chuck păru mândru să știe răspunsul.

— E atunci când se întâlnesc Apărătorii; se convoacă o Adunare numai când se întâmplă ceva ciudat sau îngrozitor.

— Cred că ce s-a întâmplat azi se încadrează foarte bine în ambele categorii. Lui Thomas îi chiorăi stomacul, întrerupându-i gândurile. N-am terminat micul dejun, putem mânca ceva? Mor de foame.

Chuck se uită la el, cu sprâncenele ridicate.

— Ți-e foame pentru c-ai văzut-o pe tipa aia cum o ia razna? Ești mai dus decât am crezut.

Thomas oftă.

— Adu-mi ceva de mâncare și gata.

•

Bucătăria era mică, dar avea tot ce trebuia ca să faci o mâncare bună. Un cuptor mare, unul cu microunde, câteva mese. Părea veche și uzată, dar curată. Vederea aparatelor și a decorului familiar îl făcu pe Thomas să simtă că amintirile – amintiri reale, clare – erau cât pe ce să-i revină în minte. Dar, din nou, părțile esențiale lipseau – nume, fețe, locuri, întâmplări. Era înnebunitor.

— Ia loc, spuse Chuck. Îți aduc ceva, dar jur că e ultima dată. Bucură-te că Tigaie nu e prin zonă, nu-i place deloc când îi invadăm frigiderul.

Thomas era ușurat că erau singuri. În timp ce Chuck scotocea după farfurii și chestii prin frigider, Thomas trase un scaun de lemn de sub o masă mică de plastic și se așeză.

— E o nebunie. Cum se poate așa ceva? Cineva ne-a trimis aici. Cineva diabolic.

Chuck se opri.

— Nu te mai plânge. Acceptă și nu te mai gândi.

— Mda, sigur. Thomas privi pe fereastră. Părea un moment propice să pună una dintre milioanele de întrebări care-i umblau prin minte. De unde vine curentul electric?

— Cui îi pasă? Mie îmi convine.

Ce surpriză, se gândi Thomas. *Niciun răspuns*.

Chuck aduse două farfurii cu sendvișuri și cu morcovi. Pâinea era groasă și albă, morcovii de un portocaliu puternic și strălucitor. Stomacul lui Thomas îl implora să se grăbească; își luă sendvișul și începu să-l devoreze.

— Mmm, frate, mormăi el cu gura plină. Măcar mâncarea e bună.

Thomas putu să mănânce restul fără ca prietenul lui să spună vreun cuvânt. Și era norocos că puștiul n-avea chef de vorbă pentru că, în pofida ciudățeniilor absolute care se întâmplaseră de când îi funcționa memoria, se simțea calm din nou. Cu stomacul plin și cu energia refăcută, cu mintea recunoscătoare pentru câteva minute de tăcere, Thomas hotărî că de-acum încolo va înceta să se mai văicărească și va înfrunta situația.

După ultima îmbucătură, se lăsă pe spate pe scaun.

— Deci, Chuck, spuse el în timp ce se ștergea la gură cu un șervețel, ce trebuie să fac ca să devin Alergător?

— Nu începe iar cu asta.

Chuck își ridică privirea din farfurie, de unde ciugulea firimiturile. Scoase un râgâit lung și sonor, care-l făcu pe Thomas să tresară.

— Alby a spus c-o să încep muncile la diferiți Apărători. Deci când o să am o șansă cu Alergătorii?

Thomas așteptă cu răbdare să obțină vreo informație de la Chuck.

Chuck își dădu ochii peste cap într-un gest dramatic, fără să lase nicio îndoială cu privire la cât de prostească i se părea ideea.

— Se întorc peste câteva ore. De ce nu-i întrebi *pe ei*?

Thomas ignoră sarcasmul, căutând mai multe informații.

— Ce fac în fiecare seară când se întorc? Ce e cu clădirea din beton?

— Hărți. Se întâlnesc imediat ce se întorc, înainte să uite.

Hărți? Thomas era confuz.

— Dar dacă încearcă să facă o hartă, nu au hârtie pe care să scrie în timp ce sunt afară?

Hărți. Asta îl intriga mai mult decât orice altceva auzise. Era primul lucru care sugera o posibilă soluție la situația lor.

— Sigur că au, dar tot mai sunt chestii despre care trebuie să vorbească și pe care să le analizeze și tot felul de pleosc d-ăsta. În plus – băiatul își dădu ochii peste cap – își petrec majoritatea timpului alergând, nu scriind. De asta le spune *Alergători*.

Thomas se gândi la Alergători și la hărți. Era Labirintul chiar atât de uriaș, încât nici după doi ani n-au găsit o ieșire? Părea imposibil. Dar apoi își aminti ce-i spusese Alby despre zidurile care se mișcau. Dar dacă toți erau pedepsiți să locuiască aici până la moarte?

Pedepsiți. Cuvântul îl făcu să simtă un val de panică, iar scânteia speranței pe care o aprinsese mâncarea se stinse încet.

— Chuck, dacă suntem toți niște infractori? Adică, dacă suntem ucigași sau ceva de genul ăsta?

— Ha? Chuck îl privi de parcă ar fi fost nebun. De unde ți-a venit ideea asta fericită?

— Gândește-te. Amintirile noastre sunt șterse. Locuim într-un loc care pare că nu are ieșire, înconjurați de niște monștri însetați de sânge. Ție nu ți se pare o închisoare?

În timp ce rostea cuvintele cu voce tare, îi părea din ce în ce mai plauzibil. Greața i se strecură în piept.

— Am vreo doisprezece ani, frate. Chuck arătă spre sine. Cel mult treisprezece. Chiar crezi că am făcut ceva care să mă trimită la închisoare pentru tot restul vieții?

— Nu contează dacă ai făcut sau nu. Oricum ar fi, ai fost trimis la închisoare. Ție asta ți se pare o vacanță?

Măi frate, se gândi Thomas, *sper să nu am dreptate*.

Chuck se gândi o clipă.

— Nu știu. E mai bine decât să…

— Mda, știu, să stai într-o grămadă de pleosc.

Thomas se ridică în picioare și împinse scaunul la loc sub masă. Îi plăcea Chuck, dar era imposibil să legi o conversație inteligentă cu el. Ca să nu mai spunem că era frustrant și enervant.

— Du-te să-ți mai faci un sendviș, eu plec în expediție. Ne vedem diseară.

Ieși din bucătărie în curte înainte ca Chuck să se ofere să-l însoțească. Poiana intrase în normal: oameni care munceau, ușile Cutiei închise, soarele strălucind. Orice urme de fată nebună cu bilete apocaliptice dispăruseră.

Fiindcă turul îi fusese întrerupt se hotărî să se plimbe singur prin Poiană și să exploreze mai bine locul. O luă spre colțul nord-estic, spre rândurile mari de porumb înalt care părea gata de cules. Erau și altele: roșii, salată, mazăre și multe pe care Thomas nu le cunoștea.

Inspiră adânc, plăcându-i izul proaspăt de noroi și de plante. Era aproape sigur că mirosul îi va aduce vreo amintire plăcută, dar nu veni nimic. Apropiindu-se, văzu câțiva băieți care pliveau și culegeau pe câmp. Unul îi făcu cu mâna zâmbind. Un zâmbet adevărat.

Poate că locul ăsta n-o să fie chiar așa de rău, se gândi Thomas. *Nu pot fi toți niște nesimțiți.*

Mai inspiră o dată adânc aerul plăcut și alungă acele gânduri; mai erau multe lucruri pe care voia să le vadă.

Urmă colțul de sud-est, unde garduri de lemn stângaci construite adăposteau mai multe vaci, capre, oi și porci. Cai nu.

Nașpa, se gândi Thomas. *Călăreții* ar fi în mod clar mai rapizi decât *Alergătorii*. Apropiindu-se, își dădu seama că probabil avusese de-a face cu animalele în viața de dinainte de Poiană. Mirosul lor, sunetele îi păreau foarte familiare.

Mirosul nu era atât de plăcut ca al recoltelor, dar chiar și așa se gândi că putea fi mult mai rău. Cercetând zona își dădea seama tot mai mult cât de bine era întreținută Poiana, cât de curată era. Fu impresionat de cât de organizați erau, de cât de mult munceau toți. Își putea imagina cât de absolut de îngrozitor putea fi un loc ca ăsta dacă toți ar fi lenevit prostește.

Într-un final se îndreptă spre zona de sud-vest, lângă pădure. Se apropia de copacii rari, ca niște schelete, din fața pădurii mai dese, când se sperie de o mișcare vagă la picioarele lui, urmată de o serie de pocnete grăbite. Privi în jos la timp ca să vadă razele soarelui strălucind pe ceva metalic – un șobolan de jucărie – furișându-se pe lângă el în direcția pădurii. Creatura era deja la vreo trei metri în față, când își dădu seama că nu era vreun șobolan, ci mai mult o șopârlă, cu cel puțin șase picioare și cu corpul lung și argintiu.

Un gândac-cu-lame*. Așa ne supraveghează*, îi spusese Alby.

Observă o strălucire de lumină roșie care mătura pământul în fața creaturii, de parcă ar fi venit de la ochii ei. Logica îi spunea că mintea îi juca feste, dar putea să jure că văzuse cuvântul RĂU mâzgălit pe spatele ei cu litere mari, verzi. Ceva atât de ciudat trebuia cercetat.

Thomas alergă după spionul fugar și, în câteva secunde, intră în desiș și totul se întunecă.

CAPITOLUL 10

Nu-i venea să creadă cât de rapid dispăruse lumina. Din Poiană pădurea nu părea atât de mare; poate de câțiva acri. Dar copacii erau înalți, cu trunchiuri zdravene, adunați strâns laolaltă, cu coronamentul bogat. Aerul din jurul lui avea o nuanță verzuie, estompată, de parcă mai erau doar câteva minute până la apus.

Era frumos și înfricoșător în același timp.

Mișcându-se cât de repede putea, Thomas călca peste frunzișul des, crengile subțiri lovindu-l peste față. Se aplecă, evitând o ramură care atârna, aproape să cadă. Se întinse și se prinse de o creangă și se balansă înainte ca să-și recapete echilibrul. Un așternut gros de frunze și rămurele căzute scrâșnea sub picioarele lui.

Ochii îi erau pironiți permanent pe gândacul-cu-lame care se furișa pe jos. Înaintă și mai adânc, cu lumina roșie strălucind mai puternic pe măsură ce în jur se întuneca.

Thomas alergase vreo zece-doisprezece metri în pădure, apărându-se și aplecându-se, și pierzând teren cu fiecare secundă, când gândacul-cu-lame sări pe un copac foarte mare și se strecură pe trunchiul lui. Când Thomas ajunse la copac nu mai era nici urmă de creatură. Dispăruse printre frunze, aproape ca și când n-ar fi existat niciodată.

Îl pierduse pe nenorocit.

— Pulifriciu’ mă-sii, șopti Thomas, aproape ca o glumă. Aproape.

Oricât de ciudat ar fi părut, cuvintele îi veneau natural pe buze, de parcă se transforma deja într-un locuitor al Poienii.

O rămurică se rupse undeva în dreapta lui și el își întoarse capul în direcția respectivă. Își ținu respirația, ascultând.

Încă un sunet, de data asta mai puternic, aproape ca și cum cineva ar fi rupt un băț pe genunchi.

— Cine-i acolo? strigă Thomas, cu un fior de frică străbătându-i umerii. Vocea îi răsună în coronamentul pădurii, cu ecou. Rămase înghețat, împietrit pe loc, în timp ce se așternea liniștea, iar în depărtare se auzeau fluierăturile unor păsări. Dar

nimeni nu răspunse. Nici nu mai auzi alte sunete din acea direcție.

Fără să se gândească prea mult, Thomas se îndreptă spre locul de unde se auzise zgomotul. Nu se obosi să-și ascundă pașii și îndepărta crengile din drum, lăsându-le să revină la loc după ce trecea. Își miji ochii, străduindu-se să vadă în întunericul care creștea, dorindu-și să fi avut o lanternă. Se gândi la lanterne și la memoria sa. Își amintise din nou ceva concret din trecut, dar nu-l putea lega de un anumit loc sau moment, nu-l putea asocia cu altă persoană sau întâmplare. Frustrant.

— E cineva? întrebă din nou, simțindu-se un pic mai calm fiindcă sunetul nu se repetase. Probabil că era doar un animal, poate un alt gândac-cu-lame. Pentru orice eventualitate strigă: Sunt eu, Thomas. Tipul cel nou. Mă rog, penultimul în ordinea sosirii.

Se strâmbă și clătină din cap, sperând că *nu era* nimeni. Se simțea ca un idiot.

Din nou, niciun răspuns.

Ajunse lângă un stejar mare și se opri brusc. Un fior de gheață îi trecu pe șira spinării. Ajunsese în cimitir.

Luminișul era mic, de vreo trei metri pătrați și era acoperit cu un strat gros de buruieni care creșteau aproape de sol. Thomas zări câteva cruci stângaci încropite răsărind din iarbă, cu partea orizontală legată de cea verticală cu o frânghie uzată. Crucile fuseseră vopsite cu alb, dar de către cineva care se grăbea, căci erau pline de cocoloașe întărite și se zăreau dungi de lemn nevopsit. Pe lemn erau gravate nume.

Thomas se apropie ezitând de cel mai apropiat mormânt și îngenunche să privească. Lumina era acum atât de slabă, încât părea că privește printr-o ceață neagră. Chiar și păsările se liniștiseră, de parcă s-ar fi dus la culcare, iar sunetele insectelor abia dacă se auzeau sau, oricum, erau mai slabe decât de obicei. Thomas își dădu seama pentru prima dată câtă umezeală era în pădure, aerul jilav făcându-l deja să transpire pe frunte și pe dosul palmelor.

Se aplecă mai aproape de prima cruce. Părea proaspătă și avea inscripționat numele Stephen; *n*-ul era foarte mic și aproape de margine pentru că cel care-l cioplise nu estimase corect de cât spațiu avea nevoie.

Stephen, se gândi Thomas, simțind o tristețe inexplicabilă, dar detașată. *Care e povestea ta*? *Te-a enervat Chuck de moarte*?

Se ridică și se îndreptă spre altă cruce, care era aproape complet îngropată în buruieni, cu pământul întărit la bază. Oricine-ar fi fost, probabil că fusese printre primii care muriseră, pentru că mormântul lui părea cel mai vechi. Purta numele de George.

Thomas privi în jur și văzu că erau încă vreo douăsprezece morminte. Câteva dintre ele păreau la fel de proaspete ca primul pe care-l cercetase. O strălucire argintie îi captă atenția. Era diferită de cea a gândacului fugar care-l adusese în pădure, dar tot atât de ciudată. Păși printre cruci până când ajunse la un mormânt acoperit cu un fel de plastic sau sticlă soioasă, cu marginile înecate de noroi. Își miji ochii, încercând să vadă ce era de partea cealaltă și icni când văzu clar. Era o fereastră spre un alt mormânt, unul în care se aflau rămășițele prăfuite ale unui corp aflat în putrefacție.

Îngrozit de-a binelea, Thomas se aplecă mai aproape ca să vadă mai bine, curios. Mormântul era mai mic decât unul normal, și doar *jumătatea* superioară a mortului se afla înăuntru. Își aminti povestea lui Chuck despre băiatul care încercase să coboare în gaura întunecată a Cutiei după ce aceasta coborâse și fusese tăiat în două de ceva care șerpuise prin aer. Pe sticlă erau gravate niște cuvinte; Thomas abia dacă le putea citi:

Jumătatea asta de țânc să vă fie tuturor de luare-aminte:
Nu puteți scăpa prin Gaura Cutiei.

Lui Thomas îi veni să râdă, i se părea prea ridicol ca să fie adevărat. Dar era și dezgustat de el însuși că era atât de superficial și de ușuratic. Clătinând din cap, se dădu în lături ca să citească alte nume, când altă rămurică se rupse, de data aceasta chiar în fața lui, în spatele copacilor din partea cealaltă a cimitirului.

Apoi altă trosnitură. Apoi alta. Tot mai aproape. Și întunericul era dens.

— Cine-i acolo? strigă el, cu vocea tremurândă și slabă; suna de parcă ar fi vorbit într-un tunel izolat. Pe bune, e stupid.

Îi era ciudă să recunoască față de el însuși cât era de îngrozit.

În loc să răspundă, persoana renunță să se mai furișeze și începu să alerge, trecând de zona împădurită din jurul luminișului în care era cimitirul, apropiindu-se în cerc de locul unde stătea Thomas. Îngheță, cuprins de panică. Aflat acum la doar câțiva metri, vizitatorul se apropia din ce în ce mai mult, până când Thomas zări umbra unui băiat slăbuț, care alerga într-un mod ciudat, ritmic, șchiopătând.

— Cine nai…

Băiatul țâșni dintre copaci înainte ca Thomas să termine. Văzu doar o fulgerare de piele palidă și niște ochi enormi – imaginea obsedantă a unei fantome – și țipă; încercă să fugă, dar era prea târziu. Silueta sări prin aer asupra lui, izbindu-se de umerii lui, apucându-l cu mâini puternice. Thomas se prăbuși la pământ. Simți o cruce intrându-i în spate înainte să se rupă în două, lăsându-i o zgârietură adâncă pe piele.

Își împinse și își lovi atacatorul, o învălmășeală neîntreruptă de piele și oase săltând deasupra lui în timp ce încerca să obțină controlul. Părea un monstru, un coșmar, dar Thomas știa că trebuia să fie cineva din Poiană, cineva care-și pierduse mințile. Auzi cum i se deschideau și i se închideau dinții, un țac, țac, țac îngrozitor. Apoi simți o durere vibrantă când gura băiatului găsi o țintă și mușcă adânc din umărul lui.

Thomas țipă, simțind durerea ca o revărsare de adrenalină în sânge. Își puse palmele în pieptul atacatorului și împinse, întinzându-și brațele până când mușchii i se încordară în silueta care se zbătea deasupra lui. În cele din urmă băiatul căzu pe spate; un pocnet ascuțit răsună când o altă cruce se rupse.

Thomas se împletici la o parte în patru labe, trăgând aer în piept, și-l privi pentru prima dată cum trebuie pe atacatorul dement.

Era băiatul bolnav.

Era Ben.

CAPITOLUL 11

Se pare că Ben nu-și revenise prea mult de când îl văzuse Thomas în Cartierul General. Nu purta nimic în afară de niște pantaloni scurți și avea pielea mai albă ca zăpada, întinsă peste oase ca o foaie înfășurată strâns peste un mănunchi de bețe. Vene ca niște frânghii îi alergau pe corp, verzi și pulsânde, dar mai puțin pronunțate decât în ziua precedentă. Ochii injectați îi căzură asupra lui Thomas de parc-ar fi văzut următoarea masă.

Ben se ghemui, gata să se repeadă într-un nou atac. La un moment dat scoase un cuțit, pe care-l ținea strâns în mâna dreaptă. Pe Thomas îl cuprinse frica, provocându-i greață, și nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmpla era adevărat.

— *Ben*!

Thomas privi în direcția de unde venea vocea, surprins să-l vadă pe Alby stând la marginea cimitirului, ca o fantomă în lumina slabă. Ușurarea îl cuprinse pe Thomas: Alby ținea un arc mare, cu o săgeată pregătită să ucidă, îndreptată direct spre Ben.

— Ben, repetă Alby. Oprește-te în momentul ăsta sau nu mai apuci ziua de mâine.

Thomas își întoarse privirea spre Ben, care-l fixa cu răutate pe Alby, scoțându-și limba printre buze ca să le umezească. *Ce naiba e în neregulă cu băiatul ăsta*? se gândi Thomas. Băiatul se transformase într-un monstru. De ce?

— Dacă mă omori, strigă Ben, scuipatul țâșnind din gura lui suficient de departe cât să ajungă pe obrazul lui Thomas, ai greșit persoana. Aruncă din nou o privire spre Thomas. El e țâncul pe care trebuie să-l ucizi.

Vocea îi era plină de nebunie.

— Nu fi prost, Ben, spuse Alby, cu voce calmă, în timp ce continua să-l ochească cu săgeata. Thomas abia a ajuns aici, n-ai de ce să-ți faci griji. Ești încă stresat din cauza Transformării. N-ar fi trebuit să cobori din pat.

— Nu e de-ai noștri! strigă Ben. L-am văzut, e... e rău. Trebuie să-l ucidem! Lasă-mă să-i scot mațele!

Thomas făcu involuntar un pas înapoi, îngrozit de ceea ce spusese Ben. Cum adică l-a văzut? De ce credea că e rău?

Alby nu-și mișcase niciun centimetru arcul, continuând să țintească spre Ben.

— Lasă-mă pe mine și pe Apărători să ne dăm seama de asta, pulifriciule. Mâinile îi stăteau nemișcate pe arc, aproape ca și cum l-ar fi sprijinit pe o creangă. Acum mișcă-ți curul sfrijit în Cartierul General.

— O să vrea să ne ducă acasă, spuse Ben. O să vrea să ne scoată din Labirint. Mai bine sărim toți de pe Stâncă! Mai bine ne scoatem mațele!

— Despre ce vorbești… începu Thomas.

— *Tacă-ți fleanca*! strigă Ben. Ține-ți fleanca aia urâtă și trădătoare!

— Ben, spuse Alby calm. O să număr până la trei.

— E rău, e rău, e rău… șoptea Ben, aproape ca într-o rugăciune.

Se legăna înainte și înapoi, schimbând cuțitul dintr-o mână într-alta, cu ochii fixându-l pe Thomas.

— Unu.

— Rău, rău, rău, rău, rău…

Ben zâmbi, iar dinții parcă îi străluceau, verzui în lumina slabă.

Lui Thomas îi venea să privească în altă parte, să fugă de-acolo. Dar nu se putea mișca, era prea uimit, prea speriat.

— Doi.

Vocea lui Alby era mai puternică, plină de amenințări.

— Ben, spuse Thomas, încercând să înțeleagă ceva. Eu nu… nici măcar nu știu ce…

Ben scoase un strigăt, o bolboroseală strangulată de nebunie, și sări în aer, lovind cu cuțitul.

— *Trei*! strigă Alby.

Se auzi un sunet de sârmă care plesnește, *fâșăitul* unui obiect despicând aerul și un *bum* umed și trist care semnala că săgeata își găsise ținta.

Capul lui Ben căzu violent spre stânga, răsucindu-i corpul până când căzu pe burtă, cu picioarele îndreptate spre Thomas. Nu scoase niciun sunet.

Thomas sări în picioare și se împletici înainte. Din obrazul lui Ben ieșea coada lungă a unei săgeți; îi curgea mult mai puțin

sânge decât se aștepta Thomas, dar îi curgea totuși. Era negru în întuneric, ca uleiul. Singura mișcare era degetul mic al lui Ben, zbătându-se. Thomas își înăbuși senzația de vomă. Ben murise din cauza lui? Era vina lui?

— Haide, spuse Alby. Strângătorii vor avea grijă de el mâine.

Ce s-a întâmplat aici? se gândi Thomas, simțind cum se învârtea lumea cu el în timp ce se holba la corpul fără viață. *Ce i-am făcut eu*?

Își ridică privirea, așteptând niște răspunsuri, dar Alby dispăruse deja; o creangă care se mișca era singura urmă că fusese acolo.

•

Thomas își miji ochii din pricina soarelui orbitor în timp ce ieșea din pădure. Șchiopăta, glezna îl durea îngrozitor, deși nu-și amintea să se fi lovit. Își ținea o mână în locul de unde fusese mușcat, cu cealaltă își masa stomacul de parcă ar fi putut împiedica senzația inevitabilă de vomă pe care o avea. Îi veni în minte imaginea capului lui Ben, ridicat într-un unghi nefiresc, cu sângele alunecând pe coada săgeții, adunându-se, picurând și stropind pământul…

Imaginea asta fu mai mult decât putea îndura.

Căzu în genunchi lângă unul dintre copacii crescuți la întâmplare la marginea pădurii și vomită, tușind și scuipând fiecare picătură de fiere din stomac. Tot corpul îi tremura și i se părea că nu se va mai opri din vomitat.

Și atunci, de parcă creierul și-ar fi bătut joc de el, făcându-l să se simtă și mai rău, îi veni un gând.

Se afla în Poiană de douăzeci și patru de ore. O zi. Atât. Și uite câte se întâmplaseră. Câte lucruri îngrozitoare se întâmplaseră.

Va fi mai bine cu siguranță.

•

Noaptea, Thomas stătea pe spate, privind la cerul strălucitor, gândindu-se dacă va mai dormi vreodată. De fiecare dată când închidea ochii îi venea în minte imaginea hidoasă a lui Ben sărind asupra lui, chipul cuprins de nebunie al băiatului. Cu ochii fie deschiși, fie închiși, putea să jure că încă auzea sunetul umed al săgeții lovind obrazul lui Ben.

Thomas știa că nu va uita niciodată acele câteva minute îngrozitoare din cimitir.

— Spune ceva, zise Chuck pentru a cincea oară de când își așternuseră sacii de dormit.

— Nu, răspunse Thomas, ca și mai înainte.

— Toți știu ce s-a întâmplat. S-a mai întâmplat de vreo două ori; câte un țânc înțepat a cedat și a atacat pe cineva. Să nu crezi că ești special.

Era prima dată când Thomas se gândi că personalitatea lui Chuck a trecut de la ușor enervantă la insuportabilă.

— Chuck, bucură-te că nu am arcul lui Alby.

— Doar mă ju…

— Taci, Chuck. Culcă-te.

Thomas pur și simplu nu putea să-l suporte în momentul acela.

În cele din urmă „prietenul" lui adormi și, după sforăielile care se auzeau prin Poiană, ceilalți adormiseră și ei. După câteva ore, târziu în noapte, Thomas era în continuare singurul treaz. Îi venea să plângă, dar n-o făcu. Îi venea să-l caute pe Alby și să-l lovească, fără niciun motiv, dar n-o făcu. Îi venea să țipe și să lovească, și să scuipe, și să deschidă Cutia, și să sară în întunericul de jos. Dar n-o făcu.

Închise ochii și se forță să alunge gândurile și imaginile negre și, la un moment dat, adormi.

•

De dimineață, Chuck fu nevoit să-l târască pe Thomas din sacul de dormit, să-l ducă la duș și la vestiare. În tot acest timp Thomas fu apatic și absent, îl durea capul, iar corpul lui cerea să doarmă mai mult. Luă micul dejun ca prin ceață, iar la o oră după ce termină, Thomas nu-și putea aminti ce mâncase. Era atât de obosit, încât se simțea de parcă cineva i-ar fi capsat creierul în câteva locuri de cutia craniană. Arsurile la stomac îl chinuiau.

Dar, din câte-și putea da seama, să tragi un pui de somn nu era ceva privit cu ochi buni în ferma uriașă care era Poiana.

Stătea împreună cu Newt în fața grajdului Abatorului, pregătindu-se pentru prima muncă cu un Apărător. În ciuda dimineții grele, chiar era entuziasmat că urma să afle mai multe și că avea ocazia să nu se mai gândească la Ben și la cimitir. Vacile mugeau, oile behăiau, porcii guițau peste tot în jur. Undeva în apropiere lătră un câine, făcându-l pe Thomas să se întrebe dacă Tigaie nu dădea un nou înțeles termenului *hotdog.*

Hotdog, se gândi el. *Când am mâncat ultima dată un hotdog*? *Cu cine l-am mâncat*?

— Tommy, mă asculți?

Thomas își reveni și privi spre Newt, care îi vorbea de cine știe cât timp. Thomas nu auzise nimic.

— Da, scuze. N-am putut dormi azi-noapte.

Newt încercă un zâmbet compătimitor.

— Te-nțeleg. Ai trecut printr-un coșmar. Probabil crezi că-s un țânc de rahat pentru că te pun la treabă după un episod ca ăsta.

Thomas ridică din umeri.

— Să muncesc e probabil cel mai bun lucru pe care l-aș putea face ca să nu mă mai gândesc.

Newt încuviință din cap, iar zâmbetul îi deveni mai sincer.

— Ești deștept, Tommy. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care continuăm să muncim și să fim ocupați. Dacă lenevești devii trist. Începi să cedezi. Pur și simplu.

Thomas încuviință din cap, lovind o piatră desprinsă din solul prăfuit și crăpat al Poienii.

— Și ce se mai aude despre fata de ieri?

Dacă era ceva care pătrunsese prin starea lui confuză de dimineață, era gândul la ea. Voia să știe mai multe despre fată, să înțeleagă ciudata legătură pe care simțea c-ar avea-o cu ea.

— Tot în comă, doarme. Docșii îi dau cu lingura supa pe care o face Tigaie, îi verifică semnele vitale și chestii de-astea. Pare OK, doar că doarme buștean deocamdată.

— A fost de-a dreptul ciudat.

Dacă nu s-ar fi întâmplat incidentul cu Ben, Thomas era convins că doar la ea s-ar fi gândit aseară. Poate că n-ar fi putut dormi din cu totul alte motive. Voia să știe cine era fata și dacă chiar o știa de undeva.

— Mda, spuse Newt. Cre' că *ciudat* e cuvântul potrivit.

Thomas privi peste umărul lui Newt spre grajdul mare, de un roșu decolorat, îndepărtând-o pe fată din gândurile sale.

— Deci, care-i prima treabă? Să mulg vacile sau să ucid niște purceluși?

Newt râse, un sunet pe care Thomas își dădu seama că nu prea îl auzise de când venise.

— Întotdeauna îi punem pe Nou-veniți să înceapă cu Măcelarii. Nu te speria, tranșarea victimelor lui Tigaie nu e decât o parte. Măcelarii fac tot ce ține de animale.

— Păcat că nu-mi amintesc de viața mea. Poate că îmi place să ucid animale.

Era doar o glumă, dar Newt nu păru s-o înțeleagă.

— O să știi până apune soarele. Hai să ne întâlnim cu Winston, el e Apărătorul.

•

Winston era un băiat plin de acnee, scund, dar musculos, și lui Thomas i se păru că Apărătorului îi plăcea munca sa un pic prea mult. *Poate c-a fost trimis aici pentru că era un criminal în serie*, se gândi Thomas.

Winston îi explică lucrurile lui Thomas în prima oră, arătându-i ce animale stăteau în anume țarc, unde se aflau cotețele pentru găini și curcani, ce se întâmpla în grajd. Câinele, un labrador negru enervant, pe nume Bark[1], se împrieteni repede cu Thomas, stând la picioarele lui tot timpul turului. Întrebându-se de unde era câinele, Thomas îl chestionă pe Winston, care îi spuse că Bark fusese dintotdeauna acolo. Din fericire, părea că numele era o glumă, pentru că era destul de tăcut.

A doua oră o petrecu ocupându-se de animalele fermei, hrănindu-le, curățând, reparând un gard, curățând pleoscul. *Pleosc*. Thomas se trezi folosind termenii din Poiană din ce în ce mai mult.

A treia oră fu cea mai grea pentru Thomas. Fu nevoit să privească cum Winston tăia un porc și începea să-i pregătească diversele părți pentru a fi ulterior mâncate. Thomas își jură două lucruri în timp ce pleca în pauza de prânz. Primul: nu va face carieră printre animale; al doilea: nu va mai mânca niciodată ceva care provine de la porc.

Winston îi spusese să plece singur, că el va mai rămâne în Abator, lucru care-i conveni lui Thomas. Îndreptându-se spre Poarta de Est nu se putea împiedica să nu și-l imagineze pe Winston într-un colț întunecat al grajdului rozând la picioare crude de porc. Tipul îi dădea fiori.

Tocmai trecea pe lângă Cutie când fu surprins să vadă pe cineva intrând din Labirint pe Poarta de Vest, în stânga lui: un băiat asiatic cu brațe puternice și păr negru, scurt, care părea un pic mai mare decât Thomas. Alergătorul se opri după trei pași, apoi se aplecă și-și puse mâinile pe genunchi, gâfâind.

[1] *Bark* – „a lătra”, în limba engleză, în original. (n.tr.).

Arăta de parcă tocmai alergase treizeci de kilometri, cu fața roșie, cu pielea acoperită de transpirație și cu hainele leoarcă.

Thomas se holbă la el, ros de curiozitate; încă nu văzuse un Alergător de aproape, nici nu vorbise cu vreunul. În plus, judecând după ultimele zile, Alergătorul se întorsese devreme. Thomas făcu un pas în față, nerăbdător să-l cunoască și să-i pună întrebări.

Dar înainte să poată rosti o propoziție, băiatul se prăbuși la pământ.

CAPITOLUL 12

Thomas nu se mișcă câteva secunde. Băiatul zăcea grămadă, abia mișcând, dar Thomas era împietrit de nehotărâre, fiindu-i frică să se amestece. Dacă era ceva grav cu tipul ăsta? Dacă fusese… *înțepat*? Dacă…

Thomas își reveni rapid: Alergătorul avea nevoie de ajutor.

— Alby! strigă el. Newt! Să-i cheme cineva!

Thomas alergă spre băiatul mai mare și îngenunche lângă el.

— Hei, ești bine?

Alergătorul își ținea capul rezemat de mâinile întinse, gâfâind, cu pieptul palpitând. Era conștient, dar Thomas nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de obosit.

— Sunt… bine, spuse cu respirația întretăiată, apoi își ridică privirea. Tu cine pleoscul meu ești?

— Sunt nou.

Thomas se prinse că Alergătorii erau în Labirint toată ziua și nu văzuseră cu ochii lor nimic din întâmplările recente. Tipul ăsta știa despre fată? Probabil… în mod sigur îi spusese cineva.

— Eu sunt Thomas; sunt aici doar de câteva zile.

Alergătorul se ridică în poziție șezândă, cu părul negru lipit de cap din cauza transpirației.

— Ah, da, Thomas, pufăi el. Nou-venitul. Tu și tipa.

Apăru Alby, vizibil supărat.

— Ce cauți înapoi, Minho? Ce s-a întâmplat?

— Ia-o-ncet, Alby, răspunse Alergătorul, părând să-și recapete energia de la o clipă la alta. Fă-te util și adu-mi un pic de apă; mi-am scăpat bagajul pe-acolo pe undeva.

Dar Alby nu se mișcă. Îl lovi pe Minho în picior, prea tare ca să fie în joacă.

— Ce s-a întâmplat?

— Abia pot să vorbesc, pulifriciule! strigă Minho cu vocea răgușită. Adu-mi niște apă!

Alby îl privi pe Thomas, care era șocat să vadă un mic început de zâmbet pe fața lui, înainte să dispară într-o încruntare.

— Minho e singurul țânc care are voie să-mi vorbească așa fără să fie aruncat de pe Stâncă.

Apoi, spre și mai marea uimire a lui Thomas, Alby se întoarse și o luă la fugă, se pare ca să-i aducă lui Minho niște apă.

Thomas se întoarse spre Minho.

— Te lasă să-i comanzi?

Minho ridică din umeri, apoi își șterse broboanele proaspete de transpirație de pe frunte.

— Ți-e frică de mucosul ăsta? Frate, ai multe de învățat. Nou-veniții naibii.

Acuzația îl duru mult mai mult pe Thomas decât ar fi trebuit, ținând cont că-l știa pe tipul ăsta de trei minute.

— Nu e el șeful?

— Șeful? Minho scoase un mormăit care probabil că voia să fie un hohot de râs. Mda, spune-i șef cât vrei. Poate c-ar trebui să-i spunem El Presidente. Ba nu, Amiralul Alby. Poftim.

Se frecă la ochi, chicotind.

Thomas nu știa ce să înțeleagă din conversația asta, era greu să-ți dai seama când glumea Minho.

— Și atunci cine e șeful dacă nu e el?

— Verdeață, taci până nu te amețești și mai mult. Minho oftă ca și cum ar fi fost plictisit, apoi murmură, aproape ca pentru sine: De ce veniți toți țâncii și puneți întrebări stupide? E enervant.

— Ce-ai vrea să facem?

Thomas simți un val de furie. *De parcă tu ai fost altfel când ai venit prima dată*, îi venea să spună.

— Să faceți ce vi se spune și să tăceți din gură. Asta aș vrea.

Minho îl privi pentru prima dată drept în față, iar Thomas se trase înapoi câțiva centimetri înainte să se oprească. Își dădu imediat seama că tocmai făcuse o greșeală; nu putea să-l lase pe tipul ăsta să creadă că îi putea vorbi așa.

Se ridică înapoi în genunchi, în așa fel încât privea în jos spre băiatul mai mare.

— Mda, sunt sigur că tu exact așa ai făcut când ai fost un Nou-venit.

Minho îl privi pe Thomas cu atenție. Apoi, privindu-l din nou drept în ochi, spuse:

— Eu sunt unul dintre primii veniți în Poiană, rahat cu ochi. Tacă-ți gura dacă nu știi despre ce vorbești.

Thomas, ușor speriat acum, dar mai ales sătul de atitudinea lui, dădu să se ridice. Minho ridică mâna și-i apucă brațul.

— Frate, stai jos. Mă jucam doar. E prea distractiv, o să vezi când vine următorul Nou-venit... Vocea i se stinse, iar sprâncenele i se arcuiră într-o expresie perplexă. Se pare că *nu va mai fi* alt Nou-venit, nu?

Thomas se relaxă, se așeză din nou, surprins de cât de ușor se liniștise. Se gândi la fată și la biletul care spunea că ea era ultima.

— Așa se pare.

Minho își miji ușor ochii, ca și cum l-ar fi analizat pe Thomas.

— Ai văzut fata, nu? Toți spun că probabil o cunoști sau așa ceva.

Thomas simți din nou că dădea înapoi.

— Am văzut-o. Nu mi se pare familiară deloc.

Se simți imediat vinovat pentru minciună, chiar dacă era doar una mică.

— E bună?

Thomas tăcu; nu se gândise la ea în felul ăsta de când o luase razna și scosese biletul și rostise propoziția – *Totul se va schimba*. Dar își aminti ce frumoasă era.

— Mda, e bună, cred.

Minho se lăsă pe spate până când ajunse la orizontală, cu ochii închiși.

— Mda. Dacă-ți plac fetele în comă, nu?

Chicoti din nou.

— Exact.

Lui Thomas îi era greu să spună dacă îl plăcea sau nu pe Minho, personalitatea lui se schimba de la un moment la altul. După o pauză lungă Thomas se hotărî să riște.

— Deci..., întrebă el cu precauție, ai găsit ceva azi?

Minho deschise ochii larg. Îl privi pe Thomas.

— Știi ceva, Verdeață? Asta e de obicei cea mai prostească întrebare pe care i-ai putea-o pune unui Alergător. Închise din nou ochii. Dar nu și azi.

— Cum adică? îndrăzni Thomas să spere la o informație. *Un răspuns*, se gândi el. *Te rog, dă-mi un răspuns*!

— Așteaptă până când se întoarce amiralul. Nu-mi place să repet lucrurile. Plus că s-ar putea să nu vrea ca tu să auzi.

Thomas oftă. Nu era absolut deloc surprins de lipsa răspunsului.

— Atunci spune-mi măcar de ce arăți atât de obosit? Nu alergi în fiecare zi?

Minho mormăi în timp ce se ridica și-și trăgea picioarele sub el.

— Mda, Verdeață, alerg în fiecare zi. Hai să zicem că m-am entuziasmat și am alergat mai repede ca să ajung înapoi.

— De ce?

Thomas dorea cu disperare să știe ce se întâmplase în Labirint.

Minho își ridică brațele.

— Frate, ți-am spus. Răbdare. Așteptă-l pe generalul Alby.

Ceva din vocea lui înmuie duritatea refuzului, iar Thomas se hotărî. Îl plăcea pe Minho.

— OK, tac. Fă în așa fel încât Alby să mă lase să aud și eu veștile.

Minho îl analiză o clipă.

— OK, Verdeață. Tu ești șeful.

Alby ajunse o clipă mai târziu cu o cană mare de plastic plină cu apă și i-o dădu lui Minho, care o dădu pe gât pe toată fără să se oprească nicio secundă să respire.

— Ok, spuse Alby. Ce s-a întâmplat?

Minho își ridică sprâncenele și făcu un semn cu capul în direcția lui Thomas.

— E-n regulă, răspunse Alby. Nu contează ce aude țâncul ăsta. Vorbește!

Thomas rămase tăcut în așteptare în timp ce Minho se chinuia să se ridice, crispându-se de durere la fiecare mișcare, emanând extenuare prin toți porii. Alergătorul se sprijini de perete și le aruncă amândurora o privire rece.

— Am găsit unul mort.

— Ha? întrebă Alby. Un ce mort?

Minho zâmbi.

— Un Dureros mort.

CAPITOLUL 13

Thomas era fascinat auzind despre Dureros. Era înfricoșător să te gândești la creaturile alea scârboase, dar se întreba de ce era așa de importantă găsirea uneia moarte. Nu se mai întâmplase până acum?

Alby arăta de parcă cineva tocmai i-ar fi spus că-i pot crește aripi și poate zbura.

— Nu e momentul pentru glume, spuse el.

— Uite, nu aș crede nici eu dacă aș fi în locul tău. Dar crede-mă, l-am găsit. Unul gras și scârbos.

E clar că nu s-a mai întâmplat, se gândi Thomas.

— Ai găsit un Dureros mort, repetă Alby.

— *Da*, Alby, spuse Minho, cu vocea încărcată de iritare. La câțiva kilometri de aici, aproape de Stâncă.

Alby privi spre Labirint, apoi înapoi la Minho.

— Și… de ce nu l-ai adus cu tine?

Minho râse din nou, pe jumătate mormăind, pe jumătate chicotind.

— Ai băut din sosul lui Tigaie? Chestiile alea cântăresc vreo jumătate de tonă, frate. Plus că n-aș atinge unul nici dacă mi-ai da un bilet gratis de ieșire de aici.

Alby insistă cu întrebările.

— Cum arăta? Țepii de metal erau înăuntru sau ieșiți? Se mișca? Pielea îi era tot umedă?

Thomas ardea să întrebe: *Țepi de metal*? *Piele umedă*? *Ce naiba*? Dar își ținu gura, nevrând să le amintească faptul că se afla și el acolo și că poate cei doi ar trebui să vorbească între patru ochi.

— Calmează-te, spuse Minho. Trebuie să vezi cu ochii tăi. E… ciudat.

— Ciudat?

Alby părea confuz.

— Frate, sunt rupt, mort de foame și am făcut insolație. Dar dacă vrei să-l cărăm acuma, am putea ajunge înapoi înainte să se închidă zidurile.

Alby se uită la ceas.

— Mai bine așteptăm până la trezirea de dimineață.
— Cel mai deștept lucru pe care l-ai spus săptămâna asta.
Minho se îndreptă, îl bătu pe Alby pe braț, apoi porni spre Cartierul General șchiopătând ușor. În timp ce se îndepărta, părând că avea dureri în tot corpul, îi spuse peste umăr:
— Ar trebui să mă întorc, dar dă-o naibii. Mă duc să mănânc ceva din scârboșeniile lui Tigaie.
Thomas simți un val de dezamăgire. Trebuia să recunoască faptul că pe fața lui Minho se vedea într-adevăr că avea nevoie să se odihnească și să bage ceva în gură, dar el voia să afle mai multe.
Atunci Alby se întoarse spre Thomas, uimindu-l.
— Dacă știi ceva și nu-mi spui…
Thomas era sătul să fie acuzat că știa lucruri. Nu asta era problema de fapt? *Nu* știa nimic. Îl privi drept în față și întrebă simplu:
— De ce mă urăști așa de mult?
Expresia care apăru pe fața lui Alby era de nedescris: confuzie, mânie, șoc.
— Să te *urăsc*? Băiete, n-ai învățat nimic de când ai venit în Cutia aia. N-are nicio legătură cu ura sau cu iubirea, sau cu prietenia, sau cu altceva. Tot ce ne interesează e să supraviețuim. Nu mai fi un papă-lapte și începe să-ți folosești creierul ăla de pulifrici, dacă ai unul.
Thomas se simțea de parcă ar fi fost pălmuit.
— Dar atunci… de ce mă tot acuzi…
— Fiin'că nu poate fi o coincidență, rahat cu ochi ce ești! Apari tu, apoi, în *ziua* următoare primim un Nou-venit care e fată, un bilet aiurea, Ben încearcă să te muște, un Dureros mort. Ceva nu e-n regulă și nu mă las până nu descopăr ce.
— *Nu știu* nimic, Alby.
Se simți bine rostind cuvintele apăsat.
— Nu știu nici măcar unde eram acum trei zile, cu atât mai puțin de ce tipul ăsta, Minho, a găsit o chestie moartă care se numește Dureros. Așa că lasă-mă-n pace!
Alby se lăsă ușor pe spate și îl privi absent pe Thomas câteva secunde. Apoi spuse:
— Calm, Verdeață. Maturizează-te și începe să gândești. Nu-i vorba de nicio acuzație. Dar, dacă-ți amintești ceva, dacă ceva îți pare familiar, să faci bine să spui. Promite-mi.

Nu înainte să-mi recapăt complet memoria, se gândi Thomas. *Numai dacă vreau să vă spun*.

— Mda, bine, dar…

— Tu promite-mi!

Thomas tăcu, sătul de Alby și de comportamentul lui.

— Cum zici… promit.

Alby se întoarse și plecă, fără să mai spună vreun cuvânt.

•

Thomas găsi în Căpățâni un copac, unul dintre cei frumoși de la marginea pădurii, cu destulă umbră. Îi era groază să se întoarcă la muncă cu Winston Măcelarul și știa că trebuia să mănânce de prânz, dar nu voia să fie cu nimeni atâta timp cât putea să scape de ei. Sprijinindu-se de trunchiul copacului își dori o adiere de vânt, dar dorința nu i se împlini.

Tocmai își simțea pleoapele închizându-i-se, când Chuck îi strică liniștea și pacea.

— Thomas! Thomas! strigă el alergând și agitându-și brațele, cu fața luminată de emoție.

Thomas se frecă la ochi și gemu. Nu voia nimic mai mult decât o jumătate de oră de somn. Numai când Chuck ajunse în fața lui, gâfâind ca să-și recapete suflul, își ridică în sfârșit privirea.

— Ce e?

Cuvintele ieșeau încet din gura lui Chuck, printre gâfâieli.

— Ben… Ben… nu e mort.

Toate semnele de oboseală zburară din corpul lui Thomas. Sări în picioare și rămase chiar în fața lui Chuck.

— *Ce*?

— N-a… murit. Strângătorii s-au dus după el… săgeata nu i-a nimerit creierul… Docșii l-au pansat.

Thomas se întoarse privind spre pădurea în care bolnavul îl atacase cu o seară înainte.

— Glumești. L-am văzut…

Nu era mort? Thomas nu știa exact ce simțea: confuzie, ușurare, teamă că va fi atacat din nou…

— Păi și eu l-am văzut, spuse Chuck. E închis în Beci, cu un bandaj uriaș pe jumătate de cap.

Thomas se întoarse din nou cu fața spre Chuck.

— Beci? Adică?

— Beci. E închisoarea noastră în nordul Cartierului General. Chuck arătă înspre acea direcție. L-au băgat acolo așa de repede, că Docșii au trebuit să-l panseze pe loc.

Thomas se frecă la ochi. Îl chinuia un sentiment de vinovăție dându-și seama ce simțea cu adevărat: fusese ușurat că Ben era mort, că nu mai trebuia să-și facă griji că-l va întâlni.

— Și ce-au de gând să facă cu el?

— Deja a avut loc o Adunare a Apărătorilor de dimineață. Se pare că s-a luat o decizie unanimă. Se pare că Ben o să-și dorească ca săgeata aia să-și fi găsit un loc în capul lui de pulifrici.

Thomas își miji ochii, uimit de ce spusese Chuck.

— Despre ce vorbești?

— E Alungat. Diseară. Pentru că a încercat să te omoare.

— Alungat? Ce înseamnă *asta*?

Thomas trebuia să întrebe, deși știa că nu putea fi de bine dacă Chuck credea că era mai rău decât să fie mort.

Și atunci Thomas văzu poate cel mai tulburător lucru pe care-l văzuse de când ajunsese în Poiană. Chuck nu răspunse, zâmbi doar. *Zâmbi*, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda a ceea ce tocmai anunțase. Apoi se întoarse și fugi, poate ca să spună altcuiva veștile.

•

Seara, Alby și Newt îi adunară pe toți Poienarii la Poarta de Est cu aproximativ jumătate de oră înainte să se închidă, când primele semne ale amurgului își făceau încet apariția pe cer. Alergătorii tocmai se întorseseră și intraseră în misterioasa Cameră a Hărții, închizând ușa de fier cu un zăngănit. Minho intrase deja mai devreme. Alby le spuse Alergătorilor să se grăbească cu treaba, îi voia înapoi în douăzeci de minute.

Pe Thomas încă îl deranja felul în care zâmbise Chuck când îi dăduse vestea despre Alungarea lui Ben. Deși nu știa exact ce însemna, era clar că nu era de bine. Mai ales când stăteau toți atât de aproape de Labirint. *Vor să-l lase afară*? se întrebă el. *Cu Dureroșii*?

Ceilalți discutau pe un ton șoptit; o senzație puternică de anticipare îngrozită plutea asupra lor ca o pâclă de ceață densă. Dar Thomas nu spunea nimic, stând cu brațele încrucișate, așteptând spectacolul. Rămase în tăcere până când Alergătorii ieșiră în sfârșit din clădire, părând epuizați cu toții, cu fețele

trase de concentrare. Minho ieși primul, ceea ce-l făcu pe Thomas să se întrebe dacă nu era Apărătorul Alergătorilor.

— Aduceți-l! strigă Alby, trezindu-l pe Thomas din gândurile lui.

Mâinile îi alunecară pe lângă corp în timp ce se întorcea, privind prin Poiană după Ben, agitația crescând în el în timp ce se întreba ce va face băiatul când îl va vedea.

Dinspre zona îndepărtată a Cartierului General apărură trei dintre băieții mai mari, trăgându-l pe Ben pe jos, la propriu. Hainele îi erau sfâșiate, abia atârnând. Un bandaj mare și însângerat îi acoperea jumătate de cap și de față. Refuzând să-și pună picioarele pe pământ sau să participe cumva, părea la fel de mort ca ultima dată când Thomas îl văzuse. Cu excepția unui lucru.

Avea ochii deschiși, măriți de groază.

— Newt, spuse Alby cu o voce mult mai joasă. Thomas nu l-ar fi auzit dacă n-ar fi stat la doar câțiva metri distanță. Adu Prăjina.

Newt încuviință din cap, îndreptându-se deja spre depozitul de unelte folosite la Grădini. Era clar că așteptase ordinul.

Thomas își îndreptă atenția spre Ben și spre gardieni. Băiatul palid și nenorocit nu făcea în continuare niciun efort să se împotrivească, lăsându-se târât prin praful din curte. Când ajunseră la mulțime îl ridicară pe Ben în picioare în fața lui Alby, șeful lor, dar bolnavul își puse capul în pământ, refuzând să privească pe cineva în ochi.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, Ben, spuse Alby.

Apoi clătină din cap și privi spre depozitul spre care se îndreptase Newt.

Thomas îi urmări privirea la timp ca să-l vadă pe Newt ieșind prin ușa strâmbă. Ținea mai multe tije de aluminiu, unind capetele ca să facă o bară de vreo șaizeci de centimetri. Când termină, apucă ceva cu o formă ciudată de la unul dintre capete și târî bara spre grup. Un fior urcă pe șira spinării lui Thomas la auzul barei metalice zgâriind pardoseala de piatră.

Thomas era îngrozit de toată tărășenia; nu se putea abține să nu se simtă responsabil, chiar dacă nu făcuse niciodată nimic ca să-l provoace pe Ben. De ce era vina lui pentru toate astea? Nu găsi niciun răspuns, dar tot simțea vina, ca pe o boală.

Într-un final Newt păși spre Alby și-i întinse capătul prăjinii de care o ținea. Thomas putea vedea acum ciudatul accesoriu: o buclă din piele tare, legată de metal cu o bridă uriașă. O capsă mare arăta că bucla se putea închide și deschide, iar scopul ei deveni evident.

Era o zgardă.

CAPITOLUL 14

Thomas îl urmări pe Alby cum desface zgarda și cum o înfășoară apoi după gâtul lui Ben. Acesta își ridică în sfârșit privirea, chiar când bucla de piele se închise cu un pocnet puternic. Lacrimile îi luceau în ochi, mucii îi picurau din nas. Poienarii priveau, fără să scoată nimeni niciun cuvânt.

— Te rog, Alby, se ruga Ben, cu vocea tremurată, atât de demnă de milă, încât lui Thomas nu-i venea să creadă că e același băiat care încercase să-i rupă gâtul cu o zi în urmă. Îți jur că eram dereglat la cap din cauza Transformării. Nu l-aș fi omorât, mi-am pierdut mințile o clipă. Te rog, Alby, *te rog*.

Fiecare cuvânt al băiatului era un pumn în stomacul lui Thomas, făcându-l să se simtă și mai vinovat, și mai confuz.

Alby nu-i răspunse lui Ben. Trase de zgardă ca să se asigure că era închisă și bine atașată de prăjina cea lungă. Păși pe lângă Ben și de-a lungul prăjinii, ridicând-o de jos în timp ce-o trecea prin palmă. Când ajunse la capăt o apucă strâns și se întoarse cu fața spre mulțime. Cu ochii injectați, fața încrețită de mânie, respirând greu, lui Thomas îi păru dintr-odată diabolic.

Iar la capătul celălalt era o imagine ciudată: Ben, tremurând, plângând, cu o zgardă grosolană, din piele veche, în jurul gâtului său slăbănog și palid, legat de o prăjină lungă care se întindea de la el la Alby, vreo trei metri. Tija de aluminiu se îndoia la mijloc, dar numai un pic. Chiar și din locul în care se afla Thomas părea uimitor de rezistentă.

Alby rosti cu voce puternică, aproape solemnă, privind spre nimeni și spre toți în același timp:

— Ben dintre Constructori, ai fost pedepsit cu Alungarea pentru încercarea de a-l ucide pe Thomas Nou-venitul. Apărătorii au vorbit și hotărârea lor nu se schimbă. Și tu nu te mai întorci. Niciodată.

Urmă o tăcere lungă.

— Apărătorilor, luați-vă locurile la Prăjina Alungării.

Thomas ura faptul că legătura sa cu Ben era făcută publică, ura responsabilitatea pe care o simțea. Faptul că se afla din nou în centrul atenției nu făcea decât să atragă și mai multe

suspiciuni asupra sa. Sentimentul de vinovăție se transformă în furie și resentiment. Mai mult decât orice, voia ca Ben să plece, să se termine totul.

Unul câte unul, băieții ieșeau din mulțime și mergeau spre prăjina lungă. O apucară cu ambele mâini, strângând-o de parcă se pregăteau pentru un joc de-a trasul frânghiei. Newt era unul dintre ei, la fel și Minho, confirmând bănuiala lui Thomas că era Apărătorul Alergătorilor. Winston Măcelarul se alătură și el.

După ce toți își ocupară locurile – zece Apărători așezați la distanțe egale între Alby și Ben aerul încremeni de atâta tăcere. Singurele sunete erau suspinele înăbușite ale lui Ben, care-și tot ștergea nasul și ochii. Privea în stânga și în dreapta, deși zgarda din jurul gâtului îl împiedica să vadă prăjina și pe Apărătorii din spatele lui.

Sentimentele lui Thomas se schimbară din nou. Ceva era clar în neregulă cu Ben. De ce merita soarta asta? Nu se putea face nimic pentru el? Urma să-și petreacă restul zilei simțindu-se responsabil? *Terminați*, țipă el în gând. *Terminați odată*!

— Te rog, spuse Ben, iar vocea îi deveni stridentă din cauza disperării. *Te roooooooog*! Cineva să mă ajute! Nu-mi puteți face asta!

— *Taci*! strigă Alby din spate.

Dar Ben îl ignoră, cerând ajutor în timp ce trăgea de pielea înfășurată în jurul gâtului.

— Cineva să-i oprească! Ajutați-mă! Vă rog!

Privi de la un băiat la altul, cerșind din ochi. Fără excepție, toți se uitară în altă parte. Thomas păși rapid în spatele unui băiat mai înalt ca să evite propria confruntare cu Ben. *Nu mai pot privi în ochii ăia*, se gândi el.

— Dacă am fi lăsat țânci nepedepsiți pentru așa ceva, spuse Alby, n-am fi supraviețuit niciodată atât de mult. Apărătorilor, pregătiți-vă.

— Nu, nu, nu, nu, nu, spunea Ben, pe jumătate pentru sine. Jur că fac orice! Jur că nu mai fac! *Vă rooooog*!

Țipătul lui ascuțit fu întrerupt de scrâșnetul Porții de Est care începea să se închidă. Din stâncă ieșeau scântei în timp ce zidul masiv din dreapta se mișca spre stânga, gemând îngrozitor în timp ce închidea Poiana pentru noapte. Pământul se cutremură sub picioarele lor, iar Thomas nu știa dacă era în stare să urmărească ceea ce avea să se întâmple.

— Apărătorilor, *acum*! strigă Alby.

Capul lui Ben căzu pe spate când fu smucit înainte, Apărătorii împingând prăjina spre Labirint. Un țipăt sugrumat ieși din gâtul lui Ben, mai puternic decât sunetul Porților care se închideau. Căzu în genunchi, dar fu smucit înapoi în picioare de Apărătorul din față, un tip vânjos cu părul negru și cu barba încâlcită.

— *Nuuuuuuu*! țipă Ben, cu saliva curgându-i din gură în timp ce se zvârcolea, trăgând de zgardă cu mâinile. Dar forța unită a Apărătorilor era mult prea mare, forțându-l pe condamnat să se apropie tot mai mult de marginea Poienii, chiar când zidul din dreapta aproape că se închidea.

— *Nuuu*! țipă el iar și iar.

Încercă să-și înfigă picioarele în prag, dar nu dură decât o fracțiune de secundă. Prăjina îl trimise în Labirint cu un zgâlțâit. Curând se afla la un metru și jumătate în afara Poienii, smucindu-și corpul dintr-o parte într-alta în încercarea de a scăpa de zgardă. Zidurile Porții mai aveau doar câteva secunde până să se închidă.

Cu un ultim efort violent Ben reuși într-un final să-și răsucească gâtul în cercul de piele, astfel încât tot corpul i se întoarse cu fața spre Poiană. Lui Thomas nu-i venea să creadă că privea tot o ființă umană: nebunia din ochii lui Ben, flegma care-i ieșea din gură, pielea palidă întinsă peste vene și oase. Arăta mai ciudat decât orice își putea Thomas imagina.

— Stop! strigă Alby.

Ben striga fără întrerupere; un sunet atât de pătrunzător, încât Thomas își acoperi urechile. Era un țipăt animalic, nebunesc, care în mod sigur îi distrugea corzile vocale. În ultima secundă Apărătorul din față detașă cumva prăjina mai mare de bucata atașată de Ben și-o trase înapoi în Poiană, lăsându-l pe băiat cu pedeapsa lui. Ultimele țipete ale lui Ben fură întrerupte de zidurile care se închiseră cu un bubuit îngrozitor.

Thomas își închise strâns ochii și fu surprins să simtă lacrimi alunecându-i pe obraji.

CAPITOLUL 15

Pentru a doua noapte la rând, Thomas merse la culcare cu imaginea lui Ben întipărită în minte, chinuindu-l. Cum ar fi fost lucrurile dacă n-ar fi fost băiatul ăla? Thomas aproape că se convinse singur că ar fi fost complet mulțumit, fericit și entuziasmat să învețe despre noua lui viață, să-și atingă scopul de a deveni Alergător. Aproape. În adâncul său știa că Ben era doar o parte din multele sale probleme.

Dar acum Ben nu mai era, fusese alungat printre Dureroși, dus unde-și depuneau ei prada, victimă a ce se întâmpla acolo. Deși avea destule motive să-l urască pe Ben, mai mult îi părea rău pentru el.

Thomas nu-și putea imagina cum era să mori așa, dar după ultimele clipe ale lui Ben, zvârcolindu-se și scuipând, și zbierând, nu se mai îndoia de importanța regulii ca nimeni în afara Alergătorilor să nu intre în Labirint, și aceia doar în timpul zilei. Ben fusese cumva înțepat o dată, ceea ce însemna că știa poate mai bine ca oricine ce îl aștepta.

Săracul, se gândi Thomas. *Săracul de el*.

Thomas se cutremură și se întoarse pe-o parte. Cu cât se gândea mai mult, nu mai părea o idee așa de bună să devină Alergător. Dar, în mod inexplicabil, tot îl atrăgea.

•

În dimineața următoare zorile se iviseră înainte ca sunetele lucrătorilor din Poiană să-l trezească pe Thomas din somnul cel mai profund de când ajunsese aici. Se ridică, se frecă la ochi, încercând să scape de amețeala puternică. Renunțând, se întinse la loc, sperând că nu-l va deranja nimeni.

Nu durǎ niciun minut.

Cineva îl bătu pe umăr și, deschizând ochii, îl văzu pe Newt privindu-l. *Ce mai e iar*? se gândi el.

— Scoală-te, melcule.

— Mda, bună dimineața și ție. Cât e ceasul?

— E șapte, Verdeață, spuse Newt cu un zâmbet batjocoritor. M-am gândit să te las să dormi mai mult după zilele astea grele.

Thomas se ridică în capul oaselor, fiindu-i ciudă că nu putea să mai stea câteva ore.

— Să dorm mai mult? Ce sunteți voi, fermieri?

Fermieri, cum de-și amintea atâtea despre așa ceva? Încă o dată golul de memorie îl zăpăcea.

— Ăăă… mda, acum că ai adus vorba.

Newt se trânti lângă Thomas și-și încrucișă picioarele sub el. Rămase tăcut câteva clipe, privind spre toată agitația care începea să stăpânească Poiana.

— Te pun cu Excavatorii azi, Verdeață. Să vedem dacă asta ți se potrivește mai mult decât să tai purceluși și chestii de-astea.

Thomas se săturase să fie tratat ca un copil mic.

— Nu se presupune că n-ar mai trebui să-mi spui așa?

— Cum, purceluș?

Thomas zâmbi fals și clătină din cap.

— Nu, *Verdeață*. Nu mai sunt ultimul Nou-venit, nu? Fata care e în comă e Nou-venita. Spune-i *ei* Verdeață; pe mine mă cheamă Thomas.

Îl năpădiră gândurile referitoare la fată, făcându-l să-și aducă aminte cum simțise că-i lega ceva. Îl inundă un val de tristețe, ca și cum i-ar fi fost dor de ea, ca și cum ar fi vrut s-o vadă. *N-are niciun sens*, se gândi el. *Nici măcar nu știu cum o cheamă*.

Newt se lăsă pe spate, cu sprâncenele ridicate.

— Fir-aș, ți-au crescut niște ouă ca lumea peste noapte, nu?

Thomas îl ignoră și trecu la alt subiect.

— Ce e un Excavator?

— Așa le spunem celor care-și rup spinarea în Grădini: ară, plivesc, plantează și chestii de-astea.

Thomas făcu un semn cu capul în direcția respectivă.

— Cine e Apărătorul?

— Zart. Un tip de treabă atâta timp cât nu tragi chiulul de la muncă. El e ăla mare care a stat în față aseară.

Thomas nu răspunse nimic, sperând că va putea cumva să încheie ziua fără să vorbească despre Ben și despre Alungare. Subiectul îi făcea rău și-l făcea să se simtă vinovat, așa că îl schimbă cu altul.

— Deci de ce-ai venit să mă trezești?

— Ce, nu-ți place să mă vezi când te trezești?

— Nu neapărat. Deci…

Dar înainte să-și termine propoziția, scrâșnetul zidurilor care se deschideau îl întrerupse. Privi spre Poarta de Est, aproape așteptându-se să-l vadă pe Ben acolo, în partea cealaltă. În schimb, îl văzu pe Minho încălzindu-se. Apoi Thomas îl privi cum merge spre poartă și ridică ceva.

Era fragmentul de prăjină cu zgarda de piele atașată de el. Minho nu păru să se sinchisească prea mult, aruncându-l unuia dintre ceilalți Alergători, care se duse și-l puse la loc în depozitul de unelte de lângă Grădini.

Thomas se întoarse spre Newt, confuz. Cum putea fi Minho atât de relaxat?

— Ce nai…

— Am văzut numai trei Alungări, Tommy. Toate la fel de urâte ca asta de-aseară. Dar de fiecare dată Dureroșii ne lasă zgarda în prag. Chestia asta îmi dă fiori.

Thomas fu de acord.

— Ce îți *fac* când te prind?

Chiar voia să știe?

Newt doar ridică din umeri, cu o indiferență nu prea convingătoare. Mai degrabă nu voia să vorbească despre asta.

— Povestește-mi despre Alergători, spuse Thomas dintr-odată.

Nu știa de unde îi veniseră cuvintele. Dar rămase nemișcat, în ciuda unei nevoi ciudate de a-și cere scuze și de a schimba subiectul. Voia să știe totul despre ei. Chiar și după ce văzuse aseară, chiar și după ce văzuse Durerosul pe fereastră, voia să știe. *Dorința* de a ști era puternică și nu prea înțelegea de ce. Simțea că se născuse să fie Alergător.

Newt tăcu, părând confuz.

— Alergătorii? De ce?

— Mă întrebam doar.

Newt îi aruncă o privire bănuitoare.

— Sunt cei mai buni dintre cei mai buni. Trebuie să fie așa. Totul depinde de ei.

Ridică o pietricică și o aruncă, privind-o absent cum ricoșează.

— Tu de ce nu ești un Alergător?

Privirea lui Newt se întoarse la Thomas, cu repeziciune.

— Am fost, până când m-am lovit la picior acum câteva luni. N-a mai fost la fel de atunci.

Se întinse și-și frecă absent glezna dreaptă, iar pe chip îi apăru o scurtă umbră de durere. Îl făcu pe Thomas să creadă că era cauzată mai mult de amintire decât de o durere fizică propriu-zisă.

— Cum s-a-ntâmplat? întrebă Thomas, gândindu-se că, făcându-l pe Newt să vorbească mai mult, va afla mai multe.

— Fugind de nenorociții de Dureroși, cum altfel? Aproape m-au prins. Se opri. Încă mă mai trec fiorii când mă gândesc că puteam trece prin Transformare.

Transformarea. Era subiectul care, credea Thomas, îi va aduce niște răspunsuri.

— Ce *înseamnă* asta, de fapt? Ce se schimbă? Toți o iau razna ca Ben și încearcă să omoare oameni?

— Ben a fost mai rău decât toți. Dar credeam că vrei să vorbim despre Alergători.

Tonul lui Newt îi spunea că discuția despre Transformare se încheiase.

Asta îl făcu pe Thomas și mai curios, deși era mulțumit să se întoarcă la subiectul Alergători.

— OK, te ascult.

— Cum am spus, sunt cei mai buni dintre cei mai buni.

— Și cum faci? Îi testezi pe toți ca să vezi cât de rapizi sunt?

Newt îi aruncă lui Thomas o privire scârbită, apoi mormăi.

— Demonstrează-mi că ai creier, Verdeață, Tommy sau cum vrei. Cât de repede alergi e doar o parte. O parte foarte mică, de fapt.

Asta îi stârni interesul lui Thomas.

— Ce vrei să spui?

— Când spun cei mai buni dintre cei mai buni mă refer la tot. Ca să supraviețuiești în Labirint tre' să fii isteț, rapid, puternic. Tre' să iei decizii, să știi cât să riști. Nu poți fi nesăbuit, dar nici timid.

Newt își îndreptă picioarele și se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini.

— E îngrozitor acolo, mă-nțelegi? Nu-mi lipsește.

— Credeam că Dureroșii nu apar decât noaptea.

Că era destinul lui sau nu, Thomas nu voia să dea peste o chestie de-aia.

— Mda, de obicei.

— Atunci de ce e atât de îngrozitor acolo?

Ce *altceva* mai era de știut?

Newt oftă.

— Presiunea. Stresul. Modelul diferit în fiecare zi; să încerci să vizualizezi lucrurile în minte, să încerci să găsești o ieșire de aici. Să-ți faci griji pentru Hărți. Partea cea mai proastă e că ești mereu speriat că n-o să ajungi înapoi la timp. Un Labirint normal e suficient de dificil, dar când *se schimbă* în fiecare noapte, câteva greșeli mentale și-ți petreci noaptea cu bestiile periculoase. Nu e loc pentru prostuți sau răsfățați.

Thomas se încruntă, neînțelegând prea bine dorința care-l mâna. Mai ales după seara trecută. Dar o simțea în continuare. O simțea în tot corpul.

— De ce te interesează? întrebă Newt.

Thomas ezită, gândindu-se speriat s-o spună din nou cu voce tare:

— Vreau să fiu Alergător.

Newt se întoarse și-l privi în ochi.

— Nu ești nici de o săptămână aici, țâncule. Cam devreme ca să-ți dorești moartea, nu crezi?

— Vorbesc serios.

Abia dacă înțelegea el însuși, dar o simțea profund. De fapt, dorința de a deveni Alergător era singurul lucru care-l motiva, ajutându-l să-și accepte situația.

Newt nu-și mută privirea de la el.

— Și eu la fel. Las-o baltă. Nimeni n-a ajuns Alergător în prima lună, cu atât mai puțin în prima săptămână. Ai multe de dovedit până să te recomandăm Apărătorului.

Thomas se ridică și începu să-și împacheteze sacul de dormit.

— Newt, vorbesc serios. Nu pot să smulg buruieni toată ziua, o să înnebunesc. N-am nicio idee despre ce-am făcut înainte să mă trimită aici în cutia aia de metal, dar instinctul îmi spune că trebuie să fiu Alergător. Pot s-o fac.

Newt rămase în continuare jos, privind spre Thomas, fără să se ofere să-l ajute.

— Nimeni n-a spus că nu poți. Dar las-o moartă deocamdată.

Thomas simți un val de nerăbdare.

— Dar…

— Ascultă-mă, Tommy. Dacă începi să umbli pe-aici comentând că tu ești prea bun ca să lucrezi ca un țăran, că ești

gata să fii Alergător, o să-ți faci mulți dușmani. Renunță deocamdată.

Să-și facă dușmani era ultimul lucru pe care și-l dorea Thomas, dar totuși… Se hotărî să încerce altă abordare.

— Bine, atunci o să vorbesc cu Minho.

— Bună încercare, țâncule. Adunarea alege Alergătorii și dacă ți se pare că eu sunt dur, ei o să-ți râdă în nas.

— Aș putea fi chiar foarte bun, n-aveți de unde să știți. E o pierdere de timp să mă faceți să aștept.

Newt se ridică și-l amenință cu degetul pe Thomas.

— Ascultă-mă, Verdeață. Asculți ce-ți spun?

În mod surprinzător, Thomas nu se simți chiar atât de intimidat. Își dădu ochii peste cap, apoi încuviință cu un gest.

— Să faci bine să termini cu prostia asta înainte să audă ceilalți. Nu așa merg lucrurile aici și toată viața noastră depinde de lucrurile care *merg*.

Se opri, dar Thomas nu spuse nimic, fiindu-i groază de morala care știa că va urma.

— Ordine, continuă Newt. Ordine. Repetă cuvântul ăsta iar și iar în capul tău de pulifrici. Motivul pentru care suntem toți sănătoși la cap e că ne rupem spinările la lucru și păstrăm ordinea. Ordinea e motivul pentru care l-am scos afară pe Ben; nu putem ține nebuni care umblă să omoare oameni, nu? Ordine. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca tu s-o strici.

Încăpățânarea îl părăsi pe Thomas. Știa că era timpul să tacă.

— Mda, fu tot ce spuse.

Newt îl bătu pe spate.

— Hai să facem o înțelegere.

— Ia spune!

Thomas simți că îi cresc iar speranțele.

— Tu nu spui nimic despre asta și eu te pun pe lista de potențiali ucenici când demonstrezi că ai autoritate. Sau nu-ți ții gura, dar o să mă asigur că asta n-o să se întâmple niciodată. Batem palma?

Lui Thomas nu-i plăcea că trebuia să aștepte, fără să știe cât.

— E o înțelegere de rahat.

Newt ridică din sprâncene.

Thomas încuviință din cap în cele din urmă.

— Batem palma.

— Hai să luăm ceva de halit de la Tigaie. Și să sperăm că nu ne înecăm naibii!

•

În dimineața aceea Thomas îl întâlni în sfârșit pe vestitul Tigaie, chiar dacă doar de la distanță. Tipul era prea ocupat să hrănească o armată de Poienari flămânzi. N-avea mai mult de paisprezece ani, dar avea barbă și păr care-i creștea pe tot restul corpului, de parcă fiecare fir încerca să scape din hainele sale pătate cu mâncare. *Nu pare cel mai igienic tip din lume care să supravegheze pregătirea mâncării*, se gândi Thomas. Își notă în minte să fie atent după fire de păr negru în mâncare.

El și Newt tocmai se așezaseră alături de Chuck la o masă de picnic, chiar la ieșirea din Bucătărie, când un grup mare de Poienari se ridică și alergă spre Poarta de Vest, vorbind cu însuflețire.

— Ce se întâmplă? întrebă Thomas, mirându-se el însuși de cât de nonșalant întrebase. Întâmplările noi în Poiană deveniseră ceva obișnuit.

Newt ridică din umeri în timp ce înfuleca ouăle cu poftă.

— Îi conduc pe Minho și pe Alby. Se duc să caute afurisitu' de Dureros mort.

— Hei, spuse Chuck. O bucățică de șuncă îi zbură din gură când vorbi. Am o întrebare în legătură cu asta.

— Serios, Chuckie? întrebă Newt, oarecum sarcastic. Și care e întrebarea ta?

Chuck părea căzut pe gânduri.

— Păi, au găsit un Dureros mort, nu?

— Mda, răspunse Newt. Mersi de informație.

Chuck bătu absent cu furculița în masă câteva clipe.

— Păi atunci, cine *a omorât* urâciunea?

Excelentă întrebare, se gândi Thomas. Așteptă răspunsul lui Newt, dar nu veni niciunul. Era clar că habar n-avea.

CAPITOLUL 16

Thomas își petrecu dimineața cu Apărătorul Grădinilor, „rupându-și spinarea la lucru”, cum ar fi spus Newt. Zart era băiatul înalt, cu părul negru, care stătuse în fața prăjinii în timpul Alungării lui Ben și care, din cine știe ce motiv ciudat, mirosea a lapte acru. Nu spunea prea multe, dar îi arătă lui Thomas cum mergeau lucrurile până când fu în stare să lucreze singur. La plivit, la curățat caiși, la plantat semințe de dovleac și de zucchini, la cules de legume. Nu-i plăcea și aproape că-i ignora pe ceilalți băieți care lucrau lângă el, dar nu-i displăcea nici pe departe atât de tare ca treaba pe care o făcuse pentru Winston la Abator.

Thomas și Zart pliveau un șir lung de porumb când ucenicul se hotărî că era un moment propice să înceapă să pună întrebări. Apărătorul ăsta părea mult mai ușor de abordat.

— Auzi, Zart, spuse el.

Apărătorul îl privi, apoi își continuă treaba. Băiatul avea ochii triști și o față lungă; arăta cât se poate de plictisit.

— Da, Verdeață, ce vrei?

— Câți Apărători sunt în total? întrebă Thomas, încercând să fie cât mai relaxat. Și ce munci se pot face?

— Păi, sunt Constructorii, Curățătorii, Strângătorii, Bucătarii, Cartografii, Docșii, Excavatorii, Măcelarii și, desigur, Alergătorii. Nu știu, încă câțiva, probabil. Eu îmi cam văd de treaba mea.

Majoritatea cuvintelor vorbeau de la sine, dar Thomas avea nedumeriri în legătură cu câteva.

— Ce e un Curățător?

Știa că asta era Chuck, dar băiatul nu voia să vorbească niciodată, refuza să povestească despre munca lui.

— Asta fac țâncii care nu pot face altceva. Spală WC-uri, fac curățenie la dușuri, în bucătărie, în Măcelărie după o tăiere, de toate. Stai o zi cu fraierii ăia și o să-ți treacă orice gând să rămâi acolo, te asigur.

Thomas simți o înțepătură de vină pentru Chuck, îi părea rău pentru el. Băiatul încerca atât de mult să fie prieten cu toți, dar nimeni nu părea să-l placă sau să-i acorde vreo atenție. Da, era

cam neastâmpărat și vorbea prea mult, dar Thomas era destul de bucuros să-l știe lângă el.

— Dar Excavatorii? întrebă Thomas, smulgând o buruiană uriașă cu bulgări de noroi atârnând de rădăcină.

Zart își drese glasul și continuă să muncească în timp ce răspunse.

— Ei se ocupă de toate lucrurile grele din Grădini: săpături și diverse chestii. Când n-au de lucru fac alte treburi în Poiană. De fapt, mulți Poienari fac mai multe munci. Nu ți-a spus nimeni?

Thomas ignoră întrebarea și continuă, hotărât să primească cât mai multe răspunsuri posibil.

— Dar Strângătorii? Știu că ei se ocupă de morți, dar asta nu se întâmplă *chiar atât* de des, nu?

— Ăia sunt ciudații. Ei sunt și gardieni, și poliție. Toți le spun Strângători. Distracție plăcută în ziua aia, frate.

Chicoti, era prima dată când Thomas îl auzea chicotind; era ceva foarte plăcut la felul în care o făcea.

Thomas mai avea întrebări. Multe. Chuck și toți ceilalți din Poiană nu voiau niciodată să-i răspundă. Și iată-l pe Zart, care părea dispus s-o facă. Dar, dintr-odată, Thomas nu mai avu chef să vorbească. Din nu știu ce motiv îi veni din nou în minte fata, din senin, și apoi Ben și Durerosul mort, care ar fi trebuit să fie un lucru bun, dar toți se comportau de parcă nu era deloc astfel.

Noua lui viață era cam nașpa.

Scoase un oftat lung și adânc. *Lucrează și gata*, se gândi el. Și asta făcu.

•

Odată cu venirea după-amiezii Thomas era gata să se prăbușească de extenuare; să se tot îndoaie și să se târască în genunchi prin noroi era ca naiba. Abatorul, Grădinile. Două munci bifate.

Alergător, se gândi el, mergând în pauză. *Lăsați-mă să fiu Alergător*. Se gândi încă o dată cât de absurd era că își dorea asta așa de mult. Dar deși n-o înțelegea sau nu știa de unde îi venea, dorința era clară. La fel de puternic era și gândul la fată, dar încercă să și-l scoată din minte, pe cât posibil.

Obosit și plin de dureri, se îndreptă spre Bucătărie pentru o gustare și niște apă. Ar fi mâncat o masă întreagă, chiar dacă luase prânzul cu doar două ore în urmă. Până și ceva de porc începea să sune bine din nou.

Mușcă dintr-un măr, apoi se trânti pe jos lângă Chuck. Newt era și el acolo, dar stătea singur, ignorându-i pe toți. Avea ochii injectați, fruntea brăzdată de linii puternice. Thomas privi cum Newt își rodea unghiile, ceva ce nu-l mai văzuse să facă.

Chuck observă și puse întrebarea la care se gândea Thomas.

— Ce-i cu el? șopti băiatul. Arată ca tine când ai ieșit din Cutie.

— Nu știu, răspunse Thomas. De ce nu te duci să-l întrebi pe el?

— Aud tot ce spuneți, spuse Newt cu voce tare. Nu-i de mirare că oamenilor nu le place să doarmă lângă voi.

Thomas se simți de parcă ar fi fost prins furând, dar era sincer îngrijorat. Newt era unul puținii pe care-i plăcea în Poiană.

— Ce e cu tine? întrebă Chuck. Nu te supăra, dar arăți ca un pleosc.

— De toate, răspunse Newt, apoi tăcu, privind în gol mult timp. Thomas aproape că-l stresă cu o altă întrebare, dar Newt continuă în sfârșit: Fata din Cutie. Tot geme și spune o groază de chestii ciudate, dar nu se trezește. Docșii își dau silința s-o hrănească, însă mănâncă tot mai puțin de fiecare dată. Ceva nu e-n ordine cu toată treaba.

Thomas se uită la măr, apoi mușcă. Acum avea gust acru – își dădu seama că era îngrijorat pentru fată. Îngrijorat de starea ei. De parcă ar cunoaște-o.

Newt scoase un oftat lung.

— Pulifriciu’ mă-sii. Dar nu asta mă sâcâie.

— Dar ce? întrebă Chuck.

Thomas se aplecă în față, atât de curios, încât reuși să uite de fată.

Ochii lui Newt se îngustară în timp ce privi spre una dintre intrările în Labirint.

— Alby și Minho, murmură el. Ar fi trebuit să se întoarcă de câteva ore.

•

Înainte să-și dea seama, Thomas era înapoi la muncă, smulgând buruieni din nou, numărând minutele până când va termina cu Grădinile. Arunca mereu câte-o privire spre Poarta de Vest, uitându-se după Alby și Minho, îngrijorarea lui Newt cuprinzându-l și pe el.

Newt spusese că ar fi trebuit să se întoarcă până la prânz, că fusese suficient timp cât să ajungă la Durerosul mort, să cerceteze o oră sau două, apoi să se întoarcă. Nu era de mirare că arăta atât de supărat. Când Chuck sugeră că poate doar cercetau și se distrau un pic, Newt îi aruncă o privire atât de dură, încât Thomas se gândi că dolofanul s-ar putea aprinde spontan.

Nu va uita niciodată următoarea expresie care apăru pe fața lui Newt. Când Thomas îl întrebă de ce nu se duc el și încă vreo câțiva să-și caute prietenii, expresia lui Newt se schimbă într-o groază evidentă: obrajii i se *subțiară*, devenind pământii și întunecați. Îi trecu încetul cu încetul și le spuse că era strict interzis să trimită echipe de căutare, ca să nu se piardă și mai mulți oameni; dar nu era nicio îndoială cu privire la spaima care-i apăruse pe chip.

Newt era îngrozit de Labirint.

Indiferent ce se întâmplase cu el acolo – având poate legătură cu glezna rănită – fusese ceva cu adevărat îngrozitor.

Thomas încercă să nu se gândească la asta în timp ce se concentra din nou la smulsul buruienilor.

•

Seara, cina se dovedi a fi o chestie mohorâtă și asta n-avea nimic de-a face cu mâncarea. Tigaie și bucătarii lui serviră o masă grozavă cu friptură, piure de cartofi, mazăre și chifle calde. Thomas află rapid că glumele în legătură cu mesele lui Tigaie erau doar atât, glume. Toți înfulecau cu poftă și de obicei mai cereau. Dar în seara asta Poienarii mâncau ca niște morți înviați pentru o ultimă masă înainte de a fi trimiși să locuiască cu diavolul.

Alergătorii se întorseseră la ora obișnuită, iar Thomas era din ce în ce mai necăjit urmărindu-l pe Newt cum alerga de la o Poartă la alta în timp ce ei intrau în Poiană, fără să se obosească să-și mai ascundă panica. Dar Alby și Minho nu apărură. Newt îi obligă pe Poienari să meargă să mănânce, dar insistă ca el să stea să aștepte perechea dispărută. Nimeni n-o spunea, dar Thomas știa că nu mai era mult până când Porțile se vor închide.

Thomas urmă ordinele fără tragere de inimă, asemenea celorlalți băieți, și se așeză la o masă de picnic în partea sudică a Cartierului General, cu Chuck și Winston. Nu putu lua decât câteva înghițituri.

— Nu pot să stau aici când ei sunt dispăruți, spuse el, lăsându-și furculița în farfurie. Mă duc să aștept lângă Porți cu Newt.

Se ridică și se îndreptă spre ieșire.

Ca de obicei, Chuck îl urmă.

Îl găsiră pe Newt la Poarta de Vest, plimbându-se agitat, trecându-și mâinile prin păr. Își ridică privirea când Thomas și Chuck se apropiară.

— Unde *sunt*? spuse Newt, cu vocea slabă, în care se simțea tensiunea.

Pe Thomas îl mișcă faptul că lui Newt îi păsa atât de mult de Alby și de Minho, ca și cum i-ar fi fost rude.

— De ce nu trimitem o echipă de căutare? sugeră el din nou.

I se părea stupid să stea și să-și facă griji când ar putea să meargă și să-i caute.

— La nai... începu Newt; închise ochii o secundă și trase aer adânc în piept. Nu putem, OK? Nu mai repet. E sută la sută împotriva regulilor. Mai ales când Porțile se închid în curând.

— Dar de ce? insistă Thomas, necrezând în încăpățânarea lui Newt. N-o să-i prindă Durerosii dacă rămân afară? N-ar trebui să facem ceva?

Newt se întoarse spre el, cu fața roșie, cu ochii aprinși de furie.

— Tacă-ți gura, Verdeață! țipă el. Nu ești nici de o săptămână aici. Crezi că nu mi-aș risca viața ca să-i salvez pe ei?

— Da... eu... scuză-mă. N-am vrut să...

Thomas nu știa ce să spună, nu încerca decât să ajute.

Chipul lui Newt se îmblânzi.

— Încă nu pricepi, Tommy. Să ieși în Labirint noaptea înseamnă să-ți cauți moartea. N-am face decât să irosim alte vieți. Dacă țâncii ăia nu se întorc la timp...

Se opri, părând să ezite să spună ceea ce gândea toată lumea.

— Amândoi au făcut un jurământ, ca și mine. Ca noi toți. Ca și tine, când vei merge la prima Adunare și vei fi ales de un Apărător. Să nu ieși niciodată noaptea. Indiferent de motiv. Niciodată.

Thomas privi spre Chuck, care părea la fel de palid ca și Newt.

— Newt n-o spune, zise băiatul, așa c-o spun eu. Dacă nu se întorc înseamnă că sunt morți. Minho e prea deștept ca să se piardă. E imposibil. Sunt morți.

Newt nu spuse nimic, iar Chuck se întoarse și se îndreptă înapoi spre Cartierul General, cu capul în pământ.

Morți? se gândi Thomas. Situația devenise atât de gravă, încât nu știa cum să reacționeze, simțea un gol în inimă.

— Țâncul are dreptate, spuse Newt cu solemnitate. De asta nu putem ieși. Nu ne putem permite să înrăutățim și mai mult lucrurile.

Își puse capul pe umărul lui Thomas, apoi și-l lăsă să alunece pe-o parte. Lacrimile îi umezeau ochii, iar Thomas era sigur că, chiar și în camera întunecată ce conținea amintirile sale blocate, nu mai văzuse pe nimeni care să fie atât de trist. Întunericul care se lăsa din ce în ce mai mult se potrivea perfect cu situația cumplită în care Thomas simțea că se aflau.

— Porțile se închid în două minute, spuse Newt, o propoziție atât de scurtă și de definitivă, încât părea să plutească în aer ca un linţoliu purtat de o briză de vânt. Apoi se îndepărtă, cocoșat, tăcut.

Thomas clătină din cap și privi înapoi spre Labirint. Abia dacă-i cunoștea pe Alby și pe Minho. Dar simțea o durere în piept la gândul că erau afară, uciși de creatura oribilă pe care o văzuse prin fereastră în prima dimineață în Poiană.

Un bubuit puternic răsună din toate direcțiile, trezindu-l pe Thomas din gândurile lui. Apoi începu scrâșnetul pietrelor una peste alta. Porțile se închideau.

Zidul din dreapta zăngăni peste pardoseală, aruncând noroi și pietre în mișcare. Șirul vertical de tije, atât de multe, încât păreau să ajungă la cer, alunecau spre găurile din peretele din stânga, gata să se închidă până dimineața. Încă o dată Thomas privi cu uluire zidul masiv în mișcare; sfida orice noțiune de fizică. Părea imposibil.

Apoi îi captă atenția ceva care se mișca în stânga.

Ceva se agita în Labirint, de-a lungul coridorului lung din fața lui.

La început îl cuprinse panica; păși înapoi, îngrijorat că ar putea fi un Dureros. Dar apoi se conturară două forme, împleticindu-se pe drumul spre Poartă. Reuși să treacă în cele din urmă peste orbirea cauzată de frică și-și dădu seama că era

Minho, care-l căra pe Alby după el, cu unul din brațele acestuia spânzurându-i pe umeri. Minho își ridică privirea, îl văzu pe Thomas, care știa că în mod sigur avea ochii ieșiți din orbite.

— L-au prins! strigă Minho, cu vocea gâtuită și stinsă de epuizare.

Fiecare pas pe care-l făcea părea că ar putea fi ultimul.

Thomas era atât de uimit de întorsătura lucrurilor, încât îi trebui o secundă până să acționeze.

— Newt! strigă el în cele din urmă, forțându-se să-și ia privirile de la Minho și de la Alby pentru a se uita în cealaltă direcție. Vin! Îi văd!

Știa că ar trebui să alerge în Labirint să-i ajute, dar avea întipărită în minte regula de a nu părăsi Poiana.

Newt se întorsese deja la Cartierul General, dar la strigătul lui Thomas se întoarse imediat și începu să alerge spre Poartă.

Thomas se întoarse să privească în Labirint și îl cuprinse groaza. Alby alunecase din strânsoarea lui Minho și căzuse. Thomas privea cum Minho încerca cu disperare să-l pună la loc pe picioare, apoi, renunțând în cele din urmă, începu să-l tragă de brațe.

Dar erau încă la treizeci de metri distanță.

Zidul din dreapta se închidea cu repeziciune, părând să-și iuțească ritmul pe cât își dorea Thomas să-l încetinească. Mai erau doar câteva secunde până când avea să se închidă complet. N-aveau nicio șansă să ajungă la timp. Absolut nicio șansă.

Thomas se întoarse să privească spre Newt: alerga șchiopătând, dar nu era decât la jumătatea distanței până la Thomas.

Privi înapoi spre Labirint, la zidul care se închidea. Numai câțiva metri și gata.

Minho se împiedică în față și căzu la pământ. Nu aveau să reușească. Timpul expirase. Asta era.

Thomas îl auzi pe Newt strigând ceva în spatele lui:

— Să n-o faci, Tommy! Să nu care cumva s-o faci!

Tijele de pe zidul din dreapta păreau să se întindă ca niște brațe lungi, căutând găurile care urmau să le fie loc de odihnă peste noapte. Scrâșnetul Porților umplu aerul, asurzitor.

Un metru și jumătate. Un metru. Un metru și un pic. O jumătate de metru.

Thomas știa că nu are de ales. *Se puse în mișcare*. Înainte. Se strecură pe lângă tije în ultima secundă și păși în Labirint.

Zidurile se trântiră în spatele lui, ecoul bubuitului lor ricoșând din zidul de piatră acoperit cu iederă ca un râs nebun.

CAPITOLUL 17

Timp de câteva secunde Thomas simți că lumea a înghețat. O tăcere grea urmă bubuitului Porții și un val de întuneric păru să acopere cerul, de parcă până și soarelui i-ar fi fost frică de ce se ascundea în Labirint. Se lăsase amurgul, iar zidurile mamut arătau ca niște lespezi de mormânt gigantice dintr-un cimitir pentru uriași, năpădit de buruieni. Thomas se sprijini cu spatele de piatra dură, nevenindu-i să creadă ce făcuse.

Era terorizat de consecințe.

Atunci un strigăt ascuțit al lui Alby îi atrase atenția; Minho gemea. Thomas se dezlipi de zid și alergă spre cei doi.

Minho se ridicase și stătea iar în picioare, dar arăta îngrozitor, chiar și în lumina slabă care mai rămăsese: transpirat, murdar, zgâriat. Alby, pe jos, era mai rău, cu hainele rupte, cu brațele pline de tăieturi și de zgârieturi. Thomas se înfioră. Alby fusese atacat de un Dureros?

— Verdeață, spuse Minho, dacă crezi c-a fost curaj din partea ta să intri în Labirint, fii atent. Ești cel mai mare pulifrici care a existat vreodată. Ești aproape mort, ca și noi.

Thomas simți că se aprinde la față; se aștepta la un pic de recunoștință măcar.

— Nu puteam să stau și să vă las aici.

— Și la ce ne folosești? Minho își dădu ochii peste cap. Cum zici tu, frate. Încalcă Regula Numărul Unu și sinucide-te, cum vrei.

— Cu plăcere. Am vrut doar să vă ajut.

Lui Thomas îi venea să-i tragă una.

Minho reuși să râdă amar, apoi îngenunche la loc pe jos lângă Alby. Thomas îl privi mai atent pe băiatul prăbușit și-și dădu seama cât de rău stăteau lucrurile. Alby părea să fie pe moarte. Pielea lui oacheșă își pierdea culoarea cu repeziciune, iar respirația îi era scurtă și superficială.

Deznădejdea îl cuprinse pe Thomas.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, încercând să lase deoparte mânia.

— N-am chef să vorbesc despre asta, spuse Minho în timp ce-i căuta pulsul lui Alby și se apleca să-l asculte pe piept. Să zicem că Dureroșii se pricep foarte bine să facă pe morții.

Afirmația îl luă prin surprindere pe Thomas.

— Deci, a fost... mușcat? Înțepat, mă rog. Intră în Transformare?

— Ai multe de învățat, fu tot ce spuse Minho.

Lui Thomas îi venea să strige. Știa că avea multe de învățat, de asta punea întrebări.

— Va muri? se forță el să spună, strâmbându-se de cât de superficial și de sec sună întrebarea.

— Din moment ce nu ne-am întors la timp, înainte de apusul soarelui, probabil că da. Ar putea muri într-o oră, nu știu cât durează dacă nu iei Serul. Și noi vom fi morți, așa că nu boci pentru el. Mda, vom fi morți în curând.

O spuse atât de nonșalant, încât Thomas abia înțelegea sensul cuvintelor.

Destul de repede însă realitatea cumplită a situației îl copleși pe Thomas, iar măruntaiele începură să-i fiarbă.

— Chiar vom muri? întrebă el, neputând accepta. Vrei să spui că n-avem nicio șansă?

— Niciuna.

Thomas era enervat de negativitatea constantă a lui Minho.

— Fii serios, trebuie să fie ceva ce putem face. Câți Dureroși vor veni după noi?

Aruncă o privire spre coridorul care ducea mai departe în Labirint, de parcă se aștepta ca Dureroșii să apară atunci, chemați de sunetul numelui lor.

— Nu știu.

Un gând răsări în mintea lui Thomas, dându-i speranță.

— Dar Ben? Și Gally, și ceilalți care au fost înțepați și au supraviețuit?

Minho își ridică privirea spre el cu o expresie care spunea că era mai prost decât pleoscul de vacă.

— N-ai auzit? S-au întors înainte de apusul soarelui, boule. S-au întors și au luat Serul. Toți.

Thomas se gândi la ser, dar avea prea multe întrebări pe care să le pună mai întâi.

— Am crezut că Dureroșii nu ies decât noaptea.

— Atunci *ai greșit*, țâncule. *Întotdeauna* ies noaptea. Dar asta nu înseamnă că nu apar și în timpul zilei.

Thomas nu se lăsă copleșit de deznădejdea lui Minho, nu voia încă să renunțe și să moară.

— A rămas cineva afara noaptea și a supraviețuit?

— Niciodată.

Thomas se încruntă, vrând să găsească măcar o licărire de speranță.

— Câți au murit?

Minho privea în pământ, ghemuit cu un braț pe genunchi. Era în mod clar epuizat, aproape confuz

— Cel puțin doisprezece. N-ai fost în cimitir?

— Mda.

Deci așa au murit, se gândi el.

— Ăia sunt numai cei pe care *i-am găsit*. Sunt mulți ale căror corpuri n-au apărut niciodată.

Minho arătă absent înapoi spre Poiana închisă.

— Cimitirul ăla e în pădure cu un motiv. Nimic nu-ți taie veselia mai bine decât să ți se amintească în fiecare zi de prietenii uciși.

Minho se ridică și-l apucă pe Alby de brațe, apoi făcu semn din cap spre picioarele lui.

— Prinde puturoșeniile alea. Trebuie să-l cărăm până la Poartă. Să le dăm un cadavru ușor de găsit de dimineață.

Lui Thomas nu-i venea să creadă cât de morbidă fusese afirmația.

— Cum e posibil așa ceva? țipă el spre ziduri, învârtindu-se în cerc. Simțea că o ia razna de tot.

— Nu te mai văicări. Ar fi trebuit să respecți regulile și să stai înăuntru. Haide, prinde-l de picioare.

Strâmbându-se din cauza crampelor din stomac, Thomas se apropie și ridică picioarele lui Alby, după cum i se spusese. Pe jumătate îi cărară, pe jumătate îi târâră corpul aproape mort treizeci de metri spre deschizătura verticală a Porții, unde Minho îl sprijini pe Alby de zid, într-o poziție semișezândă. Pieptul lui Alby se ridica și cobora în ritmul unei respirații chinuite, dar pielea îi era udă de transpirație. Părea să nu mai reziste mult.

— Unde a fost mușcat? întrebă Thomas. Poți vedea?

— Nu te *mușcă*. Te pișcă. Și nu, nu poți vedea. Ar putea fi zeci de pișcături pe tot corpul.

Minho își încrucișă brațele și se sprijini de zid.

Fără să știe de ce, lui Thomas i se părea că *a pișca* suna mult mai rău decât *a mușca*.

— Te pișcă? Ce înseamnă asta?

— Frate, trebuie să vezi ca să înțelegi despre ce vorbesc.

Thomas arătă spre brațele lui Minho, apoi spre picioare.

— Și pe tine de ce nu te-a pișcat?

Minho își întinse mâinile.

— Poate că m-a pișcat, poate că o să mă prăbușesc în orice clipă.

— Ei te… începu Thomas, dar nu știu ce să spună mai departe. Nu-și putea da seama dacă Minho era serios.

— Nu au fost *ei*, numai cel pe care l-am crezut mort. A înnebunit și l-a înțepat pe Alby, apoi a fugit. Minho privi înapoi în Labirint, care era aproape în întregime cuprins de întunericul nopții. Dar sunt sigur că el și alți câțiva vor fi aici în curând ca să ne termine cu acele lor.

— Ace?

Lucrurile erau din ce în ce mai îngrijorătoare pentru Thomas.

— Da, ace.

Minho nu zise mai multe, iar chipul lui spunea că nici n-avea de gând.

Thomas privi în sus spre zidurile uriașe acoperite de tulpinile groase; disperarea îl împinse în cele din urmă să caute o rezolvare.

— Nu ne putem cățăra pe chestiile astea? Privi spre Minho, care nu spunea nimic. Pe *tulpinile de iederă*; nu ne putem cățăra pe ele?

Minho scoase un oftat frustrat.

— Serios, Verdeață, tu ne iei drept idioți. Chiar crezi că n-am avut niciodată ideea ingenioasă să ne cățărăm pe nenorocitele de *ziduri*?

Pentru prima dată Thomas simți cum îl cuprinde mânia, alături de frică și de panică.

— Nu încerc decât să ajut. Nu mai fi atât de indiferent la tot ce spun și *vorbește* cu mine!

Minho sări brusc la Thomas și-l prinse de tricou.

— Nu *înțelegi*, pulifriciule! Nu știi nimic și înrăutățești lucrurile încercând să speri! Suntem morți, m-ai auzit? Morți!

Thomas nu știa ce simțea mai mult pentru Minho: furie sau milă. Renunța prea ușor.

Minho își coborî privirea spre mâinile încleștate pe tricoul lui Thomas și pe chip i se citi rușinea. Îi dădu drumul încet și se retrase. Thomas își aranjă hainele sfidător.

— O, Doamne, o, Doamne, șopti Minho, apoi se prăbuși la pământ, acoperindu-și fața cu pumnii încleștați. Nu mi-a fost niciodată atât de frică. Nu așa.

Thomas voia să spună ceva, să-l îndemne să se maturizeze, să *gândească*, să-i explice tot ce știa. Ceva, orice!

Deschise gura ca să vorbească, dar o închise rapid când auzi *zgomotul*. Minho își înălță capul și privi spre unul dintre coridoarele întunecate. Thomas simți cum i se precipită respirația.

Venea de departe, din Labirint; un sunet jos, obsedant. Un bâzâit constant cu o notă metalică la fiecare câteva secunde, ca niște cuțite ascuțite care se freacă unul de celălalt. Creștea de la o secundă la alta și îi urmau o serie de țăcănituri ciudate. Lui Thomas îi părură niște unghii lungi care băteau într-o sticlă. Un geamăt surd răsună în aer și apoi ceva care semăna cu un zăngănit de lanțuri.

Toate laolaltă erau terifiante, iar puținul curaj pe care-l adunase Thomas începea să se risipească.

Minho se ridică în picioare, cu fața abia vizibilă în lumina slabă. Dar când vorbi, Thomas își imagină ochii lui bulbucați de groază.

— Trebuie să ne despărțim, e singura noastră șansă. Mișcă-te încontinuu. Nu te opri!

Și apoi se întoarse și fugi, dispărând în câteva secunde, înghițit de Labirint și de întuneric.

CAPITOLUL 18

Thomas fixa locul în care Minho dispăruse.

Îl cuprinse o antipatie bruscă pentru Minho. El era un veteran aici, un Alergător. Thomas era un Nou-venit, era de numai câteva zile în Poiană, de câteva minute în Labirint. Și totuși, dintre ei doi Minho cedase și intrase în panică, și o rupsese la fugă la primele probleme. *Cum a putut să mă lase aici*? se gândi Thomas. *Cum a putut face asta*?

Zgomotele creșteau. Vuiet de motoare amestecat cu sunete de alunecare și de rotație, ca niște lanțuri care ridică un utilaj într-o fabrică veche și soioasă. Și apoi veni mirosul: a ceva uleios, a ars. Thomas nu-și putea imagina ce-l aștepta. Văzuse un Dureros, dar numai o clipă și printr-o fereastră murdară. Ce-i vor face? Cât va rezista?

Oprește-te, își spuse. Nu mai trebuia să piardă timpul așteptându-i pe Durerroși să vină să-l termine.

Se întoarse cu fața spre Alby, care era încă sprijinit de zidul de piatră, acum doar o umbră în întuneric. Îngenunchind, Thomas găsi gâtul lui Alby, apoi îi căută pulsul. Se simțea ceva. Îi ascultă inima, cum făcuse Minho.

Bum-bum, bum-bum, bum-bum.

Încă trăia.

Thomas reveni înapoi pe călcâie, apoi își trecu brațele peste frunte, ștergându-și transpirația. Și în clipa aceea, în doar câteva secunde, află o mulțime de lucruri despre el însuși. Despre Thomas cel de *dinainte*.

Nu putea lăsa un prieten să moară. Nici chiar pe cineva așa de urâcios ca Alby.

Se aplecă și apucă brațele lui Alby, apoi se ghemui și i le înfășură în jurul gâtului său. Luă corpul lipsit de viață în spate și se propti pe picioare, scrâșnind de efort.

Dar era prea mult. Thomas se prăbuși înainte; Alby alunecă într-o parte cu o bufnitură puternică.

Sunetele înfricoșătoare ale Durerroșilor se apropiau cu fiecare clipă, răsunând de pe zidurile de piatră ale Labirintului. Lui Thomas i se păru că vede raze de lumină în depărtare, dansând

pe cerul nopții. Nu voia să se întâlnească cu sursa acelor lumini, a acelor sunete.

Încercând o metodă nouă, apucă din nou brațele lui Alby și începu să-l târască pe jos. Nu-i venea să creadă cât de *greu* era și nu-i trebuiră decât vreo trei metri ca să-și dea seama că nu va putea merge. Și apoi, unde să-l ducă?

Îl împinse și-l trase pe Alby la loc lângă deschiderea care marca intrarea în Poiană și-l ridică încă o dată în poziție șezândă, sprijinit de zidul de piatră.

Thomas se rezemă și el de zid, gâfâind de epuizare, gândindu-se. Privind în adâncurile întunecate ale Labirintului, căută în minte o soluție. Nu vedea aproape nimic și știa, în ciuda a ceea ce spusese Minho, că era o prostie să fugă, chiar dacă l-ar putea căra pe Alby. Nu numai că se putea rătăci, dar putea să alerge direct spre Dureroși, în loc să fugă de ei.

Se gândi la zid, la iederă. Minho nu-i explicase, dar îi dăduse de înțeles că era imposibil să te cațeri pe zid. Și totuși…

În mintea lui se născu un plan. Totul depindea de abilitățile necunoscute ale Dureroșilor, dar era cel mai bun lucru la care se putea gândi.

Thomas merse câțiva metri de-a lungul zidului până când găsi o iederă groasă, acoperind aproape întreaga piatră. Se aplecă și ridică una dintre tulpinile care ajungeau până la pământ și o înfășură în jurul mâinii. Era mai groasă și mai solidă decât și-ar fi închipuit; de vreun centimetru grosime. Trase de ea și, cu un sunet de hârtie care se rupe, tulpina alunecă liberă de pe zid, tot mai multă pe măsură ce Thomas se îndepărta de ea. La trei metri în spate, nu mai putea zări capătul tulpinii; dispărea în întuneric. Dar planta încă nu căzuse, așa că Thomas știa că era încă prinsă undeva, acolo sus.

Ezitând, Thomas își adună forțele și trase de iederă cu toată puterea.

Iedera ținu.

Trase de ea din nou. Apoi din nou, trăgând și dându-i drumul cu ambele mâini, iar și iar. Apoi își ridică picioarele și se agăță de iederă; corpul i se balansă înainte.

Iedera ținu.

Thomas apucă celelalte tulpini, trăgându-le de pe zid și făcu câteva frânghii de cățărat. Le încercă pe fiecare și toate se

dovediră a fi la fel de puternice ca prima. Prinzând curaj, se întoarse la Alby și-l târî spre tulpină.

Un trosnet ascuțit răsună din interiorul Labirintului, urmat de sunetul îngrozitor de metal lovit. Speriat, Thomas se întoarse să privească, fiind atât de concentrat la tulpină, încât uitase pe moment de Durerosi. Privi în toate trei direcțiile în Labirint. Nu vedea nimic venind, dar sunetele erau mai puternice: pârâitul, grohăitul, zăngănitul. Se luminase ușor, putea vedea mai multe detalii ale Labirintului decât zărise cu doar un minut în urmă.

Își aminti de luminile ciudate pe care le observase prin fereastra din Poiană împreună cu Newt. Durerosii erau aproape. În mod sigur.

Thomas alungă panica crescândă și se puse pe treabă.

Apucă una dintre tulpini și o înfășură în jurul brațului drept al lui Alby. Planta nu ajungea decât până aici, așa că trebuia să-l ridice pe Alby cât de mult putea ca să meargă. După ce înfășură tulpina de câteva ori, o legă. Apoi luă altă tulpină și o puse în jurul brațului stâng al lui Alby, apoi în jurul ambelor picioare, legându-le strâns pe fiecare. Era îngrijorat în legătură cu circulația sângelui lui Alby, dar decise că merita riscul.

Încercând să ignore îndoiala care i se strecura în minte în legătură cu planul, Thomas își continuă treaba. Acum era rândul lui.

Trase o tulpină cu ambele mâini și începu să se cațere, chiar deasupra locului în care tocmai îl legase pe Alby. Frunzele dese ale iederei îi serveau drept sprijin, iar Thomas era bucuros că multele crăpături din piatră erau suporturi perfecte pentru picioare, în timp ce urca. Începu să se gândească la cât de ușor ar fi fără...

Refuză să-și termine gândul. Nu putea să-l abandoneze pe Alby.

După ce ajunse la câțiva metri deasupra lui Alby, Thomas își înfășură una dintre tulpini în jurul pieptului, de mai multe ori, pe la subsuori, pentru sprijin. Se lăsă, încet, să atârne, dând drumul tulpinii din mâini, dar ținându-și picioarele înfipte bine într-o crăpătură mare. Îl cuprinse ușurarea când tulpina ținu.

Acum venea partea cu adevărat dificilă.

Cele patru tulpini legate de Alby atârnau pe lângă el. Thomas o prinse pe cea legată de piciorul stâng al lui Alby și trase. Nu

putu să-l ridice decât câțiva centimetri, greutatea era prea mare. Nu putea.

Coborî înapoi în Labirint; se hotărî să încerce să *împingă* de dedesubt, în loc să *tragă* de deasupra. De probă, încercă să-l ridice pe Alby numai câțiva metri, câte un membru odată. La început împinse piciorul stâng, apoi legă o nouă tulpină în jurul lui. Apoi piciorul drept. Când ambele picioare fură legate, Thomas făcu același lucru cu brațele lui Alby; dreptul, apoi stângul.

Se dădu înapoi, gâfâind, ca să arunce o privire.

Alby atârna, aparent fără viață, acum cu aproape un metru mai sus decât era cu cinci minute în urmă.

Zăngănituri în Labirint. Pârâieli. Bâzâituri. Grohăieli. Lui Thomas i se păru că vede câteva lumini roșii în stânga lui. Durerroșii se apropiau și acum era evident că erau mai mulți.

Se întoarse la treabă.

Folosind aceeași metodă de a împinge fiecare braț și picior al lui Alby cu câte aproximativ un metru o dată, Thomas reuși să se ridice încet pe zid. Se cățără până când ajunse chiar sub corpul lui Alby, înfășură o iederă în jurul pieptului său, apoi îl împinse pe rănit în sus cât de mult putu, membru după membru, legându-le cu iederă. Apoi repetă întreaga operație.

Cățărat, înfășurat, împins, legat.

Cățărat, înfășurat, împins, legat. Cel puțin Durerroșii păreau să se miște încet prin Labirint, dându-i timp.

Iar și iar, încetul cu încetul, urcau. Efortul era epuizant. Thomas gâfâia la fiecare respirație, simțea cum transpirația îi acoperea fiecare centimetru de piele. Mâinile începeau să-i alunece de pe tulpinile de iederă. Picioarele îl dureau din cauza împinsului în crăpăturile zidului. Sunetele se auzeau mai puternic, sunetele acelea îngrozitoare. Dar Thomas continua.

Când ajunseră la vreo nouă metri deasupra solului, Thomas se opri, atârnând de tulpina pe care și-o legase în jurul pieptului. Folosindu-și brațele stoarse, fără vlagă, se întoarse cu fața spre Labirint.

O epuizare pe care n-o crezuse posibilă îi cuprinse fiecare părticică de corp. Îl durea de obosit ce era; mușchii îi țipau. Nu mai putea să-l împingă pe Alby nici măcar un centimetru. Era terminat.

Aici se vor ascunde. Sau vor lupta.

Știuse că nu vor ajunge în vârf; Thomas spera doar că Dureroșii nu vor putea sau nu vor privi în sus. Sau că, măcar îi va înfrunta de sus, unul câte unul, în loc să fie copleșit la sol.

Habar n-avea la ce să se aștepte; nu știa dacă va apuca ziua de mâine. Dar atârnând aici în iederă, aveau să-și înfrunte soarta.

Trecură câteva minute până când Thomas văzu prima sclipire de lumină pe zidurile din față. Sunetele îngrozitoare pe care le auzise crescând în ultima oră se transformară într-un guițat mecanic, ascuțit, ca un strigăt de moarte robotic.

Îi atrase atenția o lumină roșie pe zid, în stânga sa. Se întoarse și aproape că strigă cu voce tare: un gândac-cu-lame se afla la doar câțiva centimetri de el, străpungând cu picioarele fusiforme iedera și lipindu-se cumva de piatră. Lumina roșie a ochilor lui era ca un soare mic, prea puternică pentru a putea fi privită direct. Thomas își miji ochii și încercă să privească corpul gândacului.

Corpul era un cilindru argintiu, de vreo opt centimetri grosime și lung de douăzeci și cinci. Douăsprezece picioare articulate se întindeau pe toată lungimea sa, desfăcute, făcându-l să semene cu o șopârlă care doarme. Capul nu i se putea zări din cauza razei roșii care strălucea, dar părea mic, vederea fiind singurul scop, probabil, la care servea.

Dar apoi Thomas văzu partea cea mai dătătoare de fiori. I se păru că mai văzuse asta înainte, în Poiană, când gândacul-cu-lame se furișase pe lângă el în pădure. Acum i se confirma: strălucirea roșie din ochii lui lumina înfiorător trei litere mari mâzgălite pe corpul său, de parcă ar fi fost scrise cu sânge:

RĂU

Thomas nu înțelegea de ce era imprimat acel cuvânt pe gândacul-cu-lame, dacă nu ca să-i anunțe pe Poienari că era ceva înfricoșător. Ceva rău.

Știa că trebuia să fie un spion al cui îi trimisese aici; Alby îi explicase asta, spunându-i că gândacii erau modul prin care Creatorii îi observau. Thomas rămase nemișcat și își ținu respirația, sperând că poate gândacul nu detecta decât mișcările. Trecură niște secunde lungi, plămânii lui țipau după aer.

Cu un țăcănit și apoi cu un zăngănit, gândacul se întoarse și fugi, dispărând în iederă. Thomas luă o gură mare de aer, apoi alta, simțind înțepătura tulpinii legate în jurul pieptului.

Un alt guițat mecanic răsună în Labirint, aproape, urmat de un pârâit de aparat pornit. Thomas încercă să imite corpul lipsit de viață al lui Alby, lăsându-se să atârne moale de iederă.

Și atunci ceva apăru de după colțul din față și veni spre ei.

Ceva ce mai văzuse înainte, doar printr-un geam gros, în siguranță.

Ceva de nedescris.

Un Durеros.

CAPITOLUL 19

Thomas privi cu groază spre chestia monstruoasă care venea pe coridorul lung al Labirintului.

Arăta ca un experiment eșuat, o apariție de coșmar. Pe jumătate animal, pe jumătate robot, Durerosul se rostogolea și țăcănea pe cărarea de piatră. Corpul semăna cu un melc uriaș, acoperit ici-colo cu păr și lucind de noroi, pulsând grotesc în timp ce respira. Nu avea un cap sau o coadă evidente, dar din față în spate avea cel puțin doi metri lungime și un metru lățime.

La fiecare zece-cincisprezece secunde, țepi ascuțiți de metal ieșeau prin carnea umflată și toată creatura se transforma brusc într-o minge și se rostogolea înainte. Apoi se liniștea, părând să se orienteze în spațiu, țepii intrând înapoi în pielea moale cu un sunet dezgustător. Făcea așa iar și iar, mergând doar câțiva metri o dată.

Dar părul și țepii nu erau singurele lucruri care ieșeau din corpul Durerosului. Mai multe brațe mecanice așezate la întâmplare ieșeau de ici-colo, fiecare cu alt scop. Câteva aveau atașate de ele lumini puternice. Altele aveau ace lungi și amenințătoare. Unul avea o gheară cu trei degete care se deschidea și se închidea aparent fără niciun motiv. Când creatura se rostogolea, brațele se îndoiau și se aranjau ca să nu fie strivite. Thomas se întreba ce – sau cine – putea crea niște ființe atât de înfricoșătoare și dezgustătoare.

Sursa sunetelor pe care le auzise era clară acum. Rostogolindu-se, Durerosul scotea pârâitul metalic, ca lama unui ferăstrău. Țepii și brațele explicau țăcăniturile dătătoare de fiori, de metal care se lovește de piatră. Dar nimic nu-i dădea mai mulți fiori pe șira spinării decât gemetele obsedante pe care le scotea când stătea nemișcat, ca acelea scoase de un muribund pe câmpul de luptă.

Acum că vedea totul – fiara se potrivea cu sunetele – lui Thomas nu-i venea în minte niciun alt coșmar care să egaleze chestia asta oribilă care se îndrepta spre el. Luptă împotriva fricii, forțându-și corpul să rămână perfect nemișcat, atârnând

de tulpinile de iederă. Era sigur că unica lor speranță era să evite să fie observați.

Poate nu ne vede, se gândi el. *Poate*. Dar realitatea situației îi atârna ca o piatră în stomac. Gândacul-cu-lame îi dezvăluise poziția.

Durerosul se rostogoli și țăcăni mai aproape, făcând zigzaguri înainte și înapoi și pârâind. De fiecare dată când se oprea, brațele metalice se desfăceau și se întindeau în toate părțile, ca un robot călătorind pe o altă planetă, căutând semne de viață. Luminile aruncau umbre ciudate peste Labirint. O amintire vagă încercă să scape din cutia încuiată a minții sale – umbre pe ziduri, care îl speriau în copilărie. Thomas tânjea să fie înapoi – oriunde era acest înapoi – să alerge la mama și la tata, sperând că mai trăiau undeva, ducându-i dorul, căutându-l.

Un miros puternic de ceva ars îi înțepă nasul; o combinație grețoasă de motoare supraîncălzite și de piele prăjită. Nu-i venea să creadă că oamenii puteau să creeze ceva atât de oribil și să-l trimită după niște copii.

Încercând să nu se gândească la asta, Thomas închise ochii o clipă și se concentră să rămână nemișcat și tăcut. Creatura se tot apropia.

pârrrrr

țac-țac-țac

pârrrrr

țac-țac-țac

Thomas aruncă o privire în jos fără să-și miște capul; Durerosul ajunsese la zidul pe care atârnau el și Alby. Se opri lângă Poarta închisă care ducea spre Poiană, la numai câțiva metri în dreapta lui Thomas.

Te rog, du-te în partea cealaltă, se rugă Thomas în tăcere.

Întoarce-te.

Pleacă.

Pe acolo.

Te rog!

Țepii Durerosului ieșiră, iar corpul i se rostogoli spre Thomas și spre Alby.

pârrrrr

țac-țac-țac

Se opri, apoi se mai rostogoli o dată, chiar în direcția zidului.

Thomas își ținu respirația, neîndrăznind să scoată nici cel mai mic sunet.

Durerosul se afla acum chiar sub ei. Thomas voia atât de mult să privească în jos, dar știa că orice mișcare l-ar putea da de gol. Razele de lumină care veneau de la creatură străluceau peste tot, la întâmplare, fără să se oprească într-un punct.

Apoi, fără nicio avertizare, se stinseră.

Toate intrară dintr-odată în întuneric și tăcere. De parcă creatura s-ar fi *scos din priză*. Nu se mișca, nu scotea niciun sunet; chiar și gemetele obsedante se opriseră de tot. Și fără lumină Thomas nu vedea nimic.

Era orb.

Respiră încet pe nas; inima lui avea nevoie disperată de oxigen. Oare îl putea auzi? Îl putea mirosi? Transpirația îi curgea din păr, pe mâini, pe haine, peste tot. Îl cuprinse o frică cum nu mai simțise niciodată, aproape de nebunie.

În continuare nimic. Nicio mișcare, nicio lumină, niciun sunet. Încercarea de a anticipa următoarea mișcare îl înnebunea pe Thomas.

Trecură câteva secunde. Câteva minute. Planta groasă îi intra în carne, își simțea pieptul amorțit. Îi venea să strige la monstrul de sub el: *Omoară-mă sau du-te înapoi în vizuina ta*!

Și atunci, cu o izbucnire bruscă de lumină și sunet, Durerosul reveni la viață, pârâind și țăcănind.

Și apoi începu să se cațere pe zid.

CAPITOLUL 20

Țepii Durerosului spărgeau piatra, aruncând bucăți de iederă și așchii de piatră în toate direcțiile. Brațele i se mișcau ca picioarele gândacului-cu-lame, unele dintre ele prevăzute cu târnăcoape ascuțite care intrau în zidul de piatră pentru sprijin. O lumină puternică din capătul unui braț era îndreptată direct spre Thomas; doar că, de data asta, raza nu se mai mută.

Thomas simți cum i se evaporă și ultima picătură de speranță.

Știa că singura posibilitate rămasă era să fugă. *Îmi pare rău, Alby*, se gândi el, în timp ce-și desfăcea iedera de pe piept. Folosindu-și mâna stângă ca să se țină de frunzișul de deasupra lui, termină de desfăcut și se pregăti să se miște. Știa că nu putea să urce; asta ar fi însemnat să-l ducă pe Dureros peste Alby. Bineînțeles, să coboare era o opțiune doar dacă voia să moară cât mai rapid.

Trebuia s-o ia în lateral.

Thomas se întinse și apucă o tulpină de iederă aflată la jumătate de metru în stânga lui. Înfășurând-o în jurul mâinii, trase de ea cu o smucitură puternică. Ținu, la fel ca toate celelalte. O privire rapidă dedesubt îl asigură că Durerosul ajunsese deja la jumătate din distanța care-i despărțea și se mișca mai rapid, fără pauze sau opriri.

Thomas dădu drumul frânghiei pe care o folosise în jurul pieptului și își săltă corpul spre stânga, frecându-se de zid. Înainte ca balansul să-l ducă înapoi la Alby, se întinse după altă tulpină și prinse una groasă. De data asta o apucă cu ambele mâini și se întoarse să-și așeze picioarele pe zid. Se întinse spre dreapta cât îi permitea iedera, apoi îi dădu drumul și apucă alta. Apoi alta. Ca o maimuță cățărătoare, Thomas descoperi că se putea mișca mai repede decât sperase vreodată.

Sunetele urmăritorului său continuau neîntrerupt, doar că acum se adăugară zgomotele bubuitoare ale pietrei sparte. Thomas se balansă spre dreapta încă de câteva ori, înainte de a îndrăzni să privească înapoi.

Durerosul își schimbase direcția de la Alby direct spre Thomas. *În sfârșit*, se gândi Thomas, *ceva a mers bine*.

Împingând cu picioarele cât putu de tare, balans după balans, scăpă de creatura îngrozitoare.

Thomas nu trebuia să privească în spate ca să știe că Durerosul câștiga teren cu fiecare secundă care trecea. Sunetele îl dădeau de gol. Cumva trebuia să coboare sau totul avea să se sfârșească rapid.

La următoarea schimbare de tulpină mâna îi alunecă puțin înainte să se prindă strâns. Frânghia de iederă îi arse palma, dar el alunecă cu câțiva centimetri mai aproape de sol. Făcu la fel la următoarea tulpină. Și la următoarea. După trei balansuri ajunsese la jumătatea distanței până la solul Labirintului. O durere arzătoare îi săgeta ambele brațe; simțea durerea cărnii sfâșiate în palme. Adrenalina îl ajuta să-și înfrângă teama; și nu se opri.

La următorul balans întunericul îl împiedică pe Thomas să vadă un zid nou în fața lui până când fu prea târziu; coridorul se termina și o lua la dreapta.

Se lovi de zidul din față, scăpând tulpina de iederă din mână. Thomas dădu din mâini, întinzându-se și prinzându-se ca să nu cadă pe piatra dură de dedesubt. În aceeași clipă văzu Durerosul cu colțul ochiului stâng. Își schimbase direcția și aproape că îl ajunsese, întinzând gheara spre el.

Thomas găsi o tulpină aproape de sol și o apucă, cu brațele aproape ieșindu-i din articulații din cauza opririi bruște. Se împinse de pe zid cu ambele picioare cât de tare putu, balansându-și corpul chiar când Durerosul atacă cu gheara și cu acele. Thomas îl lovi cu piciorul drept în brațul pe care era atașată gheara. Un pocnet ascuțit anunță o mică victorie, dar orice entuziasm se sfârși când își dădu seama că viteza balansului îl trăgea acum înapoi, gata să aterizeze chiar deasupra creaturii.

Cu adrenalina pulsându-i în vene, Thomas își apropie picioarele și și le strânse la piept. Imediat ce simți corpul Durerosului, afundându-se dezgustător în carnea lui umedă, lovi cu amândouă picioarele ca să-l împingă, răsucindu-se ca să evite roiul de ace și de gheare care veneau spre el din toate direcțiile. Își făcu elan spre stânga, apoi sări spre zidul Labirintului, încercând să apuce altă tulpină de iederă. Uneltele atroce ale Durerosului se repeziră și-l prinseră din urmă. Simți o zgârietură adâncă pe spate.

Agitându-și din nou brațele, găsi o tulpină nouă și o prinse cu ambele mâini. Apucă planta atât cât să-l încetinească în timp ce aluneca spre sol, ignorând arsura cumplită. Imediat ce picioarele îi atinseră pardoseala de piatră, o luă la fugă, alergând în ciuda strigătelor de epuizare ale corpului său.

O căzătură răsună în spatele lui, urmată de rostogolirea, țăcăniturile și pârâitul Durerosului. Dar Thomas refuză să privească în urmă, știind că fiecare secundă contează.

Trecu de un colț al Labirintului, apoi de altul. Tropăind cu picioarele pe pardoseala de piatră, fugea cât de repede putea, își nota undeva în minte propriile mișcări, sperând că va trăi suficient ca să folosească informațiile pentru a se întoarce din nou la Poartă.

La dreapta, apoi la stânga. Pe un coridor lung, apoi iar la dreapta. La stânga. La dreapta. De două ori la stânga. Alt coridor lung. Sunetele urmăritorului din spate nu încetau; nu se estompau, dar nici el nu *pierdea* teren.

Alerga mai departe, cu inima gata să-i iasă din piept. Respirând din greu și cu lăcomie, încercă să-și umple plămânii cu puțin oxigen, dar știa că nu mai putea rezista mult. Se întrebă dacă n-ar fi mai ușor să se întoarcă și să lupte, să termine odată.

După următorul colț se opri alunecând atunci când văzu ce era în fața lui. Se holbă, gâfâind incontrolabil.

Înainte erau trei Dureroși, rostogolindu-se în timp ce-și înfigeau țepii în piatră, venind direct spre el.

CAPITOLUL 21

Thomas se întoarse să vadă dacă primul Dureros îl mai urmărea, deși creatura mai încetinise un pic, desfăcând și închizând gheara de metal de parcă ar fi râs, bătându-și joc de el.

Știe că sunt epuizat, se gândi el. După toate eforturile, iată-l înconjurat de Durereroși. Era sfârșitul. Nici măcar o săptămână de amintiri și viața lui se termina.

Aproape mistuit de durere, Thomas luă o decizie. Va muri luptând.

Preferând unul singur celorlalți trei, alergă direct spre Durerosul care-l urmărise până atunci. Urâțenia se retrăsese un centimetru, nu-și mai mișca gheara, de parcă ar fi fost șocat de îndrăzneala lui Thomas. Încurajat de ușoara șovăială a adversarului său, Thomas începu să strige în timp ce atacă.

Durerosul se trezi la viață, iar țepii îi ieșiră prin piele. Se rostogoli înainte, gata să se izbească frontal cu dușmanul. Mișcarea bruscă aproape că-l făcu pe Thomas să se oprească, momentul scurt de nebunie se evaporă, dar continuă să alerge.

În ultima secundă înainte de ciocnire, chiar când văzu de aproape metalul și părul, și mizeria, Thomas își propti piciorul stâng și plonjă spre dreapta. Incapabil să-și oprească avântul, Durerosul zbârnâi pe lângă el înainte să se împiedice (Thomas observă că acum se mișca mult mai repede). Cu un urlet metalic, se răsuci și se pregăti să sară la victimă. Dar acum, nemaifiind înconjurat, Thomas avea o șansă să fugă înapoi pe coridor.

Se ridică în picioare și țâșni înainte. Sunetele urmăritorilor, de data asta provenind de la toți cei patru Durereroși, îl urmau îndeaproape. Convins că-și împingea corpul dincolo de puterile sale, alerga în continuare, încercând să scape de sentimentul de deznădejde că era doar o chestiune de timp până când îl vor prinde.

Apoi, după vreo trei coridoare, două mâini se întinseră brusc și-l traseră în holul alăturat. Lui Thomas îi sări inima din piept în

timp ce încerca să se elibereze. Se opri când își dădu seama că era Minho.

— Ce…

— Taci și vino după mine! strigă Minho, trăgându-l deja pe Thomas până când reuși să-l pună pe picioare.

Fără să aibă timp să se gândească, Thomas se concentră. Alergau împreună prin coridoare, dând colț după colț. Minho părea să știe exact ce făcea, unde mergea; nu se oprea niciodată să se gândească în ce direcție ar trebui s-o ia.

Când dădură următorul colț, Minho încercă să vorbească. Gâfâi printre respirații:

— Am văzut… mișcarea pe care ai făcut-o… mi-a dat o idee… trebuie să rezistăm… încă un pic.

Thomas nu se obosi să pună întrebări, continuă să alerge, urmându-l pe Minho. Fără să fie nevoit să privească în urmă, știa că Durerosii câștigau teren într-un ritm alarmant. Îl durea fiecare centimetru din corp, pe dinăuntru și pe dinafară. Membrele îi strigau să se oprească din alergat. Dar el alerga în continuare, sperând că inima nu va înceta să-i bată.

După câteva colțuri, Thomas văzu în fața lor ceva ce creierul său nu înțelegea. Părea… greșit. Iar lumina slabă emanată de urmăritorii lor făcea ciudățenia din fața lor și mai evidentă.

Coridorul nu se termina cu un alt zid de piatră.

Se termina în întuneric.

Thomas își îngustă privirea în timp ce alergau spre zidul de întuneric, încercând să înțeleagă spre ce se îndreptau. Cele două ziduri acoperite cu iederă de fiecare parte păreau să nu se intersecteze decât cu cerul de deasupra. Putea vedea stelele. Pe măsură ce se apropiau își dădu seama în cele din urmă că era o deschidere. Labirintul se termina.

Cum? se întrebă el. *După ani de căutări, cum de eu și Minho am găsit ieșirea atât de ușor*?

Minho păru să-i ghicească gândurile.

— Nu te ambala, îi spuse, abia putând să rostească cuvintele.

Cu câțiva metri înainte să se termine coridorul, Minho se opri, ținându-și mâna pe pieptul lui Thomas ca să-l oprească și pe el. Thomas încetini, apoi merse spre locul în care Labirintul se termina în cer. Sunetele atacatorilor se apropiau, dar trebuia să vadă.

Găsiseră într-adevăr o ieșire din Labirint, dar după cum spusese Minho, n-avea de ce să se ambaleze. Tot ce putea vedea, în toate direcțiile, în sus și în jos, de-o parte și de alta, era aer și stele. Era o priveliște ciudată și tulburătoare, de parcă ar fi stat la marginea universului și, pentru o clipă, fu cuprins de amețeală, iar genunchii i se înmuiară.

Zorile începeau să se ivească, cerul părea să se fi luminat destul de mult în ultimul minut. Thomas privea cu neîncredere totală, neînțelegând cum de erau posibile toate acestea. Era ca și cum cineva ar fi construit Labirintul și apoi l-ar fi lăsat plutind în cer, în mijlocul nimicului, pentru totdeauna.

— Nu înțeleg, șopti el, neștiind dacă Minho îl putea auzi.

— Ai grijă, răspunse Alergătorul. N-ai fi primul țânc care cade de pe Stâncă. Îl apucă pe Thomas de umăr. N-ai uitat nimic?

Arătă cu capul înapoi spre Labirint.

Thomas își aminti că mai auzise cuvântul *Stâncă*, dar acum nu mai știa cu ce ocazie. Vederea cerului imens în fața lui și sub el îl făcu să intre într-un fel de uimire hipnotizată. Se trezi la realitate și se întoarse cu fața spre Durerosii care se apropiau. Acum se aflau la doar câțiva zeci de metri distanță, în șir indian, atacând răzbunători, mișcându-se uimitor de rapid.

Și atunci se prinse, chiar înainte ca Minho să-i explice ce urmau să facă.

— Chestiile astea sunt ele periculoase, spuse Minho, dar sunt mai proaste ca noaptea. Stai aici, lângă mine, cu fața…

Thomas îl întrerupse.

— Știu. Sunt gata.

Își târâră picioarele, aliniindu-le în fața buzei prăpastiei, chiar în mijlocul coridorului, cu fața spre Durerosi. Călcâiele le erau la doar câțiva centimetri de marginea Stâncii din spatele lor, dincolo de ea numai aer.

Mai aveau nevoie doar de curaj.

— Trebuie să ne sincronizăm! strigă Minho, aproape acoperit de sunetele asurzitoare ale țepilor care se rostogoleau pe piatră. La semnalul meu!

De ce se așezaseră Durerosii în șir indian era un mister. Poate că Labirintul era prea îngust ca să meargă alături. Dar, unul după altul, se rostogoleau pe piatra coridorului, țăcănind și gemând, pregătiți să ucidă. Câțiva zeci de metri se transformară

în câțiva metri, iar monștrii mai aveau câteva secunde și se izbeau de băieți.

— Atenție, spuse Minho calm. Nu încă… nu încă…

Thomas ura fiecare milisecundă de așteptare. Voia doar să închidă ochii și să nu mai vadă niciodată vreun Dureros.

— Acum! strigă Minho.

Chiar când brațul primului Dureros se întinse să-i piște, Minho și Thomas plonjară în direcții diferite, fiecare spre câte unul dintre zidurile coridorului. Tactica funcționase la Thomas mai devreme și, judecând după țipătul îngrozitor al primului Dureros, funcționă din nou. Monstrul căzu de pe marginea Stâncii. În mod ciudat, strigătul îi fu întrerupt brusc, în loc să se stingă în timp ce cădea în abisul de dedesubt.

Thomas ateriză lângă zid și se întoarse la timp ca să vadă a doua creatură căzând peste margine, fără să se poată opri. A treia înfipse în piatră un braț cu mulți țepi, dar viteza era prea mare. Scârțâitul enervant al țepilor care zgâriau solul făcu să-i treacă un fior pe șira spinării, chiar dacă o clipă mai târziu Durerosul se rostogoli în abis. Iarăși, niciunul dintre ei nu scoase niciun sunet în cădere, de parcă ar fi dispărut în loc să cadă.

Al patrulea și ultimul Dureros reuși să se oprească la timp, clătinându-se chiar pe marginea stâncii, proptit într-un țep și o gheară.

Thomas știu instinctiv ce are de făcut. Privind spre Minho, încuviință din cap, apoi se întoarse. Amândoi băieții se repeziră spre Dureros și săriră cu picioarele înainte pe creatură, împingând-o în ultima secundă cu cea din urmă fărâmă de putere. Își uniseră forțele, trimițând la moarte și ultimul monstru.

Thomas se târî cu repeziciune spre marginea abisului, scoțându-și capul în afară ca să-l vadă pe Dureros căzând. Imposibil, dar dispăruseră; nu era nici urmă de ei în golul care se întindea dedesubt. Nimic.

Mintea lui nu-și putea imagina unde ducea Stânca sau ce se întâmplase cu îngrozitoarele creaturi. Ultima fărâmă de putere îi dispăru și se ghemui pe jos.

Apoi, într-un final, apărură lacrimile.

CAPITOLUL 22

Trecu o jumătate de oră.

Nici Thomas, nici Minho nu se mișcaseră deloc.

Thomas se opri în cele din urmă din plâns. Nu se putea abține să nu se întrebe ce va crede Minho despre el sau dacă le va spune celorlalți, numindu-l papă-lapte. Dar nu mai avea pic de autocontrol, știa că n-ar fi putut să-și oprească lacrimile. În ciuda memoriei lipsă, era sigur că asta fusese cea mai dramatică noapte din viața sa. Iar mâinile pline de durere și totala epuizare nu-i erau de ajutor.

Se târî până la marginea Stâncii din nou și își scoase capul în afară ca să privească mai bine, acum că se luminase de ziuă. Cerul liber era de un violet-închis, transformându-se treptat în albastrul-deschis al zilei, cu nuanțe de portocaliu de la soarele aflat la un orizont îndepărtat și plat.

Privi drept în jos și văzu că zidul de piatră al Labirintului se prelungea cu o stâncă abruptă până când dispărea în ce era dedesubt. Dar chiar și cu lumina în creștere, tot nu putea să-și dea seama ce se afla acolo. Era ca și cum Labirintul ar fi fost așezat pe o structură la câțiva kilometri deasupra solului.

Dar asta e imposibil, se gândi el. *Nu se poate. Trebuie să fie o iluzie*.

Se întoarse pe spate, gemând din pricina mișcării. Și pe dinăuntru, și pe dinafară, avea dureri în locuri despre care nu știuse că existau. Măcar Porțile se vor deschide în curând și se vor putea întoarce în Poiană. Privi spre Minho, ghemuit la intrarea în coridor.

— Nu-mi vine să cred că suntem în viață, spuse el.

Minho nu răspunse nimic, doar încuviință din cap, fără nicio expresie pe față.

— Mai sunt? I-am omorât pe toți?

Minho pufni.

— Am rezistat cumva până la răsărit, altfel am mai fi avut vreo zece pe cap. Își schimbă poziția corpului, strâmbându-se de durere și gemând. Nu-mi vine să cred. Serios. Am supraviețuit peste noapte, asta nu s-a mai întâmplat.

Thomas știa că ar trebui să se simtă mândru, curajos, ceva. Dar nu se simțea decât obosit și ușurat.

— Ce-am făcut diferit?

— Nu știu. E cam greu să întrebi un mort ce a făcut greșit.

Thomas nu se putea abține să nu se gândească la cum se sfârșiseră strigătele înfuriate ale Durerοșilor când cădeau de pe Stâncă și la faptul că nu putuse să-i vadă prăbușindu-se. Era ceva foarte ciudat și neliniștitor în legătura cu chestia asta.

— E ca și cum ar fi dispărut sau așa ceva după ce au căzut peste margine.

— Mda, a fost o demență. Unii Poienari spuneau că și alte lucruri au dispărut, dar le-am demonstrat că se înșelau. Uite.

Thomas privi cum Minho aruncă o piatră de pe Stâncă, apoi o urmări cu privirea. Și căzu, și căzu, fără să dispară din raza sa vizuală până când deveni prea mică.

Se întoarse spre Minho.

— Cum demonstrează asta că se înșelau?

Minho ridică din umeri.

— Păi, piatra n-a dispărut, nu?

— Atunci, ce crezi că s-a întâmplat?

Era ceva important aici. Thomas o simțea.

Minho ridică din nou din umeri.

— Poate că e ceva magic. Mă doare capul prea tare ca să mă gândesc la asta.

Brusc, uită toate gândurile despre Stâncă. Thomas își aminti de Alby.

— Trebuie să ne întoarcem. Încordându-se, se forță să se ridice în picioare. Trebuie să-l dăm jos pe Alby de pe zid.

Văzând expresia de confuzie de pe fața lui Minho, îi explică rapid ce făcuse cu frânghiile de iederă.

Minho își coborî privirea, abătut.

— N-are cum să mai trăiască.

Thomas refuză să creadă.

— De unde știi? Haide.

Începu să șchiopăteze înapoi prin coridor.

— Pentru că nimeni n-a rezistat...

Se opri, iar Thomas știu la ce se gândea.

— Pentru că au fost întotdeauna uciși de Dureroși până când i-ați găsit. Alby n-a fost decât înțepat cu un ac de-ăla, nu?

Minho se ridică și i se alătură lui Thomas, mergând încet înapoi spre Poiană.

— Nu știu, nu s-a mai întâmplat așa ceva. Câțiva băieți au fost înțepați de Dureroși în timpul zilei. Ei sunt cei care au luat Serul și au trecut prin Transformare. Amărâții care au rămas în Labirint toată noaptea n-au fost găsiți decât mai târziu, după câteva zile, dacă au fost găsiți. Și toți au fost uciși în moduri despre care nu vrei să auzi.

Thomas se cutremură la acest gând.

— După ceea ce tocmai am văzut, cred că-mi pot imagina.

Minho își ridică privirea, cu fața transfigurată de surprindere.

— Cred că tocmai ai găsit soluția. Ne-am înșelat. Mă rog, *să sperăm* că ne-am înșelat. Pentru că niciunul dintre cei care au fost înțepați și *nu* s-au întors înainte de asfințit nu a supraviețuit, am presupus pur și simplu că ăsta e punctul fără întoarcere, când e prea târziu ca să ia Serul.

Părea încântat de logica sa.

Mai dădură un colț, Minho luând-o dintr-odată înainte. Ritmul pașilor lui se mărea, dar Thomas era pe urmele sale, surprins de cât de familiar îi era drumul, de obicei cotind înainte ca Minho să-i arate direcția.

— OK, Serul ăsta, spuse Thomas. Am mai auzit despre el de mai multe ori. Ce e? Și de unde vine?

— E exact ce-am zis, țâncule. Un ser. Serul Durerii.

Thomas scoase un hohot de râs forțat și jalnic.

— Tocmai când credeam că am aflat totul despre locul ăsta. De ce se numește așa? Și de ce le spuneți Dureroși?

Minho îi explică în timp ce continuau să treacă de nesfârșitele colțuri ale Labirintului, unul alături de altul.

— Nu știu de unde am preluat numele, dar Serul vine de la Creatori – sau așa le spunem noi, cel puțin. Vine cu proviziile din Cutie în fiecare săptămână, așa e dintotdeauna. E un medicament sau un antidot, sau ceva de genul ăsta; e deja într-o seringă medicală, gata de folosire. Se făcu că-și înfige un ac în braț. Dacă bagi chestia asta în cineva care a fost înțepat, îl salvează. Trece prin Transformare, care doare, dar după aia e vindecat.

Se scurseră un minut sau două de tăcere, cât Thomas procesă informația. Mai dădură câteva colțuri. Se gândea la

Transformare și la ce însemna ea. Și, cine știe de ce, se tot gândea la fată.

— E ciudat totuși, continuă Minho într-un final. N-am mai vorbit despre asta. Dacă mai trăiește, n-avem de ce să credem că Alby nu poate fi salvat de Ser. Ne-a intrat în capetele noastre de pleosc că odată ce Porțile se închid, ești mort, gata. Trebuie să văd chestia asta cu atârnatul pe zid cu ochii mei; cred că-ți bați joc de mine.

Minho continua să meargă, părând aproape fericit, dar ceva îl sâcâia pe Thomas. Evitase gândul, negându-l față de el însuși.

— Dar dacă alt Dureros l-a prins pe Alby după ce l-am deturnat pe cel care mă urmărea pe mine? Minho îl privi lipsit de expresie. Să ne grăbim, atâta zic, spuse Thomas, sperând că tot efortul de a-l salva pe Alby nu fusese în zadar.

Încercară să grăbească pasul, dar trupurile îi dureau prea mult și se întoarseră la un pas lent, în ciuda urgenței. La următorul colț Thomas se clătină, inima dădu să-i sară din piept când văzu mișcare în față. O clipă mai târziu îl cuprinse ușurarea când își dădu seama că erau Newt și un grup de Poienari. Poarta de Vest spre Poiană se înălța deasupra lor și era deschisă. Ajunseseră.

•

Când apărură băieții, Newt se îndreptă șchiopătând în direcția lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, aproape furios. Cum naiba…

— Îți povestim mai târziu, îl întrerupse Thomas. Trebuie să-l salvăm pe Alby.

Fața lui Newt se albi.

— Ce vrei să spui? Trăiește?

— Vino încoace.

Thomas o luă spre dreapta, întinzându-și gâtul ca să privească în sus pe zid, căutând printre tulpinile dese până când găsi locul în care atârna Alby, legat de mâini și de picioare deasupra lor. Fără să spună nimic, Thomas arătă în sus, neîndrăznind încă să se simtă ușurat. Era încă acolo, întreg, dar nu era nicio urmă de mișcare.

Newt își văzu în cele din urmă prietenul atârnând în iederă și privi înapoi spre Thomas. Dacă înainte păruse șocat, acum arăta de-a dreptul bulversat.

— E viu?

Dă Doamne să fie, se gândi Thomas.

— Nu știu. Trăia când l-am lăsat acolo.

— Când *tu* l-ai lăsat... Newt clătină din cap. Tu și Minho treceți înăuntru, să vă controleze Docșii. Arătați îngrozitor. Vreau să aud toată povestea când ați terminat și v-ați odihnit.

Thomas voia să aștepte să vadă dacă Alby era bine. Începu să vorbească, dar Minho îl luă de braț și-l forță să meargă împreună spre Poiană.

— Avem nevoie de somn. Și de pansamente. Acum.

Thomas știa că Minho avea dreptate. Renunță, privind înapoi spre Alby, apoi îl urmă pe Minho, ieșind din Labirint.

•

Drumul înapoi în Poiană și apoi spre Cartierul General părea nesfârșit, cu un rând de Poienari de-o parte și de alta holbându-se la ei. Chipurile lor exprimau o uimire totală, de parcă ar fi privit două fantome alunecând într-un cimitir. Thomas știa că era din cauza faptului că reușiseră ceva ce nu se mai făcuse până atunci, dar se simțea rușinat să fie în centrul atenției.

Aproape că se opri de tot când îl observă pe Gally în față, cu brațele încrucișate și privindu-l, dar continuă să meargă. Avu nevoie de toată voința, dar se uită direct în ochii lui, fără să-și mute privirea. Când ajunse la un metru și jumătate de Gally, privirea acestuia se lăsă în pământ.

Aproape că îl deranjă cât de bine îl făcu să se simtă. Aproape.

Următoarele câteva minute trecură ca prin ceață: fură conduși la Cartierul General de câțiva Docși, în sus pe scări, unde văzu printr-o ușă ușor întredeschisă pe cineva hrănind fata aflată în comă în pat – simți o nevoie incredibilă să meargă s-o vadă, să afle cum se simte – apoi ajunseră în camerele lor, în pat, primiră mâncare, apă, pansamente. Durere. În cele din urmă fu lăsat în pace, cu capul odihnindu-se pe cea mai moale pernă pe care memoria lui limitată o ținea minte.

Dar în timp ce adormea, două lucruri nu-i ieșeau din minte. Primul, cuvântul pe care-l văzuse mâzgălit pe corpul ambilor gândaci-cu-lame – RĂU –, îl obseda iar și iar.

Al doilea lucru era fata.

•

Câteva ore mai târziu – puteau fi și zile – Chuck era lângă el, scuturându-l să se trezească. Lui Thomas îi trebuiră câteva

secunde ca să se orienteze și să vadă clar. Își concentră privirea asupra lui Chuck; mormăi.

— Lasă-mă să dorm, țâncule.

— Am crezut că vrei să știi.

Thomas se frecă la ochi și căscă.

— Ce să știu?

Îl privi din nou pe Chuck, nedumerit de zâmbetul lui larg.

— Trăiește, spuse Chuck. Alby e OK, Serul a funcționat.

Mahmureala lui Thomas dispăru instantaneu, înlocuită de ușurare. Fu uimit de câtă bucurie îi aducea informația. Dar apoi următoarele cuvinte ale lui Chuck îl făcură să se mai gândească.

— Tocmai a început Transformarea.

Ca și cum ar fi fost chemat de vorbele lui Chuck, un strigăt dătător de fiori răsună dintr-o cameră de pe coridor.

CAPITOLUL 23

Thomas se gândi mult și intens la Alby. Părea o victorie chiar și numai faptul că-i salvase viața, aducându-l înapoi după o noapte petrecută în Labirint. Dar meritase? Acum băiatul avea dureri mari, trecea prin aceleași stări ca și Ben. Dacă ajungea la fel de psihotic ca și Ben?

Numai gânduri negre.

Peste Poiană se lăsă amurgul, iar țipetele lui Alby continuau să răsune. Nu puteai scăpa de sunetele îngrozitoare, chiar și după ce Thomas îi convinse în cele din urmă pe Docși să-l lase să plece, obosit, cu dureri, pansat, dar sătul de vaietele ascuțite, agonizante ale șefului. Newt refuzase cu fermitate când Thomas ceru să vadă persoana pentru care își riscase viața. *Ar înrăutăți lucrurile*, îi spusese, și nu putea fi făcut să se răzgândească.

Thomas era prea obosit ca să se împotrivească. Nu știuse că te poți simți atât de epuizat, în ciuda celor câteva ore de somn. Avea dureri prea mari ca să mai facă ceva și își petrecu cea mai mare parte a zilei pe o bancă aflată la marginea Căpățânii, copleșit de disperare. Bucuria reușitei se stinse rapid, lăsându-i doar suferința, cu gândul la noua lui viață din Poiană. Fiecare mușchi îl durea; avea zgârieturi și răni din cap până-n picioare. Dar nici măcar asta nu era atât de rău ca povara emoțională a lucrurilor prin care trecuse cu o noapte în urmă. De parcă toată realitatea situației își făcuse în sfârșit loc în mintea lui, ca vestea unui diagnostic definitiv de cancer în fază terminală.

Cum ar putea cineva să fie fericit cu o asemenea viață? se gândi el. *Cum poate fi cineva atât de rău, încât să ne trimită aici*? Înțelegea mai mult ca niciodată dorința Poienarilor de a găsi ieșirea din Labirint. Nu era vorba numai să scape de aici. Pentru prima dată simțea o foame de răzbunare împotriva celor care îl trimiseseră aici.

Dar aceste gânduri nu făcură decât să-l ducă înapoi la disperarea care îl cuprinsese deja de mai multe ori. Dacă Newt și ceilalți nu reușiseră să rezolve Labirintul după doi ani de căutări, i se părea imposibil să existe o soluție. Faptul că

Poienarii nu renunțaseră spunea mai multe despre ei decât orice altceva.

Și acum era unul dintre ei.

Asta e viața mea, se gândi el. *Să trăiesc într-un Labirint uriaș, înconjurat de bestii oribile*. Tristețea îl inundă ca o otravă puternică. Țipetele lui Alby, acum îndepărtate, dar perceptibile, nu făceau decât să înrăutățească lucrurile. Trebuia să-și acopere urechile cu mâinile de fiecare dată când le auzea.

În cele din urmă ziua se apropie de sfârșit, iar apusul soarelui aduse scrâșnetul familiar de-acum al Porților care se închideau peste noapte. Thomas nu-și amintea nimic din viața lui dinainte de Poiană, dar era convins că fuseseră cele mai urâte douăzeci și patru de ore din existența lui.

Imediat după lăsarea întunericului, Chuck îi aduse cina și un pahar mare cu apă.

— Mersi, spuse Thomas, simțind un val de afecțiune pentru băiat. Înfulecă friptura de vită și tăiețeii din farfurie cât de repede îi permitea durerea din brațe. Aveam mare nevoie de hrană, mormăi el printre înghițituri hulpave.

Luă o gură mare de apă, apoi se întoarse la mâncare. Nu-și dăduse seama cât era de înfometat până când nu începuse să mănânce.

— Ești scârbos când mănânci, spuse Chuck, așezându-se pe bancă lângă el. E ca și cum m-aș uita la un porc înfometat care-și mănâncă propriul pleosc.

— Foarte amuzant, spuse Thomas, cu vocea plină de sarcasm. Ar trebui să te duci să distrezi Dureroșii, să vedem dacă râd.

O expresie scurtă de supărare trecu pe fața lui Chuck, făcându-l pe Thomas să-i pară rău, dar dispăru aproape la fel de repede cum apăruse.

— Apropo de asta, ești subiectul zilei.

Thomas se ridică, neștiind ce simțea în legătură cu vestea.

— Ce înseamnă *asta*?

— O, păi să mă gândesc. Mai întâi intri în Labirint când n-ai voie, noaptea. Apoi te transformi într-un fel de om al junglei, te cațeri pe iederă și legi oamenii de ziduri. Mai departe, ajungi unul dintre primii care supraviețuiesc afară o noapte întreagă și, ca să pună capac la toate, omori patru Dureroși. Nu pot să-mi dau seama despre ce vorbesc țâncii ăștia.

Un val de mândrie inundă corpul lui Thomas, apoi se stinse. Îi era greață de fericirea pe care tocmai o simțise. Alby era în continuare în pat, zbierând din toți plămânii de durere; probabil că își *dorea* să fi murit.

— A fost ideea lui Minho să-i păcălim să cadă de pe Stâncă, nu a mea.

— El nu așa spune. Te-a văzut cum ai făcut mișcarea aia așteaptă-și-alunecă, apoi i-a venit ideea să facă la fel la Stâncă.

— „Așteaptă-și-alunecă”? întrebă Thomas, dându-și ochii peste cap. Orice prost de pe lumea asta ar fi făcut chestia asta.

— Nu te da modest cu noi; ce ați făcut e absolut incredibil. Amândoi, tu și Minho.

Thomas așeză farfuria goală pe jos, dintr-odată nervos.

— Atunci de ce mă simt ca naiba, Chuck? Poți să-mi spui?

Thomas căută pe fața lui Chuck un răspuns, dar după expresia acestuia, băiatul nu avea unul. Stătea cu mâinile strânse în timp ce-și lăsa capul pe genunchi. Într-un final, murmură, aproape ca pentru sine:

— Din același motiv pentru care toți ne simțim ca naiba.

Rămaseră tăcuți până când apăru Newt câteva minute mai târziu, arătând ca moartea pe două picioare. Se așeză pe jos în fața lor, atât de trist și de îngrijorat cât era omenește posibil.

Totuși, lui Thomas îi părea bine să-l aibă alături.

— Cred că partea cea mai grea a trecut, spuse Newt. Amărâtul o să doarmă câteva zile, apoi o să se trezească OK. Poate câte un strigăt când și când.

Thomas nu-și putea închipui cât de grav era tot procesul, dar toată Transformarea în sine era în continuare un mister pentru el. Se întoarse spre Newt, încercând să pară cât mai relaxat.

— Newt, ce i se întâmplă? Pe bune, nu înțeleg ce e Transformarea asta.

Răspunsul lui Newt îl făcu pe Thomas să tresară.

— Crezi că *noi* înțelegem? îl repezi el, ridicându-și brațele, apoi lăsându-le să cadă înapoi pe genunchi. Tot ce știm e că, dacă Durerosii te înțeapă cu acele lor, iei Serul, sau mori. Dacă iei Serul, devii agitat și tremuri, și pielea ți se înverzește ciudat, și îți apar bube și vomiți. E o explicație suficientă, Thomas?

Thomas se încruntă. Nu voia să-l supere pe Newt mai mult decât era deja, dar avea nevoie de răspunsuri.

— Hei, știu că e nașpa să-ți vezi prietenul trecând prin asta, dar nu vreau decât să știu ce se întâmplă. De ce-i spuneți Transformare?

Newt se relaxă, părând chiar că dă înapoi, apoi oftă.

— Îți aduce înapoi amintirile. Doar fragmente mici, dar amintiri clare, de dinainte de a ajunge în locul ăsta îngrozitor. Toți care trec prin ea se comportă ca niște psihopați când se termină. Dar nu așa de grav ca săracul Ben. E ca și cum ți s-ar înapoia vechea viață, numai ca să ți se ia înapoi iar.

Creierul lui Thomas zbârnâia.

— Ești sigur? întrebă el.

Newt părea confuz.

— Ce vrei să spui? Dacă sunt sigur de ce?

— Sunt *transformați* pentru că vor să se întoarcă la vechea viață sau pentru că sunt atât de deprimați că vechea viață nu era cu nimic mai bună decât cea de acum?

Newt se holbă la el o clipă, apoi privi în altă parte, părând dus pe gânduri.

— Țâncii care au trecut prin Transformare nu vorbesc niciodată despre asta. Sunt... altfel. Nesuferiți. Sunt câțiva în Poiană, dar nu-mi place să fiu în preajma lor.

Vocea îi era rece, ochii rătăciți într-un punct din pădure. Thomas știa că se gândea dacă Alby va mai fi vreodată la fel.

— Mie-mi spui, interveni Chuck. Gally e cel mai rău dintre toți.

— Noutăți despre fată? întrebă Thomas, schimbând subiectul. N-avea chef să vorbească despre Gally. În plus, gândurile lui se tot întorceau la ea. I-am văzut pe Docși cum o hrăneau.

— Nu, răspunse Newt. Tot în comă sau în ce-o fi. Din când în când mormăie ceva fără sens, ca prin vis. Mănâncă, pare să fie bine. E cam ciudat.

Urmă o pauză lungă, de parcă toți trei încercau să găsească o explicație pentru fată. Thomas se gândi din nou la senzația inexplicabilă că ar avea o legătură cu ea, cu toate că aceasta se mai *diminuase* puțin – dar poate din cauza tuturor celorlalte lucruri care-i ocupau mintea.

Newt sparse în sfârșit tăcerea.

— Urmează să vedem ce să facem cu Tommy.

Thomas își înălță capul, nedumerit.

— Ce *să faceți* cu mine? Despre ce vorbești?

Newt se ridică în picioare și-și întinse brațele.

— Ai întors Poiana cu susul în jos, țâncule. Jumătate dintre Poienari te cred Dumnezeu, jumătatea cealaltă vor să te arunce pe Gaura Cutiei. Avem de discutat despre o grămadă de lucruri.

— Cum ar fi?

Thomas nu știa ce era mai îngrijorător: faptul că oamenii credeau că e un fel de erou sau că unii își doreau să-l vadă mort.

— Răbdare, spuse Newt. O să afli după ce te trezești.

— Mâine? De ce?

Lui Thomas nu-i plăcea cum suna treaba asta.

— Am convocat o Adunare. Și vei fi prezent. Ești singurul lucru de pe agendă.

Și spunând asta, Newt se întoarse și se îndepărtă, lăsându-l pe Thomas să se întrebe de ce era nevoie de o Adunare doar ca să se discute despre el.

CAPITOLUL 24

În dimineața următoare Thomas stătea pe un scaun, îngrijorat și neliniștit, transpirând, în fața a unsprezece băieți. Erau așezați pe scaune aranjate într-un semicerc în jurul lui. După ce se instalară, Thomas își dădu seama că erau Apărătorii și, spre nefericirea lui, asta însemna că Gally era printre ei. Un scaun chiar în fața lui Thomas era gol; nu era nevoie să i se spună că era scaunul lui Alby.

Se aflau într-o cameră mare din Cartierul General, pe care Thomas n-o mai văzuse. În afară de scaune nu exista altă mobilă, cu excepția unei măsuțe într-un colț. Pereții erau din lemn, la fel ca podeaua, și nu părea să fi încercat cineva vreodată să facă încăperea mai primitoare. Nu existau ferestre, iar în cameră mirosea a mucegai și a cărți vechi. Deși nu-i era frig, Thomas tremura.

Era ușurat că măcar Newt era acolo. Stătea pe scaunul din dreapta locului gol al lui Alby.

— În locul șefului, care e bolnav, declar Adunarea deschisă, spuse el, dându-și ușor ochii peste cap, de parcă i-ar fi displăcut tot ce ținea de formalități. După cum știți cu toții, ultimele zile au fost groaznice și se pare că au legătură cu Verdeață, Tommy, aici de față.

Chipul lui Thomas se înroși.

— Nu mai e Verdeață, spuse Gally, cu vocea lui ascuțită atât de joasă și dură, încât era aproape comic. Acum e doar unul care încalcă regulile.

Cuvintele lui Gally stârniră mormăieli și șoapte, dar Newt le potoli. Thomas își dori brusc să se afle cât mai departe posibil de camera aceea.

— Gally, spuse Newt, încearcă să păstrezi ordinea. Dacă ai de gând să dai din gura de pulifrici de fiecare dată când spun ceva, n-ai decât să pleci, pentru că n-am chef de glume.

Thomas își dori să poată aplauda.

Gally își încrucișă mâinile și se lăsă pe spate în scaun, atât de încruntat, încât Thomas aproape că izbucni în râs. Îi era din ce în

ce mai greu să creadă că tipul ăsta îl îngrozise doar cu o zi în urmă. Acum îi părea prostălău, chiar patetic.

Newt îl privi dur pe Gally, apoi continuă.

— Mă bucur c-am rezolvat chestiunea asta. Își dădu iar ochii peste cap. Suntem aici pentru că aproape toți din Poiană au venit la mine în ultimele două zile fie să-l vorbească de rău pe Thomas, fie să-l ridice în slăvi. Trebuie să decidem ce vom face cu el.

Gally se aplecă înainte, dar Newt îl întrerupse înainte să poată spune ceva.

— O să ai ocazia, Gally. Fiecare pe rând. Și tu, Tommy, n-ai voie să spui nimic până când nu te întrebăm noi. Bun?

Așteptă ca Thomas să încuviințeze din cap – lucru pe care acesta îl făcu fără tragere de inimă – apoi arătă spre băiatul de pe scaunul din dreapta.

— Zart Pârțul, tu începi.

Se auziră câteva chicoteli când Zart, uriașul tăcut care avea grijă de Grădini, se foi pe scaun. Lui Thomas i se păru mai stingher ca un morcov crescut pe o tulpină de roșie.

— Păi, începu Zart, privind în jur ca și cum ar fi așteptat ca altcineva să-i spună ce să zică, nu știu. A încălcat una dintre cele mai importante reguli. Nu putem să-i lăsăm pe oameni să creadă că e în regulă să facă asta. Făcu o pauză și privi în jos spre mâini, frecându-le una de alta. Pe de altă parte, el a… schimbat lucrurile. Acum știm că putem supraviețui afară și că-i putem bate pe Dureroși.

Thomas se simțea extrem de ușurat. Avea pe cineva de partea lui. Își promise să fie superamabil cu Zart.

— O, mai lasă-mă, izbucni Gally. Pun pariu că Minho a scăpat de ăia, de fapt.

— Gally, tacă-ți fleanca! strigă Newt, ridicându-se de data asta ca să facă impresie.

Încă o dată lui Thomas îi veni să aplaude.

— Eu sunt Președintele acum și, dacă mai aud încă un cuvânt când nu e rândul tău, o să aranjez încă o Alungare, pentru tine.

— Te rog, șopti Gally sarcastic, încruntarea ridicolă revenindu-i pe chip în timp ce se lăsa la loc pe scaun.

Newt se așeză și făcu un semn cu mâna spre Zart.

— Atât? Vreo recomandare oficială? Zart clătină din cap. OK. E rândul tău, Tigaie.

Bucătarul zâmbi în barbă și își îndreptă spatele.

— Țâncul are ouăle mai mari decât am văzut eu în ultimul an la toți porcii și taurii. Se opri, ca și cum ar fi așteptat râsete, dar nu veni niciunul. Ce prostie: îi salvează viața lui Alby, omoară câțiva Dureroși, și noi stăm aici și ne batem gura ce să facem cu el. Cum ar spune Chuck, e o grămadă de pleosc.

Lui Thomas îi venea să meargă și să-i strângă mâna lui Tigaie, care tocmai spusese exact ceea ce gândea și el despre toate astea.

— Deci ce recomanzi? întrebă Newt.

Tigaie își încrucișă brațele.

— Să-l punem în Consiliu și să ne învețe tot ce a făcut afară.

Izbucniră voci din toate direcțiile și lui Newt îi trebui o jumătate de minut ca să-i calmeze pe toți. Thomas se strâmbă; Tigaie mersese prea departe cu recomandarea lui, aproape anulându-și părerea bine susținută.

— Bine, se notează, spuse Newt în timp ce chiar asta făcea, mâzgălind într-un carnețel. Acum tăceți naibii toți, vorbesc serios. Știți regulile – nicio idee nu e inacceptabilă – și o să vă dați toți cu părerea când votăm.

Termină de scris și arătă spre al treilea membru al Consiliului, un băiat pe care Thomas încă nu-l întâlnise, cu părul negru și pistruiat.

— Nu am o opinie, spuse el.

— Poftim? întrebă Newt nervos. La ce ne-a folosit să te alegem în Consiliu atunci?

— Îmi pare rău, chiar nu am o opinie. Ridică din umeri. Dacă chiar contează, sunt de acord cu Tigaie. De ce să pedepsim pe cineva pentru că a salvat viața cuiva?

— Deci ai o opinie, nu? insistă Newt, cu creionul în mână.

Băiatul încuviință din cap și Newt notă. Thomas se simțea din ce în ce mai ușurat: se părea că majoritatea Apărătorilor erau de partea lui, nu împotriva sa. Totuși, îi era greu să stea pur și simplu acolo. Voia cu disperare să-și spună și el părerea. Dar se forță să asculte ordinele lui Newt și să tacă.

Urma Winston, cel plin de acnee, Apărătorul Abatorului.

— Cred c-ar trebui pedepsit. Fără supărare, Verdeață, dar Newt, tu vorbești întruna despre *ordine*. Dacă nu-l pedepsim, dăm un exemplu greșit. A încălcat Regula Numărul Unu.

— OK, spuse Newt, scriind în carnețel. Deci tu recomanzi pedeapsă. Ce fel de pedeapsă?

— Cred c-ar trebui să-l închidem în Beci o săptămână, numai cu apă și sare, și să ne asigurăm că toată lumea află, ca să nu se gândească la cine știe ce.

Gally aplaudă, câștigându-și o încruntare din partea lui Newt. Lui Thomas îi cam căzu fața.

Mai vorbiră încă doi Apărători, unul susținând ideea lui Tigaie, celălalt pe cea a lui Winston. Era rândul lui Newt.

— Sunt de acord cu mulți dintre voi. Ar trebui pedepsit, dar apoi trebuie să găsim o cale să-l folosim. Îmi păstrez recomandarea până când vorbește toată lumea. Următorul.

Lui Thomas îi displăcea toată discuția asta despre pedeapsă, chiar mai mult decât faptul că trebuia să tacă. Dar în sinea sa nu putea să nu fie de acord; oricât de ciudat părea după tot ce realizase, *chiar încălcase* o regulă importantă.

Vorbiră pe rând. Unii credeau că ar trebui lăudat, alții că ar trebui pedepsit. Sau ambele. Thomas abia dacă mai putea asculta, așteptând comentariile ultimilor doi Apărători, Gally și Minho. Acesta din urmă nu spusese niciun cuvânt de când intrase Thomas în cameră; pur și simplu stătea cufundat în scaun, părând că nu mai dormise de o săptămână.

Gally vorbi primul.

— Cred că opiniile mele sunt deja destul de clare.

Super, se gândi Thomas. *Atunci taci odată*.

— Bun, spuse Newt, dându-și ochii peste cap din nou. Atunci spune, Minho.

— Nu! strigă Gally, făcându-i pe câțiva Apărători să tresară pe scaune. Mai vreau să mai spun ceva.

— Atunci spune, răspunse Newt.

Thomas se simțea un pic mai bine pentru că președintele interimar îl disprețuia pe Gally aproape la fel de mult ca și el. Deși lui Thomas nu-i mai era frică de el, tot nu-l plăcea.

— Gândiți-vă, începu Gally. Rahatul ăsta cu ochi vine în Cutie, făcând pe speriatul și pe confuzul. După câteva zile aleargă prin Labirint cu Dureroșii, de parcă el ar fi stăpânul.

Thomas se făcu mic, sperând că ceilalți nu gândeau așa ceva.

Gally își continuă perorația.

— Cred că a fost o prefăcătorie. Cum ar fi putut să facă ce-a făcut după numai câteva zile? E de necrezut.

— Ce vrei să spui, Gally? întrebă Newt. Ce-ar fi să ajungi la *subiect*?

— Cred că e un spion al celor care ne-au pus aici.

Un alt vacarm izbucni în cameră. Thomas nu putea decât să clatine din cap, nu știa cum putea să vină Gally cu ideile astea. Newt îi calmă în cele din urmă pe toți, dar Gally nu terminase.

— Nu putem avea încredere în țâncul ăsta, continuă el. La o zi după ce apare el, vine o fată nebună, trântindu-ne că lucrurile se vor schimba, cu biletul ăla ciudat în mână. Găsim un Dureros mort. Thomas rămâne, foarte convenabil, în Labirint noaptea, apoi încearcă să-i convingă pe toți că e un erou. Păi, nici Minho, nici altcineva nu l-au văzut făcând nimic în tulpinile de iederă. De unde știm că Verdeață l-a legat pe Alby?

Gally se opri. Nimeni nu spuse nimic câteva clipe, iar panica urca în pieptul lui Thomas. Oare chiar credeau ce spunea Gally? Era nerăbdător să se apere și aproape că rupse tăcerea pentru prima dată, dar înainte să poată scoate un cuvânt Gally vorbi din nou.

— Se întâmplă prea multe lucruri ciudate și toate au început de când a apărut pulifriciul ăsta de Verdeață. Și el e prima persoană care supraviețuiește o noapte în Labirint. Ceva nu e-n regulă și, până când ne dăm seama ce anume, recomand în mod oficial să-l închidem în Beci o lună și apoi să facem altă analiză.

Izbucniră alte murmure, ceea ce-i dădu lui Thomas o rază de speranță.

— Ai terminat, Căpitane Gally? întrebă Newt.

— Nu mai face pe deșteptul, Newt, izbucni Gally, înroșindu-se. Vorbesc foarte serios. Cum să avem încredere într-un țânc în mai puțin de o săptămână? Nu mai respingeți propunerea mea înainte să vă *gândiți* la ce spun.

Pentru prima dată, Thomas simți puțină empatie pentru Gally. Avea dreptate în legătură cu felul în care-l trata Newt. Gally era un Apărător până la urmă. *Dar tot îl urăsc*, se gândi Thomas.

— Bine, Gally, spuse Newt. Scuză-mă. Te-am ascultat și vom lua în considerare recomandarea ta. Ai terminat?

— Da, am terminat. Și *am dreptate*.

Cum Gally nu mai spuse nimic, Newt arătă spre Minho.

— Dă-i drumul. Ultimul, dar nu cel din urmă.

Thomas era încântat că era în sfârșit rândul lui Minho. În mod sigur îl va apăra.

Minho se ridică rapid, luându-i pe toți prin surprindere.

— Eu am fost acolo, am văzut ce-a făcut tipul ăsta: a fost tare pe când eu m-am transformat într-o fetiță plângăcioasă. N-o să dau din gură ca Gally. Vreau să spun recomandarea mea și gata.

Thomas își ținu respirația, întrebându-se ce va spune.

— Bun, spuse Newt. Spune-ne atunci.

Minho îl privi pe Thomas.

— Îl nominalizez pe țâncul ăsta să mă înlocuiască ca Apărător al Alergătorilor.

CAPITOLUL 25

Se lăsă o tăcere absolută, de parcă lumea ar fi înghețat, și fiecare membru al Consiliului se holba la Minho. Thomas era uluit, așteptând ca Alergătorul să spună că glumește.

Gally rupse vraja în cele din urmă, ridicându-se în picioare.

— E ridicol! Se întoarse cu fața spre Newt și arătă înapoi în direcția lui Minho, care se așezase iar. Ar trebui dat afară din Consiliu pentru o asemenea prostie.

Orice sentiment de milă ar fi avut Thomas pentru Gally, oricât de îndepărtat, dispăru complet după această afirmație.

Unii Apărători păreau să fie de acord cu recomandarea lui Minho; ca de exemplu Tigaie, aplaudând ca să-l acopere pe Gally care solicita să se voteze. Alții nu erau de acord. Winston clătina puternic din cap, spunând ceva despre faptul că Thomas nu-și putea dovedi nevinovăția. Când toți începură să vorbească deodată, Thomas își luă capul în mâini și așteptă să treacă momentul, îngrozit și uimit în același timp. De ce spusese Minho chestia asta? *E o glumă*, se gândi el. *Newt a spus că durează o veșnicie numai ca să ajungi Alergător, așa că să nu mai vorbim despre Apărător*. Își ridică privirea, dorindu-și să se afle la mii de kilometri depărtare de locul acela.

În sfârșit, Newt își puse carnețelul jos și ieși din semicerc, țipând la ei să tacă. Thomas privi cum, la început, nimeni nu părea să-l audă sau să-l observe pe Newt. Treptat însă ordinea fu restabilită și toți se așezară.

— Pulifriciu' mă-sii, spuse Newt. N-am mai văzut atâția țânci comportându-se ca niște copii de țâță. Poate că nu arătăm a adulți, dar aici asta suntem. Comportați-vă ca atare sau dizolv Consiliul ăsta și o iau de la capăt.

Merse de la un capăt la celălalt al șirului arcuit de Apărători, privindu-i pe fiecare în ochi în timp ce vorbea.

— Ne-am înțeles?

Tăcerea se lăsase peste grup. Thomas se așteptase la alte izbucniri, dar fu surprins când toți încuviințară din cap, chiar și Gally.

— Bun.

Newt se întoarse la scaunul lui și se așeză, punându-și carnețelul în poală. Tăie câteva rânduri de pe foaie, apoi își ridică privirea spre Minho.

— Frate, e un pleosc destul de grav ce-ai spus. Îmi pare rău, dar va trebui să argumentezi ca să faci propunerea să treacă.

Thomas nu se putea abține să nu fie nerăbdător să audă răspunsul.

Minho părea extenuat, dar începu să-și apere propunerea.

— E ușor pentru voi să stați aici și să discutați lucruri despre care nu știți nimic. Eu sunt singurul Alergător din grup, iar în afară de mine, Newt e singurul care *a fost* în Labirint.

Gally strigă.

— Nu și dacă iei în calcul când eu am…

— Nu iau în calcul! strigă Minho. Și crede-mă, nici tu, nici altcineva nu aveți nici cea mai mică idee despre cum e acolo. Singurul motiv pentru care ai fost înțepat e pentru că ai făcut același lucru de care îl acuzi pe Thomas. Se numește *ipocrizie*, pulifrici de…

— Destul, spuse Newt. Apără-ți propunerea și gata.

Tensiunea era evidentă. Lui Thomas i se părea că aerul din cameră devenise ca o sticlă care se putea sfărâma în orice secundă. Și Gally, și Minho arătau de parcă pielea roșie și întinsă de pe fețele lor urma să crape, dar în cele din urmă își întoarseră privirile.

— Ascultați-mă, continuă Minho, așezându-se. Eu n-am mai văzut așa ceva. N-a intrat în panică. N-a scâncit, n-a plâns, n-a părut speriat. Era aici doar de câteva zile. Gândiți-vă cum eram toți la început. Ne ghemuiam pe la colțuri, dezorientați, plângeam în fiecare oră, nu aveam încredere în nimeni, refuzam să facem ceva. Toți am fost așa, timp de săptămâni sau luni, până când n-am avut de ales decât s-o dăm în pulifriciu' mă-sii și să trăim. Minho se ridică din nou în picioare și arătă spre Thomas. La numai câteva zile după ce apare, tipul ăsta intră în Labirint ca să salveze doi țânci pe care abia îi cunoaște. Tot pleoscul ăsta despre încălcatul unei reguli e mai mult decât stupid. El încă n-a înțeles regulile. Dar i-au spus destui cum e în Labirint, mai ales noaptea. Și totuși a intrat, chiar când se închidea Poarta, negândindu-se decât că doi oameni au nevoie de ajutor. Trase adânc aer în piept, părând a căpăta putere pe măsură ce vorbea. Dar ăsta n-a fost decât începutul. După asta,

m-a văzut abandonându-l pe Alby, lăsându-l să moară. Și eu eram veteranul, cel care avea experiență și cunoștințe. Și când Thomas m-a văzut renunțând, n-ar fi trebuit să se gândească de două ori. Dar a făcut-o. Imaginați-vă toată voința și puterea de care a avut nevoie ca să-l împingă pe Alby pe zid, centimetru cu centimetru. E o demență. O nebunie. Dar asta n-a fost tot. Apoi au apărut Dureroșii. I-am spus lui Thomas că trebuie să ne despărțim și am început mișcările învățate, alergând în Labirint. Când ar fi trebuit să facă pe el, Thomas s-a stăpânit, a sfidat toate legile fizicii și ale gravitației ca să-l lege pe Alby pe zid, i-a deturnat pe Dureroși, a scăpat de unul dintre ei, a găsit…

— Am înțeles, s-a repezit Gally. Tommy e un țânc norocos.

Minho se răsuci spre el.

— Nu, pulifrici de nimic ce ești, *n-ai* înțeles! Sunt aici de doi ani și n-am mai văzut așa ceva. Ca tu să spui…

Minho se opri, frecându-se la ochi, gemând de frustrare. Thomas își dădu seama că avea gura larg deschisă. Emoțiile îi erau amestecate: recunoștință pentru Minho pentru că îl apăra împotriva tuturor, suspiciune pentru agresivitatea continuă a lui Gally, teamă pentru decizia finală.

— Gally, spuse Minho cu o voce mai calmă, nu ești decât un papă-lapte care n-a cerut niciodată și n-a făcut niciun efort pentru a fi Alergător. N-ai dreptul să vorbești despre lucruri pe care nu le înțelegi. Așa că tacă-ți gura.

Gally se ridică, fumegând.

— Mai zi ceva și-ți rup gâtul, chiar aici în fața tuturor.

Saliva îi țâșni din gură în timp ce vorbi.

Minho râse, apoi ridică palma și-i trase una lui Gally peste față. Thomas se ridică pe jumătate când îl văzu pe Gally căzând în scaun, răsturnându-l, rupându-l în două. Căzu pe spate, apoi dădu să se ridice în picioare, chinuindu-se să-și folosească mâinile și picioarele. Minho veni mai aproape și-și puse talpa piciorului pe gât, împingându-i corpul în jos.

Thomas se trânti înapoi pe scaun, uimit.

— Îți jur, Gally, spuse Minho cu un rânjet, să nu mă mai amenințI niciodată. Să nu-mi mai *vorbești* niciodată. Niciodată, altfel eu îți rup gâtul de pulifrici, după ce termin cu mâinile și picioarele.

Newt și Winston se ridicară și-l traseră pe Minho înainte ca Thomas să-și dea seama ce se întâmpla. Îl traseră de lângă

Gally, care sări în sus, cu fața roșie de furie. Dar nu făcu nicio mișcare spre Minho, stătea doar, cu pieptul scos în afară, pufnind înfuriat.

În final, Gally se retrase, pe jumătate împiedicându-se spre ieșirea din spatele lui. Privea prin cameră, cu ochii aprinși de o ură arzătoare. Lui Thomas îi veni în minte că Gally arăta ca unul care se pregătește să comită o crimă. Merse cu spatele spre ușă și întinse mâna înapoi după mâner.

— Lucrurile stau altfel de-acum, spuse el, scuipând pe podea. *N-ar fi trebuit să faci asta*, Minho. N-ar fi trebuit să faci asta. Privirea lunatică îi alunecă spre Newt. Știu că mă urăști, că m-ai urât dintotdeauna. Ar trebui să fii Alungat pentru rușinoasa incapacitate de a conduce grupul ăsta. Ești nedemn și oricare dintre voi care rămâne aici e la fel. Lucrurile se vor schimba. Vă promit.

Thomas se întristă. De parcă lucrurile nu erau destul de ciudate deja.

Gally deschise ușa și ieși pe hol, dar, înainte ca cineva să poată reacționa, își băgă capul la loc în cameră.

— Și tu, spuse el, privind spre Thomas, *Verdeață* care se crede Dumnezeu. Nu uita că te-am mai văzut, *am trecut* prin Transformare. Ce hotărăsc tipii ăștia e zero.

Apoi se întoarse și ieși din cameră, trântind ușa după el.

CAPITOLUL 26

Thomas stătea înghețat în scaun, simțind o greață ca o infecție în stomac. Trecuse prin toată gama de emoții în scurta perioadă de când se afla în Poiană. Teamă, singurătate, disperare, tristețe, chiar și o umbră de bucurie. Dar asta era ceva nou: să audă o persoană spunându-i că-l urăște suficient cât să vrea să-l ucidă.

Gally e nebun, își spuse. *E complet dement*. Dar gândul nu făcea decât să-i mărească îngrijorarea. Nebunii chiar sunt în stare de orice.

Membrii Consiliului stăteau în picioare sau așezați, tăcuți, părând la fel de șocați ca Thomas de ceea ce tocmai văzuseră. Newt și Winston îi dădură în cele din urmă drumul lui Minho. Toți trei se îndreptară morocănoși spre scaunele lor și se așezară.

— A înnebunit de tot, spuse Minho, aproape în șoaptă.

Thomas nu-și putea da seama dacă voise sau nu să-l audă ceilalți.

— Păi, nu ești tu sfântul aici, spuse Newt. Ce-a fost în capul tău? Ai fost cam exagerat, nu crezi?

Minho își arcui sprâncenele și-și dădu capul pe spate, de parcă ar fi fost uimit de întrebarea lui Newt.

— Nu mă lua cu de-astea. Tuturor v-a plăcut să vedeți cum rahatul ăla cu ochi își primește lecția și știți asta. Era timpul să-l înfrunte cineva pe pleoscul ăla.

— E un motiv pentru care se află în Consiliu, spuse Newt.

— Frate, a amenințat că-mi rupe gâtul și că-l ucide pe Thomas! Tipul e dus cu pluta și mai bine ai trimite pe cineva chiar acum să-l bage în Beci. E periculos.

Thomas era mai mult decât de acord și iarăși aproape că încălcă ordinul de a nu spune nimic, dar se abținu. Nu voia să aibă mai multe probleme decât avea deja; dar nu știa cât timp se va mai putea abține.

— Poate c-a avut dreptate, spuse Winston, aproape prea încet.

— Poftim? întrebă Minho, dând glas gândurilor lui Thomas.

Winston păru surprins când își dădu seama că spusese ceva.

Privi în jur înainte să explice:

— Păi… chiar *a trecut* prin Transformare. L-a înțepat un Dureros în mijlocul zilei chiar în fața Porții de Vest. Asta înseamnă că are *amintiri* și a spus că Verdeață i se pare cunoscut. De ce să inventeze așa ceva?

Thomas se gândi la Transformare și la faptul că îi aducea înapoi amintirile. Nu se gândise la asta până acum, dar merita oare să te înțepe Dureroșii, să treci prin experiența aceea îngrozitoare numai ca să-ți amintești ceva? Și-l imagină pe Ben zvârcolindu-se în pat și-și aminti de țipetele lui Alby. *Sub nicio formă*, se gândi el.

— Winston, n-ai *văzut* ce s-a întâmplat? întrebă Tigaie, sceptic. Gally e nebun. Nu te poți baza prea mult pe prostiile lui. Ce, crezi că Thomas e un Dureros deghizat?

Cu reguli sau fără reguli, lui Thomas îi era de-ajuns. Nu mai putea să tacă nici măcar o secundă.

— Pot să spun ceva acum? întrebă el, frustrarea făcându-l să ridice vocea. M-am săturat să vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi aici.

Newt își ridică privirea și încuviință din cap.

— Dă-i drumul. Adunarea asta nu poate fi mai aiurea de atât.

Thomas își adună cu repeziciune gândurile, căutând cuvintele potrivite prin norul de frustrare, confuzie și mânie din mintea sa.

— Nu știu de ce mă urăște Gally. Nu-mi pasă. Mie mi se pare psihopat. Cât despre cine *sunt*, știți tot atâtea ca și mine. Dar, dacă-mi amintesc bine, suntem aici pentru ce-am făcut în Labirint, nu pentru că un nebun mă crede rău.

Cineva chicoti și Thomas se opri, sperând că se făcuse înțeles.

Newt încuviință din cap, părând mulțumit.

— Bun. Haideți să încheiem întâlnirea și să ne facem griji în legătură cu Gally mai târziu.

— Nu putem vota fără toți membrii, insistă Winston. Numai dacă sunt foarte bolnavi, ca Alby.

— Pentru Dumnezeu, Winston, răspunse Newt. Aș zice că și Gally e un piculeț cam bolnav azi, așa că vom continua fără el. Thomas, apără-te și apoi vom vota ce să facem cu tine.

Thomas își dădu seama că avea pumnii strânși în poală. Și-i relaxă și-și șterse palmele transpirate de pantaloni. Apoi începu, neștiind ce va spune înainte ca vorbele să-i iasă din gură.

— N-am făcut nimic greșit. Știu doar că am văzut doi oameni chinuindu-se să intre în interiorul zidurilor ăstora și nu reușeau. Să ignori așa ceva din cauza unei reguli idioate mi se părea o chestie egoistă, lașă și… prostească. Dacă vreți să mă aruncați în închisoare pentru că am încercat să salvez viața cuiva, dați-i drumul. Data viitoare promit că-i arăt cu degetul și râd, apoi mă duc să mănânc ceva la Tigaie.

Thomas nu încerca să fie amuzant. Era doar consternat că reprezenta o problemă.

— Uite recomandarea mea, spuse Newt. Ai încălcat Regula Numărul Unu, așa că vei petrece o zi în Beci. Asta e pedeapsa ta. Mai recomand și să te alegem Alergător, valabil din momentul în care se încheie întâlnirea asta. Ai demonstrat mai multe într-o noapte decât alții în săptămâni. Și uită de ideea ca tu să fii Apărătorul. Privi spre Minho. Gally avea dreptate în privința asta, e o idee prostească.

Comentariul îl făcu pe Thomas să sufere, chiar dacă nu putea să nu fie de acord. Privi spre Minho, ca să-i vadă reacția.

Apărătorul nu păru surprins, dar întrebă totuși:

— De ce? E cel mai bun pe care-l avem, îți jur. Cel mai bun ar trebui să fie Apărătorul.

— Bine, răspunse Newt. Dacă e adevărat, vom face schimbarea mai târziu. Lasă-l o lună și vezi dacă își demonstrează calitățile.

Minho ridică din umeri.

— Bun.

Thomas oftă încet de ușurare. Încă mai voia să fie Alergător – ceea ce-l mira, ținând cont prin ce trecuse în Labirint –, dar să devină Apărător imediat părea ridicol.

Newt privi prin cameră.

— OK, am avut mai multe recomandări, deci haideți să începem…

— O, fii serios, spuse Tigaie. Hai să votăm. Eu o votez pe a ta.

— Și eu, spuse Minho.

Toți ceilalți fură de acord cu ei, făcându-l pe Thomas să se simtă ușurat și oarecum mândru. Winston era singurul care spunea nu.

Newt îl privi.

— N-avem nevoie de votul tău, dar spune-ne ce e în capul tău.

Winston îl privi cu atenție pe Thomas, apoi din nou pe Newt.

— E-n regulă din partea mea, dar n-ar trebui să ignorăm în totalitate ce a spus Gally. Ceva din felul în care a spus-o… nu cred c-a inventat pur și simplu. Și e adevărat că toate sunt aiurea de când a ajuns Thomas.

— Corect, spuse Newt. Gândiți-vă cu toții la treaba asta, poate când ne plictisim facem altă Adunare în acest scop. Bun?

Winston încuviință din cap.

Thomas mormăi ceva despre cât de invizibil devenise.

— Îmi place cum vorbiți despre mine de parcă n-aș fi aici.

— Uite ce-i, Tommy, spuse Newt. Tocmai te-am ales Alergător. Nu te mai plânge și treci încoace. Minho are multe să te învețe.

Thomas abia atunci realiză cu adevărat. Va fi *Alergător*, va explora Labirintul. În pofida tuturor lucrurilor, simțea un fior de entuziasm; era sigur că va putea evita să rămână afară din nou. Poate că și-a epuizat partea lui de ghinion.

— Și pedeapsa mea?

— Mâine, răspunse Newt. De la trezire până la asfințit.

O zi, se gândi Thomas. *Nu e așa de rău*.

Adunarea se încheie și toți plecară grăbiți din cameră, cu excepția lui Newt și a lui Minho. Newt nu se mișcase din scaun, unde stătea și făcea însemnări.

— Păi, a fost distractiv, murmură el.

Minho se apropie și-i trase un pumn în joacă lui Thomas în umăr.

— E numai vina țâncului ăstuia.

Thomas îl lovi înapoi.

— Apărător? Vrei ca eu să fiu Apărător? Ești mai nebun decât Gally.

Minho se prefăcu că zâmbește răutăcios.

— A funcționat, nu? Țintește sus, lovește jos. Îmi mulțumești mai târziu.

Thomas nu putu să nu zâmbească gândindu-se la metodele inteligente ale Apărătorului. O bătaie în ușa deschisă îi captă atenția; se întoarse să vadă cine era. Era Chuck, arătând de parcă tocmai îl alergase un Dureros. Thomas simți cum rânjetul i se șterge de pe față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Newt, ridicându-se. Tonul vocii lui nu făcu decât să crească îngrijorarea lui Thomas.

Chuck își frângea mâinile.

— M-au trimis Docșii.

— De ce?

— Cred că Alby se zvârcolește și face pe nebunul, le spune că trebuie să vorbească cu cineva.

Newt se îndreptă spre ușă, dar Chuck ridică mâna.

— Ăăă... nu pe tine te vrea.

— Ce vrei să spui?

Chuck arătă spre Thomas.

— Tot întreabă de el.

CAPITOLUL 27

Pentru a doua oară în aceeași zi Thomas rămase șocat.

— Haide, îi spuse Newt lui Thomas, apucându-l de braț. Nici gând să nu vin cu tine.

Thomas îl urmă, cu Chuck în spatele lui, ieșind din camera de Consiliu și luând-o pe hol spre o scară îngustă, în spirală, pe care n-o mai observase până atunci. Newt păși pe prima treaptă, apoi îi aruncă lui Chuck o privire rece.

— Tu. Stai.

De data asta Chuck încuviință din cap și nu spuse nimic. Thomas se gândi că ceva în legătură cu comportamentul lui Alby îl făcea pe băiat să fie cu nervii în pioneze.

— Relaxează-te, îi spuse Thomas lui Chuck, în timp ce Newt urca scările. Tocmai m-au ales Alergător, așa că acum ești prieten cu un voinic.

Se forța să facă o glumă, încercând să nege că era îngrozit să-l vadă pe Alby. Dacă îl acuza ca Ben? Sau mai rău?

— Mda, sigur, șopti Chuck, privind amețit la treptele de lemn.

Ridicând din umeri, Thomas începu să urce scările. Transpirația îi umezea palmele și simți o picătură alunecându-i pe tâmplă. *Nu* voia să urce.

Newt, sumbru și solemn, îl aștepta pe Thomas în susul scărilor. Stăteau la celălalt capăt al holului lung și întunecos dinspre scara obișnuită, cea pe care Thomas o urcase în prima zi, ca să-l vadă pe Ben. Amintirea îi făcu greață. Spera că Alby era complet vindecat ca să nu trebuiască să mai vadă așa ceva: pielea bolnăvicioasă, venele, zvârcolelile. Dar se aștepta la ce era mai rău; își luă inima-n dinți.

Îl urmă pe Newt spre a doua ușă din dreapta și privi cum acesta ciocăni ușor; îi răspunse un geamăt. Newt deschise ușa, scârțâitul ușor aducându-i din nou lui Thomas un fel de amintire vagă din copilărie, despre filme cu case bântuite. Iarăși apărea acea mică sclipire spre trecut. Își amintea de filme, dar nu fețele actorilor sau cu cine le urmărise. Își amintea teatre, dar nu și cum *arăta* unul anume. Era imposibil de explicat cum venea asta, chiar și pentru el însuși.

Newt pășise în cameră și îi făcea semn lui Thomas să-l urmeze. Intrând, se pregăti pentru oroarea care-l putea aștepta. Dar când își ridică ochii nu văzu decât un adolescent foarte slăbit, zăcând în pat, cu ochii închiși.

— Doarme? șopti Thomas, încercând să evite adevărata întrebare care-i venea în minte: *Nu e mort, nu*?

— Nu știu, spuse Newt încet.

Se apropie și se așeză pe un scaun de lângă pat. Thomas se așeză în partea cealaltă.

— Alby, șopti Newt. Apoi mai tare. Alby. Chuck a zis că vrei să vorbești cu Tommy.

Ochii lui Alby se deschiseră: niște orbite injectate care străluceau în întuneric. Îl privi pe Newt, apoi pe Thomas. Cu un geamăt se întoarse și se ridică, cu spatele sprijinit de tăblia patului.

— Mda, bălmăji el cu un orăcăit ascuțit.

— Chuck a zis că te zvârcoleai, că făceai ca nebunul. Newt se aplecă înainte. Ce e? Ești tot bolnav?

Alby rosti următoarele cuvinte gâfâind, de parcă fiecare i-ar fi luat o săptămână din viață.

— Totul... se va schimba... fata... Thomas... i-am văzut... Pleoapele îi fluturară peste ochi, apoi se deschiseră din nou. Se lăsă înapoi pe spate în pat, privind în tavan. Nu mă simt prea bine.

— Cum adică i-ai vă..., începu Newt.

— Îl voiam pe Thomas! strigă Alby, cu o izbucnire bruscă de energie pe care Thomas o crezuse imposibilă cu o clipă în urmă. Nu te-am chemat pe tine, Newt! Thomas! L-am chemat pe Thomas!

Newt îl privi pe Thomas, întrebându-l din ochi dacă era în regulă pentru el. Thomas ridică din umeri, simțindu-se din ce în ce mai rău de la o secundă la alta. Ce voia Alby de la *el*?

— Bine, urâciosule, spuse Newt. E aici, vorbește cu el.

— Pleacă, spuse Alby, cu ochii închiși, respirând greu.

— Nici gând, vreau să ascult.

— Newt. O pauză. Pleacă. Acum.

Thomas se simțea incredibil de stânjenit, îngrijorat de ceea ce credea Newt și îngrozit de ceea ce voia să-i spună Alby.

— Dar..., protestă Newt.

— *Afară*! Alby se ridică strigând, cu vocea gâtuită de efort. Se grăbi să se sprijine iar de tăblia patului. Ieși afară!

Lui Newt i se întunecă fața de supărare. Thomas fu surprins să nu vadă deloc mânie. Apoi, după câteva clipe lungi și încordate, Newt se ridică de pe scaun, se îndreptă spre ușă și o deschise.

Chiar are de gând să plece? se gândi Thomas.

— Să nu aștepți să te perii când vii să-ți ceri scuze, spuse Newt, apoi ieși pe hol.

— Închide ușa! țipă Alby o ultimă insultă.

Newt se supuse, trântind-o.

Bătăile inimii lui Thomas se întețiră: acum era singur cu un tip care era nervos *înainte* să fie atacat de Dureros și să treacă prin Transformare. Spera ca Alby să-i spună ce vrea și gata. Urmă o pauză de câteva minute, iar mâinile lui Thomas tremurau de frică.

— Știu cine ești, spuse Alby în cele din urmă, spărgând tăcerea.

Thomas nu-și găsi cuvintele să răspundă. Încercă, dar nu ieși nimic în afară de un bălmăjit incoerent. Era foarte confuz. Și speriat.

— Știu cine ești, repetă Alby încet. Te-am văzut. Am văzut tot. De unde venim, cine ești. Cine e *fata*. Îmi amintesc de Arșiță.

Arșiță? Thomas se strădui să vorbească.

— Nu știu despre ce vorbești. Ce ai văzut? Aș vrea să știu cine sunt.

— Nu e de bine, răspunse Alby și, pentru prima dată de când plecase Newt, privi direct spre Thomas. Ochii îi erau două găuri de tristețe, adânciți, întunecați. E groaznic. De ce vor pulifricii ăia să ne amintim? De ce nu putem trăi aici fericiți?

— Alby… Thomas își dorea să poată privi în mintea băiatului, să vadă ce văzuse el. Transformarea, insistă el, ce s-a întâmplat? Ce ți-ai amintit? Nu vorbești clar.

— Tu…, începu Alby, apoi se apucă brusc de gât, scoțând niște sunete gâlgâite de sufocare. Picioarele îi zvâcniră și căzu pe-o parte, zvârcolindu-se înainte și înapoi, ca și cum *altcineva* ar fi încercat să-l sugrume. Pielea sa oacheșă, ciudat de palidă doar cu un minut în urmă, devenise violacee; ochii i se dăduseră atât de mult peste cap, încât arătau ca niște bucăți de marmură strălucitoare.

— Alby! țipă Thomas, neîndrăznind să se întindă ca să-l prindă. *Newt*! strigă el, ducându-și palmele pâlnie la gură. Newt, vino aici!

Ușa se deschise înainte să termine ultima propoziție.

Newt alergă spre Alby și-l luă de umeri, apăsând cu toată greutatea ca să împingă băiatul în convulsii în pat.

— Apucă-l de picioare!

Thomas veni în față, dar Alby lovea cu picioarele și se zbătea, astfel încât îi era imposibil să se apropie. Piciorul lui Alby îl lovi pe Thomas în falcă; durerea îl săgetă în cap. Se clătină înapoi, frecându-și locul dureros.

— Haide odată! țipă Newt.

Thomas se îmbărbătă, apoi sări peste corpul lui Alby, apucându-l de amândouă picioarele și lipindu-le de pat. Înconjură cu brațele coapsele băiatului și strânse, în vreme ce Newt își puse un genunchi pe unul din umerii lui Alby, apoi îi apucă mâinile, încă încleștate în jurul gâtului.

— Dă-i drumul! țipa Newt în timp ce-l trăgea de mâini. Te omori!

Thomas vedea mușchii de pe brațele lui Newt încordându-se, cu venele ieșind în afară când trăgea de mâinile lui Alby, până când, într-un final, centimetru cu centimetru, putu să le desfacă. Le împinse strâns de pieptul băiatului. Tot corpul lui Alby se smuci de câteva ori, partea superioară zvârcolindu-se în sus și în jos în pat. Apoi, încet, se calmă și câteva secunde mai târziu zăcea nemișcat, cu respirația regulată. Deschise ochii.

Thomas ținea cu putere de picioarele lui Alby, fiindu-i frică să se miște și să-l stârnească iar. Newt așteptă un minut întreg înainte să dea drumul încet mâinilor lui Alby. Apoi încă un minut înainte să-și ia genunchiul și să se ridice. Thomas luă gestul ca pe un semnal ca să facă la fel, sperând că agonia se sfârșise cu adevărat.

Alby își ridică privirea, cu ochii somnoroși, de parcă era pe cale să adoarmă.

— Scuză-mă, Newt, șopti el. Nu știu ce s-a întâmplat. Era ca și cum… ceva îmi controla corpul. Scuză-mă…

Thomas trase adânc aer în piept, convins că nu va mai trăi ceva atât de tulburător și de neplăcut. Așa spera.

— Ce scuze, răspunse Newt. Încercai să te omori.

— N-am fost eu, jur, murmură Alby.

Newt își ridică mâinile în sus.

— Cum adică n-ai fost tu? întrebă el.

— Nu știu. N-am… fost eu. Alby părea la fel de confuz precum se simțea și Thomas.

Dar Newt nu părea să creadă că avea sens să încerce să înțeleagă. Cel puțin, nu pentru moment. Luă păturile care căzuseră de pe pat în timpul chinului lui Alby și le așeză peste acesta.

— Culcă-te și vorbim când te trezești. Îl mângâie pe frunte, apoi adăugă: Ești varză, țâncule.

Dar Alby era deja pe punctul de a ațipi, încuviințând ușor din cap în timp ce ochii i se închideau.

Newt căută privirea lui Thomas și-i făcu semn spre ușă. Thomas n-avea nicio problemă să plece din casa de nebuni; îl urmă pe Newt afară pe hol. Apoi, chiar când ieșeau pe ușă, Alby bălmăji ceva din pat.

Amândoi băieții se opriră din drum.

— Poftim? întrebă Newt.

Alby deschise ochii o clipă, apoi repetă, un pic mai tare:

— Ai grijă cu fata.

Apoi ochii i se închiseră.

Iarăși fata. Lucrurile duceau mereu la fată. Newt îi aruncă lui Thomas o privire întrebătoare, dar acesta nu putu decât să i-o întoarcă cu o ridicare din umeri. Habar n-avea ce se întâmpla.

— Să mergem, șopti Newt.

— Newt! strigă Alby din nou, fără să se obosească să deschidă ochii.

— Da!

— Protejează Hărțile.

Alby se întoarse pe partea cealaltă, spatele lui spunându-le că terminase de vorbit.

Lui Thomas nu i se părea că suna prea bine. Nu suna bine deloc. Ieși împreună cu Newt din cameră și închise încet ușa.

CAPITOLUL 28

Thomas o luă pe urmele lui Newt, care se grăbi pe scări și afară din Cartierul General, în lumina puternică a după-amiezii. Niciunul nu spuse nimic un timp. Lucrurile păreau să meargă tot mai rău pentru Thomas.

— Ți-e foame, Tommy? întrebă Newt afară.

Lui Thomas nu-i venea să creadă.

— Foame? Îmi vine să vomit după ce am văzut. Nu, nu mi-e foame.

Newt se mulțumi să rânjească.

— Păi, mie mi-e, țâncule. Hai să căutăm niște resturi de la prânz. Trebuie să vorbim.

— Știam că vei spune ceva de genul ăsta.

Indiferent ce făcea, era tot mai amestecat în treburile din Poiană. Și începea să se obișnuiască cu asta.

Se îndreptară direct spre bucătărie, unde, în ciuda bombănelilor lui Tigaie, primiră sendvișuri cu brânză și legume crude. Thomas nu putea ignora modul în care Apărătorul bucătarilor îi tot arunca o uitătură ciudată, mutându-și privirea când Thomas îl privea și el.

Ceva îi spunea că genul ăsta de tratament va fi de acum o regulă. Nu știa de ce, dar el era altfel decât toți ceilalți din Poiană. Se simțea de parcă ar fi trăit o viață întreagă de când se trezise fără memorie; dar se afla aici doar de o săptămână.

Băieții hotărâră să mănânce afară și, câteva minute mai târziu, erau la zidul de vest, sprijiniți de un tufiș de iederă deasă, privind la activitățile diverse care se desfășurau în Poiană. Thomas se strădui să mănânce. La felul în care se desfășurau evenimentele, trebuia să se asigure că avea suficientă putere ca să facă față oricărui lucru nebunesc care putea să i se întâmple.

— Ai mai văzut așa ceva? întrebă Thomas, după vreo două minute.

Newt îl privi, cu chipul dintr-odată mohorât.

— Ce a făcut Alby? Nu. Niciodată. Dar nici nu a încercat nimeni să ne spună ce și-a amintit în timpul Transformării. Au

refuzat întotdeauna. Alby a încercat, cred că de-aia a luat-o razna.

Thomas se opri cu mâncarea mestecată pe jumătate. Oamenii responsabili de Labirint îi puteau *controla* cumva? Era un gând îngrozitor.

— Trebuie să-l găsim pe Gally, spuse Newt, mușcând dintr-un morcov, schimbând subiectul. A plecat și s-a ascuns pe undeva. Imediat ce terminăm de mâncat trebuie să-l găsesc și să-l arunc în închisoare.

— Serios?

Thomas simțea un val de fericire pură la acest gând. Ar trânti ușa Beciului și-ar arunca cheia el însuși.

— Țâncul a amenințat că te omoară și trebuie să ne asigurăm că asta nu se mai întâmplă. Pulifricul ăla o să plătească scump pentru că s-a comportat așa. E norocos că nu-l alungăm. Știi ce ți-am spus despre ordine.

— Mda.

Singura grijă a lui Thomas era că Gally îl va urî și mai mult dacă va fi băgat la închisoare. *Nu-mi pasă*, se gândi el. *Nu-mi mai e frică de el*.

— Uite cum facem, Tommy, spuse Newt. Stai cu mine în restul zilei, lămurim niște lucruri. Mâine, în Beci. Apoi ești al lui Minho și vreau să te ferești de ceilalți țânci o vreme. Ai priceput?

Thomas era mai mult decât fericit să asculte. Să stea singur părea o idee grozavă.

— Sună minunat. Deci Minho o să mă învețe?

— Exact, ești un Alergător acum. Minho o să te învețe. Labirintul, Hărțile, tot. Ai multe de învățat. Sper să-ți dai silința.

Thomas fu șocat de faptul că ideea de a intra din nou în Labirint nu-l înfricoșa atât de mult. Se hotărî să facă exact cum spusese Newt, sperând că va mai uita de unele lucruri. În sinea sa spera să iasă din Poiană cât mai mult posibil. Să-i evite pe ceilalți era noul său scop în viață.

Băieții stăteau tăcuți, terminându-și prânzul, până când Newt ajunse în cele din urmă la ce voia de fapt să discute. Scuturându-și firimiturile într-un bol, se întoarse și privi direct spre Thomas.

— Thomas, începu el, trebuie să accepți ceva. Am auzit-o de prea multe ori că să negăm și e timpul să discutăm.

Thomas știa ce avea să urmeze, dar era speriat. Îi era groază de cuvinte.

— Gally a spus-o. Alby a spus-o. Ben a spus-o, continuă Newt, fata a spus-o după ce am scos-o din Cutie.

Se opri, așteptându-se poate ca Thomas să-l întrebe ce voia să spună. Dar Thomas știa deja.

— Toți au spus că lucrurile se vor schimba.

Newt își întoarse privirea o clipă, apoi reveni.

— Exact. Iar Gally, Alby și Ben spun că te-au văzut în amintirile lor după Transformare. Și din câte am înțeles, nu plantai floricele și nu ajutai bătrânele să treacă strada. Gally crede că e ceva suficient de putred în legătură cu tine cât să vrea să te omoare.

— Newt, nu știu..., începu Thomas, dar Newt nu-l lăsă să termine.

— Știu că nu-ți amintești nimic, Thomas! N-o mai spune. Niciodată. Niciunul dintre noi nu-și amintește nimic și ne-am săturat să ne-o tot amintești tu. Ideea e că e ceva diferit la tine și e timpul să ne dăm seama ce anume.

Thomas fu copleșit de un val de mânie.

— Bine. Și cum facem? Vreau să știu cine sunt la fel de mult ca toți ceilalți. *Evident*.

— Vreau să-ți deschizi mintea. Fii sincer dacă ceva – orice – ți se pare familiar.

— Nimic, începu Thomas, dar se opri. Se întâmplaseră atâtea de la venirea lui, încât aproape că uitase cât de familiară i se păruse Poiana în prima noapte, dormind lângă Chuck. Cât de bine și de *acasă* se simțise. Departe de teroarea pe care ar fi trebuit s-o simtă.

— Văd cum ți se învârt rotițele, spuse Newt încet. Spune.

Thomas ezită, speriat de consecințele vorbelor pe care urma să le spună. Dar nu mai putea să păstreze secrete.

— Păi... nu pot să spun nimic exact. Vorbea rar, precaut. Dar am simțit că am mai fost aici când am ajuns prima dată. Îl privi pe Newt, sperând să vadă în ochii lui vreun fel de confirmare. A mai trecut cineva prin asta?

Dar chipul lui Newt era lipsit de expresie. Își dădu doar ochii peste cap.

— O, nu, Tommy. Cei mai mulți dintre noi ne-am plescăit în pantaloni și ne-am holbat în jur o săptămână.

— Mda, mă rog. Thomas se opri, supărat și stânjenit dintr-odată. Ce însemnau toate astea? Era cumva diferit de ceilalți? Era ceva în neregulă cu el? Mi se părea familiar totul și știam că vreau să fiu Alergător.

— Interesant. Newt îl analiză o clipă, fără să-și ascundă suspiciunea fățișă. Păi, mai caută. Încordează-ți mintea, analizează-ți gândurile în timpul liber și *gândește-te* la locul ăsta. Sapă în creierul ăla al tău și caută. *Încearcă*, pentru noi toți.

— O să încerc.

Thomas închise ochii, începând să caute în întunericul din mintea sa.

— Nu acum, țânc nătăfleț, râse Newt. Am vrut să zic s-o faci de acum *încolo*. În timpul liber, la masă, când te duci seara la culcare, când te plimbi, când te antrenezi, când muncești. Spune-mi orice ți se pare chiar și ușor familiar. Ai priceput?

— Mda, am priceput.

Thomas se îngrijora că ridicase niște semne de întrebare în mintea lui Newt și că băiatul își ascundea îngrijorarea.

— Bun, spuse Newt, părând chiar prea amabil. Pentru început, să mergem să vedem pe cineva.

— Pe cine? întrebă Thomas, dar știu răspunsul imediat după ce puse întrebarea. Groaza îl cuprinse din nou.

— Pe fată. Vreau s-o privești până când îți curge sânge din ochi, să vezi dacă se declanșează ceva în creierul tău de pulifrici. Newt își adună resturile de mâncare și se ridică. Apoi vreau să-mi spui tot ce ți-a spus Alby.

Thomas oftă, apoi se ridică în picioare.

— OK.

Nu știa dacă va putea să-i spună lui Newt tot adevărul despre acuzațiile lui Alby, să nu mai vorbim despre ce simțea pentru fată. Se pare că nu terminase cu secretele.

Băieții se întoarseră la Cartierul General, unde fata era tot în comă. Thomas nu-și putea alunga îngrijorarea în legătură cu ce credea Newt. Fusese sincer și chiar îl *plăcea* pe Newt. Dacă Newt se întorcea acum împotriva lui, Thomas nu știa cum va putea suporta situația.

— Dacă nimic altceva nu merge, spuse Newt, întrerupându-i gândurile, te trimitem la Durerosi să te înțepe, ca să poți trece prin Transformare. Avem *nevoie* de amintirile tale.

Thomas râse sarcastic de idee, dar Newt nu zâmbea.

•

Fata părea să doarmă liniștită, de parcă urma să se trezească în orice clipă. Thomas aproape că se așteptase la niște rămășițe scheletice, la cineva pe moarte. Dar pieptul fetei se ridica și cobora în ritmul unei respirații regulate, iar pielea îi era plină de culoare.

Unul dintre Docși era acolo, cel scund – Thomas nu-și amintea numele lui –, picurând în gura fetei aflate în comă câteva picături de apă. O farfurie și un castron aflate pe noptieră conțineau resturile prânzului, piure de cartofi și supă. Făceau tot ce puteau ca s-o țină în viață.

— Salut, Clint, spuse Newt, părând relaxat, de parc-ar mai fi venit în vizită înainte. Trăiește?

— Da, răspunse Clint. E bine, deși vorbește în somn tot timpul. Credem că va ieși din comă în curând.

Thomas simți că i se urcă sângele la cap. Fără să știe de ce, nu luase niciodată în calcul posibilitatea ca fata să se trezească și să fie bine. Să vorbească. Habar n-avea de ce acest lucru îl făcea să fie atât de agitat dintr-odată.

— Ai notat tot ce spune? întrebă Newt.

Clint încuviință din cap.

— Majoritatea cuvintelor sunt imposibil de înțeles. Dar da, le notăm când putem.

Newt arătă spre un carnețel de pe noptieră.

— Dă-mi un exemplu.

— Păi, același lucru pe care l-a spus și când am scos-o din Cutie, că lucrurile se vor schimba. Ceva despre Creatori și despre cum „trebuie să se sfârșească totul”. Și… ăăă, Clint privi spre Thomas de parcă n-ar fi vrut să continue cu el de față.

— E-n regulă. Poate să audă tot ce aud și eu, îl asigură Newt.

— Păi… nu înțeleg tot, dar… Clint îl privi din nou pe Thomas. Tot repetă numele *lui*.

Thomas aproape se prăbuși când auzi. Nu se vor mai termina niciodată comentariile despre el? De unde o cunoștea pe fata asta? Era ca o mâncărime înnebunitoare în interiorul creierului, care nu voia să dispară.

— Mersi, Clint, spuse Newt într-un fel care lui Thomas îi păru o invitație evidentă să plece. Fă-ne un raport despre toate astea, bine?

— Se face. Docul salută din cap spre amândoi și ieși din cameră.

— Trage-ți un scaun, spuse Newt așezându-se pe marginea patului.

Thomas, ușurat că Newt încă nu izbucnise cu acuzațiile, luă scaunul de la masă și-l așeză chiar lângă locul unde se afla capul fetei. Se așeză, aplecându-se înainte ca să-i privească chipul.

— Îți trezește vreo amintire? întrebă Newt. Ceva?

Thomas nu răspunse, continuă să privească, poruncindu-i minții să spargă bariera amintirilor și să caute fata asta din trecut. Se întoarse la acele scurte momente când deschisese ochii imediat după ce o scoseseră din Cutie.

Erau albaștri, de un albastru mai puternic decât ochii oricărei alte persoane de care-și amintea. Încercă să-și imagineze acum ochii aceia în timp ce-i privea chipul adormit, contopind cele două imagini în minte. Părul ei negru, pielea albă fără cusur, buzele pline… Privind-o, își dădu seama încă o dată cât era de frumoasă.

O recunoaștere mai puternică îi gâdilă scurt memoria – o fluturare de aripi într-un colț întunecat, nevăzută, dar totuși prezentă. Nu dură decât o clipă înainte să dispară în abisul celorlalte amintiri încuiate. Dar *simțise* ceva.

— O cunosc, șopti el, lăsându-se pe spătarul scaunului. Se simțea bine s-o recunoască în sfârșit cu voce tare.

Newt se ridică.

— Poftim? Cine e?

— Habar n-am. Dar am simțit ceva; o cunosc de undeva.

Thomas se frecă la ochi, frustrat că nu putuse să dibuiască legătura.

— Păi, mai gândește-te, n-o pierde. Concentrează-te.

— Încerc, așa că taci odată.

Thomas închise ochii și căută chipul ei în întunericul gândurilor, în tot golul de acolo. Cine *era*? Îl surprinse ironia întrebării; el nu știa nici cine era *el*.

Se aplecă în față și trase adânc aer în piept, apoi privi spre Newt, clătinând din cap a resemnare.

— Pur și simplu nu…

Teresa.

Thomas sări de pe scaun, îl răsturnă, se învârti în cerc, căutând. Auzise…

— Ce e? întrebă Newt. Ți-ai amintit ceva?

Thomas îl ignoră, privi prin cameră confuz, știind că auzise o voce, apoi privi înapoi spre fată.

— Am… Se așeză la loc, se aplecă în față, holbându-se la chipul fetei. Newt, ai spus ceva înainte să mă ridic?

— Nu.

Sigur că nu.

— Ah. Am crezut c-am auzit ceva… Nu știu. Poate că mi s-a părut. A… spus *ea* ceva?

— Ea? întrebă Newt, cu ochii aprinși. Nu. De ce? Ce-ai auzit?

Lui Thomas îi era frică să recunoască.

— Ju… jur că am auzit un nume. Teresa.

— Teresa? Nu, n-am auzit așa ceva. O fi ieșit la lumină din amintirile tale! Ăsta e numele ei, Tommy. Teresa. Ăsta trebuie să fie.

Thomas se simțea… ciudat: o senzație neplăcută, de parcă se petrecuse ceva supranatural.

— A fost… Jur că l-am *auzit*. Dar în mintea mea, frate. Nu pot să explic.

Thomas.

De data asta sări de pe scaun și se împletici cât mai departe de pat posibil, răsturnând lampa de pe masă. Aceasta căzu cu zgomot de sticlă spartă. O voce. O voce de fată. Șoptită, dulce, încrezătoare. O auzise. *Știa* c-o auzise.

— Ce naiba e cu tine? întrebă Newt.

Inima lui Thomas bubuia. Îi simțea bătăile în creier. Stomacul îi fierbea.

— Îmi… îmi *vorbește*. În gând. Tocmai mi-a spus numele!

— Cum?

— Jur! Lumea se învârtea cu el, îl apăsa, zdrobindu-i mintea. Îi… aud vocea în gând sau ceva de genul ăsta… nu e chiar o voce…

— Tommy, așază-te. Despre *ce* naiba vorbești?

— Newt, vorbesc serios. Nu e… chiar o voce… dar *e*.

Tom, noi suntem ultimii. Se va sfârși în curând. Trebuie.

Cuvintele îi răsunau în gând, îi atingeau timpanele, le putea *auzi*. Dar nu păreau să vină din cameră, din afara corpului său. Erau, la propriu, în *interiorul* minții lui.

Tom, nu te speria.

Își puse mâinile pe urechi, își închise ochii strâns. Era prea ciudat. Nu putea să accepte la modul rațional ce i se întâmpla.

Deja îmi pierd memoria, Tom. *N-o să-mi amintesc prea multe când mă trezesc. Putem trece încercările. Trebuie să se sfârșească. M-au trimis pe post de declanșator.*

Thomas nu mai putea îndura. Ignorând întrebările lui Newt, se împletici spre ușă și o deschise, păși pe hol și fugi. Fugi pe scări, pe ușa principală. Dar nu putea s-o facă să tacă.

Totul se va schimba, spuse ea.

Îi venea să țipe, să alerge până când nu mai putea. Ajunse la Poarta de Est și țâșni pe ea, afară din Poiană. Continuă să meargă, coridor după coridor, departe în Labirint, cu reguli sau fără reguli. Dar tot nu putu scăpa de vocea ei.

Noi doi am fost, Tom. *Noi le-am făcut asta. Noi ne-am făcut asta*.

CAPITOLUL 29

Thomas nu se opri până când vocea nu dispăru de tot.

Fu șocat când își dădu seama că alerga de aproape o oră; umbrele zidurilor cădeau spre est și soarele urma să apună în curând, iar Porțile să se închidă peste noapte. Trebuia să se întoarcă. Își dădu vag seama că recunoscuse direcția și ora fără să se gândească, că instinctele îi erau puternice.

Trebuia să se întoarcă.

Dar nu știa dacă putea s-o mai suporte. Vocea din mintea lui, adică. Lucrurile ciudate pe care le spusese.

N-avea de ales. Negarea adevărului nu rezolva nimic. Și oricât de neplăcut – și ciudat – fusese să-i fie invadată mintea, era de preferat oricând altei întâlniri cu Durerosii.

Alergând spre Poiană, află multe despre el însuși. Fără să vrea sau să-și dea seama, vizualizase în minte traseul exact urmat prin Labirint în timp ce fugea de voce. Nu ezită nici măcar o dată la întoarcere, luând-o la stânga și la dreapta și alergând pe coridoarele lungi invers de cum venise. Știa ce însemna asta.

Minho avusese dreptate. În curând, va fi cel mai bun Alergător.

Al doilea lucru pe care-l află despre el însuși – de parcă noaptea petrecută în Labirint n-ar fi dovedit-o deja – era faptul că se afla într-o formă perfectă. Cu numai o zi în urmă era la capătul puterilor și cu dureri din cap până-n picioare. Își revenise rapid și acum alerga aproape fără efort, în ciuda faptului că se apropia de a doua oră de alergare. Nu era nevoie de un geniu al matematicii ca să-ți dai seama că, luând în calcul viteza și timpul petrecut în Labirint, odată întors în Poiană va fi alergat aproape jumătate de maraton.

Nu-și dăduse seama până acum de mărimea Labirintului. Kilometri și kilometri și kilometri. Cu zidurile lui care se mișcau în fiecare noapte, înțelese în sfârșit de ce Labirintul era atât de greu de rezolvat. Până acum se îndoise, se întrebase cum de Alergătorii puteau fi atât de incapabili.

Alergă mai departe, la stânga, la dreapta, în linie dreaptă, tot înainte. Pe când păși pragul Poienii, Porțile mai aveau câteva

minute și se închideau. Epuizat, se îndreptă direct spre Căpățâni, intră adânc în pădure până când ajunse la locul în care copacii se îngrămădeau în colțul de sud-vest. Își dorea, mai mult ca orice, să fie lăsat în pace.

Când nu mai auzi decât sunetele unor conversații îndepărtate din Poiană și ecouri slabe de oi behăind și de porci guițând, dorința îi fu îndeplinită. Găsi îmbinarea celor două ziduri uriașe și se prăbuși în colț ca să se odihnească. Nu veni nimeni, nu-l deranjă nimeni. Zidul de sud se mișcă în cele din urmă, închizându-se peste noapte. Se aplecă în față până când acesta se opri. Câteva minute mai târziu, cu spatele sprijinit din nou confortabil de straturile groase de iederă, adormi.

•

A doua zi dimineață, cineva îl scutura ușor să se trezească.

— Thomas, trezește-te.

Era Chuck. Puștiul îl găsea peste tot.

Gemând, Thomas se aplecă în față, își întinse spatele și brațele. Peste noapte fusese acoperit cu câteva pături. Cineva făcea pe Mama Poienii.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Aproape c-ai întârziat la micul dejun. Chuck îl trase de braț. Hai, ridică-te. Trebuie să începi să te porți normal; altfel lucrurile se vor înrăutăți.

Evenimentele zilei precedente năvăliră în gândurile lui Thomas, iar stomacul parcă i se întorcea pe dos. *Ce vor face cu mine*? se gândi el. *Chestiile alea pe care le-a spus. Ceva despre noi doi care le-am făcut asta. Ne-am făcut asta. Asta ce înseamnă*?

Apoi îi veni în minte că poate era nebun. Poate că stresul Labirintului îl înnebunise. În orice caz, numai el auzise vocea din capul lui. Nimeni altcineva nu știa lucrurile ciudate pe care Teresa le spusese sau de care îl acuzase. Nu știau nici măcar că îi spusese numele ei. Mă rog, în afară de Newt.

Și el va lăsa lucrurile așa. Erau destul de complicate și așa, nici gând să le înrăutățească spunându-le celorlalți despre vocile din capul lui. Singura problemă era Newt. Thomas va trebui să-l convingă cumva că stresul îl copleșise și că o noapte de odihnă rezolvase totul. *Nu sunt nebun*, își spuse Thomas. În mod sigur nu era.

Chuck îl privea cu sprâncenele ridicate.

— Scuze, spuse Thomas ridicându-se, purtându-se cât de normal putea. Mă gândeam. Hai să mâncăm, mor de foame.

— Bun, spuse Chuck, bătându-l pe Thomas pe spate.

Se îndreptară spre Cartierul General, Chuck dând din gură tot timpul. Thomas nu se plângea; era cel mai aproape de normal lucru din viața lui.

— Newt te-a găsit aseară și le-a spus tuturor să te lase să dormi. Și ne-a spus ce a hotărât Consiliul în privința ta: o noapte în Beci, apoi intri în programul de antrenament pentru Alergători. Unii au bombănit, alții au aplaudat, celor mai mulți puțin le-a păsat. După mine, e grozav. Chuck se opri să respire, apoi continuă. În prima seară, când te lăudai că vrei să fii Alergător, râdeam în sinea mea de nu mai puteam. Îmi tot ziceam „fraierul ăsta o să aibă o surpriză neplăcută”. Hei, *mi-ai* demonstrat că mă înșelam, nu?

Dar Thomas n-avea chef să vorbească despre asta.

— N-am făcut nimic din ceea ce n-ar fi făcut oricine altcineva. Nu e vina mea că Minho și Newt vor să fiu Alergător.

— Mda, sigur. Nu mai face pe modestul.

Faptul că era Alergător era ultimul lucru care-i trecea prin minte lui Thomas. Nu se gândea decât la Teresa, la vocea din capul său, la ce-i *spusese*.

— Cred că sunt ușor entuziasmat.

Thomas rânji forțat, deși era crispat la gândul de a sta singur în Beci toată ziua, înainte să înceapă programul de antrenament.

— Să vedem cum o să fii după ce alergi de-ți iese sufletul. Oricum, vreau să știi că bătrânul Chuck e mândru de tine.

Thomas zâmbi în fața entuziasmului prietenului său.

— Dac-ai fi mama mea, murmură Thomas, aș avea o viață ca-n rai. *Mama mea*, se gândi el. Lumea păru să se întunece o clipă; nu-și amintea nici de mama lui. Alungă acest gând înainte să apuce să-l obsedeze.

Ajunseră la bucătărie și luară un mic dejun rapid, așezându-se pe două locuri goale la masa mare dinăuntru. Fiecare Poienar care intra sau ieșea pe ușă se holba la Thomas; câțiva veniră să-l felicite. În afară de câteva priviri urâte presărate ici-colo, cei mai mulți păreau de partea lui. Apoi își aminti de Gally.

— Hei, Chuck, spuse el, mâncând din niște ouă și încercând să pară calm. L-au găsit pe Gally?

— Nu. Voiam să-ți spun: unii au spus că l-au văzut alergând în Labirint după ce a plecat de la Adunare. N-a mai fost văzut de atunci.

Thomas își scăpă furculița, neștiind la ce se așteptase sau ce sperase. În orice caz, vestea îl uimi.

— Cum? Vorbești serios? A plecat în Labirint?

— Mda. Toată lumea știe că a luat-o razna; un țânc chiar te-a acuzat că l-ai omorât când ai fugit afară ieri.

— Nu-mi vine să cred…

Thomas privea fix în farfurie, încercând să înțeleagă de ce ar face Gally așa ceva.

— Nu-ți face griji, frate. Nimeni nu-l plăcea, decât cei câțiva acoliți de-ai lui. Ei te acuză de diferite chestii.

Lui Thomas nu-i venea să creadă cât de relaxat vorbea Chuck.

— Știi, probabil că tipul e mort. Vorbești de parc-ar fi plecat în vacanță.

O expresie gânditoare se așternu peste Chuck.

— Nu cred că e mort.

— Ha? Și atunci unde e? Nu suntem eu și Minho singurii care am supraviețuit afară o noapte?

— Asta spun. Cred că prietenii lui îl ascund undeva în Poiană. Gally era un idiot, dar nu poate fi atât de prost, încât să stea în Labirint toată noaptea. Ca tine.

Thomas clătină din cap.

— Poate că *tocmai* de asta a stat afară. Voia să arate că poate face tot ce fac eu. Tipul mă urăște. Se opri. Mă ura.

— Mă rog. Chuck ridică din umeri de parcă s-ar fi certat în legătură cu ce să mănânce la micul dejun. Dacă e mort probabil c-o să-l găsiți până la urmă. Dacă nu, o să i se facă foame și o să vină să mănânce. Nu-mi pasă.

Thomas își luă farfuria și o duse la tejghea.

— Nu vreau decât o zi normală, o zi în care să mă relaxez.

— Atunci dorința ți-e îndeplinită, spuse o voce venind de la ușa bucătăriei din spatele lui.

Thomas se întoarse și-l văzu pe Newt care zâmbea. Zâmbetul acesta trimise un val de încurajare către Thomas, de parc-ar fi aflat că lumea e-n ordine din nou.

— Hai, pușcăriașule, spuse Newt. Poți să te relaxezi cât stai în Beci. Să mergem. Chuck o să-ți aducă ceva de mâncare la prânz.

Thomas încuviință din cap și o luă spre ușă, cu Newt în fața sa. Dintr-odată, o zi la închisoare suna bine. O zi în care să stea pur și simplu și să se relaxeze.

Cu toate că ceva îi spunea că existau mai multe șanse ca Gally să-i aducă un buchet de flori decât să treacă o zi în Poiană fără ca ceva ciudat să se întâmple.

CAPITOLUL 30

Beciul se afla într-un loc întunecat, între Cartierul General și zidul de nord, ascuns după tufișuri zdrențuite, cu spini, care păreau că nu mai fuseseră curățate de secole. Era un bloc mare de beton, cu o fereastră minusculă, cu bare, și cu o ușă de lemn încuiată cu un lacăt amenințător de metal ruginit, ca din Evul Mediu.

Newt scoase o cheie și descuie ușa, apoi îi făcu semn lui Thomas să intre.

— Nu e decât un scaun înăuntru și nimic de făcut. Distracție plăcută.

Thomas gemu în sinea sa în timp ce păși înăuntru și văzu singura piesă de mobilier: un scaun șubred și urât, cu un picior în mod clar mai scurt decât celelalte, probabil intenționat. N-avea nici măcar o pernuță.

— Distracție plăcută, spuse Newt înainte să închidă ușa. Thomas se întoarse spre noua sa casă și auzi cum lacătul, apoi broasca sunt încuiate în spatele lui. Capul lui Newt se ivi la fereastra fără geam, privind printre zăbrele, cu un rânjet pe față.

— Bună răsplată pentru c-ai încălcat regulile. Ai salvat vieți, Tommy, dar tot trebuie să înveți…

— Da, știu. *Ordinea*.

Newt zâmbi.

— Nu ești chiar rău, țâncule. Dar prieteni sau nu, trebuie să fac lucrurile cum trebuie, să-i țin pe toți în viață. Gândește-te la asta cât stai aici și te zgâiești la pereți.

Și apoi dispăru.

•

Trecu prima oră, iar Thomas simțea cum îl năpădește plictiseala, asemenea șobolanilor care se strecoară pe sub ușă. După a doua oră îi venea să se dea cu capul de pereți. După alte două ore începea să creadă că era de preferat o cină cu Gally și cu Durerosii decât să stea în Beciul ăsta stupid. Se așeză și încercă să-și amintească, dar tot efortul dispăru în ceața uitării înainte să se contureze ceva.

Din fericire, apăru Chuck cu prânzul, distrăgându-l pe Thomas de la gândurile sale.

După ce-i trecu câteva bucăți de pui și un pahar cu apă prin fereastră, își reluă rolul obișnuit, făcându-i lui Thomas capul calendar.

— Totul reintră în normal, anunță băiatul. Alergătorii sunt în Labirint, toată lumea lucrează; poate vom supraviețui până la urmă. Niciun semn de la Gally. Newt le-a spus Alergătorilor să se întoarcă fuguța dacă-i găsesc corpul. Așa, Alby e bine și Newt e bucuros că nu mai trebuie să facă pe șeful cel mare.

Remarca referitoare la Alby îi distrase lui Thomas atenția de la mâncare. Și-l imagină zvârcolindu-se, înecându-se cu o zi în urmă. Apoi își aminti că nimeni altcineva nu știa ce spusese Alby după ce Newt ieșise din cameră, înainte de criză. Dar asta nu însemna că Alby va păstra secretul, acum dacă era bine.

Chuck continua să vorbească, trecând la un subiect complet neașteptat.

— Thomas, sunt cam varză, frate. E ciudat să fii trist și să-ți fie dor de casă, dar să n-ai nicio idee la ce vrei să te întorci. Știu numai că nu vreau să fiu aici. Vreau să mă întorc la familia mea. Oriunde-ar fi ea, de oriunde m-au luat. Vreau să-mi *amintesc*.

Thomas fu ușor surprins. Nu-l mai auzise pe Chuck spunând ceva atât de profund sau de adevărat.

— Te înțeleg, murmură el.

Chuck era prea scund pentru ca Thomas să-i poată vedea ochii în timp ce vorbea, dar din următoarea lui afirmație Thomas și-i imagină plini de o tristețe sumbră, poate chiar de lacrimi.

— Plângeam. În fiecare noapte.

Asta îl făcu pe Thomas să uite de Alby.

— Da?

— Ca un copil mic. Aproape până în ziua în care ai ajuns tu aici. Apoi, cred că m-am obișnuit. Ăsta a devenit noul meu cămin, chiar dacă ne petrecem fiecare zi sperând să ieșim.

— N-am plâns decât o singură dată de când am venit, dar asta s-a întâmplat după ce era cât pe ce să fiu mâncat de viu. Cred că nu sunt decât un pulifrici prost.

Thomas poate că n-ar fi recunoscut-o dacă Chuck nu și-ar fi deschis inima.

— Ai plâns? îl auzi pe Chuck întrebând. Atunci?

— Mda. Când ultimul Dureros a căzut de pe Stâncă, am început să plâng până au început să mă doară gâtul și pieptul. Thomas își amintea totul prea bine. M-a lovit dintr-odată. *Pe mine* m-a făcut să mă simt mai bine. Să nu-ți fie rușine că plângi. Niciodată.

— *Chiar* că te face să te simți mai bine, nu-i așa? Ciudat cum funcționează chestia asta.

Trecură câteva minute în tăcere. Thomas se trezi sperând că Chuck nu va pleca.

— Hei, Thomas? întrebă Chuck.

— Tot aici.

— Crezi că eu am părinți? Părinți *adevărați*?

Thomas râse, mai mult ca să alunge valul brusc de tristețe pe care-l stârnise această afirmație.

— Sigur că ai, țâncule. Trebuie să-ți explic povestea cu barza?

Thomas se întristă: își amintea explicația asta, dar nu și cine i-o dăduse.

— Nu asta am vrut să spun, spuse Chuck, cu vocea lipsită de orice umbră de veselie. Era joasă și mohorâtă, aproape un murmur. Cei mai mulți dintre cei care au trecut prin Transformare își amintesc chestii îngrozitoare despre care nu vorbesc niciodată; asta mă face să mă îndoiesc că mă așteaptă ceva bun acasă. Adică, crezi că e posibil să am o mamă și un tată pe lume, undeva, cărora le e dor de mine? Crezi că *ei* plâng noaptea?

Thomas fu șocat când își dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. Viața fusese atât de aiurea de când venise, încât nu se gândise niciodată la Poienari ca la niște oameni adevărați, cu familii adevărate, cărora le era dor de ei. Era ciudat, dar nici la el însuși nu se gândise așa. Se gândise doar la ce însemnau toate, la cine îi trimisese acolo și cum vor ieși vreodată.

Pentru prima dată, simți pentru Chuck ceva care-l înfurie atât de tare, încât îi venea să ucidă pe cineva. Băiatul ar trebui să fie la școală, într-o casă, jucându-se cu copiii din vecini. Merita să meargă seara acasă la o familie care să-l iubească, care să-și facă griji pentru el. O mamă care să-l oblige să facă duș zilnic și un tată care să-l ajute la lecții.

Thomas îi ura pe oamenii care-l luaseră pe copilul ăsta inocent de lângă familia lui. Îi ura cu o intensitate cum nu

crezuse vreodată că ar putea simți un om. Voia ca indivizii aceia să moară, torturați chiar. Voia ca micul Chuck să fie fericit.

Dar fericirea le fusese smulsă din viață. *Iubirea* le fusese smulsă din viață.

— Ascultă-mă, Chuck. Thomas se opri, calmându-se cât putu de mult, asigurându-se că vocea nu îi tremura. Sunt sigur că ai părinți. Știu. Sună îngrozitor, dar pun pariu că mama ta stă chiar acum în camera ta, ținând în brațe perna ta, privind pe fereastră spre lumea care i te-a luat. Și da, pun pariu că plânge. Tare. Un plâns din ăla cu ochii umflați, cu nasul curgând. Tot tacâmul.

Chuck nu spuse nimic, dar lui Thomas i se păru că aude niște smiorcăieli slabe.

— Nu renunța, Chuck. O să rezolvăm cumva Labirintul, o să ieșim de aici. Acum sunt Alergător, îți promit c-o să te duc înapoi în camera aia a ta. Să nu-ți mai plângă mama.

Și Thomas vorbea serios. Simțea cum promisiunea îi *ardea* în inimă.

— Sper să ai dreptate, spuse Chuck cu voce tremurată.

Îi făcu un semn cu degetul mare ridicat, apoi plecă.

Thomas se ridică și începu să se învârtă prin camera micuță, clocotind de dorința intensă de a se ține de cuvânt.

— Îți jur, Chuck, șopti el. Îți jur c-o să te duc înapoi acasă.

CAPITOLUL 31

Imediat după ce Thomas auzi scrâșnetul și zăngănitul pietrei frecându-se de piatră care anunța închiderea Porților, apăru Alby să-l elibereze, ceea ce fu o enormă surpriză. Cheia și lacătul de metal zornăiră, apoi ușa celulei se deschise larg.

— N-ai murit, nu, țâncule? întrebă Alby.

Arăta cu mult mai bine decât în ziua precedentă, iar Thomas nu putu să nu se holbeze la el. Pielea lui Alby avea din nou culoare, ochii nu-i mai erau împăienjeniți de vinișoare roșii. Părea să se fi îngrășat șapte kilograme în douăzeci și patru de ore.

Alby îi observă privirea fixă.

— În pulifriciul mă-sii, la ce te uiți, băiete?

Thomas clătină ușor din cap, simțindu-se de parcă ar fi fost în transă. Mintea îi galopa, întrebându-se ce-și amintea Alby, ce știa, ce-ar putea spune despre el.

— Cum... Nimic. Mi se pare ciudat că te-ai vindecat atât de repede.

Alby își încordă bicepsul drept.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine. Hai afară.

Thomas ieși, sperând ca ochii să nu-l dea de gol, trădându-i îngrijorarea.

Alby închise ușa Beciului și o încuie, apoi se întoarse cu fața spre el.

— De fapt, e o minciună. Mă simt ca un pleosc căcat de două ori de un Dureros.

— Da, ieri așa arătai. Când Alby se holbă la el, Thomas speră că o făcea în glumă și explică rapid: Dar azi ești ca nou. Jur.

Alby își puse cheile în buzunar și se sprijini de ușa Beciului.

— Așadar, am avut o conversație interesantă ieri.

Inima lui Thomas începu să bată cu putere. N-avea nicio idee la ce să se aștepte de la Alby în privința asta.

— Ăăă... mda, îmi amintesc.

— Am văzut ce-am văzut, Verdeață. E cam în ceață, dar n-o să uit niciodată. A fost îngrozitor. Am încercat să povestesc, însă

ceva a început să mă sufoce. Acum imaginile s-au dus, de parcă același ceva n-ar vrea să-mi amintesc.

Lui Thomas îi trecu prin minte scena din ziua precedentă. Alby zvârcolindu-se, încercând să se strângă de gât – Thomas n-ar fi crezut că s-a întâmplat, dacă n-ar fi văzut el însuși. Chiar dacă îi era frică de răspuns, știa că trebuia să pună următoarea întrebare:

— Ai tot spus că m-ai văzut. Ce anume ai văzut? Ce făceam?

Alby privi o vreme în gol, înainte să răspundă.

— Erai cu... Creatorii. Îi ajutai. Dar nu asta m-a cutremurat.

Thomas se simțea de parcă cineva tocmai i-ar fi tras un pumn în stomac. *Îi ajuta*? Nu putu articula cuvintele ca să întrebe ce însemna asta.

Alby continuă.

— Sper că Transformarea nu ne dă amintiri reale, sper că doar sădește unele false. Unii așa bănuiesc, eu nu pot decât să sper că e astfel. Dacă lumea e așa cum am văzut-o...

Se întrerupse, lăsând o tăcere rău prevestitoare.

Thomas era confuz, dar insistă:

— Nu-mi poți spune ce-ai văzut cu mine?

Alby clătină din cap.

— Nici gând, țâncule. Nu risc să mă strangulez din nou. Poate e ceva ce ne-au pus în creier ca să ne controleze; ca ștergerea memoriei.

— Păi, dacă sunt rău, poate c-ar trebui să mă lași încuiat.

Thomas era pe jumătate serios.

— Verdeață, nu ești rău. Poate că ești un pulifrici și-un rahat cu ochi, dar nu ești rău.

Alby afișă o umbră de zâmbet, o mică scăpare pe chipul lui de obicei serios.

— Ce-ai făcut tu, faptul că ți-ai riscat viața ca să ne salvezi pe Minho și pe mine, asta nu e un rău de care eu să fi auzit. Doar că mă gândesc că e ceva putred în legătură cu Serul Durerii și cu Transformarea. Pentru binele tău și al meu, sper să fie așa.

Thomas fu atât de ușurat că Alby credea că el era un om bun, încât nu auzi decât jumătate din ce spusese băiatul.

— Cât de rele *au fost*? Amintirile care ți-au revenit.

— Mi-am amintit chestii din copilărie, unde am locuit, chestii de-astea. Și dacă Dumnezeu însuși ar coborî acum și mi-ar spune că pot merge înapoi acasă... Alby privi în pământ și

clătină din cap din nou. Dacă e adevărat, Verdeață, îți jur că mai bine m-aș duce să stau cu Dureroșii decât să mă întorc.

Thomas fu surprins să audă că era atât de rău; voia ca Alby să-i dea detalii, să descrie ceva, orice. Dar știa că sufocarea era încă prea proaspătă în memoria lui Alby ca să-l convingă.

— Păi, poate că nu sunt reale, Alby. Poate că Serul Durerii e vreun fel de drog care îți dă halucinații.

Thomas știa că se agăța de un fir de pai.

Alby se gândi o clipă.

— Un drog… halucinații… Apoi clătină din cap. Nu cred.

Trebuia să încerce.

— Tot trebuie să scăpăm de aici.

— Mda, mersi, Verdeață, spuse Alby sarcastic. Nu știu ce ne-am face fără încurajările tale.

Aproape că zâmbi din nou.

Schimbarea de dispoziție a lui Alby îl scoase pe Thomas din starea de tristețe.

— Nu-mi mai spune Verdeață. Fata e Verdeață acum.

— OK, Verdeață, oftă Alby, terminând discuția. Du-te și mănâncă ceva, îngrozitoarea ta pedeapsă de o zi în închisoare s-a încheiat.

— O zi a fost suficient.

Chiar dacă dorea răspunsuri, Thomas abia aștepta să scape de Beci. Plus că era mort de foame. Rânji spre Alby, apoi o luă direct spre bucătărie și spre mâncare.

•

Cina fu grozavă.

Tigaie știuse că Thomas va veni târziu, așa că îi păstrase o farfurie plină cu friptură de vită și cartofi. Un bilet îl anunța că erau prăjituri în dulap. Bucătarul părea ferm hotărât să-i demonstreze susținerea pe care i-o arătase în timpul Adunării. Minho i se alătură lui Thomas, pregătindu-l pentru prima zi de antrenament ca Alergător, dându-i câteva informații interesante. Lucruri la care să se gândească în timp ce mergea la culcare.

Când terminară, Thomas se întoarse în locul izolat unde dormise cu o noapte înainte, în colțul din spatele Căpățânilor. Se gândi la conversația cu Chuck, întrebându-se cum ar fi să aibă părinți care să-i spună noapte bună.

Câțiva băieți se plimbau prin Poiană în seara aceea, dar era liniște în mare parte, de parcă toți ar fi vrut să meargă la

culcare, să-și încheie ziua și gata. Thomas nu se plângea, era exact lucrul de care avea nevoie.

Păturile pe care i le lăsase cineva cu o noapte în urmă erau în continuare acolo. Le ridică și se instală, așezându-se în colțul confortabil unde zidul se întâlnea cu o tufă de iederă moale. Mirosurile amestecate ale pădurii îl întâmpinară când inspiră adânc prima oară, încercând să se relaxeze. Aerul părea perfect și-l făcu din nou să se mire de vremea de aici. Nu ploua niciodată, nu ningea niciodată, nu se făcea niciodată prea cald sau prea frig. Dacă n-ar fi fost amănuntul minor că fuseseră luați de lângă prieteni și familie și închiși într-un Labirint, alături de niște monștri, ar fi putut fi raiul.

Unele lucruri erau aproape de perfecțiune. Știa asta, dar nu avea nicio explicație.

Gândurile îl purtară spre ce îi spusese Minho la cină despre dimensiunile și mărimea Labirintului. Îl credea, își dăduse seama de mărimea uriașă când fusese la Stâncă. Dar pur și simplu nu putea pricepe cum de fusese construită o asemenea structură. Labirintul se întindea pe kilometri întregi, iar Alergătorii trebuiau să fie într-o formă aproape supraomenească ca să-și execute programul în fiecare zi.

Și cu toate astea, nu găsiseră *niciodată* o ieșire. Și în ciuda nereușitei, în ciuda situației disperate, încă nu renunțaseră.

La cină, Minho îi spusese o poveste veche – unul dintre lucrurile ciudate și întâmplătoare pe care și le amintea de dinainte – despre o femeie închisă într-un labirint: reușise să scape nedezlipindu-și mâna dreaptă de pe zidurile labirintului, trecând-o de-a lungul zidurilor în timp ce mergea. Făcând astfel, era obligată să o ia la dreapta la fiecare cotitură, iar legile simple ale fizicii și ale geometriei avuseseră grijă ca în cele din urmă să găsească o ieșire. Avea sens.

Dar nu și aici. Aici, toate cărările duceau înapoi la Poiană. În mod sigur le scăpa *ceva*.

Mâine va începe antrenamentul. De mâine va putea să-i ajute să găsească acel ceva care le scăpa. În momentul acela Thomas luă o decizie. Să uite de toate ciudățeniile. Să uite de toate lucrurile rele. Să uite de toate. Nu va renunța până când nu va rezolva puzzle-ul și nu va găsi o cale de a merge acasă.

Mâine.

Cuvântul îi pluti în minte până când adormi în cele din urmă.

CAPITOLUL 32

Minho îl trezi pe Thomas înainte de răsărit, făcându-i semn cu o lanternă să-l urmeze înapoi la Cartierul General. Thomas scăpă repede de mahmureala de dimineață, entuziasmat să-și înceapă antrenamentul. Ieși de sub pătură și-și urmă nerăbdător profesorul, croindu-și drum prin mulțimea de Poienari care dormeau pe gazon, sforăiturile fiind singurul indiciu că nu erau morți. O strălucire foarte ușoară a primelor ore ale dimineții lumină Poiana, învăluind totul în albastru-închis umbrit. Thomas nu mai văzuse niciodată atâta pace aici. Un cocoș cântă în Abator.

În sfârșit, Minho scoase o cheie dintr-o crăpătură strâmbă de lângă un colț al Cartierului General și descuie o ușă dărăpănată care conducea spre o cămăruță de depozitare. Pe Thomas îl trecu un fior, întrebându-se ce se afla înăuntru. Zări niște frânghii, niște lanțuri și alte mărunțișuri în timp ce lanterna lui Minho lumina cămăruța. În cele din urmă, lumina căzu pe o cutie deschisă, plină cu pantofi de alergare. Thomas aproape că râse, părea atât de comun.

— Astea sunt principalele provizii pe care le primim, îl anunță Minho. Cel puțin pentru noi sunt principale. Ne trimit încălțări noi în Cutie din când în când. Dac-am avea pantofi proști, am avea picioarele ca planeta Marte.

Se aplecă și scotoci prin grămadă.

— Ce număr porți?

— Număr?

Thomas se gândi o secundă.

— Nu... știu.

Era atât de ciudat uneori ce anume putea sau nu să-și amintească. Se aplecă și-și scoase unul dintre pantofii pe care-i purtase de când ajunsese în Poiană și privi înăuntru.

— 45.

— Pfii, țâncule, ce tălpi mari ai.

Minho se ridică în picioare ținând în mână o pereche argintie.

— Dar se pare că am una; frate, am putea să ne dăm cu barca cu ăștia.

— Sunt faini.

Thomas îi luă și ieși din cămăruță ca să se așeze jos, nerăbdător să-i încerce. Minho mai luă câteva lucruri înainte să vină lângă el.

— Numai Alergătorii și Apărătorii primesc astea, spuse Minho.

Înainte ca Thomas să-și ridice privirea de la șireturile pantofilor, un ceas de mână, din plastic, îi ateriză în poală. Era negru și foarte simplu, cadranul digital arătând doar ora.

— Punețî-l și nu-l da niciodată jos. S-ar putea ca viața ta să depindă de el.

Thomas era bucuros că-l avea. Deși soarele și umbrele îi păruseră până acum suficiente ca să știe în mare cât era ceasul, ca Alergător probabil că avea nevoie de mai multă precizie. Își puse ceasul la mână și apoi se întoarse la pantofi.

Minho continuă să vorbească:

— Aici ai un rucsac, sticle cu apă, pachețel cu mâncare, pantaloni scurți și tricouri, și alte chestii.

Îl înghionti pe Thomas, care-și ridică privirea. Minho ținea o pereche de chiloți strâmți, dintr-un material alb strălucitor.

— Pe ăștia îi numim chiloți de Alergător. Te păstrează, hmmm, curat și confortabil.

— Curat și confortabil?

— Da, știi tu…

— Aha, m-am prins.

Thomas luă chiloții și celelalte lucruri.

— Voi chiar v-ați gândit la toate, nu?

— După ce alergi câțiva ani în fiecare zi, te prinzi de ce ai nevoie și ceri.

Începu să-și îndese și el lucruri în propriul rucsac.

Thomas fu surprins.

— Adică, se pot face cereri? Provizii de care aveți nevoie?

De ce i-ar ajuta atât de mult oamenii care i-au trimis aici?

— Sigur că se poate. Punem un bilet în Cutie și ea pornește. Asta nu înseamnă că primim întotdeauna ce vrem de la Creatori. Câteodată primim, altădată nu.

— Ați cerut vreodată o hartă?

Minho râse.

— Da, am încercat. Am cerut și un televizor, dar n-am avut noroc. Cred că pulifricii ăia nu vor să vedem ce faină e viața când nu locuiești într-un nenorocit de labirint.

Thomas simți o umbră de îndoială că viața era atât de grozavă acasă. Ce fel de lume îngăduia ca oamenii să oblige niște copii să trăiască așa? Gândul îl surprinse, de parcă sursa lui era într-o amintire reală, o luminiță în întunericul din mintea sa. Dar deja dispăruse. Clătinând din cap, termină de legat șireturile pantofilor, apoi se ridică și alergă în cerc, sărind ca să-i testeze.

— Sunt buni. Cred că sunt gata.

Minho era încă ghemuit peste rucsac; privi în sus spre Thomas cu o expresie sâcâită.

— Arăți ca un idiot, țopăind pe aici ca o balerină. Multă baftă fără mic dejun, fără pachețel cu mâncare, fără arme.

Thomas se oprise deja, străbătut de un fior de gheață.

— Arme?

— Arme. Minho se ridică și se întoarse la dulap. Vino aici, să-ți arăt.

Thomas îl urmă pe Minho în cămăruță și-l văzu scoțând câteva cutii de pe raftul din spate. Dedesubt se afla o mică trapă. Minho o ridică, dezvăluind câteva trepte de lemn care duceau în întuneric.

— Le ținem în pivniță ca să nu le găsească țâncii ca Gally. Haide.

Minho intră primul. Scările scârțâiau la fiecare pas în timp ce coborau cele aproximativ douăsprezece trepte. Aerul rece era înviorător, în ciuda prafului și a mirosului puternic de mucegai. Ajunseră la o podea murdară, iar Thomas nu putu zări nimic până când Minho nu aprinse un bec, trăgând de o sfoară.

Camera era mai mare decât se așteptase Thomas, de cel puțin treizeci de metri pătrați.

De-a lungul zidurilor se aflau rafturi și câteva mese de lemn greoaie; toate lucrurile aflate la vedere erau acoperite de tot felul de chestii care-i dădeau fiori. Bețe de lemn, țepi de metal, bucăți mari de plasă – ca aceea care acoperă cotețele de găini –, role de sârmă ghimpată, ferăstraie, cuțite, săbii. Un perete întreg era pentru arcuri: arcuri de lemn, săgeți, corzi de rezervă. Imaginea lor îi aminti imediat de Ben săgetat de Alby în Căpățâni.

— Uau, murmură Thomas, vocea lui răsunând slab în spațiul închis.

La început fu îngrozit că aveau nevoie de atâtea arme, dar fu ușurat să vadă că majoritatea erau acoperite de un strat gros de praf.

— Pe majoritatea nu le folosim, spuse Minho. Dar nu se știe niciodată. Tot ce luăm de obicei cu noi sunt câteva cuțite ascuțite.

Făcu semn cu capul spre un cufăr mare de lemn din colț, cu capacul deschis și sprijinit de perete. Cuțite de toate mărimile și formele erau așezate la întâmplare până sus.

Thomas spera doar că locul era secret pentru majoritatea Poienarilor.

— E cam periculos să aveți toate lucrurile astea, spuse el. Ce se întâmpla dacă Ben ar fi ajuns aici înainte s-o ia razna și să mă atace?

Minho își scoase cheile din buzunar și le legănă cu un zăngănit.

— Numai câțiva broscoi norocoși au un set din astea.

— Totuși…

— Nu mai bombăni și ia câteva. Vezi să fie ascuțite. Apoi mergem să luăm micul dejun și să ne punem un pachet pentru prânz. Vreau să petrecem puțin timp în Camera Hărților înainte să plecăm.

Thomas se însufleți auzindu-l. Fusese curios în legătură cu clădirea joasă încă de când văzuse pentru prima dată un Alergător intrând pe ușa amenințătoare. Alese un pumnal mic argintiu, cu mâner de cauciuc, apoi unul cu o lamă neagră, lungă. Entuziasmul îi slăbi puțin. Chiar dacă știa foarte bine ce se afla afară, tot nu voia să se gândească de ce avea nevoie de arme ca să intre în Labirint.

•

După o jumătate de oră, sătui și cu pachetele făcute, stăteau în fața ușii de metal nituite a Camerei Hărților. Thomas ardea de nerăbdare să intre. Zorile se iviră în toată splendoarea lor, iar Poienarii se plimbau în curte, pregătindu-se. Un miros de șuncă prăjită se simțea prin aer: Tigaie și echipa lui încercau să facă față zecilor de burți înfometate. Minho descuie ușa, răsuci mânerul, învârtindu-l până când se auzi un țăcănit de dinăuntru, apoi trase. Cu un țipăt tremurat, bucata greoaie de metal se deschise.

— După tine, spuse Minho cu o plecăciune batjocoritoare.

Thomas intră fără să spună nimic. Îl cuprinse o teamă rece, amestecată cu o curiozitate puternică, și fu nevoit să-și amintească să respire.

Camera întunecată avea un miros umed, de mucegai, amestecat cu un iz de cupru atât de puternic, încât îi simțea gustul. Îi veni în minte o amintire îndepărtată și slabă cu el sugând monede când era copil.

Minho atinse un întrerupător și mai multe rânduri de lumini fluorescente pâlpâiră până când se aprinseră de tot, dezvăluind camera în detaliu.

Thomas fu surprins de simplitatea ei. De vreo șase metri lățime, Camera Hărților avea pereții de beton fără nicio decorațiune. O masă de lemn se afla chiar în centru, cu opt scaune așezate în jurul ei. Teancuri de hârtie frumos aranjate și creioane se aflau pe masă, câte unul în dreptul fiecărui scaun. Singurele alte lucruri din cameră erau opt cufere, exact ca acela pentru cuțite din pivnița cu arme. Erau închise și așezate la distanțe egale, câte două pe fiecare perete.

— Bun venit în Camera Hărților, spuse Minho. Cel mai fericit loc pe care l-ai putea vizita.

Thomas era ușor dezamăgit, se așteptase la ceva mai mult. Trase adânc aer în piept.

— Păcat că miroase ca o mină de cupru abandonată.

— Mie-mi cam place cum miroase. Minho trase două scaune și se așeză pe unul dintre ele. Ia loc, vreau să reții niște imagini înainte să plecăm.

După ce Thomas se așeză, Minho luă o bucată de hârtie și un creion și începu să deseneze. Thomas se aplecă să vadă mai bine și observă că Minho desenase o cutie mare, care acoperea aproape toată pagina. Apoi o umplu cu niște cutii mai mici până când arătă exact precum o tablă de „X și 0”, cu trei rânduri de câte trei pătrate, toate de aceeași mărime. Scrise cuvântul POIANĂ în mijloc, apoi numerotă pătratele exterioare de la unu la opt, începând din colțul din dreapta sus și mergând în sensul acelor de ceasornic. La final, făcu niște crestături mici, ici-colo.

— Astea sunt Porțile, spuse Minho. Știi despre cele din Poiană, dar mai sunt alte patru în Labirint, care duc spre Secțiunile Unu, Trei, Cinci și Șapte. Ele rămân în același loc, dar drumul spre ele se schimbă odată cu mișcarea zidurilor în fiecare noapte.

Termină de desenat, apoi întinse hârtia în fața lui Thomas.

Thomas o ridică, absolut fascinat de faptul că Labirintul era atât de structurat, și o analiză în timp ce Minho continuă să vorbească.

— Avem așadar Poiana, înconjurată de opt Secțiuni, fiecare dintre ele fiind un pătrat de sine stătător și imposibil de rezolvat de doi ani, de când am început jocul ăsta stupid. Singurul lucru care se apropie de o ieșire e Stânca și asta nu e una foarte bună decât dacă îți place să cazi și să ai o moarte îngrozitoare.

Minho bătu în Hartă.

— Zidurile se mișcă peste tot în fiecare seară, la aceeași oră la care se închid Porțile noastre. Sau cel puțin așa credem noi, pentru că nu auzim zidurile mișcându-se altă dată.

Thomas își ridică privirea, fericit să poată da o informație.

— N-am văzut niciun zid să se miște în noaptea în care am rămas afară.

— Coridoarele principale din fața Porților nu se schimbă niciodată. Numai cele din interior.

— Aha.

Thomas se întoarse la harta stângace, încercând să vizualizeze Labirintul și să vadă zidurile de piatră unde Minho desenase linii.

— Întotdeauna avem cel puțin opt Alergători, inclusiv Apărătorul. Câte unul pentru fiecare Secțiune. Ne trebuie o zi întreagă ca să înregistrăm în minte fiecare zonă – sperând zadarnic că există o ieșire –, apoi ne întoarcem și o desenăm, câte o pagină separată pentru fiecare zi.

Minho aruncă o privire spre unul dintre cufere.

— De asta chestiile alea sunt pline de Hărți.

Lui Thomas îi veni un gând deprimant și îngrozitor.

— Eu… înlocuiesc pe cineva? A murit cineva?

Minho clătină din cap.

— Nu, te antrenăm numai. Cineva va vrea o pauză probabil. Nu-ți face griji, a trecut ceva vreme de când a murit vreun Alergător.

Fără să știe de ce, ultima propoziție îl îngrijoră pe Thomas, deși spera să nu i se citească pe față. Arătă spre Secțiunea Trei.

— Deci… vă trebuie o zi întreagă ca să alergați prin pătrățelele astea? E de râs.

Minho se ridică și merse spre cufărul din spatele lor, îngenunche, apoi ridică capacul și-l sprijini de perete.

— Vino aici.

Thomas se ridicase deja. Se aplecă peste umărul lui Minho și aruncă o privire. Cufărul era suficient de mare cât să încapă în el patru teancuri de hărți și toate patru ajungeau până sus. Fiecare dintre cele pe care le putea vedea erau foarte asemănătoare: o schiță stângace a unui labirint pătrat, care umplea aproape întreaga pagină. În colțurile din dreapta sus era mâzgălit *Secțiunea Opt*, urmată de numele *Hank*, apoi de cuvântul *Ziua* și de un număr. Ultima spunea că era ziua cu numărul 749.

Minho continuă:

— Ne-am prins chiar de la început că zidurile se mișcă. Imediat după asta, am început să ținem evidența. Am crezut întotdeauna că dacă le comparăm de la o zi la alta, de la o săptămână la alta, vom putea descoperi un tipar. Și am descoperit: labirinturile se repetă o dată la o lună. Dar încă nu am văzut să existe o ieșire care să ne scoată din pătrat. N-a existat niciodată una.

— Au trecut doi ani, spuse Thomas. N-ați fost suficient de disperați ca să rămâneți afară peste noapte, să vedeți dacă se deschide ceva în timp ce se mișcă zidurile?

Minho își ridică privirea spre el, cu o strălucire de furie în ochi.

— Ne jignești, frate. Serios.

— Poftim?

Thomas era șocat, nu asta voise să spună.

— Ne-am chinuit doi ani și tu nu întrebi decât de ce suntem așa de papă-lapte și nu stăm afară noaptea? Au încercat câțiva chiar la început și toți au murit. Vrei să-ți mai petreci o noapte afară? Îți place să riști iar, ha?

Fața lui Thomas se înroși de rușine.

— Nu. Scuze.

Se simți brusc ca un pleosc. Și era categoric de acord: ar prefera să se întoarcă în siguranță în Poiană în fiecare seară, decât să-l aștepte în mod sigur altă luptă cu Durerroșii. Se înfioră la acest gând.

— Mda. Minho privi înapoi spre hărțile din cufăr, spre marea ușurare a lui Thomas. Poate că viața în Poiană nu e dulce, dar măcar e sigură. Mâncare destulă, protecție împotriva Durerroșilor. Nu putem să le cerem Alergătorilor să riște să rămână afară; nici gând. Cel puțin, nu încă. Nu până când nu

avem un indiciu din tiparele astea că s-ar putea deschide o ieșire, chiar și una temporară.

— Sunteți aproape? Apare ceva?

Minho ridică din umeri.

— Nu știu. E cam deprimant, dar nu știm ce altceva să facem. Nu putem să nu sperăm că într-o zi, undeva, într-un loc, ar putea apărea o ieșire. Nu putem renunța. Niciodată.

Thomas încuviință din cap, ușurat de această atitudine. Oricât de rele păreau lucrurile, renunțarea n-ar fi făcut decât să le înrăutățească.

Minho scoase mai multe foi din cufăr, hărțile din ultimele zile. Răsfoindu-le, îi explică:

— Le comparăm de la o zi la alta, de la o săptămână la alta, de la o lună la alta, cum ți-am zis. Fiecare Alergător are grijă de Harta din Secțiunea lui. Dacă e să fiu cinstit, nu ne-am prins de nimic încă. Și ca să fiu și mai cinstit, nu știm ce căutăm. E cam nașpa, frate. E chiar foarte nașpa.

— Dar nu putem renunța, spuse Thomas cu un ton relaxat, ca o repetare resemnată a ceea ce spusese Minho mai devreme. Spusese „nu putem” chiar fără să se gândească și-și dădu seama că acum făcea cu adevărat parte din Poiană.

— Chiar așa, frate. Nu putem renunța.

Minho puse cu grijă hârtiile înapoi și închise cufărul, apoi se ridică.

— Trebuie să terminăm repede pentru că am stat aici destul de mult. În primele zile o să alergi după mine. Ești gata?

Thomas simțea un ghem de nervi în stomac. Venise momentul, era pe bune acum, fără alte vorbe și stat pe gânduri.

— Ăăă… mda.

— Fără „ăăă-uri” pe aici. Ești gata sau nu?

Thomas îl privi pe Minho, copiindu-i uitătura dintr-odată dură.

— Sunt gata.

— Atunci, hai să alergăm.

CAPITOLUL 33

Intrară în Secțiunea Opt prin Poarta de Vest și înaintară prin mai multe coridoare, Thomas fiind chiar lângă Minho în timp ce o lua la dreapta și la stânga fără să se gândească, alergând mereu.

Lumina dimineții era foarte puternică, făcând ca toate să pară strălucitoare și clare: iedera, zidurile crăpate, dalele de piatră. Deși soarele mai avea câteva ore până să ajungă la amiază, era suficientă lumină ca să se vadă. Thomas ținea pasul cu Minho cât de bine putea, fiind nevoit să accelereze din când în când ca să-l ajungă.

Ajunseră în cele din urmă la o tăietură dreptunghiulară într-un zid lung înspre nord, care arăta ca un prag fără ușă. Minho alergă direct spre ea fără să se oprească.

— Asta duce de la Secțiunea Opt – pătratul din mijloc – la Secțiunea Unu – pătratul din dreapta sus. Cum am spus, pasajul ăsta e întotdeauna în același loc, dar drumul până aici poate fi un pic diferit pentru că zidurile se rearanjează.

Thomas îl urmă, surprins de cât de greu respira deja. Speră că era doar din cauza emoției și că respirația își va relua ritmul firesc în curând.

Alergară de-a lungul unui coridor din dreapta, luând-o de mai multe ori la stânga. Când ajunseră la capătul pasajului, Minho încetini până la aproape un pas de plimbare și își întinse mâna la spate după un carnețel și un creion dintr-un buzunar lateral al rucsacului. Notă ceva, apoi le puse la loc, fără să se oprească de tot. Thomas se întrebă ce notase, dar Minho îi răspunse înainte să poată pune întrebarea:

— Mă bazez... în mare parte pe memorie, pufăi Apărătorul, vocea trădându-i în sfârșit o umbră de oboseală. Dar la fiecare al cincisprezecelea colț, îmi notez câte ceva ca să-mi fie de ajutor mai târziu; în mare parte chestii despre cum era ieri și ce e diferit azi. Apoi pot folosi Harta de ieri ca s-o desenez pe cea de azi. Floare la ureche, frate.

Thomas era fascinat. La Minho *chiar* că totul părea ușor.

Mai alergară puțin și ajunseră la o intersecție. Aveau trei opțiuni, dar Minho o luă spre dreapta fără să ezite. După aceea, scoase unul dintre cuțite din buzunar și, hotărât, tăie o bucată mare de iederă de pe zid. O aruncă pe jos în spatele lui și continuă să alerge.

— Firimituri de pâine? întrebă Thomas, venindu-i în minte vechea poveste. Astfel de străfulgerări din trecut aproape că nu-l mai surprindeau.

— Firimituri de pâine, răspunse Minho. Eu sunt Hänsel, tu ești Gretel.

Merseră mai departe, urmând drumul din Labirint, uneori luând-o la dreapta, alteori la stânga. După fiecare colț, Minho tăia și arunca o bucată de iederă de un metru. Thomas era impresionat: Minho nici măcar nu era nevoit să încetinească pentru a face asta.

— Bun, spuse Apărătorul, respirând mai greu acum. E rândul tău.

— Poftim?

Thomas nu se așteptase să facă altceva în prima zi decât să alerge și să privească.

— Taie iedera, trebuie să te obișnuiești s-o faci alergând. Le ridicăm când ne întoarcem sau le dăm la o parte.

Thomas era mai fericit decât ar fi crezut că avea ceva de făcut, deși îi luă ceva timp până ajunse să priceapă. Primele dăți trebui să accelereze ca să-l ajungă pe Minho din urmă după ce tăie iedera, iar o dată își zdreli degetul. Dar la a zecea încercare aproape că îl egală pe Minho.

Mergeau mai departe. După ce alergaseră o vreme – Thomas nu știa de cât timp sau cât de mult, dar bănuia că vreo cinci kilometri –, Minho încetini, apoi se opri de tot.

— E timpul pentru o pauză.

Își dădu jos rucsacul și scoase o sticlă cu apă și un măr.

Pe Thomas nu trebuia să-l convingă cineva ca să-l imite pe Minho. Își dădu pe gât apa, savurând senzația de rece în timp ce lichidul îi aluneca pe gâtul uscat.

— Mai încet, cap de pește! strigă Minho. Păstrează și pentru mai târziu.

Thomas se opri, respiră satisfăcut, apoi râgâi. Mușcă din măr, simțindu-se surprinzător de înviorat. Fără să știe de ce,

gândurile i se întorceau la ziua în care Minho și Alby plecaseră să caute Durerosul mort, când toate o luaseră razna.

— Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat cu Alby în ziua aia, de ce era într-o asemenea stare. Evident că Durerosul s-a trezit, dar ce *s-a întâmplat*?

Minho își luase deja rucsacul. Părea gata de plecare.

— Păi, pulifriciul naibii nu era mort. Alby l-a împins cu piciorul ca un prost și Durerosul s-a trezit dintr-odată, cu țepii gata de atac, și s-a rostogolit peste el cu corpul lui umflat. Ceva era în neregulă cu el însă, pentru că n-a atacat ca de obicei. Părea că încerca să plece și săracul Alby îi stătea în drum.

— Deci a fugit de voi?

Din ce văzuse Thomas cu numai câteva nopți în urmă, nu-și putea imagina așa ceva.

Minho ridică din umeri.

— Da, cred; poate că trebuia reîncărcat sau ceva de genul ăsta. Nu știu.

— Ce putea să aibă? Ați văzut vreo rană sau așa ceva?

Thomas nu știa ce fel de răspuns căuta, dar era sigur că trebuia să existe un indiciu sau o lecție de învățat din ce se întâmplase.

Minho se gândi o clipă.

— Nu. Pulifriciul arăta mort și atât, ca o statuie de ceară. Apoi bang! a înviat.

Lui Thomas îi zbârnâia mintea, încercând să ajungă undeva, numai că nu știa unde sau în ce direcție să pornească.

— Mă întreb unde s-a dus, unde se duc mereu? Tu nu? Tăcu o clipă apoi întrebă: Nu v-ați gândit niciodată să-i urmăriți?

— Frate, da’ știu că-ți *dorești* moartea! Haide, trebuie să plecăm.

Și cu asta Minho se întoarse și începu să alerge.

Urmându-l, Thomas se chinuia să descopere ce era acel ceva care nu-i dădea pace. Era ceva în legătură cu Durerosul mort și care apoi nu mai era mort, unde se dusese după ce revenise la viață…

Incapabil să găsească vreun răspuns, o lăsă baltă și acceleră ca să-l ajungă pe Minho din urmă.

•

Thomas alergă chiar în spatele lui Minho încă vreo două ore, presărate cu câteva pauze mici, care păreau să fie din ce în ce mai scurte. În formă bună sau nu, Thomas simțea durerea.

În cele din urmă, Minho se opri și-și scoase iar rucsacul. Se așezară pe jos, sprijinindu-se de iedera moale în timp ce luară prânzul, fără ca vreunul dintre ei să vorbească prea mult. Thomas prelungea fiecare mușcătură din sendviș și legume, mâncând cât de încet putea. Știa că Minho va vrea să se ridice și să plece după ce mâncarea va dispărea, așa că nu se grăbea.

— E ceva diferit azi? întrebă Thomas, curios.

Minho se întinse și-și bătu rucsacul, unde se aflau notițele.

— Doar mișcările obișnuite ale zidurilor. N-ai de ce să te entuziasmezi.

Thomas luă o gură mare de apă, privind în sus la zidul acoperit de iederă din fața lor. Zări o strălucire argintie și roșie, ceva ce văzuse de mai multe ori astăzi.

— Care e treaba cu gândacii-cu-lame? întrebă el. Păreau să fie peste tot. Apoi Thomas își aminti ce văzuse în Labirint. Se întâmplaseră atâtea, încât nu avusese ocazia să vorbească despre asta. Și de ce scrie *rău* pe spatele lor?

— N-am reușit niciodată să prindem unul. Minho își termină prânzul și-și puse cutia de mâncare la loc. Și nu știm ce însemnătate are cuvântul, probabil e ceva ca să ne sperie. Dar sigur sunt spioni. Pentru *ei*. Credem că numai asta poate fi.

— Cine sunt *ei*, de fapt? întrebă Thomas, gata să afle mai multe răspunsuri. Îi ura pe cei responsabili de Labirint. Știe cineva? Nu știm nimic despre Creatori. Chipul lui Minho se înroși în timp ce-și strângea pumnii de parcă ar fi sugrumat pe cineva.

— Abia aștept să le rup…

Dar înainte ca Apărătorul să termine Thomas era în picioare și în partea cealaltă a coridorului.

— Ce-i asta? îl întrerupse el, îndreptându-se spre o strălucire gri pe care tocmai o observase pe după iedera de pe zid, la înălțimea unui stat de om.

— A, aia, spuse Minho, cu o voce absolut indiferentă.

Thomas se întinse și dădu la o parte perdeaua de iederă, apoi privi zăpăcit la un pătrat de metal prins de stâncă, cu niște cuvinte gravate pe el cu litere mari. Întinse mâna să treacă cu degetele peste ele, de parcă nu și-ar fi crezut ochilor.

COLAPSUL REALITĂȚII:
UNITATEA „ZONĂ INTERZISĂ – MORȚI EXPERIMENTALE”

Citi cuvintele cu voce tare, apoi privi înapoi spre Minho:

— Ce-i asta?

Îi dădea fiori: în mod sigur avea legătură cu Creatorii.

— Nu știu, țâncule. Sunt peste tot, ca niște etichete pentru minunatul Labirint pe care l-au creat. Am renunțat să le mai citesc cu mult timp în urmă.

Thomas se întoarse să privească indicatorul, încercând să-și înăbușe senzația de condamnare care se născuse în el.

— Nu prea sună bine ce e aici. Colaps. Morți. *Experimentale*. Foarte frumos.

— Mda, Verdeață, foarte frumos. Hai să mergem.

Thomas lăsă tulpinile de iederă să cadă la loc și-și luă rucsacul în spate. Și plecară, cele cinci cuvinte arzându-i în minte.

•

La o oră după prânz, Minho se opri la capătul unui coridor lung. Era drept, zidurile solide, fără alte holuri spre care să dea.

— Ultima fundătură, îi spuse lui Thomas. E timpul să ne întoarcem.

Thomas luă o gură mare de aer, încercând să nu se gândească la faptul că nu terminaseră decât pe jumătate treaba.

— Nimic nou?

— Doar schimbările obișnuite. Ziua e la jumătate, răspunse Minho în timp ce-și privea ceasul calm. Trebuie să ne întoarcem.

Fără să aștepte un răspuns, Apărătorul făcu stânga-mprejur și o luă la fugă în direcția din care tocmai veniseră.

Thomas îl urmă, nemulțumit că nu aveau timp să analizeze zidurile, să cerceteze puțin. În sfârșit alerga în același ritm cu Minho.

— Dar…

— Gura, frate. Adu-ți aminte ce ți-am spus mai devreme: nu putem risca. În plus, gândește-te: chiar crezi că e vreo ieșire pe undeva? O trapă secretă sau ceva de genul ăsta?

— Nu știu… poate. De ce mă întrebi așa?

Minho clătină din cap și scuipă ceva scârbos în dreapta.

— Nu e nicio ieșire. E la fel. Un zid e un zid. Solid.

Thomas simți adevărul dur, dar totuși ripostă:

— De unde știi?

— Pentru că oamenii care i-au trimis pe Durerosi după noi nu ne-ar lăsa o ieșire ușoară.

Asta îl făcu pe Thomas să pună la îndoială sensul acțiunilor lor.

— Atunci de ce ne mai deranjăm să venim aici?

Minho îl privi.

— De ce ne *deranjăm*? Pentru că ieșirea e aici undeva, trebuie să existe un motiv. Dar dacă tu crezi că vom găsi vreo portiță care să ne ducă în Orașul Fericirii, atunci ai mâncat pleosc de vacă.

Thomas privi fix înainte, simțindu-se atât de deznădăjduit, încât aproape că se opri.

— E nașpa.

— Cel mai inteligent lucru pe care l-ai spus până acum, Verdeață.

Minho scoase un oftat adânc și continuă să alerge, iar Thomas făcu singurul lucru pe care-l știa: îl urmă.

•

Restul zilei trecu într-o atmosferă încețoșată de epuizare pentru Thomas. Se întoarse împreună cu Minho în Poiană, intrară în Camera Hărților, notară ruta zilei, o compararară cu cea din ziua precedentă. Apoi urmară închiderea zidurilor și cina. Chuck încercă să vorbească cu el de câteva ori, dar Thomas nu putu decât să încuviințeze sau să clatine din cap, auzind numai jumătate, atât era de obosit.

Înainte ca apusul să se transforme în întuneric, era deja în noul lui loc preferat din colțul de pădure, ghemuit în iederă, întrebându-se dacă va mai putea alerga vreodată. Dacă va mai putea face același lucru și a doua zi. Mai ales când părea atât de inutil. Meseria de Alergător își pierduse strălucirea. După o singură zi.

Fiecare fărâmă din curajul nobil pe care-l simțise, dorința de a schimba ceva, promisiunea făcută lui însuși de a-l duce înapoi pe Chuck familiei sale – toate dispăruseră înghițite de pâcla deznădejdii, a oboselii cumplite.

Era gata să adoarmă când o voce îi vorbi în gând, o voce frumoasă, feminină, care părea să vină de la o zână închisă în creierul lui. În dimineața următoare, când toate începură s-o ia

razna, se întrebă dacă vocea fusese adevărată sau făcuse parte dintr-un vis. Dar o auzise oricum și-și aminti fiecare cuvânt:

— *Tom, tocmai am declanșat Sfârșitul*.

CAPITOLUL 34

Thomas se trezi într-o lumină slabă, fără viață. La început se gândi că se trezise mai devreme decât de obicei, că mai era o oră până la răsărit. Dar apoi auzi țipetele. Și apoi privi în sus, prin coronamentul de frunze al ramurilor.

Cerul era de un cenușiu șters, fără lumina palidă obișnuită a dimineții.

Sări în picioare și se sprijini cu mâna de zid ca să-și țină echilibrul în timp ce-și întindea gâtul ca să caște gura spre cer. Nu era nici albastru, nici negru; nu erau stele, nici evantaiul purpuriu al zorilor. Fiecare centimetru de cer era cenușiu-închis. Fără culoare și mort.

Se uită la ceas. Era cu o oră peste ora obligatorie de trezire. Strălucirea soarelui ar fi trebuit să-l trezească; așa se întâmplase de când venise în Poiană. Dar nu și azi.

Privi în sus din nou, aproape așteptându-se pe jumătate să-și fi revenit la normal. Dar era tot gri. Nu înnorat, nu la asfințit, nu la primele clipe ale zorilor. Doar cenușiu.

Soarele dispăruse.

•

Thomas îi găsi pe majoritatea Poienarilor stând lângă deschiderea Cutiei, arătând spre cerul mort, vorbind toți deodată. După ceas, micul dejun ar fi trebuit să fie servit demult, iar oamenii ar fi trebuit să lucreze. Dar faptul că cel mai mare corp din sistemul solar dispăruse dusese la întreruperea programului obișnuit.

De fapt, în timp ce urmărea în tăcere agitația, Thomas nu se simțea nici pe departe atât de înfricoșat sau de panicat pe cât îi spuneau instinctele că ar trebui să fie. Și îl mira faptul că atât de mulți arătau ca niște găini rătăcite din coteț. De fapt, era ridicol.

Evident că soarele *nu* dispăruse. Așa ceva nu era posibil.

Deși așa părea: nu se vedea nicio urmă a mingii de foc, umbrele dimineții erau absente. Dar el și toți Poienarii erau mult prea raționali și inteligenți ca să ajungă la o asemenea concluzie. Nu, trebuia să existe un motiv acceptabil din punct de vedere științific pentru ceea ce observau. Și oricare-ar fi fost

acesta, pentru Thomas nu însemna decât un singur lucru: faptul că nu-l mai puteau vedea însemna probabil că nici nu putuseră să-l vadă de la bun început. Un soare nu poate dispărea pur și simplu. Cerul probabil că fusese – și era în continuare – fabricat. Artificial.

Cu alte cuvinte, soarele care strălucise peste acești oameni timp de doi ani, dând căldură și viață pentru toate, nu era deloc soarele. Era fals. Totul în locul acela era fals.

Thomas nu știa ce însemna asta, nu știa cum era posibil. Dar știa că era adevărat – era singura explicație pe care mintea lui rațională o putea accepta. Și era limpede din reacțiile celorlalți Poienari că niciunul dintre ei nu se prinsese de asta încă.

Chuck dădu de el, iar expresia de teamă de pe chipul băiatului îi strânse inima lui Thomas.

— Ce crezi că s-a întâmplat? spuse Chuck, cu un tremur înduioșător în glas, cu ochii lipiți de cer.

Thomas se gândi că probabil îl durea gâtul îngrozitor.

— Arată ca un tavan gri. Așa de aproape că parc-ai putea să-l atingi.

Thomas urmări privirea lui Chuck și se uită în sus.

— Mda, te face să-ți pui întrebări în legătură cu locul ăsta. Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore Chuck o *nimerise*. Cerul *chiar* arăta ca un tavan. Ca tavanul unei camere enorme. Poate că s-a stricat ceva. Adică, poate că soarele o să revină.

Chuck renunță în sfârșit să se mai holbeze la cer și-l privi pe Thomas în ochi.

— S-a stricat? Cum adică?

Înainte ca Thomas să poată răspunde, își aminti de seara precedentă, înainte de a adormi. Cuvintele Teresei în mintea lui. Îi spusese: *Tocmai am declanșat Sfârșitul*. Nu puteau fi o coincidență, nu? Simți o gheară în stomac. Oricare-ar fi explicația, orice s-ar fi aflat pe cer, soarele adevărat sau nu, acum nu mai era. Și ăsta nu putea fi un lucru bun.

— Thomas? întrebă Chuck, bătându-l ușor pe braț.

— Da?

Thomas își simțea mintea încețoșată.

— Ce-ai vrut să spui cu „stricat”? repetă Chuck.

Thomas simțea că are nevoie de timp ca să se gândească la toate.

— A, nu știu. Probabil că sunt lucruri aici pe care e clar că nu le înțelegem. Dar nu se poate ca soarele să dispară de pe cer. În plus, încă e suficientă lumină ca să se vadă. De unde vine?

Ochii lui Chuck se măriră, de parcă i s-ar fi dezvăluit cel mai întunecat secret din univers.

— Da, de *unde* vine? Ce se întâmplă, Thomas?

Thomas se întinse și-l strânse pe băiat de umăr. Se simțea stânjenit.

— Habar n-am, Chuck. Habar n-am. Dar sunt sigur că Newt și Alby o să descopere.

— Thomas!

Minho alerga spre ei.

— Gata cu distracția cu Chucky și hai să mergem. Deja am întârziat.

Thomas era uluit: se așteptase ca acel cer ciudat să dea peste cap toate planurile.

— Tot mai mergeți în Labirint? întrebă Chuck, surprins și el.

Thomas fu bucuros că băiatul pusese întrebarea în locul lui.

— Sigur că da, țâncule, spuse Minho. N-ai nimic de curățat? Își mută privirea de la Chuck la Thomas. Dacă nu pentru altceva, măcar fiindcă avem un motiv în plus să mergem. Dacă soarele chiar a dispărut, nu va mai dura mult până când vor muri și plantele, și animalele. Cred că nivelul de disperare tocmai a crescut.

Ultima afirmație avu un efect puternic asupra lui Thomas. În ciuda tuturor ideilor sale – tot ce îi spusese lui Minho –, nu ardea de nerăbdare să schimbe felul în care lucrurile se făceau de doi ani. Îl copleși un amestec de entuziasm și groază când își dădu seama ce spunea Minho.

— Vrei să spui că vom sta afară peste noapte? Cercetăm zidurile mai atent?

Minho clătină din cap.

— Nu, încă nu. Poate în curând. Privi în sus, spre cer. Frate, ce trezire. Haide, să mergem.

Thomas rămase tăcut în timp ce el și Minho își pregăteau lucrurile și luau un mic dejun ultrarapid. Se frământa prea mult în legătură cu cerul gri și cu ce-i spusese Teresa aseară – cel puțin așa credea, că ea îi spusese – ca să participe la vreo conversație.

Ce voise să spună cu Sfârșitul? Thomas nu putea scăpa de sentimentul că ar trebui să spună cuiva. Tuturor.

Dar nu știa ce înseamnă și nu voia ca ei să afle că avea o voce de fată în cap. Ar crede că s-a smintit de-a binelea, poate că l-ar închide. De data asta de tot.

După multe deliberări, se hotărî să-și țină gura și plecă la alergat împreună cu Minho, la a doua zi de antrenament, sub un cer sumbru și fără culoare.

•

Văzură Durerosul înainte să ajungă la poarta care ducea de la Secțiunea Opt la Secțiunea Unu.

Minho era la câțiva metri în fața lui Thomas. Tocmai o luase la dreapta când frână, aproape alunecându-i picioarele de sub el. Sări înapoi și-l apucă pe Thomas de tricou, împingându-l în zid.

— Șșș, șopti Minho. E un nenorocit de Dureros înainte.

Thomas făcu ochii mari întrebător, simțind cum i se accelerează ritmul inimii, chiar dacă înainte îi bătea egal și cu putere.

Minho doar încuviință din cap, apoi își duse degetul la buze. Dădu drumul tricoului lui Thomas și făcu un pas înapoi, apoi se târî până la colțul după care văzuse Durerosul. Se aplecă în față, foarte încet, ca să arunce o privire. Lui Thomas îi veni să-i strige să aibă grijă.

Capul lui Minho se smuci înapoi, întorcându-se cu fața la Thomas. Vocea îi era în continuare șoptită.

— Stă pur și simplu acolo – aproape ca ăla mort pe care l-am văzut.

— Ce facem? întrebă Thomas, cât de încet putea. Încercă să-și ignore panica. Vine spre noi?

— Nu, idiotule. Ți-am spus că *stă*.

— *Ei bine*? Thomas își ridică brațele a neputință. Ce facem?

Să stea așa de aproape de un Dureros i se părea o idee foarte proastă.

Minho tăcu câteva clipe, gândindu-se înainte să vorbească.

— Va trebui s-o luăm pe acolo ca să ajungem la secțiunea noastră. Să-l urmărim o vreme; dacă vine după noi, fugim înapoi în Poiană. Mai aruncă o privire, apoi privi rapid peste umăr. La naiba, a dispărut. Haide!

Minho nu așteptă un răspuns, nu văzu expresia de groază de pe fața lui Thomas. Minho o rupse la fugă în direcția în care

văzuse Durerosul. Deși instinctele îi spuneau nu, Thomas îl urmă.

Acceleră de-a lungul coridoarelor lungi după Minho, o luă la stânga, apoi la dreapta. La fiecare colț încetineau ca Apărătorul să cerceteze zona mai întâi. De fiecare dată îi șoptea lui Thomas că tocmai văzuse coada Durerosului dispărând după următorul colț. Asta dură zece minute, până când ajunseră la holul lung care se termina la Stâncă, dincolo de care nu era nimic decât cerul mort. Durerosul se îndrepta spre acel cer.

Minho se opri atât de brusc, încât Thomas aproape că se ciocni de el. Apoi Thomas privi șocat cum în fața lor Durerosul își înfipse țepii și se rostogoli până la marginea Stâncii, apoi peste ea, în abisul cenușiu. Creatura dispăru din raza lor vizuală, ca o umbră înghițită de alte umbre.

CAPITOLUL 35

— Asta explică tot, spuse Minho.

Thomas stătea lângă el pe marginea Stâncii, holbându-se la nimicul gri din depărtare. Nu se vedea nicio urmă de nimic: la stânga, la dreapta, în sus, în jos sau înainte, cât vedea cu ochii. Numai un perete de întuneric.

— Ce explică? întrebă Thomas.

— Am văzut asta de trei ori deja. Ceva nu e-n ordine.

— Mda.

Thomas știa ce însemna, dar așteptă explicația lui Minho.

— Durerosul mort pe care l-am găsit a luat-o pe aici și nu l-am mai văzut întorcându-se sau intrând mai adânc în Labirint. Apoi fraierii ăia pe care i-am păcălit să sară pe lângă noi.

— I-am păcălit? spuse Thomas. Poate n-a fost chiar așa o păcăleală.

Minho îl privi, gânditor.

— Hmmm, mă rog. Acum asta. Arătă spre abis. Nu mai încape nicio îndoială. Dureroșii *pot pleca din Labirint* așa. Pare un lucru magic, dar așa pare și dispariția soarelui.

— Dacă *ei* pot pleca așa, adăugă Thomas, continuând argumentația lui Minho, și noi putem.

Îl străbătu un fior de entuziasm.

Minho râse.

— Iar îți dorești moartea. Poate vrei să stai cu Dureroșii, să mănânci un sendviș?

Thomas simți cum i se năruie speranțele.

— Ai o idee mai bună?

— Fiecare lucru pe rând, Verdeață. Hai să adunăm niște pietre și să verificăm. Trebuie să fie un fel de ieșire secretă.

Thomas îl ajută pe Minho adunând de prin colțuri și din crăpăturile Labirintului cât mai multe pietre. Obținură mai multe lovind zidurile și spărgând de podea bucățile rupte. După ce adunară o grămadă măricică, o transportară chiar lângă marginea Stâncii și se așezară, cu picioarele legănându-se în gol. Thomas privi în jos și nu văzu decât o prăpastie cenușie.

Minho își scoase carnețelul și creionul și le așeză lângă el.

— Bun, trebuie să notăm cu atenție. Și să ne intre în capetele noastre de pulifrici; dacă există vreun fel de iluzie optică care ascunde o ieșire aici, nu vreau să fiu eu cel care greșește când primul țânc va încerca să sară.

— Țâncul ar trebui să fie Apărătorul Alergătorilor, spuse Thomas, încercând să facă o glumă ca să-și ascundă frica. Să stea atât de aproape de un loc în care Dureroșii puteau apărea în orice secundă îl făcea să transpire. Ar trebui să te ții de o frânghie ca lumea.

Minho luă o piatră din grămadă.

— Mda. OK, hai să aruncăm cu rândul, în zigzag. Dacă e vreo ieșire magică, să sperăm că o să meargă și cu pietre, că o să le facă să dispară.

Thomas luă o piatră și o aruncă cu atenție spre stânga lor, chiar în fața locului unde unul din zidurile coridorului care venea spre Stâncă se întâlnea cu marginea prăpastiei. Bucata ascuțită de piatră căzu. Și căzu. Apoi dispăru în nimicul gri.

Urmă Minho. El aruncă piatra numai cu vreo treizeci de centimetri mai departe decât Thomas. Căzu și ea. Thomas aruncă alta, cu treizeci de centimetri mai departe. Apoi Minho. Toate pietrele căzură în adânc. Thomas continuă să urmeze ordinele lui Minho; aruncară mai departe pietre până când trasară o linie de cel puțin trei metri și jumătate distanță față de Stâncă, apoi își schimbară ținta cu treizeci de centimetri la dreapta și începură să vină înapoi spre Labirint.

Toate pietrele căzură. Altă înaintare, altă revenire. Toate pietrele căzură. Aruncară destule pietre cât să acopere întreaga jumătate stângă a zonei din fața lor, pe toată distanța pe care cineva – sau *ceva* – ar fi putut sări. Descurajarea lui Thomas creștea cu fiecare aruncare, până când se transformă într-o mare plictiseală.

Nu se putea abține să nu se autoironizeze. Fusese o idee proastă.

Apoi următoarea piatră a lui Minho dispăru.

Era cel mai ciudat, cel mai greu de crezut lucru pe care-l văzuse Thomas vreodată.

Minho aruncase o bucată mare, o piatră care căzuse din una dintre crăpăturile zidului. Thomas privise, concentrat, la fiecare piatră. Aceasta din urmă părăsi mâna lui Minho, se duse înainte, aproape pe mijlocul liniei Stâncii, și își începu căderea spre

pământul nevăzut de dedesubt. Apoi dispăru, de parcă ar fi căzut într-o suprafață de apă sau de ceață.

Acum cădea, în următoarea clipă dispărea.

Thomas nu-și găsea cuvintele.

— Am mai aruncat chestii de pe Stâncă, spuse Minho. Cum de n-am văzut asta? N-am văzut niciodată ceva dispărând. Niciodată.

Thomas tuși; își simțea gâtul uscat.

— Mai aruncă o dată. Poate am clipit greșit cumva.

Minho mai aruncă o dată în același loc. Și din nou, piatra se evaporă.

— Poate că nu v-ați uitat cu atenție când ați mai aruncat chestii, spuse Thomas. Adică ar trebui să fie imposibil. Și câteodată nu te uiți foarte atent la lucruri despre care nu crezi că se vor întâmpla.

Aruncară restul pietrelor, țintind spre locul inițial și spre fiecare centimetru din jurul lui. Spre mirarea lui Thomas locul în care dispăreau pietrele se dovedi a avea numai câțiva metri.

— Nu-i de mirare că l-am ratat, spuse Minho, luându-și nervos notițe și scriind dimensiuni, făcând o diagramă cât putea el de bine. E cam mic.

— Dureroșii cred că abia încap prin gaură.

Thomas își ținu ochii lipiți de zona pătratului invizibil, încercând să-și întipărească în minte distanța și amplasarea, să-și amintească exact unde se află.

— Și când ies trebuie să stea în echilibru pe marginea găurii și să sară peste abis până la marginea Stâncii. Nu e așa departe. Dacă eu pot sări, sunt sigur că pentru ei e ușor.

Minho termină de desenat, apoi își ridică privirea spre zona specială.

— Cum se poate așa ceva, frate? La ce ne uităm?

— Cum ai zis, nu e nimic magic. Probabil e ceva asemănător cu faptul că cerul nostru s-a făcut gri. Vreun fel de iluzie optică sau vreo hologramă, care ascunde o intrare. Locul ăsta e aiurit rău.

Și destul de tare, recunoscu Thomas în sinea lui. Mintea lui tânjea să știe ce fel de tehnologie putea fi în spatele tuturor acestor lucruri.

— Da, bine spus aiurit rău. Haide. Minho se ridică cu un geamăt și-și luă rucsacul. Să strângem cât mai multe informații

din Labirint. Cu noul cer poate că s-au întâmplat alte chestii ciudate. Le spunem lui Newt și lui Alby despre asta diseară. Nu știu dacă ajută, dar măcar acum știm unde se duc Dureroșii.

— Și de unde vin, spuse Thomas în timp ce aruncă o ultimă privire spre intrarea ascunsă. Din Gaura Dureroșilor.

— Mda, bun nume. Să mergem.

Thomas stătea și privea, așteptând ca Minho să facă o mișcare. Trecură câteva minute în tăcere și Thomas își dădu seama că prietenul lui era probabil la fel de fascinat ca și el. În cele din urmă, fără să spună un cuvânt, Minho se întoarse să plece. Thomas îl urmă fără tragere de inimă și alergară în Labirintul gri-închis.

•

Thomas și Minho nu găsiră decât ziduri de piatră și iederă.

Thomas tăie iedera și luă notițe. Îi era greu să observe diferențele față de ziua anterioară, dar Minho îi arăta unde se mișcaseră zidurile fără să se gândească. Când ajunseră la ultimul drum înfundat și era timpul să se întoarcă, Thomas simți o dorință aproape incontrolabilă să împacheteze tot și să rămână peste noapte, să vadă ce se va întâmpla. Se pare că Minho își dădu seama și îl apucă de umăr.

— Încă nu, frate. Încă nu.

Așa că se întoarseră.

O dispoziție sumbră plutea peste Poiană, firească de vreme ce totul era gri. Lumina slabă nu se schimbase deloc de când se treziseră de dimineață, iar Thomas se întreba dacă se va întâmpla ceva la „asfințit”.

Minho o luă direct spre Camera Hărților după ce intrară pe Poarta de Vest.

Thomas fu surprins. Credea că era ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă.

— Nu ești nerăbdător să le spui lui Newt și lui Alby despre Gaura Dureroșilor?

— Hei, suntem în continuare Alergători, spuse Minho, și avem o treabă de făcut. Thomas îl urmă spre ușa de oțel a blocului de beton, iar Minho se întoarse spre el, cu un zâmbet șters. Dar o s-o facem rapid ca să putem vorbi cu ei.

Când intrară în cameră, erau deja alți Alergători care-și desenau Hărțile. Nimeni nu spuse nimic, de parcă toate întrebările despre noul cer ar fi fost epuizate. Disperarea din

încăpere îl făcea pe Thomas să se simtă de parc-ar fi umblat prin apă cu noroi. Știa că ar trebui să fie epuizat, dar era prea entuziasmat ca s-o simtă. Abia aștepta să vadă reacțiile lui Newt și ale lui Alby la aflarea veștii despre Stâncă.

Se așeză la masă și desenă Harta zilei din memorie și după notițe, cu Minho privindu-l peste umăr tot timpul, dându-i indicații: „Cred că holul ăla se oprea de fapt aici, nu acolo” și „Ai grijă la proporții” și „Desenează mai drept, țâncule”.

Era enervant, dar util, și după cincisprezece minute Thomas își analiza lucrarea finală. Simți un val de mândrie: era la fel de bună ca oricare dintre celelalte Hărți pe care le văzuse.

— Nu-i rău, spuse Minho. Pentru o Verdeață.

Minho se ridică și se îndreptă spre cufărul Secțiunii Unu și-l deschise. Thomas îngenunche în fața lui, scoase Harta din ziua precedentă și o puse alături de cea pe care tocmai o desenase.

— Ce să caut? întrebă el.

— Un tipar. Dar n-o să afli nimic uitându-te la lucrări de două zile. Trebuie să analizezi câteva săptămâni, să cauți tipare, ceva. Știu că e ceva acolo, ceva care o să ne ajute. Numai că încă nu-l pot găsi. Cum ți-am zis, e naspa.

Thomas avea o senzație care nu-i dădea pace, la fel cu cea pe care o simțise prima dată în camera aceea. Zidurile Labirintului care se mișcau. Tipare. Toate liniile acelea drepte… indicau oare un cu totul alt fel de hartă? Arătau spre ceva? Avea o senzație accentuată că îi scăpa un indiciu evident.

Minho îl bătu pe umăr.

— Poți să te întorci și să analizezi după cină, după ce vorbim cu Newt și cu Alby. Haide!

Thomas puse hârtiile în cufăr și-l închise, fiindu-i ciudă de zvâcnetul dureros pe care-l simți din pricina neliniștii. Era ca o înțepătură într-o parte. Zidurile care se mișcau, linii drepte, tipare… trebuia să existe un răspuns.

— OK, să mergem.

Tocmai ieșiseră din Camera Hărților, ușa cea grea trântindu-se în urma lor, când apărură Newt și Alby, niciunul nearătând prea vesel. Entuziasmul lui Thomas se transformă imediat în îngrijorare.

— Hei, spuse Minho. Tocmai am…

— Spune, îl întrerupse Alby. N-avem timp de pierdut. Ați găsit ceva?

Minho chiar se retrase la dojana aspră, dar lui Thomas i se păru mai mult confuz decât jignit sau nervos.

— Și mie îmi pare bine să vă văd. Da, *am găsit* ceva.

Într-un mod ciudat, Alby părea aproape dezamăgit.

— Toate se duc grămadă.

Îi aruncă lui Thomas o privire urâtă, de parc-ar fi fost vina lui.

Ce e cu el? se gândi Thomas, simțind cum se aprinde și mânia lui. Munciseră din greu toată ziua și astea erau mulțumirile?

— Ce vrei să spui? întrebă Minho. Ce s-a mai întâmplat?

Newt răspunse, dând din cap spre Cutie:

— Proviziile n-au ajuns azi. Au venit în fiecare săptămână timp de doi ani, la aceeași oră, în aceeași zi. Dar nu și azi.

Toți patru priviră la ușile de oțel lipite de pământ. Lui Thomas îi părea că peste Cutie plutea o umbră mai întunecată decât aerul gri care înconjura totul.

— Ah, am pulifrit-o de tot acum, șopti Minho, reacția lui spunându-i lui Thomas cât de gravă era situația de fapt.

— Fără soare pentru plante, spuse Newt, fără provizii din Cutie, da, aș zice că am pulifrit-o, într-adevăr.

Alby își încrucișase brațele, privind încă spre Cutie de parc-ar fi încercat să-i deschidă ușile cu gândul. Thomas spera ca șeful să nu fi spus ce văzuse în timpul Transformării sau altceva legat de el. Mai ales acum.

— Mda, continuă Minho. Am găsit ceva ciudat.

Thomas așteptă, nădăjduind că Newt și Alby vor avea o reacție pozitivă la veste, poate chiar să aibă alte informații care să lumineze misterul.

Newt ridică din sprâncene.

— Ce?

Lui Minho îi trebuiră trei minute întregi ca să explice, începând cu Durerosul pe care-l urmăriseră și terminând cu rezultatele experimentului lor cu aruncatul pietrelor.

— Probabil că duce spre… unde *trăiesc* Dureroșii, spuse el când termină.

— Gaura Dureroșilor, adăugă Thomas.

Toți trei îl priviră enervați, de parcă n-ar fi avut dreptul să vorbească. Dar pentru prima dată, faptul că era tratat ca o Verdeață nu-l mai deranja atât de mult.

— Trebuie să văd cu ochii mei, spuse Newt. Apoi murmură: greu de crezut.

Thomas era absolut de acord.

— Nu știu ce putem face, spuse Minho. Poate c-am putea construi ceva ca să blocăm coridorul ăla.

— Nici gând, spuse Newt. Nenorociții se pot cățăra pe ziduri, nu? Nimic din ce-am putea construi nu i-ar împiedica.

O agitație în fața Cartierului General le abătu atenția de la conversație. Un grup de Poienari stăteau în fața ușii, strigând. Chuck se afla în grup și când îl văzu pe Thomas și pe ceilalți alergă spre ei, cu o expresie de entuziasm pe față. Thomas se întrebă ce altă nebunie se mai întâmplase.

— Ce se întâmplă? întrebă Newt.

— S-a trezit! strigă Chuck. Fata s-a trezit!

Lui Thomas i se strânse stomacul; se sprijini de peretele de beton al Camerei Hărților. Fata. Fata care-i vorbea în gând. Îi venea să fugă înainte să se întâmple iar, înainte să-i vorbească în gând.

Dar era prea târziu.

— Tom, nu-i cunosc pe oamenii ăștia. Vino să mă iei! *Totul se întunecă*... *uit totul în afară de tine*... *trebuie să-ți spun lucruri*! *Dar totul se întunecă*...

Nu înțelegea cum făcea, cum de era în capul lui.

Teresa se opri, apoi spuse ceva fără sens.

— Labirintul e un cod, Tom. Labirintul e un cod.

CAPITOLUL 36

Thomas nu voia s-o vadă. Nu voia să vadă pe nimeni.

Imediat ce Newt plecă să vorbească cu fata, Thomas se strecură în tăcere, sperând că nimeni nu-l va observa în toată agitația. Gândurile tuturor fiind la străina care se trezise din comă, îi fu ușor să dispară. Se furișă până la marginea Poienii, apoi, luând-o la fugă, se îndreptă spre locul lui din spatele pădurii Căpățânii.

Se ghemui în colț, se cuibări în iederă și-și trase pătura până peste cap. I se părea că se ascundea de intruziunea Teresei în mintea lui. Trecură câteva minute și inima lui își recăpătă în sfârșit un ritm mai lent.

— Să uit de tine era cel mai rău.

La început, Thomas crezu că era un alt mesaj din capul lui. Își acoperi urechile cu mâinile strânse pumn. Dar nu, era… altceva. Auzise cu urechile lui. Vocea unei fete. Deși simțea fiori trecându-i pe șira spinării, ridică încet pătura.

Teresa stătea în dreapta sa, sprijinindu-se de zidul masiv de piatră. Arăta atât de diferit acum, trează și… *stând în picioare*. Îmbrăcată cu o bluză albă, cu mâneci lungi, jeanși și pantofi maro, era – imposibil – chiar mai atrăgătoare decât atunci când o văzuse în comă. Părul negru îi încadra pielea albă a feței, cu ochi de un albastru precum cea mai albastră mare.

— Tom, chiar nu-ți amintești de mine?

Vocea îi era caldă, în contrast cu tonul răvășit și dur pe care-l avusese la venire, când le adusese mesajul că toate se vor schimba.

— Vrei să spui că… tu-ți amintești de *mine*? întrebă el, rușinat de chițăitul care-i scăpă la ultimul cuvânt.

— Da. Nu. Poate. Își ridică brațele în sus sâcâită. Nu pot să-ți explic.

Thomas deschise gura, apoi o închise fără să spună nimic.

— Îmi amintesc că-mi *aminteam*, murmură ea, așezându-se cu un oftat puternic. Își îndoi picioarele, înconjurându-și genunchii cu mâinile. Sentimente. Emoții. Ca și cum aș avea niște rafturi în creier, cu etichete pentru amintiri și pentru

chipuri, dar sunt goale. De parcă toate cele de dinainte sunt după o perdea albă. Inclusiv tu.

— Dar de unde mă cunoști?

Thomas simțea că zidurile se învârt cu el.

Teresa se întoarse spre el.

— Nu știu. E ceva de dinainte de a veni în Labirint. Ceva în legătură cu noi. E mai mult gol, cum ți-am spus.

— Știi despre Labirint? Cine ți-a spus? Abia te-ai trezit.

— Sunt… sunt foarte confuză acum. Întinse mâna. Dar știu că tu ești prietenul meu.

Aproape în transă, Thomas își trase pătura de pe el de tot și se aplecă înainte ca să dea mâna cu ea.

— Îmi place cum îmi spui Tom.

Imediat ce rosti asta fu convins că nu putea zice ceva mai prostesc.

Teresa își dădu ochii peste cap.

— Așa te *cheamă*, nu?

— Mda, dar cei mai mulți îmi spun Thomas. Mă rog, în afară de Newt, el îmi spune Tommy. Tom mă face să mă simt de parcă… de parc-aș fi acasă sau așa ceva. Chiar dacă nu știu ce *înseamnă* acasă. Izbucni într-un râs amar. Suntem cam duși, nu?

Ea îi zâmbi pentru prima dată și Thomas aproape că privi în altă parte, de parcă ceva atât de frumos nu-și avea locul într-un loc atât de urât și cenușiu, de parcă nu avea dreptul să-i privească chipul.

— Mda, suntem duși, spuse ea. Și mie mi-e frică.

— Și mie, crede-mă.

Ceea ce era foarte puțin spus.

Trecură câteva clipe lungi, amândoi privind în pământ.

— Ce… începu el, neștiind cum să întrebe. Cum… mi-ai vorbit în gând?

Teresa clătină din cap.

— *Habar n-am. Pur și simplu o fac*, îi spuse ea în gând lui Thomas. Apoi rosti din nou: E ca și cum ai încerca să mergi cu bicicleta aici, dacă au vreuna. Pun pariu că ai reuși fără să te gândești. Dar îți amintești cum ai învățat să mergi pe bicicletă?

— Nu. Adică… îmi amintesc că mergeam pe bicicletă, dar nu și că învățam să merg pe ea. Thomas se opri, simțind un val de tristețe. Sau cine m-a învățat.

— Ah, spuse ea, clipind din ochi de parcă ar fi fost jenată de tristețea lui bruscă. E cam la fel.

— Acum chiar că îmi e clar.

Teresa ridică din umeri.

— N-ai spus nimănui, nu? Ar crede că ești nebun.

— Păi… când s-a întâmplat prima dată am spus. Dar bănuiesc că Newt crede că eram stresat sau ceva de genul ăsta.

Thomas simțea un neastâmpăr, înnebunea dacă nu se mișca. Se ridică în picioare și începu să se plimbe în fața ei.

— Trebuie să descurcăm lucrurile. Biletul tău ciudat cum că ești ultima persoană care vine aici, coma, faptul că îmi poți vorbi telepatic. Ai vreo idee?

Teresa îl urmărea cu privirea în timp ce se plimba înainte și înapoi.

— Nu te mai obosi să mă întrebi. Nu am decât amintiri vagi că noi doi eram importanți, că eram *folosiți* cumva. Că suntem inteligenți. Că am venit aici cu un scop. Știu că am declanșat Sfârșitul, ce-o fi însemnând asta. Gemu, înroșindu-se. Amintirile mele sunt la fel de inutile ca și ale tale.

Thomas îngenunche în fața ei.

— Nu, nu sunt. Adică, faptul că știai că amintirile mele sunt șterse fără să mă întrebi, plus chestiile celelalte. Ești cu mult înaintea mea și a celorlalți.

Se priviră multă vreme. Ea își frământa mintea, încercând să înțeleagă ceva.

— *Pur și simplu nu știu*, îi spuse ea în gând.

— Iar începi, spuse Thomas cu voce tare, deși era ușurat că trucul ei nu-l mai înfricoșa. Cum faci asta?

— Pur și simplu; și pun pariu că și tu poți.

— Nu pot să spun că sunt prea nerăbdător să încerc. Se așeză la loc și-și ridică genunchii la gură, la fel ca ea. Mi-ai spus ceva în gând chiar înainte să mă găsești. Ai zis „Labirintul e un cod”. Ce-ai vrut să spui?

Teresa clătină încet din cap.

— Când m-am trezit prima dată a fost ca și cum aș fi intrat într-un spital de nebuni: tipii ăștia ciudați care se aplecau peste patul meu, lumea care se învârtea cu mine, amintirile care mi se amestecau în cap. Am încercat să prind câteva dintre ele și aia a fost una. Nu-mi amintesc prea bine *de ce* am spus-o.

— Mai era ceva?

— De fapt, da.

Își ridică mâneca de la brațul stâng, arătându-și bicepsul. Niște litere mici erau scrise pe piele cu cerneală neagră.

— Ce-i asta? întrebă Thomas, aplecându-se înainte ca să vadă mai bine.

— Citește singur.

Literele erau dezordonate, dar Thomas le putu descifra când se apropie suficient de mult.

RĂUL e bun

Inima lui Thomas bătu mai repede.

— Am văzut cuvântul ăsta – *rău*. Se gândi ce-ar putea să însemne propoziția. L-am văzut scris pe creaturile care trăiesc aici. Pe gândacii-cu-lame.

— Ce sunt ăștia?

— Niște roboți ca niște șopârle cu care ne spionează Creatorii. Adică oamenii care ne-au trimis aici.

Teresa se gândi o clipă, privind în gol. Apoi își privi brațul.

— Nu-mi amintesc de ce am scris asta, spuse ea în timp ce-și udă degetul mare și șterse cuvintele. Dar nu mă lăsa să uit, trebuie să însemne ceva.

Cele trei cuvinte treceau iar și iar prin mintea lui Thomas.

— Când le-ai scris?

— Când m-am trezit. Erau un stilou și un carnețel lângă pat. În agitație, le-am notat.

Thomas era uimit de fata asta. Mai întâi legătura pe care o simțise cu ea de la început, apoi vorbitul telepatic, acum chestia asta.

— Totul e ciudat la tine. Știi asta, nu?

— După mica ta ascunzătoare aș zice că nici tu nu ești chiar așa normal. Îți place să stai în pădure, ha?

Thomas încercă să se încrunte, apoi zâmbi. Se simțea patetic și rușinat pentru că se ascundea.

— Păi, îmi pari cunoscută și tu spui că suntem prieteni. Cred c-o să am încredere în tine.

Întinse mâna pentru a doua oară, iar ea i-o scutură, ținându-i-o mult timp. Un fior îl străbătu pe Thomas, surprinzător de plăcut.

— Nu vreau decât să mă întorc acasă, spuse ea, dându-i în sfârșit drumul mâinii. Ca voi toți.

Thomas se întristă când reveni la realitate și-și aminti cât de sumbră devenise lumea.

— Mda, lucrurile sunt cam nașpa acum. Soarele a dispărut și cerul e gri, nu ne-au trimis proviziile săptămânale. Se pare că lucrurile se vor sfârși într-un fel sau altul.

Dar înainte ca Teresa să poată răspunde, Newt veni alergând din pădure.

— Cum nai…, spuse el oprindu-se în fața lor.

Alby și alți câțiva erau în spatele lui. Newt o privi pe Teresa.

— Cum ai ajuns aici? Docul spunea că erai acolo cu o secundă în urmă și în următoarea ai dispărut.

Teresa se ridică, uimindu-l pe Thomas cu felul ei încrezător de a vorbi:

— Cred c-a uitat să-ți spună de partea în care l-am lovit între picioare și am sărit pe fereastră.

Thomas aproape că râdea în timp ce Newt se întoarse spre un băiat mai mare de lângă ei, a cărui față se făcu roșie ca focul.

— Felicitări, Jeff, spuse Newt. Ești oficial primul băiat de aici pe care l-a bătut *o fată*.

Teresa nu se opri.

— Mai vorbește așa și tu vei fi următorul.

Newt se întoarse cu fața spre ea, dar pe chipul lui se citea orice altceva în afară de frică. Stătea în picioare, tăcut, privindu-i pur și simplu. Thomas îi întoarse privirea, întrebându-se ce-i trecea lui Newt prin cap.

Alby făcu un pas înainte.

— M-am săturat de chestia asta. Arătă spre pieptul lui Thomas, aproape atingându-l. Vreau să știu cine ești, cine e pulifricea asta de fată și de unde vă cunoașteți.

Thomas aproape că se prăbuși.

— Alby, îți jur…

— A venit direct la tine după ce s-a trezit, pulifriciule!

Un val de furie îl cuprinse pe Thomas – și totodată de îngrijorare la gândul că Alby ar putea începe să se poarte ca Ben.

— Și ce? O cunosc, mă cunoaște. Sau cel puțin ne cunoșteam. Asta nu înseamnă nimic! Nu-mi *amintesc* nimic. Nici ea.

Alby o privi pe Teresa.

— Ce-ai făcut?

Thomas, neînțelegând întrebarea, o privi pe Teresa ca să vadă dacă ea știa ce voia Alby să spună. Dar ea nu răspunse.

— Ce-ai făcut? țipă Alby. Mai întâi cerul, acum chestia asta.

— Am declanșat ceva, răspunse ea cu voce calmă. Neintenționat, jur. Sfârșitul. Nu știu ce înseamnă.

— Ce e, Newt? întrebă Thomas, nedorind să vorbească direct cu Alby. Ce s-a întâmplat?

Dar Alby îl apucă de tricou.

— Ce s-a întâmplat? Îți spun eu ce s-a întâmplat, țâncule. Ai fost prea ocupat să-i faci ochi dulci ca să te obosești să privești în jur? Să te obosești să vezi cât e *ceasul*?

Thomas își privi ceasul, înțelegând cu groază ce nu văzuse, știind ce urma să spună Alby înainte s-o facă.

— *Zidurile*, țâncule. *Porțile*. Nu s-au închis peste noapte.

CAPITOLUL 37

Thomas rămase fără cuvinte. Toate se vor schimba de-acum. Fără soare, fără provizii, fără protecție împotriva Dureroșilor. Teresa avusese dreptate de la început – toate se schimbaseră. Thomas se simțea de parcă respirația i s-ar fi solidificat, de parcă s-ar fi oprit în gât.

Alby arătă spre fată.

— Vreau s-o încui, Newt. Acum. Billy! Jackson! Băgați-o în Beci și nu ascultați niciun cuvânt care iese din gura ei.

Teresa nu reacționă, dar Thomas reacționă pentru amândoi.

— Ce spui? Alby, nu poți…

Se opri când ochii aprinși ai lui Alby îi aruncară o privire mânioasă și simți cum inima începe să îi bubuie în piept.

— Dar… cum puteți s-o învinovățiți pe ea pentru că nu se închid zidurile?

Newt păși în față, puse ușor o mână pe pieptul lui Alby și-l împinse înapoi.

— Cum să n-o învinovățim, Tommy? A recunoscut singură.

Thomas se întoarse s-o privească pe Teresa și păli când zări tristețea din ochii ei. Se simțea de parcă cineva i-ar fi străpuns pieptul și i-ar fi strivit inima.

— Bucură-te că nu te duci cu ea, Thomas, spuse Alby. Le aruncă amândurora o ultimă privire înainte să plece. Thomas nu simțise niciodată atât de puternic nevoia de a lovi pe cineva.

Billy și Jackson veniră în față și o apucară pe Teresa de amândouă mâinile și o luară.

Însă înainte să intre în pădure, Newt îi opri.

— Stați cu ea. Nu mă interesează ce se întâmplă, nimeni să nu se atingă de fată. Jurați pe viețile voastre.

Cei doi gardieni încuviințară din cap, apoi se îndepărtară, luând-o pe Teresa cu ei. Pe Thomas îl durea și mai mult să vadă că fata mergea de bună voie. Și nu-i venea să creadă cât de trist se simțea. Voia să mai vorbească cu ea. *Dar abia am întâlnit-o*, se gândi el. *Nici măcar n-o cunosc*. Dar știa că nu era adevărat. Simțea deja o apropiere care nu putea veni decât din faptul că o cunoștea dinainte de viața lipsită de memorie din Poiană.

— *Vino să mă vezi*, îi spuse Teresa în gând.

Nu știa cum să facă, cum să-i vorbească așa. Dar încercă oricum.

— *O să vin. Măcar ești în siguranță acolo*.

Nu-i răspunse.

— *Teresa*?

Nimic.

•

Următoarea jumătate de oră fu o explozie de confuzie în masă.

Deși nu apăruse nicio schimbare perceptibilă a luminii de când soarele și cerul albastru nu mai apăruseră de dimineață, părea în continuare că peste Poiană s-a întins întunericul. În timp ce Newt și Alby îi adunau pe Apărători spunându-le să împartă sarcini și să-și strângă grupul în Cartierul General într-o oră, Thomas se simțea ca un spectator, neștiind cum să ajute.

Constructorii – fără șeful lor, Gally, care era în continuare dispărut – primiră ordinul să ridice baricade la fiecare Poartă deschisă. Se supuseră, deși Thomas știa că nu erau suficient timp și suficiente materiale ca să facă mare lucru. I se părea că Apărătorii doreau să-i țină pe oameni ocupați, că doreau să amâne inevitabilele atacuri de panică. Thomas îi ajută în timp ce Constructorii adunau toate bucățile pe care le găseau și le îndesau în găuri, unindu-le cât de bine puteau. Totul arăta urât și jalnic, și-l speria îngrozitor. În niciun caz asta nu-i va apăra de Durerosi.

În timp ce lucra, Thomas zări și alte treburi care se făceau în Poiană.

Toate lanternele din complex erau adunate și distribuite cât mai multor oameni. Newt spuse că avea de gând să-i culce pe toți în Cartierul General în noaptea aceea și că vor stinge luminile, cu excepția urgențelor. Sarcina lui Tigaie era să adune toată mâncarea neperisabilă din bucătărie și s-o depoziteze în Cartierul General, în cazul în care rămâneau închiși acolo. Thomas își putea imagina cât de îngrozitor ar fi. Alții adunau provizii și unelte. Thomas îl văzu pe Minho cărând arme din pivniță spre clădirea principală. Alby le spuse clar că nu pot risca: vor transforma Cartierul General într-o fortăreață și vor face orice ca s-o apere.

În cele din urmă Thomas fugi de la Constructori și-l ajută pe Minho, cărând cutii de cuțite și bâte învelite cu sârmă ghimpată. Apoi Minho îi spuse că Newt îi dăduse o sarcină specială și, mai direct sau mai pe ocolite, îi zise să dispară, refuzând să-i mai răspundă la vreo întrebare.

Thomas se simți jignit, dar plecă oricum, voind să vorbească cu Newt despre altceva. Îl găsi în cele din urmă, traversând Poiana în drum spre Abator.

— Newt! îl strigă Thomas, alergând ca să-l prindă din urmă. Trebuie să mă asculți.

Newt se opri atât de brusc, încât Thomas aproape că se ciocni de el. Newt se întoarse și-i aruncă lui Thomas o privire atât de enervată, încât acesta se gândi dacă să spună ceva.

— Scurt, spuse Newt.

Thomas aproape că se răzgândi, neștiind cum să spună ce avea în minte.

— Trebuie s-o eliberezi pe fată. Pe Teresa.

Știa că ea ar putea fi de ajutor, că era posibil să-și mai amintească chestii importante.

— A, mă bucur că sunteți prieteni acum. Newt începu să se îndepărteze. Nu mă face să-mi pierd timpul, Tommy.

Thomas îl apucă de braț.

— Ascultă-mă! E ceva în legătură cu ea. Cred că ea și cu mine am fost trimiși aici ca să ajutăm să se termine totul.

— Mda, să se termine dându-le drumul Dureroșilor să danseze pe-aici și să ne omoare? Am mai auzit planuri idioate, Verdeață, dar ăsta le bate pe toate.

Thomas gemu, vrând ca Newt să știe cât de neputincios se simțea.

— Nu, nu cred că asta înseamnă că nu se închid zidurile.

Newt își încrucișă brațele. Părea exasperat.

— Verdeață, despre ce tot bați câmpii?

De când văzuse cuvintele de pe zidul din Labirint – *colapsul realității*: *unitatea „zonă interzisă – morți experimentale*” – Thomas se tot gândea la ele. Știa că dacă exista cineva care să-l creadă, acela era Newt.

— Cred… cred că suntem într-un experiment ciudat sau într-un test, sau ceva de genul ăsta. Dar trebuie să se termine cumva. Nu putem trăi așa la nesfârșit. Cine ne-a trimis aici *vrea* să se termine. Într-un fel sau altul.

Thomas se simțea ușurat că spusese ce-l frământa.

Newt se frecă la ochi.

— Și asta ar trebui să mă convingă că toate sunt nemaipomenite și c-ar trebui să-i dau drumul fetei? Pentru că a venit ea și brusc totul a devenit „acționează-sau-mori”?

— Nu, n-ai prins *ideea*. Nu cred că ea are vreo legătură cu faptul că noi suntem aici. E doar un pion. Au trimis-o aici ca pe ultima noastră unealtă sau cheie, sau așa ceva ca să ne ajute să ieșim. Thomas trase adânc aer în piept. Și cred că m-au trimis și pe mine. Doar pentru că ea a declanșat Sfârșitul nu înseamnă că e rea.

Newt privi spre Beci.

— Știi ceva, nu-mi pasă absolut deloc acum. Poate rezista o noapte acolo. Măcar va fi mai în siguranță decât noi.

Thomas încuviință din cap, simțind un compromis.

— OK, trecem cumva de noaptea asta. Mâine, când vom avea o zi întreagă în siguranță, ne putem gândi ce să facem cu ea. Ce-ar trebui să facem.

Newt pufni.

— Tommy, cu ce va fi mâine diferit? Au trecut doi ani.

Thomas avea senzația copleșitoare că toate aceste schimbări erau niște imbolduri, niște catalizatori pentru sfârșitul jocului.

— Pentru că acum *trebuie* să-l rezolvăm. Suntem forțați s-o facem. Nu mai putem trăi așa, de pe o zi pe alta, crezând că cel mai important e să ne întoarcem în Poiană, în siguranță, înainte să se închidă Porțile.

Newt se gândi o clipă stând acolo, freamătul pregătirilor din Poiană înconjurându-i pe amândoi.

— Să căutăm mai bine. Să stăm afară în timp ce se mișcă zidurile.

— Exact, spuse Thomas. Exact asta vreau să spun. Și poate ne-am putea baricada sau am putea arunca în aer intrarea spre Gaura Dureroșilor. Să câștigăm timp ca să analizăm Labirintul.

— Alby nu-i va da drumul fetei, spuse Newt, făcând semn spre Cartierul General. Tipului nu-i sunteți prea dragi. Dar acum trebuie să ne calmăm și să așteptăm dimineața.

Thomas încuviință din cap.

— Îi putem opri.

— Ai mai făcut-o o dată, nu, Hercule?

Fără să zâmbească sau măcar să aștepte un răspuns, Newt se îndepărtă, strigând la oameni să termine și să intre în Cartierul General.

Thomas fu mulțumit de conversație; se desfășurase cât de bine se putea aștepta. Se hotărî să se grăbească și să vorbească cu Teresa înainte să fie prea târziu. Grăbindu-se spre Beciul din spatele Cartierului General, îi zări pe Poienari intrând înăuntru, cei mai mulți dintre ei având brațele pline cu câte ceva.

Thomas se opri în fața micuței închisori și-și trase suflul.

— Teresa? întrebă el în cele din urmă prin barele ferestrei celulei.

Chipul ei apăru de cealaltă parte, speriindu-l.

Scoase un țipăt scurt înainte să se poată stăpâni. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și vină în fire.

— Te pricepi să sperii lumea, știai?

— E foarte drăguț din partea ta, spuse ea. Mersi.

În întuneric ochii ei albaștri păreau să lucească ca ochii de pisică.

— Cu plăcere, răspunse el, ignorându-i sarcasmul. Ascultă, mă gândeam…

Se opri să-și adune gândurile.

— Mai mult decât pot spune despre ticălosul ăla de Alby, mormăi ea.

Thomas era de acord, dar era nerăbdător să-i spună de ce venise.

— Trebuie să existe o ieșire de aici. Trebuie doar să insistăm, să stăm mai mult în Labirint. Și ce-ai scris tu pe braț și ce-ai spus despre un cod, trebuie să însemne toate ceva, nu?

Trebuie, se gândi el. Nu putea să nu spere.

— Mda, mă gândeam la același lucru. Dar mai întâi, nu mă poți scoate de aici?

Mâinile i se iviră, strângând barele celulei. Thomas simți impulsul ridicol să se întindă și să le atingă.

— Newt a spus că poate mâine. Thomas era bucuros că obținuse măcar atât. Va trebui să reziști aici noaptea asta. S-ar putea să fie, de fapt, cel mai sigur loc din Poiană.

— Mulțumesc că l-ai întrebat. Va fi distractiv să dorm pe podeaua asta rece. Arătă cu degetul în spatele ei. Deși bănuiesc că un Dureros nu se poate strecura prin fereastra asta, deci voi fi fericită, nu?

Referirea la Dureroși îl surprinse: nu-și amintea să-i fi vorbit încă despre ei.

— Teresa, ești sigură că ai uitat tot?

Teresa se gândi o clipă.

— E ciudat: se pare că îmi amintesc câte ceva. Numai dacă nu am auzit oamenii vorbind cât timp am fost în comă.

— Oricum nu mai contează acum. Am vrut să te văd înainte să intru în Cartierul General.

Dar Thomas nu voia să plece, aproape că-și dorea să fie aruncat înăuntru cu ea. Rânji în sinea sa, imaginându-și răspunsul lui Newt la cererea asta.

— Tom? spuse Teresa.

Thomas își dădu seama că privea în gol.

— A, scuze. Da?

Mâinile ei dispărură înapoi, înăuntru. Nu-i putea vedea decât ochii, strălucirea palidă a pielii sale albe.

— Nu știu dacă pot face asta, să stau în închisoarea asta toată noaptea.

Thomas simți o incredibilă tristețe. Îi venea să-i fure cheile lui Newt și s-o ajute să evadeze. Dar știa că era o idee ridicolă. Va trebui să îndure și să se descurce. Privi în ochii aceia strălucitori.

— Cel puțin nu va fi întuneric complet. Se pare că am rămas cu asfințitul ăsta douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Da… Privi pe lângă el, spre Cartierul General, apoi din nou la el. Sunt puternică, o să fiu OK.

Thomas se simți cumplit s-o lase acolo, dar știa foarte bine că nu avea de ales.

— O să am grijă să-ți dea drumul mâine la prima oră, bine?

Teresa îi zâmbi, făcându-l să se simtă mai bine.

— Îmi promiți, da?

— Îți promit. Thomas își lovi ușor tâmpla stângă. Și dacă te simți singură poți să-mi vorbești în… cu trucul tău cât vrei. O să încerc să-ți răspund.

Acceptase ideea acum, aproape că o dorea. Spera doar să se prindă cum să răspundă, ca să poată avea o conversație.

— *O să te prinzi curând*, îi spuse ea în gând.

— Aș vrea.

Thomas stătea acolo, nedorind deloc să plece. Deloc.

— Mai bine pleacă, spuse ea. Nu vreau să am moartea ta brutală pe conștiință.

Thomas reuși să zâmbească.

— Bine. Ne vedem mâine.

Și înainte să se răzgândească, se îndepărtă, luând-o spre ușa principală a Cartierului General, chiar când intrau ultimii Poienari, mânați de Newt ca niște pui neascultători. Thomas intră și el, urmat de Newt, care închise ușa în urma lor.

Chiar înainte să o încuie, lui Thomas i se păru că aude primele gemete sinistre ale Dureroșilor, venind de undeva din adâncul Labirintului.

Noaptea începuse.

CAPITOLUL 38

Cei mai mulți dintre Poienari dormeau afară de obicei, prin urmare toate acele corpuri înghesuite în Cartierul General de abia încăpură. Apărătorii îi organizaseră și îi distribuiseră pe Poienari în camere, cu pături și perne. În ciuda numărului mare de oameni și a haosului unei asemenea schimbări, o tăcere neliniștitoare plutea peste toate, de parcă nimeni nu voia să atragă atenția asupra sa.

Când toți fură instalați, Thomas se trezi la etaj, împreună cu Newt, Alby și Minho, și putură în sfârșit să-și încheie discuția de mai devreme, din curte. Alby și Newt erau așezați pe singurul pat din cameră, în timp ce Thomas și Minho stăteau lângă ei pe scaune. Singurele piese de mobilier în afara patului erau un șifonier șubred și o măsuță, pe care se afla o lampă. Întunericul gri părea să apese pe ferestre, cu prevestiri sumbre.

— Acuma sunt cel mai tentat să renunț la tot, spunea Newt. În pulifriciu' mă-sii cu toate și să mă duc să pup un Dureros de noapte bună. Proviziile tăiate, cerul gri, ziduri care nu se închid. Dar nu putem renunța și o știm cu toții. Nenorociții care ne-au trimis aici fie vor să murim, fie ne dau un imbold. Oricare-ar fi situația, trebuie să ne rupem spinările până când murim sau trăim.

Thomas încuviință din cap, dar nu spuse nimic. Era complet de acord, dar nu avea nicio idee concretă despre ce să facă. Dac-ar putea rezista până mâine, poate că împreună cu Teresa ar găsi o idee utilă.

Thomas aruncă o privire spre Alby, care privea în pământ, aparent pierdut în propriile gânduri întunecate. Chipul lui avea încă expresia lungă și tristă a depresiei, ochii înfundați și goi. Transformarea își merita numele, judecând după urmele lăsate.

— Alby? întrebă Newt. Te bagi?

Alby își ridică privirea, iar pe chip i se citi uimirea, de parcă n-ar fi știut că mai era și altcineva în cameră.

— Ha? A, da. Bun. Dar ați văzut ce se întâmplă noaptea. Numai pentru că Verdeață Supereroul a reușit nu înseamnă că și noi, ceilalți, putem.

Thomas își dădu ușor ochii peste cap spre Minho. Se săturase de atitudinea lui Alby.

Dacă Minho simțea la fel, se pricepea s-o ascundă.

— Sunt de acord cu Thomas și cu Newt. Trebuie să bocim și să ne plângem de milă. Își frecă mâinile și se așeză mai în spate pe scaun. Mâine dimineață, la prima oră, puteți desemna echipe care să studieze Hărțile non-stop cât timp Alergătorii sunt pe teren. O să împachetăm mai multe ca să putem sta în Labirint câteva zile.

— Poftim? întrebă Alby, vocea lui trădând în sfârșit o emoție. Cum adică, câteva *zile*?

— Adică câteva *zile*. Cu Porțile deschise și fără asfințit n-are oricum niciun rost să ne întoarcem aici. E timpul să stăm afară și să vedem dacă se deschide ceva când se mișcă zidurile. *Dacă* se mai mișcă.

— Nici gând, spuse Alby. Avem Cartierul General în care să ne ascundem. Și dacă ăsta nu merge, avem Camera Hărților și Beciul. Nu le putem cere oamenilor să iasă afară și să moară, Minho! Cine s-ar oferi voluntar pentru asta?

— Eu, spuse Minho. Și Thomas.

Toți priviră spre Thomas. El încuviință doar din cap. Deși îl speria de moarte, cercetarea Labirintului – una realizată cum trebuie – era ceva ce-și dorise să facă de când aflase prima dată despre el.

— Și eu, dacă va trebui, spuse Newt, uimindu-l pe Thomas. Deși nu vorbea niciodată despre el, piciorul șchiop era o amintire constantă că i se întâmplase ceva îngrozitor în Labirint. Și sunt convins că toți Alergătorii o vor face.

— Cu piciorul tău bolnav? întrebă Alby, cu un râs dur scăpându-i printre buze.

Newt se încruntă și privi în pământ.

— Păi, nu mă simt bine să le cer Poienarilor să facă ceva, dacă eu nu sunt dispus să fac acel ceva.

Alby se așeză la loc pe pat și-și ridică picioarele.

— Cum vrei. Fă cum vrei.

— Să fac cum vreau? întrebă Newt, ridicându-se. Ce-i cu tine, frate? Vrei să spui că avem de ales? Ar trebui să stăm cu mâinile în sân și să așteptăm să ne miroasă Durerosii?

Lui Thomas îi venea să se ridice și să aplaude, convins că Alby va ieși din starea de apatie.

Dar șeful lor nu părea să se simtă deloc admonestat sau să aibă remușcări.

— Păi, sună mai bine decât să alergăm spre ei.

Newt se așeză la loc.

— Alby. Trebuie să începi să vorbești serios.

Oricât de mult îi displăcea s-o recunoască, Thomas știa că aveau nevoie de Alby dacă voiau să facă ceva. Poienarii îl respectau.

În cele din urmă, Alby inspiră profund, apoi îi privi pe fiecare pe rând.

— Știți că sunt varză. Serios. Îmi... pare rău. N-ar mai trebui să fiu șeful.

Thomas își ținu respirația. Nu-i venea să creadă că Alby tocmai spusese asta.

— O, fir-ar... începu Newt.

— Nu! strigă Alby, chipul său trădând umilință, resemnare. Nu asta am vrut să spun. Ascultați-mă. Nu spun c-ar trebui să facem schimbări sau ceva de genul ăsta. Vreau să spun doar că... cred c-ar trebui să vă las pe voi să luați deciziile. N-am încredere în mine. Deci... da, o să fac cum vreți voi.

Thomas își dădea seama că Minho și Newt erau la fel de surprinși ca și el.

— Ăăă... OK, spuse Newt încet. De parcă nu era sigur. O să reușim, îți promit. O să vezi.

— Mda, murmură Alby. După o pauză lungă vorbi cu un entuziasm ciudat în voce: Hei, știți ce? Dați-mi în grijă Hărțile. O să-i stresez pe toți Poienarii să le studieze.

— E OK din partea mea, spuse Minho.

Lui Thomas îi venea să spună că era de acord, dar nu știa dacă avea dreptul.

Alby își puse picioarele înapoi pe podea și își îndreptă spatele.

— De fapt, a fost o prostie din partea noastră să dormim aici în noaptea asta. Ar trebui să fim în Camera Hărților, să lucrăm.

Thomas se gândi că era cel mai inteligent lucru pe care-l spusese Alby de mult timp.

Minho ridică din umeri.

— Probabil că ai dreptate.

— Păi... eu mă duc, spuse Alby dând din cap cu încredere. Chiar acum.

Newt clătină din cap.

— Las-o baltă, Alby. Am auzit deja Dureroșii gemând. Putem aștepta până la trezire.

Alby se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

— Hei, voi îmi țineți discursuri de încurajare. Nu începeți să vă plângeți acum, când vă ascult. Dacă e să fac chestia asta, trebuie s-o fac, ca să fiu cel de dinainte. Am nevoie să-mi ocup mintea cu ceva.

Thomas simți o mare ușurare. Se săturase de toată disputa.

Alby se ridică.

— Pe bune, am nevoie să fac asta.

Se îndreptă spre ușă de parcă chiar voia să plece.

— Nu vorbești serios, spuse Newt. Nu poți ieși acum!

— Mă duc și cu asta basta. Alby își luă inelul cu chei din buzunar și le clătină în bătaie de joc. Lui Thomas nu-i venea să creadă de ce curaj dădea dovadă brusc. Ne vedem mâine dimineață, pulifricilor.

Și apoi ieși.

•

Era ciudat să știi că era târziu în noapte, că întunericul ar fi trebuit să învăluie totul în jurul lor, dar să vezi afară doar lumina cenușie, palidă. Atmosfera aceea îl făcea pe Thomas să se simtă nelalocul lui, de parcă nevoia de somn care creștea constant cu fiecare minut era cumva anormală. Timpul trecea într-un ritm agonizant. I se părea că ziua de mâine nu va mai veni niciodată.

Ceilalți Poienari se liniștiră, învârtindu-se în perne și în pături, încercând să adoarmă. Nimeni nu spunea prea multe, atmosfera era sumbră și întunecată. Nu se auzeau decât târșâieli de picioare și șoapte.

Thomas se strădui să adoarmă, știind că timpul va trece mai repede, dar după două ore tot nu reușise. Stătea pe podea într-una dintre camerele de la etaj, pe o pătură groasă, cu alți câțiva Poienari înghesuiți lângă el, aproape lipiți unul de altul. Patul îi revenise lui Newt.

Chuck ajunsese într-altă cameră și Thomas și-l imagină ghemuit într-un colț întunecat, plângând, strângându-și păturile în brațe ca pe un ursuleț. Imaginea îl întristă pe Thomas atât de tare, încât încercă s-o înlocuiască, dar fără succes.

Aproape fiecare avea câte o lanternă la îndemână, în caz de urgență. Altfel, Newt ordonase ca toate luminile să fie stinse, în ciuda strălucirii palide și morbide a noului cer. N-avea rost să

atragă atenția mai mult decât era necesar. Tot ce *se putea* face într-un timp atât de scurt ca să se pregătească pentru un atac al Dureroșilor se făcuse: ferestrele fuseseră acoperite cu scânduri, mobila mutată în fața ușilor, fuseseră împărțite cuțite pentru apărare...

Dar nimic din toate astea nu-l făcea pe Thomas să se simtă în siguranță.

Anticiparea a ceea ce s-ar putea întâmpla era copleșitoare, o stare sufocantă de nefericire și de teamă care începea să capete o formă proprie. Aproape că-și dorea ca nenorociții să vină și să se termine o dată. Așteptarea era de nesuportat.

Vaietele îndepărtate ale Dureroșilor se apropiau pe măsură ce se lăsa noaptea, fiecare minut părând să dureze mai mult decât cel de dinaintea lui.

Mai trecu o oră. Apoi alta. Somnul veni în cele din urmă, dar în reprize scurte. Thomas bănui că era în jurul orei două dimineața când se întoarse pentru a mia oară de pe spate pe burtă, își puse mâinile sub bărbie și privi la piciorul patului, aproape o umbră în lumina slabă.

Apoi totul se schimbă.

Un sunet de mașinărie mecanică răsună de afară, urmat de familiarele rostogoliri ale unui Dureros pe pardoseala de piatră, ca și cum cineva ar fi presărat o mână de cuie. Thomas țâșni în picioare, la fel ca aproape toți ceilalți.

Dar Newt se ridică înaintea tuturor, le făcu un semn cu mâna, apoi îi liniști ducându-și un deget la buze. Protejându-și piciorul bolnav, păși spre singura fereastră din cameră, acoperită cu trei scânduri bătute în grabă. Crăpăturile mari lăsau destul loc ca să privești afară. Cu precauție, Newt se aplecă să arunce un ochi, iar Thomas se strecură lângă el.

Se ghemui sub Newt, sprijinit de scândura cea mai de jos, lipindu-și ochiul de o crăpătură. Era înspăimântător să se afle atât de aproape de zid. Dar nu văzu decât Poiana; nu avea suficient loc ca să privească în sus sau în jos, sau în lateral, doar în față. După vreun minut renunță și se întoarse să se așeze cu spatele de perete. Newt veni și se așeză înapoi pe pat.

Trecură câteva minute; sunete diferite scoase de Dureroși penetrau zidurile la fiecare zece sau douăzeci de secunde. Huruitul de motoare urmat de scrâșnetul metalului. Sunetul țepilor pe piatra dură. Lucruri care se închideau, se deschideau

și iar se închideau. Thomas se crispa de frică de fiecare dată când auzea ceva.

Păreau să fie trei sau chiar patru afară. Cel puțin.

Auzi animalele-mașini înaintând, atât de aproape, așteptând pe dalele de piatră de dedesubt. Numai bâzâieli și zornăit metalic.

Lui Thomas i se uscă gura. Îi văzuse față în față, își amintea foarte bine. Trebui să-și amintească să respire. În cameră, ceilalți stăteau nemișcați, nimeni nu scotea niciun sunet. Teama părea să plutească în aer ca o furtună de zăpadă neagră.

Unul dintre Dureroși se mișca în direcția casei. Apoi sunetul țepilor pe piatră se transformă brusc într-unul mai profund, mai surd. Thomas își putea imagina totul: țepii de metal ai creaturii intrând în pereții de lemn ai Cartierului General, uriașa creatură rostogolindu-și corpul, cățărându-se până în camera lor, sfidând gravitația cu forța ei. Thomas auzea țepii Dureroșilor distrugând obstacolele de lemn din cale, în timp ce smulgeau și se răsuceau ca să mai apuce o dată. Toată clădirea se cutremura.

Gemetele și zdrobitul, și sfărâmatul lemnului deveniră singurele sunete pe care le auzea Thomas. Se auzeau mai puternic, mai *aproape*; ceilalți băieți se retrăseseră în partea cealaltă a camerei și cât mai departe de fereastră. Thomas le urmă în cele din urmă exemplul și Newt la fel, chiar lângă el; toți se ghemuiau lângă peretele opus, privind spre fereastră.

Tocmai când situația devenise de nesuportat – când Thomas își dădu seama că Durerosul era chiar la fereastră – totul fu cuprins de tăcere. Thomas aproape că-și auzea bătăile inimii.

Niște lumini pâlpâiră afară, aruncând raze ciudate printre crăpăturile scândurilor de lemn. Apoi, o umbră subțire întrerupse lumina, mișcându-se înainte și înapoi. Thomas știa că Durerosul își scosese armele și sondele, căutând din ce să se înfrupte. Își imagină gândacii-cu-lame ajutând creaturile să găsească drumul. Câteva secunde mai târziu umbra se opri; raza rămase nemișcată, aruncând trei zone distincte de lumină în cameră.

Tensiunea înghețase aerul; Thomas nu auzea pe nimeni respirând. Se gândea că la fel stăteau lucrurile și în celelalte camere ale Cartierului General. Apoi își aminti de Teresa în Beci.

Tocmai își dorea ca Teresa să-i spună ceva, când ușa holului se deschise brusc. Icnete și strigăte izbucniră prin toată camera.

Poienarii se așteptaseră la ceva din direcția ferestrei, nu din spatele lor. Thomas se întoarse să vadă cine deschisese ușa, gândindu-se că o să-l vadă pe Chuck, înfricoșat, sau pe Alby, care se răzgândise. Dar când văzu cine stătea acolo, simți că i se contractă craniul, comprimându-i creierul aflat în stare de șoc.

Era Gally.

CAPITOLUL 39

Ochii lui Gally luceau de nebunie; hainele îi erau rupte și murdare. Căzu în genunchi și rămase acolo, cu pieptul tresăltând în ritmul unei respirații adânci. Privi prin cameră ca un câine turbat care caută să muște pe cineva. Nimeni nu spuse niciun cuvânt. Ca și cum toți ar fi crezut la fel ca Thomas: că Gally era doar o plăsmuire a imaginației lor.

— O să vă omoare! țipă Gally, împrăștiind salivă în toate direcțiile. Dureroșii o să vă omoare pe toți. Câte unul în fiecare seară până când e gata!

Thomas privi, mut, cum Gally se împletici și păși înainte, șchiopătând puternic cu piciorul drept. Nimeni din cameră nu se clinti, toți fiind în mod clar prea uluiți ca să facă ceva. Chiar și Newt rămăsese cu gura căscată. Lui Thomas aproape că îi era mai frică de vizitatorul-surpriză decât de Dureroșii din fața ferestrei.

Gally se opri, stând la doar câțiva metri în fața lui Thomas și a lui Newt. Arătă spre Thomas cu un deget însângerat.

— Tu, spuse el, cu un rânjet atât de accentuat, încât trecu de la comic la de-a dreptul neliniștitor. E numai vina ta!

Pe neașteptate, își roti mâna stângă pumn și-l izbi pe Thomas în ureche. Țipând, Thomas căzu la pământ, mai mult de surprindere decât de durere. Se ridică în picioare imediat ce atinse podeaua.

Newt își revenise în sfârșit din uimire și-l împinse pe Gally la o parte. Gally căzu pe spate și se prăbuși peste biroul de lângă fereastră. Lampa alunecă pe margine și se sparse în bucăți de podea. Thomas crezu că Gally se va răzbuna, în schimb, el se ridică, analizând totul cu privirea lui înnebunită.

— Nu poate fi rezolvat, spuse el, cu vocea joasă și rece, înfricoșătoare. Labirintul o să vă ucidă, țâncilor… Dureroșii o să vă ucidă… câte unul pe noapte… eu… e mai bine așa… Ochii îi căzură în podea. Nu o să omoare decât unul pe noapte… nenorocitele lor de Variabile…

Thomas asculta încremenit de uimire, încercând să-și înăbușe frica pentru a putea memora tot ce spunea băiatul.

Newt făcu un pas în față.

— Gally, tacă-ți gura. E un Dureros chiar în fața ferestrei. Așază-te și taci, poate pleacă.

Gally își ridică privirea, mijindu-și ochii.

— Nu înțelegi, Newt. Ești prea prost, întotdeauna ai fost prea prost. Nu există ieșire, nu putem învinge! O să vă omoare pe toți, unul câte *unul*!

Urlând ultimul cuvânt, Gally se aruncă spre fereastră și începu să rupă scândurile de lemn ca un animal sălbatic care încearcă să scape din cușcă. Înainte ca Thomas sau altcineva să poată reacționa, deja rupsese o scândură. O aruncă pe jos.

— Nu! țipă Newt, alergând. Thomas îl urmă ca să-l ajute, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla.

Gally rupse a doua scândură chiar când Newt ajunse la el. O balansă înapoi cu amândouă mâinile și îl lovi pe Newt cu ea în cap, trimițându-l învârtindu-se peste pat, cu o mică dâră de sânge la tâmplă. Thomas se opri brusc, pregătindu-se de luptă.

— Gally! strigă Thomas. Ce *faci*?

Băiatul scuipă pe jos, gâfâind ca un câine obosit.

— Tacă-ți gura de pulifrici, *Thomas*. Tu să taci naibii! Știu cine ești, dar nu-mi mai pasă. Nu fac decât ce trebuie.

Thomas se simțea de parc-ar fi fost țintuit la pământ. Era complet zăpăcit de ce spunea Gally. Îl privi cum se întinde și rupe și ultima scândură. În momentul în care bucata desprinsă căzu pe podeaua camerei, geamul ferestrei explodă ca un roi de viespi de cristal. Thomas își acoperi fața și căzu pe podea, mișcându-și picioarele ca să-și tragă corpul cât mai departe posibil. Când se ciocni de pat, se concentră și-și ridică privirea, gata să înfrunte sfârșitul lumii.

Corpul rotund și vibrând al unui Dureros se cățărase pe jumătate prin fereastra distrusă, cu brațele metalice prevăzute cu gheare lovind în toate direcțiile. Thomas era atât de îngrozit, încât abia dacă observă că toți ceilalți fugiseră pe hol, în afară de Newt, care zăcea inconștient pe pat.

Înghețat, Thomas privi cum unul dintre brațele lungi ale Durerosului se întinse spre corpul nemișcat. De atât avu nevoie ca să-i piară frica. Se ridică în picioare și căută pe podea după o armă. Nu văzu decât cuțite care nu-l puteau ajuta acum. Panica îl cuprinse, mistuindu-l. Apoi Gally începu să vorbească din nou. Durerosul își retrase brațul, de parc-ar fi avut nevoie de el ca să

poată observa și asculta. Dar corpul creaturii continua să se agite, încercând să se strecoare înăuntru.

— N-a înțeles nimeni niciodată! strigă Gally peste zgomotul îngrozitor al Durerosului, care se agita să intre mai adânc în Cartierul General, sfâșiind pereții în bucăți. N-a înțeles nimeni ce-am văzut eu, ce mi-a făcut Transformarea! Nu te întoarce în lumea adevărată, Thomas! *Nu vrei*... să-ți amintești!

Gally îi aruncă lui Thomas o privire lungă și obsedată, cu ochii plini de groază. Apoi se întoarse și se aruncă peste corpul zvâcnind al Durerosului. Thomas țipă când văzu toate brațele monstrului retrăgându-se imediat și apucând brațele și picioarele lui Gally, făcând evadarea sau salvarea imposibile. Corpul băiatului intră câțiva centimetri în carnea plescăitoare a creaturii, scoțând un sunet oribil. Apoi, cu o viteză surprinzătoare, Durerosul ieși prin cadrul distrus al ferestrei și începu să coboare.

Thomas alergă spre gaura zimțată, căscată, și privi în jos la timp ca să vadă Durerosul aterizând și luând-o la fugă prin Poiană, cu corpul lui Gally apărând și dispărând în timp ce creatura se rostogolea. Luminile monstrului străluceau puternic, aruncând o rază galbenă ciudată peste piatra Porții de Vest, pe unde Durerosul intră în adâncurile Labirintului. Apoi, câteva secunde mai târziu, mai mulți monștri îl urmară pe tovarășul lor, pârâind și țăcănind, de parcă își sărbătoreau victoria.

Lui Thomas i se făcu rău, aproape să vomite. Vru să se îndepărteze de la fereastră, dar ceva îi captă atenția afară. Se aplecă rapid în afară ca să vadă mai bine. O siluetă solitară alerga prin Poiană spre ieșirea prin care fusese luat Gally.

În ciuda luminii slabe, Thomas își dădu seama imediat cine era. Țipă, îi strigă să se oprească, dar era prea târziu.

Minho, alergând cât de repede putea, dispăru în Labirint.

CAPITOLUL 40

Luminile străluceau în Cartierul General. Poienarii alergau de colo până colo, deodată. Câțiva băieți plângeau într-un colț. Domnea haosul.

Thomas ignoră toate acestea.

Alergă pe hol, apoi coborî scările câte trei o dată. Își făcu drum printr-o mulțime din foaier, ieși din Cartierul General și alergă spre Poarta de Vest. Se opri brusc în pragul Labirintului, instinctele spunându-i să se gândească de două ori. Newt îl strigă din urmă, întârziindu-i decizia.

— Minho a pornit în urmărirea lor! strigă Thomas când Newt îl ajunse din urmă, cu un prosop legat pe rana de la cap. O pată de sânge se ivise deja pe materialul alb.

— Am văzut, spuse Newt, luând prosopul ca să-l privească. Se strâmbă și-l puse la loc. Pulifriciu’ mă-sii, doare ca naiba. Cred că Minho și-a ars ultimul neuron, ca să nu mai zic de Gally. Am știut întotdeauna că era nebun.

Thomas își făcea griji pentru Minho.

— Mă duc după el.

— E timpul să faci pe eroul iar?

Thomas îl privi urât pe Newt, rănit de reproșul care i se făcuse.

— Crezi că fac chestii ca să vă impresionez pe voi? N-ai decât. Nu-mi pasă decât să ies de-aici.

— Mda, ești un dur. Dar acum avem alte probleme.

— Ce probleme?

Thomas știa că dacă voia să-l ajungă pe Minho n-avea timp de asta.

— Cineva… începu Newt.

— Uite-l! strigă Thomas.

Minho tocmai apăruse de după colț și venea direct spre ei. Thomas își duse palmele pâlnie la gură.

— Ce-ai făcut, idiotule?

Minho așteptă până când intră pe Poartă, apoi se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi și respiră de câteva ori înainte să răspundă.

— Am… vrut… să fiu sigur.

— Să fii sigur de ce? întrebă Newt. Bine era dacă te luau ca pe Gally?

Minho își îndreptă spatele și-și puse mâinile în șolduri, încă respirând din greu.

— Calmați-vă, băieți! Am vrut să văd dacă se duc spre Stâncă. Spre Gaura Durerroșilor.

— Și? spuse Thomas.

— Bingo.

Minho își șterse transpirația de pe frunte.

— Nu-mi vine să cred, spuse Newt, aproape în șoaptă. Ce noapte!

Thomas încercă să se gândească la Gaură și la ce însemna asta, dar gândul la ce voise să spună Newt înainte să-l vadă pe Minho întorcându-se nu-i dădea pace.

— Ce voiai să-mi spui? întrebă el. Ai spus că avem probleme mai mari…

— Mda. Newt arătă cu degetul peste umăr. Încă se mai vede fumul.

Thomas privi în acea direcție. Ușa grea de metal a Camerei Hărților era ușor întredeschisă, iar un fir subțire de fum negru se strecura afară, urcând spre cerul gri.

— Cineva a dat foc cuferelor cu Hărți, spuse Newt. Tuturor cuferelor.

•

Lui Thomas nu-i păsa atât de mult de Hărți, păreau inutile oricum. Stătea în fața ferestrei Beciului, după ce-i părăsi pe Newt și pe Minho, care se duseseră să cerceteze sabotarea Camerei Hărților. Thomas observă că schimbară o privire ciudată înainte să se despartă, aproape ca și cum și-ar fi comunicat un secret din ochi. Dar Thomas nu se putea gândi decât la un singur lucru.

— Teresa? întrebă el.

Chipul fetei apăru, frecându-se cu mâinile la ochi.

— A murit cineva? întrebă ea, oarecum mahmură de somn.

— *Dormeai*? întrebă Thomas.

Era ușurat să vadă că părea în regulă, așa că se relaxă și el.

— Dormeam, răspunse ea. Până când am auzit ceva care a rupt Cartierul General în bucăți. Ce s-a întâmplat?

Thomas clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nu știu cum ai putut să dormi cu toate zgomotele Dureroșilor.

— Încearcă să ieși din comă. Să vedem cum te simți. *Acum răspunde-mi la întrebare*, îi spuse în gând.

Thomas clipi, surprins pe moment de vocea ei, fiindcă nu mai făcuse asta de ceva timp.

— Termină cu prostia asta.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Thomas oftă. Era o poveste atât de lungă și n-avea chef s-o spună pe toată.

— Nu-l cunoști pe Gally, dar e un psihopat care a fugit. A reapărut, a sărit pe un Dureros și au fugit cu toții în Labirint. A fost foarte ciudat.

Încă nu-i venea să creadă că se întâmplase cu adevărat.

— Ceea ce spune multe, zise Teresa.

— Mda.

Thomas privi în spatele lui, sperând să-l vadă pe Alby pe undeva. Sigur îi va drumul Teresei acum. Poienarii erau împrăștiați prin tot complexul, dar nu era nici urmă de șeful lor. Se întoarse spre Teresa.

— Pur și simplu nu înțeleg. De ce au plecat Dureroșii după ce l-au luat pe Gally? El spunea ceva că ne vor omorî unul câte unul în fiecare noapte până când vom muri cu toții. A spus asta de cel puțin două ori.

Teresa își scoase mâinile printre bare și își rezemă brațele de pervazul de beton.

— Doar unul pe noapte? De ce?

— Nu știu. A mai spus că are legătură cu niște… încercări. Sau variabile. Ceva de genul ăsta.

Thomas simți aceeași dorință ciudată pe care o avusese cu o noapte înainte – să se întindă și s-o prindă de mână. Se abținu însă.

— Tom, m-am gândit la ce mi-ai spus că am zis. Că Labirintul e un cod. Când stai închis aici începi să-ți folosești creierul.

— Ce crezi că înseamnă?

Foarte interesat, Thomas încercă să blocheze strigătele și vorbăria care se auzeau în Poiană, pe măsură ce toți ceilalți aflau despre Camera Hărților.

— Păi, zidurile se mișcă în fiecare zi, nu?

— Da.

Thomas își dădu seama că Teresa era pe punctul de a descoperi ceva.

— Și Minho a spus că ei cred că există un tipar, nu?

— Da.

Piesele începeau să se potrivească și în capul lui Thomas, aproape ca și cum o amintire de dinainte ar fi început să prindă viață.

— Nu-mi amintesc de ce ți-am spus asta. Știu că atunci când am ieșit din comă mi se învârteau prin cap tot felul de gânduri și de amintiri, aproape ca și cum aș fi putut simți cum cineva îmi golea mintea, scoțându-le afară. Și am simțit că trebuia să spun chestia asta despre cod înainte să uit. Așa că trebuie să fi avut un motiv important.

Thomas aproape că n-o auzi; se gândea mai concentrat decât o făcuse de ceva vreme.

— Întotdeauna compară harta fiecărei secțiuni cu ceva din ziua precedentă și cu ziua dinaintea ei, de la o zi la alta, și fiecare Alergător își analizează doar propria Secțiune. Dacă trebuie să compare hărțile cu *celelalte* secțiuni…

Se întrerupse, simțind că era pe punctul de a descoperi ceva.

Teresa părea să-l ignore, dezvoltând propria teorie.

— Primul lucru care îmi vine în minte când aud *cod* sunt litere. Litere din alfabet. Poate că Labirintul încearcă să *scrie* ceva.

Toate se aranjară atât de rapid în mintea lui Thomas, încât aproape că auzi un clic, ca și cum piesele s-ar fi potrivit toate odată.

— Ai dreptate, ai dreptate! Dar Alergătorii l-au privit greșit tot timpul ăsta. L-au analizat greșit!

Teresa se prinse de bare, cu încheieturile albite, cu fața lipită de zăbrele.

— Poftim? Despre ce vorbești?

Thomas apucă cele două bare, mișcându-se suficient de aproape ca să-i simtă mirosul – un miros surprinzător de plăcut de transpirație și de flori.

— Minho a spus că tiparele se repetă, numai că nu-și pot da seama ce înseamnă. Dar le-au studiat întotdeauna secțiune cu secțiune, comparându-le de la o zi la alta. Dar dacă fiecare zi e o bucată separată de cod și trebuie folosite toate cele opt secțiuni împreună?

— Crezi că fiecare zi încearcă să dezvăluie un cuvânt? întrebă Teresa. Prin mișcările zidurilor?

Thomas încuviință din cap.

— Sau poate o literă pe zi. Nu știu. Dar au crezut întotdeauna că mișcările zidurilor le vor arăta cum să scape, nu cum să scrie ceva. L-au studiat ca pe o hartă, nu ca pe o imagine. Trebuie să… Apoi se opri, amintindu-și ce îi spusese Newt. O, nu.

Ochii Teresei se aprinseră de îngrijorare.

— Ce e?

— O, nu, o, nu, nu, nu…

Thomas dădu drumul barelor și făcu un pas înapoi când realiză ce se întâmplase. Se întoarse să privească spre Camera Hărților. Fumul scăzuse, dar tot mai ieșea pe ușă un nor întunecat, cețos, acoperind întreaga zonă.

— Ce s-a întâmplat? repetă Teresa.

De unde se afla ea nu putea vedea Camera Hărților.

Thomas se întoarse din nou cu fața spre ea.

— Nu credeam că are vreo importanță…

— *Ce*?

— Cineva *a dat foc* Hărților. Dacă a existat un cod, acum nu mai există.

CAPITOLUL 41

— O să mă întorc, spuse Thomas, dând să plece. Își simțea stomacul arzând. Trebuie să-l găsesc pe Newt, să văd dacă s-a păstrat vreo hartă.

— Așteaptă! strigă Teresa. Scoate-mă de aici!

Dar nu era timp, iar Thomas se simțea îngrozitor din cauza asta.

— Nu pot. O să mă întorc, îți promit.

Făcu stânga-mprejur înainte ca Teresa să poată protesta și o luă la fugă spre Camera Hărților și spre norul de fum negru și cețos. Ace dureroase îi înțepau măruntaiele. Dacă Teresa avea dreptate și fuseseră atât de aproape să găsească un indiciu despre cum să iasă de aici, iar acum să-l vadă pierdut la propriu în flăcări… Îl durea cât de supărat era.

Primul lucru pe care-l zări Thomas fu un grup de Poienari ghemuiți chiar în fața ușii mari de oțel, încă întredeschise, cu marginea exterioară înnegrită de funingine. Dar când se apropie, își dădu seama că erau adunați în jurul cuiva aflat la pământ, uitându-se cu toții la el. Îl observă pe Newt, îngenuncheat în mijlocul lor, aplecându-se deasupra unui corp.

Minho stătea lângă el, arătând supărat și murdar, și el îl zări primul pe Thomas.

— Unde ai plecat? îl întrebă.

— Să vorbesc cu Teresa. Ce s-a întâmplat?

Așteptă cu nerăbdare următoarea tură de vești proaste.

Fruntea lui Minho se încreți de mânie.

— Camera Hărților a luat foc și tu te-ai dus să vorbești cu iubita ta? Ce-i cu tine?

Thomas știa că acuzația ar fi trebuit să-l deranjeze, dar era prea preocupat.

— Nu credeam că mai contează. Dacă n-ați descifrat Hărțile până acum…

Minho păru ofensat, lumina palidă și fumul făcându-i chipul să pară aproape sinistru.

— Da, ăsta e cel mai bun moment să renunți. Ce nai…

— Scuză-mă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Thomas se aplecă peste umărul unui băiat slăbuț care stătea în fața lui, ca să vadă mai bine corpul aflat la pământ.

Era Alby, culcat pe spate, cu o rană mare în frunte. Sângele îi curgea pe ambele părți ale capului, strângându-i-se în ochi, întărindu-se. Newt îl ștergea cu o cârpă umedă, punându-i întrebări cu o voce mult prea joasă ca să se audă. Thomas, îngrijorat pentru Alby în ciuda ultimelor lui toane, se întoarse spre Minho și repetă întrebarea.

— Winston l-a găsit aici, pe jumătate mort, și Camera Hărților în flăcări. Câțiva țânci au venit și au stins focul, dar a fost prea târziu. Toate cuferele sunt făcute scrum. L-am bănuit pe Alby la început, dar cine a făcut asta i-a izbit capul de masă, vezi și tu. E nasol.

— Cine crezi c-a fost?

Thomas ezita să-i spună despre posibila descoperire pe care o făcuseră Teresa și el. Fără Hărți ideea era ipotetică.

— Poate Gally, înainte să apară în Cartierul General. Poate Dureroșii. Nu știu și nu-mi pasă. Nu mai contează.

Thomas fu surprins de brusca schimbare de atitudine.

— Cine renunță acum?

Minho își răsuci capul atât de rapid, încât Thomas făcu un pas înapoi. Valul de mânie se topi repede într-o expresie ciudată de surpriză sau confuzie.

— Nu asta am vrut să spun, țâncule.

Thomas își miji ochii de curiozitate.

— Ce ai…

— Tacă-ți gura deocamdată. Minho își duse degetul la buze, privind în jur să vadă dacă îl privea cineva. Tacă-ți gura. O să afli în curând.

Thomas trase adânc aer în piept și se gândi. Dacă voia ca băieții ceilalți să fie sinceri, și el trebuia să fie sincer. Se hotărî să vorbească despre posibilul cod al Labirintului, cu Hărți sau fără Hărți.

— Minho, trebuie vă spun ceva, ție și lui Newt. Și trebuie să-i dăm drumul Teresei; probabil că moare de foame și ne-ar putea ajuta.

— Proasta aia e ultima dintre grijile mele.

Thomas ignoră insulta.

— Câteva minute numai, avem o idee. Poate că va merge dacă își amintesc Hărțile suficienți Alergători.

Asta păru să-i capteze atenția lui Minho. Dar din nou apăru acea expresie ciudată, de parcă Thomas nu vedea ceva evident.

— O idee? Ce idee?

— Vino cu mine la Beci. Tu și Newt.

Minho se gândi o clipă.

— Newt! strigă el.

— Da?

Newt se ridică, împăturind cârpa plină de sânge ca să găsească o parte curată. Thomas n-avea cum să nu observe că fiecare centimetru era îmbibat de sânge.

Minho arătă spre Alby.

— Lasă-i pe Docși să se îngrijească de el. Trebuie să vorbim.

Newt îi aruncă o privire întrebătoare, apoi dădu cârpa celui mai apropiat Poienar.

— Du-te și caută-l pe Clint. Spune-i că avem probleme mai grave decât niște amărâte de așchii.

Când băiatul o luă la fugă să facă ce i se spusese, Newt se depărtă de Alby.

— Despre ce să vorbim?

Minho dădu din cap spre Thomas, dar nu spuse nimic.

— Veniți cu mine, spuse Thomas. Apoi se întoarse și se îndreptă spre Beci fără să aștepte un răspuns.

•

— Dă-i drumul. Thomas stătea lângă ușa celulei, cu brațele încrucișate. Dă-i drumul și apoi vorbim. Crede-mă, vei vrea să auzi despre asta.

Newt era plin de funingine și de murdărie, cu părul umed de transpirație. Nu părea deloc în toane bune.

— Tommy, asta e...

— *Te rog*. Deschide și dă-i drumul. Te rog.

De data asta n-avea de gând să renunțe.

Minho stătea în fața ușii cu mâinile în șolduri.

— Cum să avem încredere în ea? întrebă el. Imediat ce s-a trezit, toate au început s-o ia razna. A și *recunoscut* că a declanșat ceva.

— Are dreptate, spuse Newt.

Thomas făcu semn spre Teresa.

— Putem avea încredere în ea. De fiecare dată când am vorbit cu ea a fost în legătură cu încercarea de a ieși de aici. A fost

trimisă aici la fel ca noi toți. E o prostie să credem că ea e de vină pentru toate astea.

Newt mormăi.

— Și atunci ce pulifriciu' mă-sii a vrut să spună cu declanșatul?

Thomas ridică din umeri, refuzând să recunoască faptul că Newt avea dreptate.

— Cine știe?! Când s-a trezit, mintea ei făcea tot felul de chestii ciudate. Poate că toți am trecut prin asta în Cutie: am vorbit aiurea înainte să ne trezim de-a binelea. Numai dați-i drumul.

Newt și Minho schimbară o privire lungă.

— Haideți, insistă Thomas. Ce poate să facă: să se apuce să omoare toți Poienarii? Să fim serioși.

Minho oftă.

— Bine. Dă-i drumul proastei.

— Nu sunt proastă! strigă Teresa, cu vocea camuflată de ziduri. Și aud tot ce spuneți, idioților!

Newt făcu ochii mari.

— Ce dulceață de fată ți-ai ales, Tommy.

— Grăbiți-vă, spuse Thomas. Sunt convins că avem multe de făcut înainte să se întoarcă Dureroșii. Asta dacă nu vin în timpul zilei.

Newt mormăi și păși spre Beci, scoțându-și cheile. După câteva zornăieli, ușa se deschise larg.

— Haide.

Teresa ieși din Beci, privindu-l pe Newt în timp ce trecea pe lângă el. Îi aruncă o privire la fel de urâtă lui Minho, apoi se opri chiar lângă Thomas. Brațul ei îl atinse pe al lui; Thomas simți ace prin piele și se simți teribil de stânjenit.

— OK, vorbește, spuse Minho. Ce e așa de important?

Thomas privi spre Teresa, gândindu-se cum să spună.

— Ce e? spuse ea. Spune-le tu: pe mine se pare că mă cred un criminal în serie.

— Mda, arăți foarte periculoasă, murmură Thomas, dar își întoarse atenția spre Newt și spre Minho. OK. Când Teresa și-a revenit prima dată din somn, avea amintiri. Abia se abținu să nu le dezvăluie că îi spusese despre asta în gând. Ăăă, mi-a spus mai târziu că își amintește că Labirintul e un cod. Că în loc să-l

rezolvăm ca să găsim o ieșire, poate că încearcă să ne dea un mesaj.

— Un *cod*? întrebă Minho. Ce fel de cod?

Thomas clătină din cap, dorindu-și să poată răspunde.

— Nu știu sigur. Tu cunoști Hărțile mai bine decât mine. Dar am o teorie. De asta am sperat că voi vă amintiți câteva dintre hărți.

Minho îl privi pe Newt cu sprâncenele ridicate întrebător. Newt încuviință din cap.

— Ce e? întrebă Thomas, sătul să-i tot fie ascunse lucruri. Vă comportați de parcă ați avea un secret.

Minho se frecă la ochi cu ambele mâini și trase adânc aer în piept.

— Am ascuns Hărțile, Thomas.

La început Thomas nu pricepu.

— Ha?

Minho arătă spre Cartierul General.

— Am ascuns afurisitele de Hărți în camera armelor și am pus falsuri în locul lor. Din cauza avertismentelor lui Alby. Și din cauza așa-zisului *Sfârșit* pe care l-a declanșat prietena ta.

Thomas era atât de încântat să audă vestea, încât uită pe moment cât de îngrozitoare deveniseră lucrurile. Își aminti că Minho se purtase ciudat cu o zi în urmă, spunând că are o misiune specială. Thomas privi spre Newt, care încuviință din cap.

— Sunt în siguranță, spuse Minho. Toate. Deci, dacă ai o teorie, vorbește.

— Duceți-mă la ele, spuse Thomas, arzând de nerăbdare să arunce o privire.

— OK, să mergem.

CAPITOLUL 42

Minho aprinse lumina, făcându-l pe Thomas să-și mijească ochii până când se obișnui. Umbre amenințătoare atârnau de cutiile cu arme împrăștiate pe masă și pe jos, gata să prindă viață și să ucidă prima persoană destul de fraieră ca să se apropie. Mirosul umed și stătut făcea atmosfera din cameră și mai dătătoare de fiori.

— E un dulap ascuns aici, explică Minho, trecând pe lângă niște rafturi într-un colț întunecat. Numai câțiva dintre noi știm de el.

Thomas auzi scârțâitul unei uși de lemn vechi, apoi îl văzu pe Minho târând o cutie de carton. Sunetul era ca o unghie zgâriind o tablă.

— Am pus conținutul fiecărui cufăr în câte o cutie; opt cutii în total. Sunt aici toate.

— Care dintre ele e asta? întrebă Thomas. Îngenunche lângă cutie, nerăbdător să înceapă.

— Deschide și o să vezi. Fiecare pagină e numerotată, nu-ți amintești?

Thomas trase de clapele așezate în formă de cruce ale cutiei până când se deschise. Hărțile Secțiunii Doi zăceau într-o grămadă dezordonată. Thomas băgă mâna în cutie și scoase un teanc.

— OK, spuse el. Alergătorii au comparat întotdeauna o zi cu cealaltă, căutând un tipar care ar putea ajuta la găsirea unei ieșiri. Chiar tu ai spus că nu știați exact ce anume căutați, dar ați continuat să le analizați. Nu?

Minho încuviință din cap, cu brațele încrucișate. Arăta de parcă cineva urma să-i dezvăluie secretul vieții veșnice.

— Păi, continuă Thomas, dacă mișcările zidurilor n-au nicio legătură cu o hartă sau cu un labirint, sau cu ceva de genul ăsta? Dacă tiparul formează *cuvinte*, de fapt? Un fel de indiciu care să ne ajute să ieșim.

Minho arătă spre Harta din mâna lui Thomas, scoțând un oftat de frustrare.

— Frate, știi cât am analizat chestiile astea? Nu crezi c-am fi observat dacă ar fi format niște afurisite de *cuvinte*?

— Poate că e prea greu de observat cu ochiul liber, comparându-le de la o zi la alta. Și poate că nu trebuie să le comparăm de la o zi la alta, ci să le privim pe rând.

Newt râse.

— Tommy, poate că nu-s cel mai isteț tip din Poiană, dar mi se pare că spui numai tâmpenii.

În timp ce vorbea, mintea lui Thomas se învârtea și mai rapid. Răspunsul îi era pe limbă, știa că era aproape. Doar că era prea greu să-l pună în cuvinte.

— OK, OK, spuse el, luând-o de la început. Întotdeauna a fost câte un Alergător la câte o Secțiune, da?

— Da, răspunse Minho.

Părea sincer interesat și pregătit să înțeleagă.

— Și Alergătorul respectiv desenează câte o Hartă în fiecare zi și apoi o compară cu Hărțile din zilele precedente, *pentru secțiunea respectivă*. Dar dacă ar trebui să comparăm secțiunile între ele, în fiecare zi? Și dacă fiecare zi e un indiciu sau un cod diferit? Ați comparat vreodată o secțiune cu alta?

Minho își frecă bărbia, încuviințând din cap.

— Mda, cam așa ceva. Am încercat să vedem dacă iese ceva când le punem împreună. Sigur c-am încercat. Am încercat totul.

Thomas își strânse picioarele sub el, analizând Hărțile în poală. Liniile Labirintului de pe a doua pagină abia se vedeau prin pagina de deasupra. În clipa aceea știu ce aveau de făcut. Își ridică privirea spre ceilalți.

— Hârtie cerată.

— Ha? întrebă Minho. Ce nai…

— Ai încredere în mine. Avem nevoie de hârtie cerată și de foarfecă. Și de toate creioanele și markerele negre pe care le găsiți.

•

Tigaie nu fu prea încântat să i se ia o cutie întreagă de hârtie cerată, mai ales când aprovizionarea le fusese întreruptă. Spuse că era unul dintre lucrurile pe care le solicita întotdeauna, că le folosea la copt. În cele din urmă fură nevoiți să-i spună la ce le trebuia, ca să-l convingă să cedeze.

După zece minute de căutat creioane și markere – majoritatea se aflaseră în Camera Hărților și fuseseră distruse

de flăcări – Thomas se așeză la masă în pivnița cu arme, împreună cu Newt, Minho și Teresa. Nu găsiră nicio foarfecă, așa că Thomas luă cel mai ascuțit cuțit pe care-l găsi.

— Sper să meargă, spuse Minho. Vocea îi era încărcată de amenințare, dar ochii trădau interes.

Newt se aplecă înainte, punându-și coatele pe masă, de parcar fi așteptat un număr de magie.

— Dă-i drumul, Verdeață.

— OK.

Thomas era nerăbdător să-i dea drumul, dar era și speriat de moarte că s-ar putea să nu fie nimic. Îi dădu cuțitul lui Minho, apoi arătă spre hârtia cerată.

— Taie pătrate, de mărimea Hărților. Newt și Teresa, voi mă puteți ajuta să scot primele zece Hărți pentru fiecare secțiune.

— Ce-i asta, ora de lucru manual? Minho ridică cuțitul și-l privi enervat. De ce nu ne spui de ce faci chestia asta?

— Am terminat cu explicatul, spuse Thomas, știind că trebuia ca ei să vadă ce-și imagina el în minte. Se ridică în picioare ca să meargă să scotocească în dulap. Va fi mai ușor să vă arăt. Dacă greșesc, greșesc, și putem reveni la alergatul prin Labirint ca niște șoareci.

Minho oftă, în mod clar iritat, apoi murmură ceva în barbă. Teresa rămase tăcută un timp, dar îi vorbi lui Thomas în gând.

— *Cred că știu ce faci. Genial*.

Thomas tresări, dar încercă să disimuleze cât putea de bine. Știa că trebuia să se prefacă că n-auzea voci în cap. Ceilalți l-ar fi crezut nebun.

— *Vino*... *și*... *ajută-mă*, încercă el să-i răspundă, gândind fiecare cuvânt separat, încercând să vizualizeze mesajul, să-l *trimită*. Dar ea nu-i răspunse.

— Teresa, spuse cu voce tare, vii să mă ajuți?

Dădu din cap spre dulap.

Cei doi intrară în cămăruța plină de praf și deschiseră toate cutiile, luând câte un teanc mic de Hărți din fiecare. Întorcându-se la masă, Thomas descoperi că Minho tăiase deja douăzeci de foi, făcând o grămadă dezordonată în dreapta, aruncând deasupra fiecare nouă bucată.

Thomas se așeză și luă câteva. Ridică una dintre hârtii în lumină și privi cum lumina trecea prin ea cu o strălucire lăptoasă. Era exact ce avea nevoie.

Luă un marker.

— Bun, copiați toți ultimele zece zile pe una dintre chestiile astea. Scrieți detaliile pe ea ca să știm din ce zi e harta. Când terminăm, cred că s-ar putea să vedem ceva.

— Ce… începu Minho.

— Taie naibii în continuare, ordonă Newt. Cred că știu unde vrea să ajungă.

Thomas fu ușurat că cineva înțelegea în sfârșit.

Se puseră pe treabă, copiind Hărțile originale pe hârtia cerată, una câte una, încercând să nu greșească și corectând în timp ce se grăbeau cât de mult se putea. Thomas folosi o bucată rătăcită de lemn drept riglă, desenând liniile drepte. În curând, terminase cinci hărți, apoi încă cinci. Ceilalți păstrau același ritm, lucrând cu înfrigurare.

În timp ce desena, Thomas începu să simtă o înțepătură de panică, o senzație enervantă că era o pierdere de timp ce făceau. Dar Teresa, așezată lângă el, era o imagine a concentrării, cu limba ieșindu-i în colțul gurii în timp ce copia linii în sus și-n jos, dintr-o parte în alta. Părea mult mai încrezătoare că urmau să descopere ceva.

Cutie după cutie, secțiune după secțiune, lucrau în continuare.

— M-am săturat, anunță Newt într-un final, spărgând tăcerea. Mă dor degetele ca naiba. Hai să vedem dacă iese.

Thomas puse markerul jos, apoi își mișcă degetele, sperând să aibă dreptate.

— OK, dați-mi ultimele zile din fiecare secțiune. Faceți grămezi de-a lungul mesei, în ordine, de la Secțiunea Unu la Secțiunea Opt. Secțiunea Unu aici – arătă la un capăt al mesei –, Secțiunea Opt aici. Arătă spre celălalt capăt.

Făcură în tăcere ce le ceruse, aranjând ce copiaseră, până când pe masă stăteau opt teancuri mici de hârtie cerată.

Emoționat și nervos, Thomas luă câte o pagină din fiecare teanc, asigurându-se că erau toate din aceeași zi, ținându-le în ordine. Apoi le așeză una peste alta, astfel încât fiecare desen al Labirintului era din aceeași zi și deasupra, și dedesubt, până când ajunse să privească opt secțiuni diferite în același timp. Ceea ce văzu îl uimi. Aproape ca prin minune, ca și cum ar fi fost brusc focalizată, se formă o imagine. Teresa icni scurt.

Liniile se întretăiau, în sus și-n jos, astfel încât ce ținea Thomas în mână semăna cu un caroiaj. Dar anumite linii din mijloc – linii care apăreau mai des decât altele – formau o imagine ușor mai închisă decât restul. Era slabă, dar, fără nicio îndoială, era acolo.

Exact în centrul paginii era litera **P**.

CAPITOLUL 43

Thomas se simți năpădit de un val de emoții amestecate: ușurare că teoria lui funcționase, surpriză, încântare, mirare în legătură cu ce putea să însemne.

— Frate, spuse Minho, rezumând sentimentele lui Thomas într-un singur cuvânt.

— Ar putea fi o coincidență, spuse Teresa. Fă mai multe, repede.

Thomas făcu ce i se ceruse, aranjând împreună cele opt pagini ale fiecărei zile, de la Secțiunea Unu la Secțiunea Opt. De fiecare dată apărea o literă clară în centrul liniilor întretăiate. După **P** urmă un **L**, apoi un **U**, apoi un **T** și un **E**... **Ș**... **T**... **E**. Apoi **P**... **R**... **I**... **N**.

— Priviți, spuse Thomas, arătând la șirul de teancuri pe care le făcuseră, confuz, dar fericit că literele erau atât de clare. Scrie PLUTEȘTE și apoi PRIN.

— Plutește prin...? întrebă Newt. Nu mi se pare un cod de salvare.

— Trebuie să continuăm, spuse Thomas.

Alte câteva combinații îi făcură să-și dea seama că al doilea cuvânt era, de fapt, PRINDE. PLUTEȘTE și PRINDE.

— În mod clar nu e o coincidență, spuse Minho.

— Clar, spuse Thomas.

Abia aștepta să vadă mai multe.

Teresa făcu semn spre dulap.

— Trebuie să le luăm pe toate, toate cutiile de acolo.

— Mda, încuviință Thomas din cap. Hai să-i dăm drumul.

— Noi nu putem, spuse Minho.

Toți trei îl priviră, iar el le răspunse uitându-se la ei.

— Eu și Thomas în orice caz nu. Trebuie să-i trimitem pe Alergători în Labirint.

— Poftim? întrebă Thomas. Asta e mult mai important!

— Poate, răspunse Minho calm, dar nu putem pierde nicio zi. Mai ales acum.

Thomas simți un val de dezamăgire. Să alerge prin Labirint îi părea o pierdere de vreme prin comparație cu descoperirea codului.

— De ce, Minho? Tu ai spus că tiparele se repetă de luni de zile. O zi în plus nu înseamnă nimic.

Minho bătu cu palma în masă.

— Asta e o prostie, Thomas! Dintre toate zilele, asta s-ar putea să fie cea mai importantă. E posibil să se fi schimbat ceva, e posibil să se fi deschis ceva. De fapt, dacă zidurile nu se mai închid, cred c-ar trebui să încercăm ideea ta: să rămânem afară peste noapte și să cercetăm mai atent.

Propunerea îi atrase interesul lui Thomas. Într-adevăr, își *dorise* să facă asta. Prins între două lucruri, Thomas întrebă:

— Și cum rămâne cu codul? Cum rămâne cu…

— Tommy, spuse Newt cu o voce consolatoare, Minho are dreptate. Voi mergeți și alergați. O să adun câțiva Poienari în care putem avea încredere și ne apucăm de găsirea codului.

Newt părea mai șef ca oricând.

— Și eu, spuse Teresa, o să stau să-l ajut pe Newt.

Thomas o privi.

— Ești sigură?

Ardea de nerăbdare să descifreze codul el însuși, dar hotărî că Minho și Newt aveau dreptate.

Teresa zâmbi și-și încrucișă brațele.

— Dacă e să descifrezi un cod într-un complex de mai multe labirinturi, sunt sigură că e nevoie de creierul unei femei.

Rânjetul ei se transformă într-un zâmbet de superioritate.

— Dacă așa spui tu.

Thomas își încrucișă și el brațele, privind-o zâmbind, brusc nevenindu-i să plece.

— Bun. Minho încuviință din cap și se întoarse să plece. Toate-s bune și frumoase. Haide.

Porni spre ușă, dar se opri când își dădu seama că Thomas nu era în spatele lui.

— Nu-ți face griji, Tommy, spuse Newt. Prietena ta va fi bine.

Thomas simți că îi trec prin minte un milion de gânduri. Nerăbdare să afle codul, rușine în legătură cu ce credea Newt despre el și Teresa, curiozitate în legătură cu ce-ar putea descoperi în Labirint, și teamă.

Dar le alungă pe toate. Fără să-și ia la revedere, îl urmă în cele din urmă pe Minho și urcară împreună pe scări.

•

Thomas îl ajută pe Minho să adune Alergătorii, ca să le dea vestea și să-i organizeze pentru marea călătorie. Fu surprins de cât de rapid se învoiră toți să cerceteze mai amănunțit Labirintul și să rămână acolo peste noapte. Chiar dacă era agitat și speriat, îi spuse lui Minho că s-ar putea ocupa el de una dintre secțiuni, dar Apărătorul refuză. Aveau opt Alergători experimentați care să facă asta. Thomas urma să meargă cu Minho, lucru care-l făcu pe tânăr să fie atât de ușurat, încât aproape că se simți rușinat de el însuși.

El și Minho își echipară rucsacul cu mai multe provizii decât de obicei – nu se știa cât aveau să stea în Labirint. În ciuda fricii, Thomas nu putea să nu fie și încântat: poate că asta avea să fie ziua în care vor găsi o ieșire.

El și Minho se încălzeau lângă Poarta de Vest când veni Chuck să-și ia rămas-bun.

— Aș veni cu voi, spuse băiatul cu o voce mult prea veselă, dar nu vreau să am o moarte îngrozitoare.

Thomas râse, surprins el însuși de reacția sa.

— Mersi de încurajări.

— Ai grijă, spuse Chuck, tonul vocii transformându-se încet într-o preocupare sinceră. Aș vrea să vă pot ajuta.

Thomas fu emoționat; punea pariu că – dacă chiar s-ar ajunge la asta – Chuck ar merge în Labirint, în cazul în care i s-ar cere.

— Mersi, Chuck. O să avem grijă.

Minho mormăi.

— N-am ajuns nicăieri dac-am avut grijă de ea. Acum e totul sau nimic.

— Să mergem, spuse Thomas.

Emoțiile îi dădeau ghes și nu voia decât să *meargă*, să nu se mai gândească. Până la urmă, să intre în Labirint nu era mai rău decât să stea în Poiană cu Porțile deschise. Dar gândul ăsta nu-l făcea să se simtă mai bine.

— Mda, răspunse Minho. Să mergem.

— Păi, spuse Chuck, privind în pământ înainte să-și întoarcă privirea spre Thomas, baftă. Dacă prietena ta se simte singură, o drăgostesc eu.

Thomas își dădu ochii peste cap.

— Nu e prietena mea, pulifriciule.

— Uau, deja folosești înjurăturile lui Alby, spuse Chuck.

Era clar că încerca din răsputeri să simuleze că nu era speriat de toate întâmplările recente, dar ochii lui trădau adevărul.

— Serios, baftă.

— Mulțumim mult, răspunse Minho, dându-și și el ochii peste cap. Pa, țâncule.

— Da, pa, murmură Chuck, apoi se întoarse să plece.

Thomas simți un fior de tristețe: era posibil să nu-i mai vadă niciodată pe Chuck sau pe Teresa. Îl cuprinse o exaltare bruscă.

— Nu uita de promisiunea mea! strigă el. O să te duc acasă!

Chuck se întoarse și îi ură succes cu degetul mare ridicat în sus. Ochii îi străluceau de lacrimi.

Thomas își ridică și el amândouă degetele mari către Chuck, apoi el și Minho își luară în spate rucsacurile și intrară în Labirint.

CAPITOLUL 44

Thomas și Minho nu se opriră decât la jumătatea drumului spre ultima fundătură din Secțiunea Opt. Ajunseră repede – cerul fiind cenușiu, Thomas aprecie utilitatea ceasului de la mână – pentru că în curând deveni clar că zidurile nu se mișcaseră față de ziua precedentă. Totul era exact la fel. Nu era nevoie să ia notițe sau să deseneze Hărți. Singura lor sarcină era să ajungă la capăt și să se întoarcă, căutând lucruri pe care nu le observaseră înainte. Orice fel de lucruri. Minho îngădui o pauză de douăzeci de minute și apoi se întoarseră la treabă.

Alergau în tăcere. Minho îl învățase că vorbitul nu făcea decât să le irosească energia, așa că Thomas se concentra asupra ritmului și a respirației. Regulate. Egale. Inspirație, expirație. Inspirație, expirație. Intrară tot mai adânc în Labirint, numai cu gândurile și cu sunetele pașilor lovind pardoseala dură de piatră.

După trei ore de mers, Teresa îl surprinse, vorbindu-i în minte din Poiană.

— *Facem progrese*; *am găsit deja alte câteva cuvinte. Dar încă nu are niciun sens.*

Primul instinct al lui Thomas fu s-o ignore, să nege încă o dată faptul că cineva avea capacitatea de a-i intra în minte, de a-i invada intimitatea. Dar voia să vorbească cu ea.

— *Mă auzi*? întrebă el, imaginându-și cuvintele în minte, aruncându-le mental spre ea într-un fel pe care n-ar fi putut să-l explice. Concentrându-se, întrebă din nou. *Mă auzi*?

— *Da*! răspunse ea. *A doua oară foarte clar*.

Thomas fu șocat. Atât de șocat încât aproape că se opri din alergat. Funcționase!

— *Mă întreb de ce putem face chestia asta*, îi spuse el în gând.

Efortul mental de a vorbi cu ea era obositor; simțea o durere de cap care lua forma unui ghem în creier.

— *Poate c-am fost iubiți*, spuse Teresa.

Thomas se împiedică și căzu. Zâmbind prostește spre Minho, care se întorsese să privească fără să încetinească, Thomas se ridică și-l prinse din urmă.

— *Poftim*? întrebă el în cele din urmă.

O simți râzând, o imagine fluidă, colorată.

— *E atât de ciudat*, spuse ea. *E ca și cum ai fi un străin, dar știu că nu ești.*

Thomas simți un fior plăcut, chiar dacă transpira.

— *Îmi pare rău că trebuie să te anunț, dar suntem străini. Abia te-am întâlnit, nu-ți amintești*?

— *Nu fi prost*, *Tom*. *Cred că cineva ne-a modificat creierul, ne-a pus ceva acolo ca să putem face chestia asta cu telepatia. Înainte să venim aici. Ceea ce mă face să cred că ne cunoaștem deja*.

Thomas se întrebase și el în legătură cu chestia asta și se gândi că probabil Teresa avea dreptate. Spera să fie așa pentru că el chiar începea s-o placă.

— *Ne-au modificat creierul*? întrebă el. *Cum*?

— *Nu știu. E vreo amintire la care eu nu pot ajunge. Cred c-am făcut ceva important.*

Thomas se gândi la faptul că simțise întotdeauna că îi unea ceva, de când ajunsese fata în Poiană. Voia să afle un pic mai multe și să vadă ce spune ea.

— *Despre ce vorbești*?

— *Aș vrea să știu și eu. Încerc să-ți trimit idei ca să vedem dacă nu-ți declanșez ceva în minte*.

Thomas se gândea la ce îi spuseseră Gally, Ben și Alby despre el: la bănuiala lor că el era cumva împotriva lor, că era cineva în care nu se putea avea încredere. Se gândea și la ce-i spusese Teresa chiar prima dată: că ei doi le făcuseră cumva toate astea celorlalți.

— *Codul trebuie să însemne ceva*, adăugă ea. *Și chestia pe care am scris-o pe braț*: „*RĂUL e bun*”.

— *Poate că nu va conta*, răspunse el. *Poate vom găsi o ieșire. Nu se știe niciodată.*

Thomas strânse o clipă din ochi, încercând să se concentreze. O bulă de aer părea să-i plutească în piept de fiecare dată când vorbeau, o umflătură care pe de-o parte îl enerva, pe de alta îl încânta. Deschise din nou ochii când își dădu seama că poate ea îi citea gândurile chiar și atunci când nu încerca să vorbească cu ea. Așteptă un răspuns, dar nu veni niciunul.

— *Mai ești acolo*? întrebă el.

— *Mda, dar chestia asta mă face întotdeauna să mă doară capul*.

Thomas fu ușurat să audă că nu era singurul.

— *Și pe mine mă doare capul*.

— *OK*, spuse ea. *Pe mai târziu*.

— *Nu, așteaptă*!

Thomas nu voia ca Teresa să plece; îl ajuta să-i treacă vremea. Făcea alergatul mai ușor.

— *Pa, Tom. Te anunț dacă descoperim ceva*.

— *Teresa, cum e cu chestia pe care ai scris-o pe braț*?

Trecură câteva secunde. Niciun răspuns.

— *Teresa*?

Plecase. Thomas simți că bula aceea de aer din piept se sparse, eliberând toxine în corp. Îl durea stomacul și ideea de a alerga tot restul zilei îl întristă brusc.

Într-un fel, îi venea să-i spună lui Minho despre cum putea vorbi cu Teresa, îi venea să mărturisească ce se întâmpla înainte să-i explodeze creierul. Dar nu îndrăzni. Să arunce treaba cu telepatia peste întreaga situație nu părea cea mai grozavă idee. Erau deja destul de ciudate toate.

Thomas își lăsă capul în jos și trase adânc aer în piept. Își va ține gura și va alerga.

După două pauze, Minho încetini în sfârșit în timp ce o luară pe un coridor lung care se sfârșea într-un zid. Se opri și se așeză cu spatele la fundătură. Iedera era mai deasă aici, făcând totul să pară verde și înfloritor, ascunzând piatra dură și impenetrabilă.

Thomas se așeză lângă el pe jos și își atacară prânzul modest format din sendvișuri și fructe feliate.

— Am terminat, spuse Minho după a doua înghițitură. Am alergat deja prin toată secțiunea. Surprize, surprize: nicio ieșire.

Thomas știa asta deja, dar îl întristă și mai mult s-o audă. Fără să mai spună vreun cuvânt – nici el, nici Minho –, își terminară prânzul și se pregătiră să cerceteze. Să caute cine-știe-ce.

În următoarele ore el și Minho bătură terenul, pipăiră zidurile, se urcară pe iederă la întâmplare. Nu găsiră nimic, iar Thomas era din ce în ce mai descurajat. Singurul lucru interesant era încă unul dintre semnele acelea ciudate pe care scria COLAPSUL REALITĂȚII: UNITATEA „ZONĂ INTERZISĂ – MORȚI EXPERIMENTALE”. Minho nici măcar nu-i aruncă o a doua privire.

Se mai opriră să mai mănânce, mai cercetară. Nu găsiră nimic, iar Thomas începea să se pregătească să accepte inevitabilul: că nu era nimic *de găsit*. Când se apropie ora închiderii zidurilor, Thomas începu să privească în jur după Dureroși; avea o ezitare înghețată la fiecare colț. El și Minho aveau întotdeauna cuțite în ambele mâini. Dar nu se ivi nimic până aproape de miezul nopții.

Minho observă un Dureros care dispăru după un colț în fața lor și nu se mai întoarse. După o jumătate de oră, Thomas văzu unul făcând același lucru. O oră după aceea, un Dureros veni atacând prin Labirint chiar pe lângă ei, fără ca măcar să se oprească. Thomas aproape că leșină din cauza valului brusc de frică.

El și Minho continuară să meargă.

— Cred că se joacă cu noi, spuse Minho după o vreme.

Thomas își dădu seama că renunțase să mai cerceteze zidurile și se întorcea pur și simplu spre Poiană cu un mers deprimat. Din câte se părea, Minho simțea la fel.

— Ce vrei să spui? întrebă Thomas.

Apărătorul oftă.

— Creatorii vor să știm că nu există nicio ieșire, asta e părerea mea. Zidurile nici măcar nu se mai mișcă. E ca și cum a fost doar un joc stupid și acum e timpul să se termine. Și vor să ne întoarcem și să le spunem celorlalți Poienari. Pe cât pariem că la întoarcere o să aflăm că un Dureros a luat un Poienar, la fel ca aseară? Cred că Gally avea dreptate: o să ne omoare.

Thomas nu răspunse; simțea adevărul celor spuse de Minho. Orice speranță pe care o simțise mai devreme, când porniseră, se stinsese de mult.

— Hai să ne întoarcem acasă, spuse Minho, cu vocea sfârșită de oboseală.

Lui Thomas nu-i plăcea să se recunoască învins, dar încuviință din cap. Codul părea să fie acum singura lor speranță și se hotărî să se concentreze asupra lui.

El și Minho își continuară drumul în tăcere spre Poiană. Nu mai văzură alt Dureros tot drumul.

CAPITOLUL 45

După ceasul lui Thomas, era jumătatea dimineții când el și Minho intrară prin Poarta de Vest în Poiană. Thomas era atât de obosit, încât îi venea să se întindă pe jos și să tragă un pui de somn chiar acolo. Se aflau în Labirint de aproximativ douăzeci și patru de ore.

În mod surprinzător, în ciuda luminii lipsă și a lucrurilor care o luaseră razna, în Poiană ziua părea să înceapă ca de obicei: grădinărit, îngrijit animalele, curățat. Nu dură mult până când unii băieți îi observară. Îl anunțară pe Newt și el sosi alergând.

— Voi sunteți primii care s-au întors, spuse Newt venind spre ei. Ce s-a întâmplat? Expresia copilăroasă de speranță de pe chipul lui îi frânse inima lui Thomas. El credea că au găsit ceva important. Spuneți-mi că aveți noutăți.

Ochii lui Minho erau goi, privind undeva în depărtarea cenușie.

— Nimic, spuse el. Labirintul e o glumă proastă.

Newt privi spre Thomas, confuz.

— Despre ce vorbește?

— E doar descurajat, spuse Thomas, ridicând obosit din umeri. N-am găsit nimic diferit. Zidurile nu s-au mișcat, nu există ieșiri, nimic. Au venit Dureroșii aseară?

Newt tăcu, și o umbră întunecată îi străbătu chipul. În cele din urmă încuviință din cap.

— Mda, l-au luat pe Adam.

Thomas nu cunoștea numele și se învinovățea că nu simțea nimic. *Numai o persoană iar*, se gândi el. *Poate că Gally avea dreptate*.

Newt se pregătea să spună ceva, când Minho o luă razna, speriindu-l pe Thomas.

— M-am săturat! Minho scuipă în iederă, venele i se umflară pe gât. M-am săturat! S-a terminat! S-a terminat de tot! Își dădu jos rucsacul din spate și-l aruncă pe jos. Nu e nicio ieșire, nici n-a fost vreodată, nici nu va fi. Am pulifrit-o cu toții.

Thomas privi cu gâtul uscat cum Minho porni cu pași apăsați spre Cartierul General. Era îngrijorat: dacă Minho renunța, aveau mari probleme.

Newt nu scoase niciun cuvânt. Îl lăsă pe Thomas acolo, acum uimit la rândul lui. Disperarea plutea în aer ca fumul din Camera Hărților, groasă și înțepătoare.

Ceilalți Alergători se întoarseră după o oră și, din câte auzea Thomas, niciunul nu găsise nimic și în cele din urmă renunțaseră și ei.

Chipuri mohorâte se zăreau peste tot în Poiană, iar majoritatea muncitorilor își abandonaseră treburile zilnice.

Thomas știa că acum singura lor speranță era codul Labirintului. Trebuia să le dezvăluie ceva. Trebuia. Și după ce rătăci la întâmplare prin Poiană ca să audă ce spuneau ceilalți Alergători, își învinse frica.

— *Teresa*? spuse el în minte, închizând ochii, de parcă așa ar fi mers. *Unde ești*? *Ați descoperit ceva*?

După o tăcere lungă aproape că renunță, gândindu-se că n-a mers.

— *Ha*? *Tom, ai spus ceva*?

— *Da*, spuse el, încântat că reușise s-o contacteze din nou. *Mă auzi*? *E bine cum fac*?

— *Câteodată e întrerupt, dar merge. Cam ciudat, nu*?

Thomas se gândi la întrebare. De fapt, începuse să se obișnuiască.

— *Nu e așa de rău. Sunteți tot în pivniță*? *L-am văzut pe Newt, dar apoi a dispărut din nou.*

— *Tot aici. Newt a adus doi-trei Poienari să ne ajute să copiem Hărțile. Cred c-am descoperit tot codul.*

Lui Thomas îi sări inima în gât.

— *Serios*?

— *Vino aici*.

— *Vin*.

Se pusese deja în mișcare, iar oboseala aproape că îi pieri.

•

Newt îi deschise ușa.

— Minho tot n-a apărut, îi spuse în timp ce coborau scările spre pivniță. Câteodată se înfierbântă.

Thomas se miră că Minho pierdea timpul bosumflându-se, mai ales acum cu posibilitățile oferite de cod. Alungă gândul în timp

ce intră în cameră. Mai mulți Poienari pe care nu-i cunoștea erau adunați în jurul mesei, în picioare. Toți arătau extenuați, cu ochii înfundați în orbite. Grămezi de Hărți erau împrăștiate peste tot, inclusiv pe podea. Arăta de parcă o tornadă măturase mijlocul camerei.

Teresa era sprijinită de niște rafturi, citind o singură bucată de hârtie. Își ridică privirea când intră Thomas, dar apoi se întoarse la ce ținea în mână. Asta îl întristă puțin pe Thomas; sperase că se va bucura să-l vadă. Dar apoi se simți prost că se gândise la asta. Era clar că era ocupată să descifreze codul.

— *Trebuie să vezi chestia asta*, îi spuse Teresa chiar când Newt le spunea ajutoarelor să plece. Aceștia urcară pe scări, câțiva dintre ei bombănind că au lucrat atât degeaba.

Thomas tresări, îngrijorat pentru o clipă că Newt și-ar putea da seama de ce se întâmpla.

— *Nu-mi vorbi în gând când Newt e de față. Nu vreau să știe despre*... *talentul nostru*.

— Vino să vezi, spuse ea cu voce tare, abia ascunzându-și zâmbetul de superioritate care-i străbătu chipul.

— Mă pun în genunchi și-ți sărut picioarele dacă îl poți descifra, spuse Newt.

Thomas se îndreptă spre Teresa, nerăbdător să vadă ce descoperiseră. Teresa privi hârtia, ridicând din sprâncene.

— E corect, fără nicio îndoială, spuse ea. Numai că n-am idee ce înseamnă.

Thomas luă hârtia și o scană rapid. În stânga erau niște cercuri numerotate în jos, de la unu la șase. Lângă fiecare cerc era scris câte un cuvânt, cu litere mari, pătrățoase:

PLUTEȘTE
PRINDE
SÂNGE
MOARTE
RIGID
APASĂ

Asta era tot. Șase cuvinte.

Pe Thomas îl cuprinse dezamăgirea. Fusese sigur că scopul codului va fi clar după ce îl descopereau. Își ridică privirea spre Teresa, întristat.

— Asta e tot? Ești sigură că sunt în ordinea corectă?

Teresa luă înapoi hârtia.

— Labirintul repetă cuvintele astea luni de zile. Ne-am oprit în cele din urmă când a fost evident. De fiecare dată, după cuvântul APASĂ, trece o săptămână întreagă fără nicio literă, apoi începe din nou cu PLUTEȘTE. Ne-am gândit că ăsta e primul cuvânt și asta e ordinea.

Thomas își încrucișă brațele și se sprijini de rafturile de lângă Teresa. Fără să se gândească la asta, memorase cele șase cuvinte, întipărindu-și-le în minte. *Plutește. Prinde. Sânge. Moarte. Rigid. Apasă*. Nu suna bine deloc.

— Vesel, nu crezi? spuse Newt, copiindu-i gândurile întocmai.

— Mda, răspunse Thomas cu un geamăt frustrat. Trebuie să-l aducem aici pe Minho. Poate știe el ceva ce noi nu știm. Dac-am avea mai multe indicii…

Îngheță, ca hipnotizat. Ar fi căzut dacă nu erau rafturile pe care să se sprijine. O idee oribilă, groaznică, cumplită. Cea mai proastă idee dintre cele mai oribile, groaznice, cumplite idei de pe lume.

Dar instinctul îi spunea că avea dreptate. Că era ceva ce trebuia să facă.

— Tommy? întrebă Newt, venind mai aproape cu o expresie de îngrijorare încrețindu-i fruntea. Ce-ai pățit? Te-ai albit ca o fantomă.

Thomas clătină din cap, străduindu-se să-și vină în fire.

— Ah… nimic, scuze. Mă dor ochii, cred că am nevoie de un pic de somn.

Își frecă tâmplele ca să facă impresie.

— *Te simți bine*? îl întrebă Teresa în minte.

Thomas o văzu la fel de îngrijorată ca și Newt, ceea ce-l făcu să se simtă bine.

— Mda. Serios, sunt obosit. Trebuie să mă odihnesc.

— Păi, ți-ai petrecut toată noaptea în Labirint; du-te și trage un pui de somn, spuse Newt, întinzându-se ca să strângă umărul lui Thomas.

Thomas o privi pe Teresa, apoi pe Newt. Îi venea să le spună ideea lui, dar se hotărî să n-o facă. În schimb, încuviință din cap și o porni spre scări.

Totuși, Thomas avea acum un plan. Oricât de prost, dar era un plan. Aveau nevoie de mai multe indicii în legătură cu codul. Aveau nevoie de *amintiri*.

Așa că se va lăsa înțepat de un Durereros. Va trece prin Transformare. Intenționat.

CAPITOLUL 46

Thomas refuză să vorbească cu cineva tot restul zilei.

Teresa încercă de câteva ori, dar îi tot spusese că nu se simțea bine, că nu voia decât să fie singur și să doarmă în locul lui din spatele pădurii, să se gândească, să încerce să descopere un secret ascuns în minte, care să-i ajute să afle o soluție.

Dar în realitate se pregătea psihic pentru ce plănuise, se autoconvingea că asta trebuia să facă. Că era *singurul* lucru pe care putea să-l facă. Plus că era absolut îngrozit și nu voia ca și ceilalți să observe.

În cele din urmă, când ceasul îi arătă că venise seara, merse în Cartierul General alături de ceilalți. Abia dacă simțise că-i era foame până când nu începu să mănânce supa de roșii și biscuiții pregătiți în grabă de Tigaie.

Și veni vremea pentru încă o noapte de nesomn.

Constructorii bătuseră scânduri în găurile lăsate de monștrii care-i luaseră pe Gally și pe Adam. Rezultatul final arăta de parcă ar fi lucrat o armată de bețivi, dar era destul de rezistent. Newt și Alby – care se simțea în sfârșit suficient de bine ca să meargă din nou, cu capul plin de bandaje – insistară ca toată lumea să schimbe locul de dormit în fiecare seară.

Thomas ajunse în camera de zi mare de la parterul Cartierului General, cu aceiași oameni alături de care dormise în urmă cu două nopți. Liniștea cuprinse rapid încăperea, deși nu știa dacă se datora faptului că oamenii chiar dormeau sau erau doar speriați, sperând în tăcere că Dureroșii nu vor veni din nou. Spre deosebire de acum două nopți, Teresei i se dădu voie să stea în clădire cu restul Poienarilor. Era lângă el, acoperită cu două pături. Dormea. Chiar *dormea*.

Thomas nu putea să doarmă, deși știa că trupul lui avea nevoie disperată de somn. Încercă, încercă din răsputeri să-și țină ochii închiși, se forță să se relaxeze. Dar nu reuși. Noaptea se scurgea încet; sentimentul de anticipare îl apăsa ca o greutate pe piept.

Apoi, cum se așteptaseră toți, se auziră sunetele mecanice, obsedante ale Dureroșilor de afară. Era timpul.

Toți se înghesuiră unii într-alții la peretele cel mai depărtat de ferestre, făcând tot posibilul să păstreze tăcerea. Thomas se ghemui într-un colț lângă Teresa, strângându-și genunchii la piept, holbându-se la fereastră. Realitatea deciziei îngrozitoare pe care o luase mai devreme îi strânse inima ca o gheară. Dar știa că de ea s-ar putea să depindă totul.

Tensiunea din cameră crescu în ritm constant. Poienarii erau tăcuți, nimeni nu mișca. O zgârietură îndepărtată de metal pe lemn răsună în casă. Lui Thomas i se părea că un Dureros se cățăra în spatele Cartierului General, în direcția opusă locului în care se aflau ei. I se alăturară mai multe zgomote câteva secunde mai târziu, venind din toate direcțiile, cel mai apropiat chiar de sub fereastra lor. Aerul din cameră parcă se transformase în gheață, iar Thomas își apăsă mâinile pe ochi; anticiparea atacului îl omora.

O explozie bubuitoare de lemn rupt și de sticlă spartă răsună de undeva de la etaj, zguduind toată casa. Thomas amorți când se auziră mai multe țipete, urmate de tropăit de pași. Niște scârțâieli puternice și gemete anunțau că o turmă întreagă de Dureroși erau la primul etaj.

— L-au prins pe Dave! strigă cineva, cu vocea ascuțită de groază.

Nimeni din camera lui Thomas nu mișcă un deget și el știa că fiecare se simțea probabil vinovat pentru sentimentul de ușurare – că n-au fost ei, că poate sunt în siguranță încă o seară. Două nopți la rând a fost luat numai câte un băiat. Începuseră să creadă că era adevărat ce le spusese Gally.

Thomas sări în sus când o lovitură puternică se auzi chiar în fața ușii lor, însoțită de țipete și de sunetele de lemn rupt, ca și cum un fel de monstru de fier mânca toată balustrada. O clipă mai târziu se auzi altă explozie de lemn rupt. Era ușa de la intrare. Durerosul intrase prin casă și acum pleca.

O izbucnire de teamă îl cuprinse pe Thomas. Acum ori niciodată.

Sări în picioare și alergă spre ușă, o deschise. Îl auzi pe Newt strigând, dar îl ignoră și fugi pe hol, evitând și sărind peste sute de așchii de lemn. Acolo unde fusese ușa de la intrare era acum o gaură cu margini zimțate care dădea spre noaptea cenușie. O luă direct spre ea și alergă în Poiană.

Tom! îi strigă Teresa în minte. *Ce faci*?!

O ignoră. Pur și simplu continuă să alerge.

Durerosul care-l avea pe Dave – un copil cu care Thomas nu vorbise niciodată – se rostogolea în țepi în drum spre Poarta de Vest, vibrând și pârâind. Ceilalți Dureroși se adunaseră deja în curte și-și urmară tovarășul în Labirint. Fără să ezite, știind că ceilalți vor crede că încearcă să se sinucidă, Thomas alergă în direcția lor până când se trezi în mijlocul turmei. Luați prin surprindere, Dureroșii ezitară.

Thomas se aruncă peste cel care-l ținea pe Dave, încercă să-l elibereze pe băiat, sperând că creatura se va răzbuna. Țipetele Teresei în mintea lui erau atât de puternice, de parcă ar fi avut un cuțit în creier.

Trei Dureroși îl înconjurară imediat, cu cleștii și cu acele lor lungi venind din toate direcțiile. Thomas dădu din mâini și din picioare, parând îngrozitoarele brațe metalice în timp ce lovea în grăsimea tremurândă de pe corpul Dureroșilor. Voia doar să fie înțepat, nu prins ca Dave. Atacul lor neiertător se înteți, iar Thomas simțea durerea pe fiecare centimetru de piele: înțepături de ac care-i spuneau că reușise. Țipând, Thomas lovea și împingea și se zvârcolea, rostogolindu-se, încercând să scape de ei. Luptându-se, plin de adrenalină, găsi în cele din urmă o breșă pe unde să se ridice în picioare și alergă din toate puterile.

Imediat ce scăpă de atingerea instrumentelor lor, Dureroșii renunțară și se retraseră, dispărând în Labirint. Thomas căzu la pământ, gemând de durere.

Newt fu lângă el într-o clipă, urmat imediat de Chuck, de Teresa și de alți câțiva. Newt îl luă de umeri și-l ridică, apucându-l pe sub brațe.

— Luați-l de picioare! strigă el.

Thomas simțea că lumea se învârtea cu el, îi era greață. Cineva, nu-și dădea seama cine, îndeplini ordinul lui Newt. Îl transportară prin curte, intrară în Cartierul General, pe holul distrus, într-o cameră, îl așezară pe o canapea. Lumea continua să se învârtă și să se legene.

— Ce-ai *făcut*? îi țipă Newt în față. Cum ai putut fi atât de prost?

Thomas trebuia să vorbească înainte să alunece în întuneric.

— Nu… Newt… nu înțelegi…

— Taci acum! strigă Newt. Nu-ți risipi energia!

Thomas simți că cineva îi examina mâinile și picioarele, smulgându-i hainele de pe el, analizându-i rănile. Auzi vocea lui Chuck și se simți ușurat că prietenul lui nu pățise nimic. Un Doc spuse ceva despre faptul că fusese înțepat de mai multe ori.

Teresa era la picioarele lui, strângându-i glezna dreaptă.

— De ce, Tom? *De ce-ai făcut asta*?

— Pentru că...

Nu avea putere să se concentreze.

Newt strigă după Serul Durerii. O clipă mai târziu, Thomas simți o înțepătură în braț. O căldură se împrăștie din locul respectiv prin tot corpul, calmându-l, micșorând durerea. Dar lumea tot părea să se prăbușească și Thomas era conștient că în câteva secunde nu va mai ști nimic.

Camera se învârti, culorile amestecându-se între ele, rotindu-se tot mai repede. Avu nevoie de toată puterea, dar spuse un ultim lucru înainte să-l înghită întunericul.

— Nu vă faceți griji, șopti el, sperând că-l puteau auzi. Am făcut-o intenționat...

CAPITOLUL 47

Thomas nu simți trecerea timpului în Transformare.

Totul începu asemănător cu prima lui amintire despre Cutie: întuneric și frig. Dar de data aceasta nu avea senzația că ceva îi atingea corpul sau picioarele. Plutea în gol, privea spre un hău întunecat. Nu vedea nimic, nu auzea nimic, nu simțea niciun miros. De parcă cineva i-ar fi furat cele cinci simțuri, lăsându-l în vid.

Timpul se dilata. Și se dilata. Teama se transformă în curiozitate, care se transformă în plictiseală.

În sfârșit, după o așteptare interminabilă, lucrurile începură să se schimbe.

Se porni un vânt ușor; nu-l simțea, dar îl auzea. Apoi apăru în depărtare un vârtej alb: o tornadă de fum care se transformă într-un coș lung, întinzându-se până când Thomas nu mai putu zări nici vârful, nici baza vârtejului alb. Apoi simți vijelia atrăgând ciclonul astfel încât sufla din spate, pe lângă el, răvășindu-i hainele și părul ca pe niște steaguri zdrențuite în furtună.

Turnul de ceață groasă începu să se miște spre el – sau *el* se mișca spre *turn*, nu-și putea da seama – mărindu-și viteza cu un ritm îngrijorător. Acolo unde, cu câteva secunde înainte, putea vedea forma clară a coșului, vedea acum doar o suprafață plată de alb.

Apoi îl înghiți; simți cum ceața îi cotropește mintea, cum amintirile îi inundă gândurile.

Restul se transformă în durere.

CAPITOLUL 48

— Thomas. Vocea era îndepărtată, tremurată, ca un ecou într-un tunel lung. Thomas, mă auzi?

Nu voia să răspundă. Mintea i se blocase când nu mai putuse suporta durerea. Se temea să nu înceapă iar dacă revenea la starea conștientă. Simți lumină de partea cealaltă a pleoapelor, dar știa că n-ar fi suportat să le deschidă. Nu făcu nimic.

— Thomas, sunt Chuck. Te simți bine? Te rog să nu mori, frate.

Toate îi năvăliră înapoi în minte. Poiana, Durerosii, acele, Transformarea. *Amintirile*. Labirintul nu putea fi rezolvat. Singura ieșire era ceva la care nu se așteptaseră niciodată. Ceva înfricoșător. Disperarea îl doborî.

Gemând, se forță să deschidă ochii, mijindu-i la început. Chipul grăsuț al lui Chuck se ivi, privindu-l cu ochi speriați. Dar apoi se luminară și un zâmbet i se întinse pe față. În ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda tuturor lucrurilor de rahat, Chuck zâmbea.

— S-a trezit! strigă băiatul către nimeni în mod special. Thomas s-a trezit!

Sunetul bubuitor al vocii lui îl făcu pe Thomas să se crispeze, închise ochii din nou.

— Chuck, trebuie să strigi? Nu mă simt prea bine.

— Scuze. Mă bucur că trăiești. Ai noroc că nu te pup.

— Te rog să nu faci așa ceva, Chuck.

Thomas deschise ochii din nou și se forță să se ridice în patul în care zăcea, sprijinindu-se cu spatele de perete și întinzându-și picioarele. Durerea îi chinuia încheieturile și mușchii.

— Cât a durat? întrebă el.

— Trei zile, răspunse Chuck. Te-am băgat în Beci noaptea ca să fii în siguranță și te-am adus înapoi aici în timpul zilei. Am crezut de vreo treizeci de ori că ai murit. Dar uită-te la tine: ești nou-nouț!

Thomas putea doar să-și imagineze cât de *ne*-bine arăta.

— Au venit Durerosii?

Entuziasmul lui Chuck se prăbuși în mod clar, iar privirea îi căzu în pământ.

— Mda, l-au luat pe Zart și pe încă doi. Câte unul pe noapte. Minho și Alergătorii au bătut Labirintul, încercând să găsească o ieșire sau ceva unde să utilizeze codul ăla pe care l-ați găsit. Dar nimic. De ce crezi că Dureroșii nu iau decât câte un țânc pe noapte?

Thomas simți o gheară în stomac. Știa acum răspunsul exact la întrebarea asta și la alte câteva. Suficient ca să-și dea seama că uneori era nașpa să știi răspunsul.

— Cheamă-i pe Newt și pe Alby, răspunse în cele din urmă. Spune-le că trebuie să facem o Adunare. Cât mai repede.

— Serios?

Thomas oftă.

— Chuck, tocmai am trecut prin Transformare. *Tu* ce crezi, vorbesc serios?

Fără niciun cuvânt, Chuck sări în picioare și fugi din cameră, strigătele lui după Newt pierzându-se pe măsură ce se îndepărta.

Thomas închise ochii și-și sprijini capul de perete. Apoi o chemă în minte.

— *Teresa*.

La început nu-i răspunse, dar apoi vocea ei îi apăru în minte la fel de clar de parcă ar fi stat lângă el.

— *A fost o mare prostie, Tom. O mare, mare, mare prostie*.

— *Trebuia s-o fac*, răspunse Thomas.

— *Nu prea te-am putut suferi în ultimele zile, ar fi trebuit să te vezi. Pielea, venele*...

— *Tu nu m-ai putut suferi*?

Thomas era încântat că Teresei îi păsa atât de mult de el.

Ea tăcu.

— *E un fel de a-ți spune că te-aș fi omorât dacă ai fi murit*.

Thomas simți o căldură bruscă în piept, se întinse și chiar o atinse, uimit de el însuși.

— *Păi*... *mulțumesc*.

— *Așadar, cât de mult îți amintești*?

Tăcu.

— *Destul. Ce ai spus în legătură cu noi doi și ce le-am făcut*...

— *E adevărat*?

— *Am făcut niște lucruri urâte, Teresa*.

Simți frustrarea ei, de parcă ar fi avut un milion de întrebări și nu știa de unde să înceapă.

— *Ai aflat ceva care să ne ajute să ieșim de aici*? întrebă ea, de parcă n-ar fi vrut să știe ce rol avusese în toate astea. *Ce să facem cu codul*?

Thomas tăcea, nedorind să vorbească despre asta încă, nu înainte să-și adune gândurile. Singura lor șansă de a scăpa era o idee sinucigașă.

— *Poate*, răspunse el în cele din urmă, *dar nu va fi ușor. Trebuie să facem o Adunare. O să te rog să fii prezentă, nu am energia să spun totul de două ori.*

Niciunul nu spuse nimic o vreme; un sentiment de deznădejde le rătăcea prin minte.

— *Teresa*?

— *Da*?

— *Labirintul nu poate fi rezolvat*.

Teresa tăcu mult timp înainte să răspundă.

— *Cred c-o știm cu toții acum*.

Lui Thomas nu-i plăcea durerea din vocea ei; o putea simți în minte.

— *Nu-ți face griji, Creatorii vor să scăpăm. Am un plan*.

Voia să-i ofere o speranță, oricât de neînsemnată.

— *Nu mai spune*!

— *Da. E înfricoșător și unii dintre noi ar putea muri. Sună bine*?

— *Sună fantastic. Care e planul*?

— *Trebuie să*…

Înainte să poată termina, Newt intră în cameră, întrerupându-l.

— *Îți spun mai târziu*, termină Thomas.

— *Grăbește-te*! spuse Teresa, apoi dispăru.

Newt se apropiase de pat și se așezase lângă el.

— Tommy, abia dacă se vede că ești bolnav.

Thomas încuviință din cap.

— Mi-e un pic greață, dar în afară de asta, sunt bine. Am crezut că va fi mult mai rău.

Newt clătină din cap, cu o expresie amestecată de mânie și uimire.

— Ce ai făcut a fost pe jumătate curajos, pe jumătate prostesc. Se pare că ești foarte bun la așa ceva. Tăcu, clătinând

din cap. *Știu* de ce-ai făcut-o. Ce amintiri ți-au revenit? Ceva care să ne ajute?

— Trebuie să facem o Adunare, spuse Thomas, schimbându-și poziția picioarelor, ca să stea mai confortabil. În mod surprinzător nu avea dureri prea mari, doar o amețeală. Înainte să încep să uit anumite lucruri.

— Da, Chuck mi-a spus. O s-o facem. Dar de ce? Ce-ai descoperit?

— E un test, Newt. Totul e un test.

Newt încuviință din cap.

— Ca un experiment.

Thomas clătină din cap.

— Nu, n-ai înțeles. Ne selectează, să vadă dacă cedăm, căutându-i pe cei mai buni; trimițându-ne variabile, încercând să ne facă să renunțăm; testându-ne capacitatea de a spera și de a lupta. Trimiterea Teresei aici și închiderea Poienii n-au fost decât ultima parte, o… ultimă analiză. Acum e timpul pentru ultimul test. Să scăpăm.

Sprâncenele lui Newt se încrețiră a confuzie.

— Ce vrei să spui? Știi o ieșire?

— Da. Convoacă Adunarea. Acum.

CAPITOLUL 49

O oră mai târziu Thomas stătea în fața Apărătorilor, la fel cum stătuse și cu o săptămână sau două în urmă. N-o lăsaseră pe Teresa înăuntru, lucru care-l enervă la fel de mult pe cât o enervă și pe ea. Newt și Minho aveau încredere acum în ea, dar ceilalți aveau încă îndoieli.

— Bun, Verdeață, spuse Alby, arătând mult mai bine așezat în mijlocul semicercului de scaune, lângă Newt. Celelalte scaune erau ocupate, în afară de două: o amintire crudă că Gally și Zart fuseseră luați de Dureroși. N-o mai lua pe ocolite. Vorbește.

Thomas, încă puțin amețit din cauza Transformării, se strădui să se calmeze. Avea multe de spus, dar voia să fie sigur că vor suna cât mai puțin stupid posibil.

— E o poveste lungă, începu el. Nu avem timp pentru toată, dar o să vă spun esențialul. Când am trecut prin Transformare, am văzut imagini, sute de imagini, ca un film pe repede înainte. Mi-am amintit multe lucruri, dar numai unele dintre ele sunt suficient de clare ca să vorbesc despre ele. Altele s-au estompat sau se estompează. Se opri, adunându-și gândurile pentru ultima dată. Dar îmi amintesc destule. Creatorii ne testează. Labirintul n-a fost făcut pentru a fi rezolvat. A fost un test. Creatorii vor ca aceia care câștigă – sau care supraviețuiesc – să facă ceva important.

Se întrerupse, deja confuz în legătură cu ordinea în care ar trebui să le spună.

— Ce anume? întrebă Newt.

— S-o iau de la început, spuse Thomas, frecându-se la ochi. Toți am fost luați când eram foarte mici. Nu-mi amintesc cum sau de ce, doar fulgerări și senzația că lucrurile s-au schimbat în lume, că s-a petrecut ceva foarte grav. Habar n-am ce. Creatorii ne-au furat și cred că au avut un motiv s-o facă. Și-au dat cumva seama că avem o inteligență peste medie și de asta ne-au ales. Nu știu, e mai mult vag și oricum nu contează prea mult. Nu-mi amintesc nimic despre familia mea sau ce s-a întâmplat cu ea. Dar după ce am fost luați, ne-am petrecut următorii câțiva ani în școli speciale, ducând vieți oarecum

normale până când au reușit în sfârșit să finanțeze și să construiască Labirintul. Numele noastre sunt doar niște porecle idioate pe care le-au inventat ei: Alby de la Albert Einstein, Newt de la Isaac Newton și eu, Thomas de la Thomas Edison.

Alby arăta de parcă cineva i-ar fi dat o palmă peste față.

— Numele noastre… nici măcar nu sunt numele noastre adevărate?

Thomas clătină din cap.

— Din câte îmi dau seama, probabil că nu vom afla niciodată care erau numele noastre adevărate.

— Ce vrei să spui? întrebă Tigaie. Că suntem niște orfani crescuți de către oameni de știință?

— Da, spuse Thomas, sperând ca expresia lui să nu trădeze cât de disperat se simțea. Se pare că suntem foarte inteligenți și ei ne analizează fiecare mișcare. Să vadă cine va ceda și cine nu; să vadă cine va supraviețui până la capăt. Nu-i de mirare că sunt atât de mulți gândaci-cu-lame în jur. În plus, unora dintre noi li s-a… modificat creierul.

— Cred pleoscul ăsta tot atâta cât cred că mâncarea lui Tigaie e bună, mormăi Winston, părând obosit și indiferent.

— De ce-aș inventa așa ceva? spuse Thomas, ridicând vocea. Se lăsase înțepat *intenționat* ca să-și amintească lucrurile astea! Mai bine spune-ne tu care crezi că e explicația! Locuim pe o altă planetă?

— Continuă, spuse Alby. Dar nu înțeleg de ce niciunul dintre noi nu și-a amintit chestiile astea. Eu am trecut prin Transformare, dar ce-am văzut a fost… Privi rapid în jur, de parcă tocmai spusese ceva ce n-ar fi trebuit să spună. N-am aflat nimic.

— O să vă spun imediat de ce cred că eu am aflat mai multe decât alții, spuse Thomas, fiindu-i groază de ultima parte. Să continui sau nu?

— Vorbește, spuse Newt.

Thomas trase adânc aer în piept, de parcă era pe cale să participe la o cursă de alergare.

— OK, cumva ne-au șters memoria. Nu numai copilăria, ci și toate lucrurile de dinainte de intrarea în Labirint. Ne-au pus în Cutie și ne-au trimis aici. Un grup mare la început și apoi câte unul pe lună în ultimii doi ani.

— Dar de ce? întrebă Newt. Care e scopul?

Thomas ridică o mână ca să facă liniște.

— Ajung și acolo. După cum am zis, voiau să ne testeze, să vadă cum am reacționa la ceea ce ei numesc Variabile și la o problemă fără rezolvare. Să vadă dacă putem lucra împreună, să formăm o comunitate. Ni s-au dat de toate. Problema a fost prezentată sub forma unuia dintre cele mai cunoscute jocuri – un labirint. Toate astea ne-au făcut să credem că *trebuie* să existe o soluție, ne-au încurajat să muncim și mai mult, mărindu-ne în același timp descurajarea de a nu găsi o soluție. Se opri ca să privească în jur, asigurându-se că ascultau cu toții. Vreau să spun că *nu există* nicio soluție.

Izbucniră murmurele, întrebările una peste alta.

Thomas ridică din nou mâinile, dorindu-și să-și poată turna pur și simplu gândurile în mintea celorlalți.

— Vedeți? Reacția voastră îmi dovedește că am dreptate. Cei mai mulți oameni ar fi renunțat până acum. Dar cred că noi suntem diferiți. N-am putut accepta că o problemă nu poate fi rezolvată, mai ales când e vorba despre ceva atât de simplu cum e un labirint. Și am continuat să luptăm indiferent cât de disperată era situația.

Thomas își dădu seama că tonul vocii i se ridicase treptat în timp ce vorbea și simți o căldură în obraji.

— Oricare ar fi motivul, mi-e scârbă! Și toate astea – Durerosii, zidurile care se mișcă, Stânca – sunt doar elementele unui test stupid. Suntem folosiți și manipulați. Creatorii voiau să ne ocupăm mintea cu o soluție care n-a existat niciodată. Tot un test e și faptul că au trimis-o aici pe Teresa, au folosit-o ca să declanșeze Sfârșitul – orice-ar însemna *asta* – au închis Poiana, cerul cenușiu și așa mai departe. Ne pun în situații nebunești ca să vadă cum reacționăm, ca să ne testeze voința. Ca să vadă dacă ne întoarcem unii împotriva celorlalți. La sfârșit, au nevoie de supraviețuitori pentru ceva important.

Tigaie se ridică.

— Și faptul că omoară oameni? Și asta face parte din planul lor?

Thomas simți un moment de teamă, îngrijorat că Apărătorii și-ar putea vărsa furia asupra lui pentru că știa atâtea. Și lucrurile urmau să se înrăutățească și mai mult.

— Da, Tigaie, și faptul că omoară oameni. Singurul motiv pentru care Durerosii ne iau pe rând e ca să nu murim cu toții

înainte să se termine așa cum vor Creatorii să se termine tot jocul ăsta. E vorba de supraviețuirea celui mai puternic. Numai cei mai buni vor scăpa.

Tigaie trase un picior în scaun.

— Păi atunci, spune odată planul ăsta magic!

— O să-l spună, zise Newt, încet. Taci și ascultă.

Minho, care tăcuse în majoritatea timpului, își drese vocea.

— Ceva îmi spune că n-o să-mi placă ce-o să aud.

— Probabil că nu, spuse Thomas. Închise ochii o clipă și-și încrucișă brațele. Următoarele câteva minute erau cruciale. Creatorii îi vor pe cei mai buni dintre noi pentru ce-o fi acel ceva pe care l-au plănuit. Dar trebuie să merităm. În cameră se instală o liniște totală; toți ochii erau ațintiți asupra lui. Codul.

— Codul? repetă Tigaie, cu vocea înviorată de o rază de speranță. Ce-i cu el?

Thomas îl privi, apoi tăcu pentru a face impresie.

— A fost ascuns în mișcările zidurilor cu un motiv. Eu știu pentru că eram acolo când l-au formulat Creatorii.

CAPITOLUL 50

Un timp îndelungat nimeni nu spuse nimic, iar Thomas nu vedea decât chipuri fără expresie. Simțea cum îi apar broboane de transpirație pe frunte, cum i se umezesc palmele. Îi era groază să continue.

Newt părea complet uluit și sparse în cele din urmă tăcerea.

— Despre ce vorbești?

— Mai întâi trebuie să vă mărturisesc ceva. Despre mine și Teresa. Există un motiv pentru care Gally m-a acuzat de atâtea lucruri și pentru care toți cei care au trecut prin Transformare mă recunosc.

Se așteptă la întrebări, vacarm de voci, dar era o tăcere de mormânt.

— Teresa și cu mine suntem... diferiți, continuă el. Am participat la încercările Labirintului chiar de la început. Dar împotriva voinței noastre, vă jur.

Minho fu cel care vorbi acum.

— Thomas, despre ce vorbești?

— Teresa și cu mine am fost folosiți de Creatori. Dacă v-ați putea aminti totul, probabil c-ați vrea să ne ucideți. Dar trebuia să vă spun asta eu însumi, ca să vă demonstrez că acum puteți avea încredere în noi. Ca să mă credeți când o să vă spun singura cale prin care putem ieși de aici.

Thomas scană rapid fețele Apărătorilor, întrebându-se pentru ultima dată dacă să le spună, dacă vor înțelege. Dar știa că trebuia să le spună. *Trebuia*.

Thomas trase adânc aer în piept, apoi le spuse.

— Teresa și cu mine i-am ajutat să creeze Labirintul. I-am ajutat să creeze totul.

Toți păreau prea uimiți ca să răspundă. Chipuri fără expresie îl priveau din nou. Thomas se gândi fie că n-au înțeles, fie că nu-l credeau.

— Cum adică? întrebă Newt într-un final. Ai șaisprezece ani. Cum să creezi Labirintul?

Thomas nu putu să nu se îndoiască puțin și el, dar știa ce-și amintise. Oricât de nebunește suna, știa că era adevărat.

— Suntem… inteligenți. Și cred că e o parte a Variabilelor. Dar, cel mai important, Teresa și cu mine avem un… talent, care ne-a făcut importanți pentru ei în timp ce construiau locul ăsta.

Se opri, știind că în mod sigur le va părea absurd.

— Vorbește! strigă Newt. Spune tot!

— Suntem telepatici! Putem să ne vorbim în minte!

După ce-o spuse cu voce tare, aproape că se simți rușinat, de parcă tocmai ar fi recunoscut că era un hoț.

Newt clipi de surpriză; cineva tuși.

— Dar ascultați-mă, continuă Thomas, grăbit să se apere. Ne-au *forțat* să-i ajutăm. Nu știu cum sau de ce, dar ne-au forțat. Se opri. Poate ca să vadă dacă vă putem câștiga încrederea în ciuda faptului că am fost de-ai lor. Poate că eram destinați de la început să fim cei care descoperă cum să scăpăm. Oricare-ar fi motivul, cu Hărțile voastre am descoperit codul și acum trebuie să-l folosim.

Thomas privi în jur și, în mod surprinzător și uimitor, nimeni nu părea furios. Cei mai mulți Poienari continuau să-l privească fără nicio expresie sau clătinau din cap a mirare ori a neîncredere. Și, nu se știe de ce, Minho zâmbea.

— E adevărat și-mi pare rău, continuă Thomas. Dar acum sunt în aceeași barcă cu voi. Teresa și cu mine am fost trimiși aici ca toți ceilalți și putem muri la fel de ușor. Dar Creatorii au văzut suficient. E timpul pentru ultimul test. Se pare că aveam nevoie de Transformare ca să adaug ultimele piese ale puzzle-ului. În orice caz, am vrut să știți adevărul, să știți că avem o șansă.

Newt clătina din cap, uitându-se în pământ. Apoi își ridică ochii și îi privi pe ceilalți Apărători.

— Creatorii, țâncii ăia ne-au făcut asta, nu Tommy și Teresa. Creatorii. Și o să le pară rău.

— Cum zici tu, spuse Minho, cui îi pasă de toate alea? Dă-i drumul cu planul odată.

Lui Thomas i se puse un nod în gât. Era atât de ușurat, încât aproape că nu putea vorbi. Fusese convins că îl vor pune la zid pentru mărturisirea lui sau, mai rău, că îl vor arunca de pe Stâncă. Restul părea aproape ușor de spus.

— E un computer într-un loc în care n-am căutat niciodată. Codul ne va deschide o ușă prin care să ieșim din Labirint. Îi oprește pe Dureroși să ne urmărească. Asta dacă supraviețuim suficient cât să ajungem acolo.

— Un loc în care n-am *căutat* niciodată? întrebă Alby. Ce crezi c-am făcut în ultimii doi ani?

— Crede-mă, n-ați fost niciodată în locul ăla.

Minho se ridică.

— Și unde e?

— E aproape o sinucidere, spuse Thomas, știind că amâna răspunsul. Durerosii vor veni după noi de fiecare dată când vom încerca. Toți Durerosii. E testul final.

Voia să se asigure că înțelegeau riscurile. Șansele ca toată lumea să supraviețuiască erau mici.

— Deci unde e? întrebă Newt, aplecându-se în față pe scaun.

— Peste Stâncă, răspunse Thomas. Trebuie să trecem prin Gaura Durerosilor.

CAPITOLUL 51

Alby se ridică atât de repede, încât scaunul i se răsturnă. Ochii injectați ieșeau în evidență pe albul bandajului de pe frunte. Făcu doi pași în față înainte să se oprească, de parcă urma să-l atace pe Thomas.

— Ești un pulifrici prost, spuse el, privindu-l pe Thomas. Sau un trădător. Cum să credem ce spui dacă i-ai ajutat să construiască locul ăsta, dacă ne-ai adus aici? Nu putem face față unui singur Dureros pe terenul nostru, cu atât mai puțin să luptăm cu o turmă întreagă în gaura lor. Ce plănuiești de fapt?

Thomas era furios.

— Ce plănuiesc? Nimic! De ce-aș inventa toate astea?

Brațele lui Alby se încordară, cu pumnii încleștați.

— Poate c-ai fost trimis aici ca să ne ucizi pe toți. De ce-am avea încredere în tine?

Thomas se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Alby, ai o problemă cu memoria de scurtă durată? Mi-am riscat viața în Labirint ca să te salvez. Dacă nu eram eu, erai mort!

— Poate că a fost o șmecherie ca să ne câștigi încrederea. Dacă ești în cârdășie cu țâncii care ne-au trimis aici, n-aveai de ce să-ți faci griji în legătură cu Durerorșii. Poate că numai te-ai prefăcut.

Mânia lui Thomas scăzu când auzi asta, se transformă în milă. Era ceva ciudat aici, ceva dubios.

— Alby, interveni în cele din urmă Minho, ajutându-l pe Thomas. Asta e cea mai năroadă teorie pe care am auzit-o vreodată. Erau cât pe ce să-l rupă în bucăți acum trei nopți. Crezi că și cu asta s-a prefăcut?

Alby încuviință din cap, scurt.

— Poate.

— *Am făcut-o*, spuse Thomas, punându-și în voce toată iritarea de care era capabil, cu speranța că-mi voi recăpăta memoria și că vom reuși să ieșim de aici. Trebuie să vă arăt rănile și zgârieturile de pe corp?

Alby nu spuse nimic, iar chipul îi tremura încă de furie. Ochii i se umeziră și venele i se evidențiară pe gât.

— Nu ne putem întoarce! strigă el într-un final, privindu-i acum pe toți cei din cameră. Am văzut cum erau viețile noastre. Nu ne putem întoarce!

— Despre *asta* e vorba? întrebă Newt. Glumești?

Alby se întoarse spre el, furios, ridicându-și chiar un pumn încleștat. Dar se opri, își lăsă brațul jos, apoi merse și se afundă în scaun, își luă fața în mâini și începu să plângă. Thomas n-ar fi putut fi mai surprins. Șeful neînfricat al Poienarilor plângea.

— Alby, vorbește cu noi, insistă Newt, nevrând să renunțe. Care e problema?

— Eu am fost, spuse Alby, printre suspine zguduitoare. Eu am fost.

— Tu ai fost ce? întrebă Newt.

Părea la fel de confuz ca Thomas.

Alby își ridică privirea, cu ochii uzi de lacrimi.

— Eu am dat foc Hărților. Eu am fost. M-am izbit cu capul de masă ca să credeți că a fost altcineva. Am mințit, le-am ars pe toate. Eu am fost!

Apărătorii schimbară priviri între ei, ochii măriți și sprâncenele ridicate trădându-le șocul. Thomas însă înțelegea totul acum. Alby își amintise cât de îngrozitoare era viața înainte să vină aici și nu voia să se întoarcă.

— Păi atunci e bine c-am salvat Hărțile alea, spuse Minho, direct, aproape batjocoritor. Mulțumită pontului pe care ni l-ai dat după Transformare.

Thomas urmări să vadă cum va răspunde Alby la replica sarcastică, aproape crudă a lui Minho; dar el se purta de parcă nici n-ar fi auzit-o.

Newt, în loc să fie furios, îi ceru lui Alby să explice. Thomas știa de ce Newt nu era supărat: Hărțile erau în siguranță, codul era descifrat. Nu mai conta.

— Vă spun. Alby părea că cerșește, aproape isteric. Nu ne putem întoarce de unde am venit. Am văzut, mi-am amintit lucruri îngrozitoare, îngrozitoare. Pământ pârjolit, o boală, ceva care se numește Arșița. A fost îngrozitor. Mult mai rău decât e aici.

— Dacă stăm *aici*, vom muri cu toții! strigă Minho. E mai rău de atât?

Alby îl privi pe Minho mult timp înainte să răspundă. Thomas se gândea la cuvintele pe care Alby tocmai le spusese. *Arșița*. I se părea familiar, era aproape gata să-și amintească. Dar era sigur că nu-i revenise nimic în memorie despre asta când trecuse prin Transformare.

— Da, spuse Alby într-un final. E mai rău. Mai bine murim decât să ne întoarcem.

Minho zâmbi cu superioritate și se lăsă pe spate în scaun.

— Frate, ești de-a dreptul o rază de soare. Eu sunt de acord cu Thomas. Sunt sută la sută de acord cu Thomas. Dacă e să murim, măcar să murim luptând.

— În Labirint sau în afara lui, adăugă Thomas, ușurat că Minho era categoric de partea lui. Apoi se întoarse spre Alby și-l privi grav. Încă locuim în lumea de care ți-ai amintit.

Alby se ridică din nou, chipul lui trădând înfrângerea.

— Faceți cum vreți. Oftă. Nu contează. Vom muri oricum.

Și spunând asta, se îndreptă spre ușă și ieși din cameră.

Newt scoase un oftat lung și clătină din cap.

— N-a mai fost la fel de când a fost înțepat. Cred c-au fost niște amintiri urâte, nu glumă... Ce naiba e Arșița?

— Nu-mi pasă, spuse Minho. Orice e mai bine decât să murim aici. Ne putem răfui cu Creatorii după ce ieșim de aici. Dar deocamdată trebuie să facem ce-au plănuit ei. Să intrăm în Gaura Dureroșilor și să scăpăm. Dacă unii dintre noi vor muri, așa să fie.

Tigaie ricană.

— Țâncilor, mă scoateți din minți. Nu putem ieși din Labirint, iar ideea asta de a sta cu Dureroșii în cuibușorul lor de nebunii e mai stupidă decât orice altceva am auzit în viața mea. Am putea la fel de bine să ne tăiem venele.

Ceilalți Apărători începură să se certe, vorbind toți odată. În cele din urmă Newt le strigă să tacă.

Thomas vorbi din nou după ce se liniștiră.

— O să intru prin Gaură sau o să mor încercând să ajung acolo. Se pare că și Minho la fel. Și sunt convins că și Teresa. Dacă putem ține piept Dureroșilor suficient timp pentru ca un Poienar să tasteze codul și să-i oprească, atunci putem trece prin ușa pe care intră *ei*. Vom trece testul. Apoi ne putem întâlni cu Creatorii.

Rânjetul lui Newt n-avea nimic amuzant în el.

— Și tu crezi că le putem ține piept? Chiar dacă nu murim, probabil că vom fi înțepați cu toții. S-ar putea să ne aștepte toți Dureroșii când ajungem la Stâncă. Gândacii-cu-lame sunt acolo mereu, Creatorii vor ști când vom încerca să plecăm.

Se temuse de asta, dar Thomas știa că era timpul să le spună ultima parte a planului.

— Nu cred că ne vor înțepa. Transformarea a fost o Variabilă pentru perioada în care am locuit aici. Dar partea asta va fi încheiată. În plus, s-ar putea să avem ceva în favoarea noastră.

— Mda? întrebă Newt, dându-și ochii peste cap. Abia aștept să aud.

— Creatorilor nu le e de niciun folos dacă murim cu toții. Chestia asta trebuie să fie dificilă, nu imposibilă. Cred că în sfârșit știm sigur că Dureroșii sunt programați să ucidă doar câte unul în fiecare zi. Așa că cineva se poate sacrifica pentru a-i salva pe ceilalți în timp ce fugim spre Gaură. Cred că așa trebuie să se întâmple.

Camera rămase în tăcere până când Apărătorul Abatorului hohoti puternic.

— Poftim? întrebă Winston. Deci tu sugerezi să aruncăm un amărât lupilor pentru ca restul să poată scăpa? *Asta* e ideea ta *inteligentă*?

Thomas refuză să recunoască cât de grav suna, dar îi veni o idee.

— Da, Winston, mă bucur că ești atât de atent. Ignoră uitătura cu care îi fură întâmpinate cuvintele. Și mi se pare clar cine ar trebui să fie amărâtul.

— A, da? întrebă Winston. Cine?

Thomas își încrucișă brațele.

— Eu.

CAPITOLUL 52

Întâlnirea se transformă într-un cor de certuri. Newt se ridică foarte calm, se îndreptă spre Thomas și-l luă de braț; îl trase spre ușă.

— Pleci. Acum.

Thomas fu uluit.

— Plec? De ce?

— Cred c-ai spus destule la întâlnirea asta. Trebuie să vorbim și să ne hotărâm ce să facem. *Fără tine* de față.

Ajunseră la ușă, iar Newt îl împinse ușor afară.

— Așteaptă-mă lângă Cutie. Când am terminat, o să vorbim.

Dădu să se întoarcă, dar Thomas întinse mâna și-l prinse.

— Trebuie să mă crezi, Newt. E singurul mod de a ieși de aici. Putem s-o facem, îți jur. Așa *trebuie* să fie.

Newt se opri în fața lui și-i vorbi în șoapte nervoase.

— Mda, mi-a plăcut mai ales partea în care te-ai oferit voluntar să mori.

— Sunt dispus s-o fac.

Thomas vorbea serios, dar doar din cauza sentimentului de vină care-l chinuia. Vină că ajutase cumva la construirea Labirintului. Dar în adâncul său spera că va putea lupta destul timp pentru ca unul dintre ei să tasteze codul și să oprească Durerosii înainte să-l omoare. Să deschidă ușa.

— Serios? întrebă Newt, părând iritat. Domnul Noblețe în persoană, nu?

— Am multe motive personale. Într-un fel e vina mea că ne aflăm aici. Se opri, respirând adânc ca să-și vină în fire. Mă duc oricum, așa că mai bine nu-ți irosi energia.

Newt se încruntă, iar ochii i se umplură brusc de milă.

— Dacă chiar ai ajutat la construirea Labirintului, Tommy, nu e vina ta. Ești un *copil*, nu puteai împiedica ce te-au forțat să faci.

Dar nu conta ce spunea Newt. Nu conta ce spunea nimeni. Thomas purta responsabilitatea asta oricum și era tot mai grea pe măsură ce se gândea la ea.

— Simt că… trebuie să-i salvez pe toți. Ca să mă revanșez.

Newt se dădu cu un pas înapoi, clătinând încet din cap.

— Știi ce-i amuzant, Tommy?

— Ce? întrebă Thomas, precaut.

— Eu chiar te cred. Pur și simplu nu e pic de minciună în ochii ăia ai tăi. Și nu-mi vine să cred ce urmează să spun. Se opri. Mă duc înapoi să încerc să-i conving pe țâncii ăia că ar trebui să trecem prin Gaura Dureroșilor, cum ai zis. Mai bine să ne luptăm cu Dureroșii, decât să așteptăm să ne ia unul câte unul. Ridică un deget. Dar fii atent la mine: nu mai vreau să aud despre cum o să mori și alte pleoscuri de-astea eroice. Dacă facem chestia asta, o să riscăm toți. E clar?

Thomas își ridică brațele, copleșit de ușurare.

— Clar ca lumina zilei. Am vrut doar să arăt că merită riscul. Dacă cineva va muri oricum în fiecare seară, mai bine să folosim chestia asta în avantajul nostru.

Newt se încruntă.

— O idee grozavă, într-adevăr!

Thomas se întoarse să plece, dar Newt îl strigă.

— Tommy?

— Da?

Se opri, dar nu se întoarse.

— Dacă-i conving pe țâncii ăia – *dacă* – cel mai bun moment ar fi noaptea. Să sperăm că Dureroșii vor fi prin Labirint, nu în Gaura aia a lor.

— Bun.

Thomas era de acord cu Newt; spera doar că-i va putea convinge pe Apărători. Se întoarse să privească spre Newt și încuviință din cap.

Newt zâmbi, o fisură abia vizibilă pe chipul său îngrijorat.

— Ar trebui s-o facem la noapte, înainte ca altcineva să fie omorât.

Și înainte ca Thomas să poată spune ceva, Newt dispăru înapoi la Adunare.

Thomas, un pic șocat de ultima frază, ieși din Cartierul General, se îndreptă spre o bancă veche de lângă Cutie și se așeză, cu mintea învolburată. Se tot gândea la ce spusese Alby despre Arșiță și la ce-ar putea însemna. Mai spusese ceva despre pământ pârjolit și despre o boală. Thomas nu-și amintea nimic de genul ăsta, dar dacă era adevărat, lumea la care încercau să se întoarcă nu suna prea bine. Totuși, ce alternativă

aveau? În afara faptului că Dureroșii atacau în fiecare noapte, Poiana nu mai funcționa.

Frustrat, îngrijorat, obosit de gânduri, o chemă pe Teresa.

— *Mă auzi*?

— *Da*, răspunse ea. *Unde ești*?

— *Lângă Cutie*.

— *Vin imediat*.

Thomas își dădu seama cât de mult avea nevoie de ea.

— *Bine. O să-ți spun planul, cred că va merge*.

— *Ce plan*?

Thomas se lăsă pe spate pe bancă și-și puse piciorul drept pe genunchi, întrebându-se cum va reacționa Teresa la ce urma să-i spună.

— *Trebuie să trecem prin Gaura Dureroșilor, să folosim codul ca să oprim Dureroșii și să deschidem o ușă prin care să ieșim de aici*.

O pauză.

— *M-am gândit că e ceva de genul ăsta*.

Thomas se gândi o clipă, apoi adăugă:

— *Ai vreo altă idee*?

— *Nu. Va fi cumplit*.

Thomas lovi cu pumnul drept în palma celeilalte mâini, chiar dacă știa că ea nu-l putea vedea.

— *Putem s-o facem*.

— *Mă îndoiesc*.

— *Trebuie să încercăm*.

Altă pauză, mai lungă. O simțea hotărându-se.

— *Ai dreptate*.

— *Cred că plecăm în seara asta. Vino aici și vorbim mai mult*.

— *Ajung în cinci minute*.

Stomacul lui Thomas se făcu ghem. Începea să-și dea seama de realitatea sugestiei sale, de planul pe care Newt încerca să-i facă pe Apărători să-l accepte. Știa că era periculos, dar ideea de a lupta împotriva Dureroșilor – nu doar de a fugi de ei – era înfricoșătoare. În cel mai bun caz numai unul dintre ei avea să moară. Dar nici măcar asta nu era sigur. Poate că Creatorii vor reprograma creaturile. Și atunci toate șansele se spulberau.

Încercă să nu se gândească la asta.

•

Mai repede decât se așteptase Thomas, Teresa îl găsi și se așeză lângă el, cu corpul lipit de al lui, deși era loc suficient pe bancă. Se întinse și-i luă mâna. El i-o strânse la rândul lui, atât de puternic, încât știa că în mod sigur o duruse.

— Spune-mi, zise Teresa.

Thomas îi spuse, repetând fiecare cuvânt pe care-l spusese Apărătorilor, neputând suporta să vadă cum ochii Teresei se umpleau de îngrijorare și de groază.

— A fost ușor de zis, spuse el după ce-i dezvăluise totul. Dar Newt crede c-ar trebui să plecăm *la noapte*. Acum nu mai sună așa de bine.

Îl îngrozea mai ales să se gândească la Chuck și la Teresa în Labirint. El văzuse Durerosii deja și știa prea bine cum erau. Voia să-și poată apăra prietenii de experiența aceea îngrozitoare, dar știa că nu putea.

— Putem s-o facem, spuse Teresa cu voce joasă.

Auzind-o zicând asta devenea și mai îngrijorat.

— Fir-ar să fie, mi-e frică.

— Fir-ar să fie, ești om. *Ar trebui* să-ți fie frică.

Thomas nu răspunse și vreme îndelungată doar stătură acolo, ținându-se de mână, fără niciun cuvânt, nici în minte, nici cu voce tare. Thomas simțea o pace ușoară, așa trecătoare cum era, și încerca să se bucure de ea cât avea să dureze.

CAPITOLUL 53

Thomas aproape că se întristă când Adunarea luă sfârșit. Când Newt ieși din Cartierul General, știu că timpul de odihnă se terminase.

Apărătorul îi văzu și se apropie șchiopătând. Thomas observă că îi dăduse drumul mâinii Teresei fără să se gândească. Newt se opri în cele din urmă și-și încrucișă brațele la piept, privind în jos spre ei.

— E o nebunie, știi asta, nu?

Chipul său era imposibil de descifrat, dar părea să existe o scânteie de speranță în ochii lui.

Thomas se ridică în picioare, simțind un val de entuziasm prin corp.

— Au fost de acord să plecăm?

Newt încuviință din cap.

— Toți. N-a fost atât de greu pe cât mă așteptam. Țâncii ăștia au văzut ce se întâmplă noaptea cu Porțile deschise. Nu putem ieși din Labirint. Trebuie să încercăm *ceva*. Se întoarse și privi spre Apărători, care începuseră să-și adune fiecare grupul lui. Acum mai trebuie să-i convingem pe Poienari.

Thomas știa că asta va fi și mai greu decât fusese convingerea Apărătorilor.

— Crezi că vor accepta? întrebă Teresa, ridicându-se în cele din urmă ca să vină lângă ei.

— Nu toți, spuse Newt, iar Thomas vedea frustrarea din ochii lui. Unii vor rămâne și vor risca. Pun pariu.

Thomas nu se îndoia că oamenilor li se va face frică la ideea de a fugi. Era mult să le ceri să lupte împotriva Dureroșilor.

— Și Alby?

— Cine știe? răspunse Newt, privind în jur prin Poiană, observându-i pe Apărători și grupurile lor. Sunt convins că amărâtul *chiar e* mai speriat de întoarcerea acasă decât de Dureroși. Dar îl fac eu să vină cu noi, stai liniștit.

Thomas își dorea să-și poată aminti acele lucruri care îl chinuiau pe Alby, dar nu-și amintea nimic.

— Cum o să-l convingi?

Newt râse.

— O să inventez ceva. O să-i spun că vom găsi o viață nouă în altă parte a lumii și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețí.

Thomas ridică din umeri.

— Păi, poate că așa o să și fie. I-am promis lui Chuck că-l duc acasă. Sau că o să-i găsesc o casă.

— Mda, murmură Teresa, orice e mai bine decât locul ăsta.

Thomas privi în jur la certurile care izbucneau în Poiană; Apărătorii făceau tot posibilul să-i convingă pe ceilalți să riște și să treacă prin Gaura Durerroșilor. Unii Poienari se îndepărtau, dar cei mai mulți păreau să asculte și cel puțin să ia în calcul posibilitatea.

— Deci ce urmează? întrebă Teresa.

Newt trase adânc aer în piept.

— Decidem cine pleacă și cine rămâne. Să ne pregătim. Mâncare, arme, din astea. Apoi plecăm. Thomas, te-aș pune la conducere din moment ce a fost ideea ta, dar va fi destul de greu și așa să convingem oamenii să fie de partea noastră și fără să-l facem șef pe Verdeață. Fără supărare. Așa că stai în banca ta, OK? Treaba cu codul o lăsăm în seama voastră; o puteți rezolva din umbră.

Lui Thomas îi convenea de minune să stea în banca lui; să găsească computerul și să tasteze codul reprezenta o responsabilitate suficientă pentru el. Chiar și cu atâtea pe cap trebuia să-și înfrângă valul de panică pe care-l simțea crescând în el.

— Pare simplu când o spui tu, zise în cele din urmă, încercând să destindă situația. Sau măcar *să pară* că o destinde.

Newt își încrucișă din nou brațele și-l privi cu atenție.

— Cum ai zis: dacă stăm aici, un țânc va muri la noapte. Dacă plecăm, un țânc va muri. Care e diferența? Arătă spre Thomas. *Dacă* ai dreptate.

— Am.

Thomas știa că avea dreptate în legătură cu Gaura, cu codul, cu ușa, cu necesitatea de a lupta. Dar dacă va muri o singură persoană sau mai multe, n-avea nici cea mai mică idee. Instinctul îi spunea însă un lucru: să nu recunoască faptul că ar avea vreo îndoială.

Newt îl bătu pe spate.

— Bun. Hai să ne apucăm de treabă.

•

Următoarele câteva ore fură frenetice.

Majoritatea Poienarilor se învoiră să plece, chiar mai mulți decât ar fi crezut Thomas. Chiar și Alby se hotărî să încerce. Deși nimeni n-o recunoștea, Thomas punea pariu că cei mai mulți se bazau pe teoria că o singură persoană va fi ucisă de Dureroși și se gândeau că șansele de *a nu fi* ghinionistul sacrificat erau destul de generoase. Cei care se hotărâseră să rămână în Poiană erau puțini, dar fermi și gălăgioși. Stăteau mai mult bosumflați și încercau să le spună celorlalți cât de proști erau. În cele din urmă renunțară și se dădură la o parte.

Thomas și ceilalți care erau în favoarea plecării aveau o grămadă de treburi de făcut.

Au fost împărțite rucsacuri și umplute cu provizii. Tigaie – Newt îi spusese lui Thomas că bucătarul fusese printre ultimii care se hotărâseră să plece – trebuia să adune toată mâncarea și să găsească o metodă prin care s-o împartă în mod egal în pachete. Au fost împachetate seringi cu Serul Durerii, chiar dacă Thomas nu credea că Dureroșii îi vor înțepa. Chuck avea sarcina să umple sticle cu apă și să le împartă tuturor. Teresa îl ajuta, iar Thomas o rugă să înfrumusețeze adevărul cât de mult putea, chiar dacă trebuia să mintă de-a dreptul, cum se întâmpla de cele mai multe ori. Chuck încercase să fie curajos când află prima dată că urmau să plece, dar pielea transpirată și ochii șocați trădau adevărul.

Minho se duse la Stâncă împreună cu un grup de Alergători, luând frânghii de iederă și pietre ca să mai testeze o dată Gaura invizibilă a Dureroșilor. Trebuiau să spere că creaturile își vor păstra orarul obișnuit și nu vor veni în timpul zilei. Thomas se gândi să sară în Gaură imediat și să încerce să tasteze codul rapid, dar n-avea nicio idee la ce să se aștepte sau ce-ar putea găsi acolo. Newt avea dreptate: era mai bine să aștepte până la noapte și să spere că majoritatea Dureroșilor vor fi în Labirint, nu în Gaură.

Când Minho se întoarse teafăr, lui Thomas i se păru că era foarte optimist că Gaura era într-adevăr o ieșire. Sau o intrare, depinde cum priveai lucrurile.

Thomas îl ajută pe Newt să împartă armele; au inventat unele și mai ingenioase în disperarea lor de a fi pregătiți pentru Dureroși. Au transformat stâlpi de lemn în sulițe sau i-au învelit

în sârmă ghimpată; au ascuțit cuțitele și le-au legat cu frânghii de capetele crengilor tăiate din copaci; au lipit cu scotch bucăți de sticlă spartă cu lopețile. La sfârșitul zilei Poienarii se transformaseră într-o mică armată. Lui Thomas i se părea o ceată jalnică și nepregătită, dar totuși o armată.

Odată ce el și Teresa terminară de ajutat, se îndreptară spre locul secret din Căpățâni, ca să discute despre computerul din Gaura Dureroșilor și despre cum plănuiau să tasteze codul.

— Noi trebuie s-o facem, spuse Thomas, în timp ce se sprijineau cu spatele de copacii scorțoși, cu frunzele cândva verzi ofilindu-se deja din pricina lipsei soarelui artificial. În felul ăsta, dacă suntem despărțiți, putem rămâne în contact și ne putem ajuta în continuare unul pe celălalt.

Teresa luase un băț și îl decoji.

— Dar avem nevoie de un plan de rezervă în caz că se întâmplă ceva cu noi.

— Clar. Minho și Newt știu cuvintele codului. O să le spunem că trebuie să le introducă în computer dacă… știi tu.

Thomas nu voia să se gândească la toate lucrurile rele care se puteau întâmpla.

— Nu-i un plan prea complicat atunci, căscă Teresa, de parcă viața ar fi fost absolut normală.

— Deloc. Ne luptăm cu Dureroșii, tastăm codul, ieșim pe ușă. Apoi îi înfruntăm pe Creatori, orice-ar fi.

— Șase cuvinte, cine știe câți Dureroși.

Teresa rupse bățul în două.

— De la ce crezi că vine RĂU, de fapt?

Thomas se simțea de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac. Nu știa de ce, dar auzind cuvântul în momentul acela, de la altcineva, îi eliberă ceva în minte și pricepu. Era uimit că nu făcuse legătura mai repede.

— Indicatorul ăla pe care l-am văzut în Labirint, îți amintești? Indicatorul de metal pe care erau gravate cuvinte?

Bătăile inimii i se accelerară de entuziasm.

Teresa își încreți fruntea a confuzie o clipă, apoi o lumină păru să pâlpâie în ochii ei.

— Uau. Colapsul Realității: Unitatea „Zonă Interzisă – Morți Experimentale”. RĂU. *RĂUL e bun*, asta mi-am scris pe braț. Ce înseamnă *asta*?

— Habar n-am. De asta mi-e frică de mor că e un mare pleosc ce urmează să facem. Ar putea fi o baie de sânge.

— Toți știu în ce se bagă. Teresa se întinse și-i luă mâna. N-avem nimic de pierdut, nu-ți amintești?

Thomas își amintea, dar nu știa de ce cuvintele Teresei îi păreau goale, lipsite de speranță.

— Nimic de pierdut, repetă el.

CAPITOLUL 54

Chiar înainte de ora obișnuită de închidere a Porților, Tigaie le prepară o ultimă masă ca să aibă energie peste noapte. Atmosfera care plutea peste Poienari în timp ce mâncau nu putea fi mai sumbră sau mai impregnată de frică. Thomas se trezi lângă Chuck, ciugulind absent din mâncare.

— Deci… Thomas, spuse băiatul, mestecând o îmbucătură uriașă de cartofi. Porecla mea de la cine vine?

Thomas nu putu să nu clatine din cap: ei erau pe cale să pornească în, probabil, cea mai periculoasă misiune din viața lor, și Chuck era curios de unde îi venea porecla.

— Nu știu. Poate de la Darwin. Tipul cu teoria evoluției.

— Pun pariu că nimeni nu i-a mai zis „tip”.

Chuck mai luă o îmbucătură mare și se părea că ajunsese la concluzia că era cel mai bun moment să vorbească acum, cu gura plină.

— Știi, nu mi-e chiar atât de frică. Adică, în ultimele nopți, stând în Cartierul General, așteptând pur și simplu să vină un Dureros și să ia pe câte unul dintre noi, a fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am făcut. Acum măcar ripostăm, *încercăm* ceva. Și măcar…

— Măcar ce? întrebă Thomas. Nu credea nicio clipă că Chuck nu era speriat; aproape că îl durea să-l vadă făcând pe curajosul.

— Păi, toată lumea spune că nu pot omorî decât unul. Poate c-o să par un pulifrici, dar asta mă face să sper. Măcar majoritatea dintre noi vor supraviețui. Asta înseamnă că nu moare decât un singur amărât. Mai bine decât să murim cu toții.

Lui Thomas îi era greu să vadă că oamenii se agățau de speranța că numai o persoană va muri; cu cât se gândea mai mult, cu atât credea mai puțin că era adevărat. Creatorii știau de plan, puteau reprograma Dureroșii. Dar chiar și o speranță falsă era mai bună decât nimic.

— Poate c-o să supraviețuim cu toții. Dacă luptăm toți.

Chuck se opri o secundă din înfulecat și privi spre Thomas cu atenție.

— Chiar crezi asta sau doar încerci să mă încurajezi?

— Putem s-o facem.

Thomas își mâncă ultima îmbucătură, apoi luă o înghițitură mare de apă. Nu se simțise niciodată așa de mincinos. Vor muri oameni. Dar avea de gând să facă tot posibilul ca dolofanul Chuck să nu fie printre ei. Sau Teresa.

— Nu uita de promisiunea mea. Încă te poți baza pe ea.

Chuck se încruntă.

— Mare lucru; am auzit că lumea e cam de pleosc.

— Poate, dar o să-i găsim pe oamenii cărora le pasă de tine. O să vezi.

Chuck se ridică.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, anunță el. Scoate-mă din Labirint și o să fiu fericit.

— Bun.

O agitație la mesele vecine îi atrase atenția. Newt și Alby îi adunau pe Poienari, spunându-le tuturor că era timpul să plece. Alby părea cel dintotdeauna, dar Thomas tot se îngrijora în legătură cu starea sa mintală. În ochii lui Thomas, Newt era șeful, dar și el putea fi imprevizibil câteodată.

Teama rece ca gheața și panica pe care le simțise atât de des în ultimele zile îl cuprinseseră din nou din plin. Venise momentul. Plecau. Încercând să nu se gândească la asta, doar să acționeze, își luă rucsacul. Chuck făcu la fel și se îndreptară spre Poarta de Vest, cea care ducea spre Stâncă.

Thomas îi găsi pe Minho și pe Teresa vorbind în partea stângă a Porții, repetând planurile făcute în pripă în legătură cu introducerea codului odată intrați în Gaură.

— Sunteți gata? întrebă Minho când el și Chuck ajunseră. Thomas, a fost ideea ta, sper să meargă. Dacă nu, o să te omor înainte să ajungă Durerroșii s-o facă.

— Mersi, spuse Thomas.

Dar nu putea scăpa de senzația din stomac. Dar dacă *greșea* cumva? Dacă amintirile pe care le avea erau false? *Induse* cumva? Gândul îl îngrozi, așa că-l alungă. Nu mai era cale de întoarcere.

O privi pe Teresa, care se mișca de pe un picior pe altul, frângându-și mâinile.

— Ești bine? o întrebă.

— Sunt OK, răspunse ea cu un zâmbet ușor, în mod evident foarte ne-OK. Sunt nerăbdătoare să terminăm odată.

— Amin, surioară, spuse Minho.

Lui Thomas el îi părea cel mai calm, cel mai încrezător, cel mai puțin speriat. Îl invidie.

După ce Newt îi adunase pe toți, ceru să se facă liniște și Thomas se întoarse ca să audă ce avea de zis.

— Suntem patruzeci și unu de inși.

Își luă în spate rucsacul și ridică un stâlp gros de lemn cu sârmă ghimpată la vârf; arma părea teribilă.

— Aveți grijă să aveți armele la voi. Altceva nu prea mai e de zis, vi s-a spus planul. Ne vom croi drum până la Gaura Dureroșilor și Tommy va tasta codul, apoi ne vom răzbuna pe Creatori. Asta-i tot.

Thomas abia îl auzea pe Newt, fiindcă îl văzuse pe Alby stând bosumflat într-o parte, singur, departe de grupul principal de Poienari. Alby ciupea coarda arcului privind în pământ. O tolbă cu săgeți îi atârna pe umăr. Thomas simți un val de îngrijorare că Alby era instabil, că ar putea cumva să strice lucrurile. Se hotărî să-l observe cu atenție dacă va putea.

— N-ar trebui să spună cineva ceva de încurajare? întrebă Minho, distrăgându-i lui Thomas atenția de la Alby.

— Dă-i drumul, răspunse Newt.

Minho încuviință din cap și se întoarse cu fața spre mulțime.

— Aveți grijă, spuse el scurt. Nu muriți.

Thomas ar fi râs dacă ar fi putut, dar era prea speriat.

— Super. E plin de inspirație, răspunse Newt, apoi arătă peste umăr, spre Labirint. Știți cu toții planul. După doi ani în care am fost tratați ca niște șoareci, în seara asta vom riposta. În seara asta ne întoarcem împotriva Creatorilor, indiferent prin ce trebuie să trecem ca să ajungem acolo. În seara asta Dureroșii vor fi cei care să se teamă.

Cineva aplaudă, apoi altcineva. În curând izbucniră țipete și strigăte de luptă, tot mai puternice, umplând aerul ca niște tunete. Thomas simți cum se strecoară în el o picătură de curaj. O apucă, se agăță de ea, îi ordonă să crească. Newt avea dreptate, în seara asta vor lupta. În seara asta vor riposta, odată pentru totdeauna.

Thomas era pregătit. Strigă laolaltă cu ceilalți Poienari. Știa că ar trebui să rămână tăcuți, să nu atragă și mai mult atenția asupra lor, dar nu-i păsa. Jocul începuse.

Newt își ridică arma în aer și strigă:

— Ați auzit, Creatorilor? Venim!

Și spunând asta, se întoarse și alergă în Labirint, abia observându-i-se șchiopătatul. Alergă în aerul cenușiu care părea și mai întunecat decât în Poiană, plin de umbre și de întuneric. Poienarii din jurul lui Thomas, încă aclamând, își luară armele și alergară după el, chiar și Alby. Thomas îi urmă, ajungând în rând între Teresa și Chuck, ținând în mână o suliță mare de lemn, cu un cuțit legat în vârf. Sentimentul brusc de responsabilitate pentru prietenii lui aproape că îl copleși, făcând să-i fie greu să alerge. Dar continuă să meargă, hotărât să câștige.

Poți s-o faci, se gândi el. *Numai să ajungi la Gaură*.

CAPITOLUL 55

Thomas menținea un ritm constant, alergând alături de ceilalți Poienari de-a lungul cărărilor de piatră care duceau spre Stâncă. Se obișnuise să alerge în Labirint, dar acum era ceva complet diferit. Sunetele pașilor târșâiți răsunau peste ziduri, iar luminile roșii ale gândacilor-cu-lame pâlpâiau mai amenințător în iederă: în mod sigur Creatorii priveau, ascultau. Într-un fel sau altul, urma să fie o luptă.

— *Ți-e frică*? îl întrebă Teresa în timp ce alergau.

— *Nu, îmi plac chestiile din grăsime și oțel. Abia aștept să le văd*.

Nu simțea nicio voioșie sau chef de glumă și se întrebă dacă le va mai simți vreodată.

— *Foarte amuzant*, răspunse ea.

Era chiar lângă el, dar ochii lui erau fixați drept înainte.

— *O să fie bine. Stai lângă mine și Minho*.

— *Ah, Cavalerul meu. Ce, nu crezi că mă pot apăra singură*?

De fapt, Thomas credea chiar contrariul. Teresa părea la fel de puternică precum oricare altul de acolo.

— *Nu, încercam să fiu drăguț*.

Grupul era împrăștiat pe toată lățimea coridorului, alergând într-un ritm constant, dar rapid. Thomas se întreba cât vor rezista cei care nu erau Alergători. De parc-ar fi răspuns gândului lui Thomas, Newt se retrase, bătându-l în cele din urmă pe umăr pe Minho.

— Condu tu de-acum, îl auzi Thomas spunând.

Minho încuviință din cap și fugi în față, ghidându-i pe Poienari la fiecare întoarcere. Fiecare pas era o agonie pentru Thomas. Bruma de curaj pe care-l adunase se transformase în groază și se întreba când vor începe în sfârșit Dureroșii să-i urmărească. Când va începe lupta.

Și așa se chinui în timp ce continuau să înainteze, iar Poienarii neobișnuiți să alerge asemenea distanțe gâfâiau din greu. Dar niciunul nu renunță. Alergau mai departe, iar Dureroșii nu se vedeau nicăieri. Și pe măsură ce trecea timpul, Thomas lăsă să i

se strecoare o picătură de speranță în suflet: poate că vor ajunge înainte să fie atacați. Poate.

În cele din urmă, după cea mai lungă oră din viața lui Thomas, ajunseră la aleea lungă care ducea la ultimul colț înainte de Stâncă – un coridor scurt spre dreapta care se despărțea în forma literei T.

Cu inima bubuind, cu transpirația curgându-i pe piele, Thomas se duse în față, lângă Minho, cu Teresa alături. Minho încetini ajungând la colț, apoi se opri, ridicând o mână ca să le arate lui Thomas și celorlalți să facă la fel. Apoi se întoarse, cu o expresie de groază pe față.

— Auziți? șopti el.

Thomas clătină din cap, încercând să se scuture de groaza pe care i-o insuflase expresia lui Minho.

Minho se strecură înainte și aruncă o privire după colțul ascuțit al pietrei, privind spre Stâncă. Thomas îl mai văzuse făcând asta, când urmăriseră un Dureros până în exact același loc. Exact ca atunci, Minho se trase înapoi și se întoarse cu fața spre el.

— O, nu, spuse Apărătorul cu un geamăt. O, nu.

Apoi Thomas le auzi. Sunetele Dureroșilor. Era ca și cum se ascunseseră, așteptaseră, iar acum se treziseră la viață. Nici nu trebui să se uite: știa deja ce urma să spună Minho.

— Sunt cel puțin doisprezece. Poate cincisprezece. Își ridică mâinile și se frecă la ochi cu podul palmelor.

— Ne așteaptă!

Fiorul de teamă îl scutură pe Thomas mai tare ca niciodată. Privi spre Teresa, fu cât pe ce să spună ceva, dar se opri când văzu expresia de pe fața ei palidă. Nu mai văzuse niciodată teroarea atât de clar exprimată.

Newt și Alby înaintară din șirul de Poienari care așteptau și veniră lângă Thomas și lângă ceilalți. Se părea că verdictul lui Minho se răspândise deja printre rânduri, pentru că primul lucru pe care-l spuse Newt a fost:

— Păi, știam că trebuie să ne luptăm.

Dar tremurul din voce îl dădea de gol: încerca să spună ce trebuia.

Thomas simțea la fel. Fusese ușor să vorbească despre „nimic de pierdut”, despre speranța că doar unul dintre ei va fi luat, despre șansa de a scăpa în sfârșit. Dar acum erau aici, după

colț, la propriu. Începu să i se strecoare în minte și-n suflet îndoiala că putea să meargă până la capăt. Se întreba de ce stăteau Dureroșii; era clar că gândacii-cu-lame îi anunțaseră că veneau Poienarii. Creatorii *se distrau*?

Îi veni o idee.

— Poate că au luat deja pe cineva din Poiană. Poate că putem trece pe lângă ei. De ce ar sta numai…

Un zgomot puternic din spate îl întrerupse. Se întoarse și văzu mai mulți Dureroși venind spre ei pe coridor, cu țepii strălucind, bâjbâind cu armele de metal, venind dinspre Poiană. Thomas tocmai voia să spună ceva când auzi sunete din celălalt capăt al aleii. Se uită și văzu și mai mulți Dureroși.

Inamicul era în toate părțile, blocându-i complet.

Poienarii se îngrămădiră spre Thomas, formând un grup compact, forțându-l să iasă în intersecția unde coridorul Stâncii se întâlnea cu aleea cea lungă. Văzu turma de Dureroși dintre ei și Stâncă, cu țepii ieșiți, cu pielea umedă pulsând. Așteptând, pândind. Celelalte două grupuri de Dureroși se apropiaseră și se opriseră la doar câțiva metri de Poienari, așteptând și pândind la rândul lor.

Thomas se întoarse încet în cerc, înăbușindu-și frica în timp ce analiza totul. Erau încercuiți. Acum nu mai aveau de ales, nu aveau unde să meargă. O durere ascuțită îi pulsa în creier.

Poienarii se strânseră într-un grup și mai compact în jurul lui, toți cu fața în afară, ghemuiți unii într-alții în centrul intersecției.

Thomas era înghesuit între Newt și Teresa; îl simțea pe Newt tremurând. Nimeni nu scotea niciun cuvânt. Singurele sunete erau gemetele și pârâiturile ciudate, de mașinărie, ale Dureroșilor, care stăteau acolo de parcă se distrau pe seama capcanei întinse oamenilor. Corpurile lor dezgustătoare palpitau de respirații robotice.

— *Ce fac*? o întrebă Thomas pe Teresa. *Ce mai așteaptă*?

Ea nu-i răspunse, ceea ce-l îngrijoră. Se întinse și îi strânse mâna. Poienarii din jurul lor tăceau, strângându-și armele slabe.

Thomas privi spre Newt.

— Ai vreo idee?

— Nu, răspunse el, cu vocea numai un pic tremurată. Nu înțeleg ce naiba așteaptă.

— N-ar fi trebuit să venim, spuse Alby.

Vorbise atât de încet, încât vocea îi răsună ciudat, mai ales cu ecoul obsedant pe care-l creau zidurile Labirintului.

Thomas n-avea chef de văitat, trebuiau *să facă ceva*.

— Nu ne-ar fi mai bine în Cartierul General. Nu-mi place s-o spun, dar dacă unul dintre noi moare, e mai bine decât să murim toți.

Spera ca teoria cu „o persoană pe noapte” să fie adevărată. Vederea tuturor acelor Dureroși de aproape îl lovi cu puterea unei explozii: chiar puteau să se lupte cu toți?

Trecu o clipă îndelungată înainte ca Alby să răspundă.

— Poate c-ar trebui să…

Se întrerupse și începu să pășească înainte, în direcția Stâncii, încet, de parc-ar fi fost în transă. Thomas privea cu uimire detașată: nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Alby! spuse Newt. Întoarce-te!

În loc să răspundă, Alby o luă la fugă: se îndrepta direct spre turma de Dureroși dintre el și Stâncă.

— Alby! țipă Newt.

Thomas începu să spună și el ceva, dar Alby ajunsese deja la monștri și sări pe unul dintre ei. Newt plecă de lângă Thomas spre Alby, dar cinci sau șase Dureroși se treziseră deja la viață și-l atacară într-o ceață de metal și piele. Thomas se întinse și-l apucă pe Newt de brațe înainte să meargă mai departe, apoi îl trase înapoi.

— Dă-mi drumul! strigă Newt, luptându-se să se elibereze.

— Ești nebun! strigă Thomas. Nu poți face nimic!

Încă doi Dureroși ieșiră din turmă și-l înconjurară pe Alby, cățărându-se unul peste altul, smulgând și rupând din băiat, de parc-ar fi vrut să se laude, să-și demonstreze cruzimea. Cumva, imposibil, Alby nu țipa. Thomas îi pierdu corpul din vedere luptându-se cu Newt, recunoscător pentru distragerea atenției. Newt renunțase în cele din urmă, căzând pe spate învins.

Lui Alby i-au cedat nervii de tot, se gândi Thomas, înăbușindu-și dorința de a-și goli stomacul. Șefului lor îi fusese atât de frică să se întoarcă la ceea ce văzuse, încât alesese să se sacrifice în schimb. Era mort. Mort de-a binelea.

Thomas îl ajută pe Newt să stea în picioare; Poienarul nu-și putea lua privirea din locul în care îi dispăruse prietenul.

— Nu-mi vine să cred, șopti Newt. Nu-mi vine să cred ce-a făcut.

Thomas clătină din cap, incapabil să răspundă. Să-l vadă pe Alby murind așa… un fel nou de durere îi umplea măruntaiele, o durere bolnavă, deprimantă. Era mai rea decât durerea fizică. Și nici măcar nu știa dacă avea vreo legătură cu Alby – pe care nu prea îl plăcuse. Dar gândul că ceea ce tocmai văzuse i s-ar putea întâmpla lui Chuck sau Teresei…

Minho veni mai aproape de Thomas și de Newt și îl strânse pe acesta din urmă de umăr.

— Nu putem irosi ce a făcut. Apoi se întoarse spre Thomas. O să luptăm cu ei dacă trebuie, să facem un drum spre Stâncă pentru tine și Teresa. Intrați în Gaură și faceți-vă treaba. Îi ținem ocupați până când ne strigați să vă urmăm.

Thomas privi toate cele trei grupuri de Poienari – niciunul nu se mișcase încă spre Dureroși – și încuviință din cap.

— Să sperăm că vor sta liniștiți o vreme. Avem nevoie numai de un minut ca să introducem codul.

— Cum puteți fi atât de lipsiți de inimă? murmură Newt, dezgustul din vocea lui uimindu-l pe Thomas.

— Ce vrei, Newt? spuse Minho. Să ne pregătim de înmormântare?

Newt nu răspunse, cu ochii îndreptați spre locul în care Dureroșii păreau că se hrăneau cu Alby. Thomas nu putu să nu arunce o privire: văzu o pată de sânge roșu strălucitor pe corpul uneia dintre creaturi. I se întoarse stomacul pe dos și privi repede în altă parte.

Minho continuă:

— Alby nu voia să se întoarcă la vechea lui viață. S-a sacrificat pentru noi; Dureroșii nu atacă, așa că poate că a mers. Am fi lipsiți de inimă dacă am irosi asta.

Newt se mulțumi să ridice din umeri, închizând ochii.

Minho se întoarse cu fața spre grupul înghesuit de Poienari.

— Ascultați! Prioritatea numărul unu e să-i protejăm pe Thomas și pe Teresa. Să-i ajutăm să ajungă la Stâncă și la Gaură ca să…

Sunetele Dureroșilor trezindu-se la viață îl întrerupseră. Thomas își ridică privirea îngrozit. Creaturile din ambele părți ale grupului păreau că-i observă din nou. Țepii ieșeau și intrau în pielea plină de grăsime, corpurile le pulsau și vibrau. Apoi, la unison, monștrii porniră înainte, încet, scoțându-și membrele cu diverse dispozitive în vârf, țintind spre Thomas și spre Poienari,

pregătiți să ucidă. Strângând capcana ca un laț, Durerosii se pregăteau să-i atace.

Sacrificiul lui Alby fusese zadarnic.

CAPITOLUL 56

Thomas îl apucă pe Minho de braț.

— Trebuie să trec cumva printre ei!

Făcu semn cu capul spre turma de Dureroși dintre ei și Stâncă – păreau o formă uriașă de grăsime mormăitoare și țepoasă, strălucind de lumini care dansau pe oțel. Erau și mai amenințători în lumina cenușie estompată.

Thomas așteptă un răspuns în timp ce Minho și Newt schimbară o privire lungă. Anticiparea luptei era aproape mai rea decât teama.

— *Vin*! țipă Teresa. Trebuie să facem ceva!

— Preia tu conducerea, îi spuse Newt în cele din urmă lui Minho, abia șoptit. Croiește o cale pentru Tommy și fată. Fă-o.

Minho încuviință o dată din cap, cu o expresie dură de hotărâre asprindu-i trăsăturile. Apoi se întoarse spre Poienari.

— O luăm direct spre Stâncă! Luptați în mijloc, împingeți-i spre ziduri. Important e să-i ajutăm pe Thomas și pe Teresa să ajungă la Gaură!

Thomas își întoarse privirea de la el, uitându-se din nou spre monștrii care se apropiau; erau la numai câțiva metri. Apucă strâns sulița lui de jucărie.

— *Trebuie să stăm împreună*, îi spuse Teresei. *Lasă-i pe ei să se lupte, noi trebuie să ajungem la Gaură.*

Se simți ca un laș, dar știa că lupta – și morții – vor fi în van dacă nu introduceau codul ăla, dacă nu deschideau ușa către Creatori.

— *Știu*, îi răspunse ea. *Rămânem împreună*.

— Gata! strigă Minho de lângă Thomas, ridicând în aer bâta învelită în sârmă ghimpată într-o mână și un cuțit lung argintiu în cealaltă. Îndreptă cuțitul spre turma de Dureroși, iar lama străluci.

— *Acum*!

Apărătorul o luă înainte, fără să aștepte vreun răspuns. Newt porni după el, chiar pe urmele lui, iar apoi restul Poienarilor îi urmară – un grup compact de băieți care strigau, pregătindu-se de o luptă sângeroasă, cu armele ridicate. Thomas luă mâna

Teresei și îi lăsă pe toți să le-o ia înainte, îi simți lovindu-se de el, le simți mirosul de transpirație, groaza, așteptând ocazia potrivită pentru a țâșni și el.

Chiar când primele sunete ale băieților care se izbeau de Dureroși umplură aerul – sfâșiat de țipete și de zgomote de aparate și de lemn izbindu-se de metal – Chuck alergă pe lângă Thomas, care se întinse repede și-l apucă de braț.

Chuck se împiedică, apoi își ridică privirea spre Thomas, cu ochii atât de plini de teamă, încât Thomas simți că se rupe ceva în el. În fracțiunea aceea de secundă Thomas luă o hotărâre.

— Chuck, tu vii cu mine și cu Teresa.

O spuse tare, cu autoritate, fără umbră de îndoială.

Chuck privi în față, spre bătălia începută.

— Dar…

Se întrerupse, iar Thomas știa că băiatului îi plăcea ideea, deși îi era rușine s-o recunoască.

Thomas încercă repede să-i salveze demnitatea:

— Avem nevoie de tine în Gaura Dureroșilor, în caz că vreo creatură din asta ne așteaptă acolo.

Chuck încuviință repede din cap; prea repede. Din nou, Thomas simți o împunsătură de tristețe în inimă, simți mai intens ca niciodată dorința de a-l duce pe Chuck acasă, în siguranță.

— Bun, spuse Thomas. Ia-o pe Teresa de mână. Să mergem.

Chuck făcu ce i se spuse, încercând din răsputeri să fie curajos. Și fără să zică niciun cuvânt – poate pentru prima dată –, după cum observă Thomas.

— *Au făcut o breșă*! strigă Teresa în mintea lui Thomas, strigăt care îi dădu un junghi în cap. Teresa arătă în față și Thomas văzu culoarul îngust care se forma în mijlocul coridorului, Poienarii luptând cu sălbăticie ca să-i împingă pe Dureroși spre ziduri.

— Acum! strigă Thomas.

Țâșni înainte, trăgând-o pe Teresa după el, fata trăgându-l pe Chuck după ea, alergând cu viteză maximă, cu sulițele și cuțitele pregătite de luptă, înaintând pe coridorul de piatră sângeros și plin de țipete, înaintând spre Stâncă.

Bătălia se dezlănțuia în jurul lor. Poienarii luptau împinși de adrenalina produsă de panică. Sunetele care răsunau peste ziduri erau o mixtură de groază: țipete omenești, metal izbindu-

se de metal, motoare pornite, guițăturile obsedante ale Dureroșilor, zgomot de ferăstraie, gheare care clămpăneau, băieți care urlau după ajutor. Toate erau într-o ceață sângeroasă și gri, cu sclipiri de oțel. Thomas încerca să nu privească în dreapta sau în stânga, doar înainte, prin breșa îngustă formată de Poienari.

În timp ce alergau, Thomas repeta în minte cuvintele codului. PLUTEȘTE, PRINDE, SÂNGE, MOARTE, RIGID, APASĂ. Trebuia să mai reziste câțiva zeci de metri.

— *Ceva m-a tăiat pe braț*! țipă Teresa.

Tocmai când vorbi ea, Thomas simți o lovitură ascuțită în picior. Nu privi înapoi, nu se deranjă să-i răspundă. Deznădejdea mistuitoare a situației lor era ca un potop de apă murdară care îl îneca, făcându-l să renunțe. Luptă împotriva lui, forțându-se să meargă mai departe.

Stânca se căsca peste cerul cenușiu-închis, la vreo șase metri în față. Acceleră, trăgându-și prietenii după el.

Luptele se întețeau de ambele părți. Thomas refuză să privească, refuză să ajute. Un Dureros se răsuci chiar în direcția lui; un băiat, a cărui față nu se putea zări, era prins în ghearele lui, lovind cu furie în carnea groasă, ca de balenă, încercând să scape. Thomas se feri în stânga, continuând să alerge. Auzi un țipăt în timp ce trecu pe lângă ei, un vaiet distrugător care nu putea însemna decât că băiatul pierduse bătălia și avusese un sfârșit îngrozitor. Țipătul continuă, zguduind aerul, acoperind celelalte sunete ale bătăliei, până când moartea îl stinse. Thomas simți că i se strânge inima, speră că nu era cineva pe care-l cunoștea.

— *Continuă*! îi spuse Teresa în minte.

— Știu! îi răspunse Thomas, cu voce tare.

Cineva alergă pe lângă Thomas, ciocnindu-se de el. Un Dureros atacă din dreapta, răsucindu-și lamele. Un Poienar opri Durerosul, atacându-l cu două săbii lungi; metalele zăngănind și zornăind în timpul luptei. Thomas auzi o voce îndepărtată, strigând iar și iar aceleași cuvinte, despre el. Despre protejarea lui. Era Minho; disperarea și oboseala îi răzbăteau clar din voce.

Thomas mergea mai departe.

— *Unul aproape că l-a prins pe Chuck*! strigă Teresa, un ecou violent în mintea lui.

Alți Dureroși îi atacau, alți Poienari îi ajutau. Winston luase arcul lui Alby, îndreptând săgețile cu vârfuri de oțel spre orice chestie nonumană care mișca, mai mult ratând decât nimerind. Băieți pe care Thomas nu-i cunoștea alergau lângă el, lovind dispozitivele Dureroșilor cu armele lor improvizate, sărind pe ei, atacându-i. Sunetele – metale ciocnindu-se, zornăieli, strigăte, gemete, zgomote de motoare, de ferăstraie pornite, de lame lovindu-se, scrâșnetul țepilor pe podea, strigăte înfiorătoare de ajutor – toate ajunseră la un apogeu de nesuportat.

Thomas țipă, dar continuă să alerge până când ajunseră la Stâncă. Se opri alunecând, chiar la margine. Teresa și Chuck se ciocniră de el, aproape să cadă toți trei. Într-o fracțiune de secundă Thomas analiză Gaura Dureroșilor. Tulpini de iederă atârnau în aer, întinzându-se în necunoscut.

Mai devreme, Minho și câțiva Alergători rupseseră tulpini de iederă și le legaseră de cele încă prinse de ziduri. Apoi le aruncaseră capetele libere peste Stâncă, până când nimeriseră Gaura Dureroșilor; acum șase sau șapte tulpini de iederă se întindeau de la marginea pietrei până la un pătrat invizibil, plutind în aer, unde dispăreau în vid.

Era timpul să sară. Thomas ezită, simțind o ultimă clipă de teroare pură – sunetele îngrozitoare din spatele lui, iluzia din fața lui –, apoi își reveni.

— Tu ești prima, Teresa.

Voia să sară ultimul ca să se asigure că nu-i prinde vreun Dureros pe ea sau pe Chuck.

Spre surprinderea lui, Teresa nu ezită. După ce-l strânse pe Thomas de mână și pe Chuck de umăr, păși peste margine, își încordă picioarele, cu mâinile pe lângă corp. Thomas își ținu respirația până când fata alunecă în pătratul format de frânghiile de iederă și dispăru. Parcă fusese ștearsă de pe fața pământului dintr-o singură mișcare.

— Uau! strigă Chuck, vechiul său eu întrezărindu-se o clipă.

— Bine zis *Uau*, spuse Thomas. Tu urmezi.

Înainte ca băiatul să poată obiecta, Thomas îl luă de subsuori, strângându-i trupul.

— Împinge-te din picioare și eu o să te ridic. Gata? Unu, doi, *trei*!

Gemând de efort îl împinse peste Gaură.

Chuck țipă în timp ce zbură prin aer; aproape că greși ținta, dar picioarele îi intrară; apoi stomacul și brațele se loviră de lateralele găurii invizibile înainte să dispară înăuntru. Curajul băiatului întări ceva în inima lui Thomas. Îl iubea pe Chuck. Îl iubea de parcă ar fi avut aceeași mamă.

Thomas strânse curelele rucsacului, ținând strâns în pumnul drept sulița improvizată. Sunetele din spatele lui erau îngrozitoare, oribile; se simțea vinovat că nu-i ajuta. *Fă partea ta și gata*, își spuse.

Calmându-și emoțiile, își lovi sulița de pardoseala de piatră, apoi își puse piciorul stâng chiar la marginea Stâncii și sări, ridicându-se în aerul înnegurat. Trase sulița lângă corp, își îndreptă degetele picioarelor în jos și-și încordă trupul.

Apoi nimeri Gaura.

CAPITOLUL 57

Îl trecu un fior de gheață intrând în Gaura Dureroșilor, începând de la degetele de la picioare și urcând în tot corpul, de parcă ar fi sărit într-o suprafață de apă înghețată. În jur se făcu și mai întuneric în timp ce picioarele îi aterizară pe o suprafață alunecoasă, apoi fugiră de sub el; căzu pe spate în brațele Teresei. Ea și Chuck îl ajutară să se ridice. Era o minune că Thomas nu scosese ochii cuiva cu sulița lui.

În Gaura Dureroșilor ar fi fost întuneric beznă dacă n-ar fi fost raza lanternei Teresei care să aducă un strop de lumină. Orientându-se în jur, Thomas își dădu seama că stăteau pe un cilindru de piatră înalt de trei metri. Era umed și acoperit cu ulei lucios și soios și se întindea în fața lor pe zeci de metri, dispărând în întuneric. Thomas privi spre Gaura prin care intrase – arăta ca o fereastră pătrată spre un univers fără stele.

— Computerul e aici, spuse Teresa, atrăgându-i atenția.

La câțiva metri mai în jos Teresa lumină cu lanterna un pătrat mic de sticlă soioasă, de un verde coclit. Sub el, inserată în perete, era o tastatură, suficient de înclinată pentru ca cineva să poată tasta cu ușurință la ea din picioare. Era acolo, pregătită pentru cod. Thomas nu putu să nu se gândească la faptul că părea prea ușor, prea frumos ca să fie adevărat.

— Introdu cuvintele! strigă Chuck, lovindu-l pe Thomas pe umăr. Grăbește-te!

Thomas îi făcu semn Teresei să-i dea drumul.

— Chuck și cu mine stăm de pază ca să nu intre vreun Dureros prin Gaură, spuse Thomas.

Spera doar că Poienarii își îndreptaseră atenția de la crearea breșei la ținerea Dureroșilor la distanță de Stâncă.

— OK, spuse Teresa.

Thomas știa că era prea deșteaptă ca să piardă timpul certându-se pe tema asta. Merse spre ecran și spre tastatură, apoi începu să tasteze.

— *Stai*! îi spuse Thomas în minte. *Ești sigură că știi cuvintele*?

Teresa se întoarse spre el și se încruntă.

— Nu sunt idioată, Tom. Da, pot să-mi amintesc…

Un bubuit puternic deasupra și în spatele lor o întrerupse. Thomas se întoarse și văzu un Dureros intrând prin Gaură, apărând ca prin minune din pătratul negru de întuneric. Își retrăsese țepii și brațele ca să încapă; când ateriză cu o bufnitură plescăită, o mulțime de chestii urâte și ascuțite ieșiră din nou, arătând mai periculoase ca niciodată.

Thomas îl împinse pe Chuck în spatele său și înfruntă creatura, întinzându-și sulița de parcă asta ar fi oprit-o.

— Continuă să tastezi, Teresa! strigă el.

O tijă metalică strălucitoare ieși din pielea umedă a Durerosului, desfăcându-se într-un dispozitiv lung cu trei lame rotitoare, care se mișcau direct spre fața lui Thomas.

Apucă sulița cu ambele mâini, strângând-o cu putere în timp ce-i cobora vârful dotat cu un cuțit înspre podea. Brațul prevăzut cu lame al Durerosului se apropie la jumătate de metru, gata să-i rupă pielea în bucăți lui Thomas. Când ajunse la doar câțiva centimetri, Thomas își încordă mușchii și învârti sulița în sus, de jur-împrejur, spre tavan, cât de mult putu. Sulița lovi brațul de metal și-l aruncă învârtindu-se spre cer, răsucindu-se în cerc până când se lovi din nou de corpul Durerosului. Monstrul scoase un țipăt nervos și se dădu înapoi câțiva metri, cu țepii retrăgându-i-se în corp. Thomas respira din greu.

— *Poate pot să-l opresc*, îi spuse repede Teresei. *Grăbește-te*!

— *Aproape am terminat*, răspunse ea.

Țepii Durerosului se iviră din nou; creatura țâșni înainte și din piele îi ieși un alt braț, cu clești imenși, repezindu-se să prindă sulița. Thomas învârti arma, de data asta de deasupra capului, punându-și toată fărâma de putere în atac. Sulița se ciocni de baza cleștilor. Cu un păcănit puternic și apoi un plescăit, tot brațul se desprinse din loc, căzând pe jos. Apoi, dintr-un fel de gură pe care Thomas n-o putea vedea, Durerosul scoase un țipăt lung și ascuțit și se retrase din nou; țepii dispăruseră.

— Chestiile astea pot fi învinse! strigă Thomas.

— *Nu mă lasă să introduc ultimul cuvânt*, spuse Teresa în mintea lui.

Abia auzind-o, neînțelegând prea bine, Thomas scoase un răcnet și porni la atac, pentru a se folosi de momentul de slăbiciune al Durerosului. Învârtindu-și cu furie sulița, sări pe corpul rotund al creaturii, rupându-i două brațe de metal cu un trosnet puternic, își ridică sulița deasupra capului, își îndreptă

picioarele – le simțea cum se afundă în grăsimea dezgustătoare –, apoi împinse sulița în jos, în corpul monstrului. O chestie galbenă scârboasă țâșni din carne, împroșcând picioarele lui Thomas în timp ce împingea sulița cât mai adânc în corpul creaturii. Apoi dădu drumul capătului armei și sări jos, alergând înapoi spre Chuck și spre Teresa.

Thomas privi cu fascinație îngrețoșată în timp ce Durerosul se zvârcolea incontrolabil, scuipând ulei galben în toate direcțiile. Țepii intrau și ieșeau din piele, brațele rămase se învârteau aiurea, lovind câteodată în propriul corp. În curând începu să încetinească, pierzând energie cu fiecare litru de sânge – sau combustibil – pierdut.

După câteva secunde, nu se mai mișcă deloc. Lui Thomas nu-i venea să creadă. Nu-i venea să creadă absolut deloc. Tocmai învinsese un Dureros, unul dintre monștrii care îi terorizaseră pe Poienari mai bine de doi ani.

Se uită în spate spre Chuck, care privea cu ochii măriți.

— L-ai omorât, spuse băiatul.

Râse, de parcă numai fapta aceea le-ar fi rezolvat toate problemele.

— N-a fost așa de greu, murmură Thomas, apoi se întoarse și o văzu pe Teresa tastând frenetic. Știu imediat că ceva nu era-n ordine.

— Care e problema? întrebă, aproape strigând. Alergă să privească peste umărul ei și văzu că tasta iar și iar cuvântul APASĂ, dar nu apărea nimic pe ecran.

Teresa arătă spre pătratul murdar al ecranului, gol cu excepția luminii verzi.

— Am introdus toate cuvintele și au apărut pe rând pe ecran; apoi ceva a bipuit și au dispărut. Dar nu mă lasă să tastez ultimul cuvânt. Nu se întâmplă nimic!

Sângele îi înghețǎ în vene lui Thomas când înțelese cuvintele Teresei.

— Păi… de ce?

— Nu știu!

Teresa încercă iar și iar. Nu apăru nimic.

— *Thomas*! țipă Chuck din spatele lor. Thomas se întoarse și-l văzu arătând spre Gaura Dureroșilor: altă creatură se pregătea să intre. În timp ce privea, creatura căzu deasupra fratelui mort și un alt Dureros se grăbea să intre pe gaură.

— De ce durează atât? strigă Chuck înnebunit. Ai spus c-o să se oprească când introduci codul!

Amândoi Dureroșii se ridicaseră și-și întinseseră țepii, începând să se miște înspre ei.

— Nu ne lasă să introducem cuvântul APASĂ, spuse Thomas absent, nevorbind neapărat cu Chuck, mai degrabă încercând să se gândească la o soluție...

— *Nu înțeleg*, spuse Teresa.

Dureroșii se apropiau, erau la numai câțiva metri. Simțind cum voința i se topește în întuneric, Thomas își încordă picioarele și-și ridică pumnii fără tragere de inimă. Ar fi trebuit să meargă. Codul ar fi trebuit să meargă...

— Poate c-ar trebui să apăsați butonul ăla, spuse Chuck.

Thomas fu atât de surprins de afirmația întâmplătoare, încât se întoarse de la Dureroși, privind spre băiat. Chuck arăta spre un loc de lângă podea, chiar sub ecran și sub tastatură.

Înainte să se poată mișca, Teresa era deja acolo, în genunchi. Împins de curiozitate, de o speranță fulgerătoare, Thomas veni lângă ea, trântindu-se pe jos ca să vadă mai bine. Auzi Durerosul gemând și strigând în spatele lui, simți o gheară ascuțită prinzându-l de tricou, o înțepătură de durere. Dar nu reușea să facă altceva decât să privească.

Un buton mic roșu era încastrat în zid, la numai câțiva centimetri de podea. Două cuvinte negre erau tipărite pe el, atât de evidente, încât nu-i venea să creadă că nu le văzuse mai devreme.

Închideți Labirintul

O durere mai puternică îl trezi pe Thomas din stupoare. Durerosul îl prinsese cu două dispozitive și începuse să-l tragă înapoi. Celălalt o luase pe urmele lui Chuck și tocmai se pregătea să-l lovească pe băiat cu o lamă lungă.

Un buton.

— *Apasă*! țipă Thomas, mai puternic decât crezuse că poate striga un om.

Și Teresa apăsă.

Apasă butonul și totul îngheță. Apoi, de undeva din tunelul întunecat, se auzi sunetul unei uși care se deschidea.

CAPITOLUL 58

Aproape imediat, Durerosii se opriră de tot, dispozitivele li se retrăseseră în pielea unsuroasă, luminile se stinseseră, motoarele li se opriseră. Și ușa aceea...

Odată eliberat din ghearele lor, Thomas căzu și, în ciuda durerii cauzate de câteva răni pe spate și pe umeri, simți exaltarea cuprinzându-l cu atâta forță, încât nu știa cum să reacționeze. Pufni, apoi râse, apoi se înecă cu un suspin înainte să râdă din nou.

Chuck fugise de lângă Durerosi, ciocnindu-se de Teresa, care îl strânse în brațe, într-o îmbrățișare energică.

— Ai reușit, Chuck, spuse Teresa. Noi eram atât de preocupați de cuvintele codului, încât nu ne-am gândit să căutăm ceva pe care să *apăsăm*. Era ultimul cuvânt, ultima piesă din puzzle.

Thomas râse din nou, nevenindu-i să creadă că așa ceva era posibil atât de repede după tot ce suferiseră.

— Are dreptate, Chuck. Ne-ai salvat, frate! Ți-am *spus* eu că avem nevoie de tine! Thomas se ridică în picioare și veni lângă cei doi într-o îmbrățișare de grup, aproape delirând. Chuck e un erou!

— Și ceilalți? spuse Teresa, cu un semn spre Gaura Durerosilor.

Thomas simți că exaltarea îi pălește, păși înapoi și se întoarse spre Gaură.

Răspunzându-i parcă la întrebare, cineva căzu prin pătratul negru: era Minho, arătând de parcă ar fi fost zgâriat și tăiat pe nouăzeci la sută din corp.

— Minho! strigă Thomas, plin de ușurare. Ești bine? Și ceilalți?

Minho se împletici spre peretele curb al tunelului; se sprijini de el, gâfâind puternic.

— Am pierdut o grămadă de oameni... e o baie de sânge sus... apoi s-au oprit toți. Tăcu, trăgând adânc aer în piept și apoi dându-i drumul zgomotos. Ați reușit. Nu-mi vine să cred că într-adevăr a mers.

Apoi apăru Newt prin Gaură, urmat de Tigaie. Apoi Winston și alții. În curând, optsprezece băieți se alăturaseră lui Thomas și

prietenilor lui din tunel, ajungând la un total de douăzeci și doi de Poienari. Toți cei care rămăseseră în urmă și luptaseră împotriva Dureroșilor erau acoperiți de noroi și de sânge, cu hainele făcute bucăți.

— Restul? întrebă Thomas, îngrozit de răspuns.

— Jumătate, spuse Newt cu vocea slabă, sunt morți.

Nimeni nu spuse nimic. Nimeni nu spuse nimic o lungă perioadă de timp.

— Știți ce? zise Minho, îndreptându-se puțin de spate. Poate că jumătate au murit, dar jumătate dintre noi suntem vii. Și nimeni n-a fost înțepat, exact cum a zis Thomas. Trebuie să ieșim de-aici.

Prea mulți, se gândi Thomas. *Mult prea mulți*. Veselia lui se stinse, se transformă în doliu adânc după cei douăzeci de băieți care-și pierduseră viața. În ciuda alternativei, a faptului că, dacă n-ar fi încercat să scape, *toți* ar fi putut muri, tot îl durea, chiar dacă nu-i cunoscuse foarte bine. O asemenea paradă de morți – cum ar fi putut să fie considerată o victorie?

— Hai să plecăm de aici, spuse Newt. Chiar acum.

— Unde mergem? întrebă Minho.

Thomas arătă spre tunelul lung.

— Am auzit ușa deschizându-se pe acolo.

Încercă să alunge durerea – grozăviile bătăliei pe care tocmai o câștigaseră, pierderile. O dădu deoparte, știind că încă nu erau nici pe departe în siguranță.

— Păi, să mergem, răspunse Minho. Și băiatul se întoarse și începu să meargă spre tunel fără să aștepte un răspuns.

Newt încuviință din cap, dirijându-i pe Poienari să-l urmeze pe Minho. Merseră unul câte unul, până când nu mai rămăseseră decât el, Thomas și Teresa.

— Eu o să plec ultimul, spuse Thomas.

Nimeni nu obiectă. Intrară în tunelul întunecat Newt, apoi Chuck, apoi Teresa. Chiar și luminile lanternelor păreau să fie înghițite de întuneric. Thomas îi urmă, fără să se obosească să privească în urmă la Dureroșii morți.

După vreun minut de mers, auzi un țipăt în față, urmat de încă unul, apoi de încă unul. Țipetele se estompau, de parc-ar fi căzut…

Murmurele se întindeau de-a lungul rândului și în cele din urmă Teresa se întoarse spre Thomas:

— Se pare că tunelul se termină abrupt, cu o pantă care o ia în jos.

Stomacul lui Thomas se strânse la acest gând. Chiar *părea* un joc – pentru cine construise locul ăsta, cel puțin.

Auzi unul câte unul strigătele și țipetele stinse ale Poienarilor. Apoi veni rândul lui Newt, apoi al lui Chuck. Teresa lumină cu lanterna o coborâre abruptă, un tobogan de metal negru și alunecos.

— *Se pare că n-avem de ales*, îi spuse Teresa în minte.

— *Se pare că nu*.

Thomas avea o presimțire că nu era ieșirea din coșmar; spera doar că nu îi va duce la altă turmă de Dureroși.

Teresa își dădu drumul pe pantă cu un țipăt aproape vesel, iar Thomas o urmă înainte să se răzgândească. Orice era mai bine decât Labirintul.

Corpul îi porni într-o cădere abruptă, alunecoasă de la o scârboșenie uleioasă care mirosea îngrozitor, a plastic ars și motor supraîncălzit. Își răsuci trupul până când își aduse picioarele în față, apoi încercă să-și întindă mâinile ca să încetinească. Era inutil: chestia unsuroasă acoperea fiecare centimetru de piatră, nu se putea prinde de nimic.

Țipetele celorlalți Poienari răsunau peste pereții tunelului în timp ce alunecau pe toboganul uleios. Panica îi cuprinse inima. Nu putea alunga imaginea că fuseseră înghițiți de vreo fiară uriașă și acum alunecau în jos pe esofagul ei, urmând să aterizeze în stomac în orice clipă. Și, de parcă gândurile i s-ar fi materializat, mirosurile se schimbară în ceva care duhnea mai mult a mucegăit și a putred. Începu să i se facă greață; se forță cât putu să nu vomite pe el.

Tunelul începu să se răsucească, învârtindu-se într-o spirală accidentată, încetinindu-le căderea, iar picioarele lui Thomas intrară direct în Teresa, lovind-o în cap; se regrupă și îl cuprinse un sentiment de nefericire totală. Cădeau în continuare. Timpul părea să se dilate, nesfârșit.

Coborau în cercuri, iar și iar, prin tub. Greața îi ardea stomacul: plescăitul chestiei scârboase pe corpul lui, mirosul, mișcarea în cerc. Tocmai voia să-și aplece capul într-o parte ca să vomite, când Teresa scoase un țipăt ascuțit; de data asta nu era un ecou. O clipă mai târziu, Thomas zbură din tunel și ateriză peste ea.

Peste tot corpuri care se târau, oameni unul peste altul, gemând și zvârcolindu-se confuzi în timp ce încercau să se îndepărteze unii de alții. Thomas își mișcă mâinile și picioarele ca să se desprindă de Teresa, apoi se târî alți câțiva metri ca să vomite, golindu-și stomacul.

Încă tremurând în urma experienței, se șterse la gură cu mâna, descoperind că era plin de mizerie lipicioasă. Se ridică, ștergându-și ambele mâini de podea, și privi în sfârșit locul în care ajunseseră. Gâfâind, observă că și ceilalți se adunaseră într-un grup, analizând noul spațiu. Thomas văzuse mici imagini ale acestuia în timpul Transformării, dar nu și-l amintise cu adevărat până în acel moment.

Se aflau într-o cameră uriașă la subsol, suficient de mare ca să cuprindă nouă sau zece Cartiere Generale. De sus până jos, dintr-o parte în cealaltă, era plină de tot felul de aparate și cabluri, și țevi, și computere. Într-o parte a camerei – în dreapta lui – era un rând de vreo patruzeci de capsule albe mari, care arătau ca niște sicrie uriașe. În partea opusă se aflau uși mari de sticlă, deși luminile făceau să fie imposibil să vezi ce era în partea cealaltă.

— Priviți! strigă cineva, dar el văzuse deja, cu respirația întretăiată. I se făcu pielea de găină, o frică înfiorătoare strecurându-i-se pe șira spinării ca un păianjen ud.

Chiar în fața lor, se întindea pe orizontală, de-a lungul complexului, un rând de vreo douăzeci de ferestre întunecate, una după alta. În spatele fiecărei ferestre se afla câte o persoană – bărbați, femei, toți palizi și slabi – care-i observa pe Poienari, privind prin geam cu ochi mijiți. Thomas se înfioră, îngrozit: arătau ca niște fantome. Niște fantome nervoase, înfometate ale unor oameni care n-au fost fericiți când erau în viață, cu atât mai puțin morți.

Dar Thomas știa că, bineînțeles, nu erau fantome. Erau oamenii care-i trimiseseră pe toți în Poiană. Oamenii care le furaseră viețile.

Creatorii.

CAPITOLUL 59

Thomas se dădu un pas în spate, observând că și ceilalți reacționau la fel. O tăcere mormântală făcea ca aerul să devină înăbușitor; fiecare Poienar privea spre rândul de ferestre, spre rândul de observatori. Thomas urmări cum unul dintre aceștia își coborî privirea ca să-și noteze ceva, altul își puse o pereche de ochelari. Toți purtau haine negre peste tricouri albe, cu un cuvânt în partea dreaptă a pieptului – nu putea citi ce scria. Niciunul nu avea vreo expresie clară pe chip; toți erau palizi și anemici; era îngrozitor de trist să-i privești.

Continuau să-i privească pe Poienari; un bărbat clătină din cap, o femeie încuviință. Un alt bărbat se scărpină pe nas – cel mai uman lucru pe care-l făcură.

— Cine sunt oameni ăștia? șopti Chuck, dar vocea lui răsună în cameră ca un zăngănit.

— Creatorii, spuse Minho, apoi scuipă pe jos. O să vă sparg mutrele! strigă el, atât de tare, încât Thomas aproape că-și duse mâinile la urechi.

— Ce facem? întrebă Thomas. Ce așteaptă?

— Probabil că au pornit Dureroșii înapoi, spuse Newt. Probabil că vin chiar…

Un bip puternic și rar îl întrerupse, ca alarma de avertizare a unui camion în marșarier, dar mult mai puternică. Se auzea de peste tot, bubuind și răsunând prin cameră.

— Acum ce facem? întrebă Chuck, fără să-și ascundă îngrijorarea din voce.

Toată lumea privi spre Thomas, care ridică din umeri ca răspuns: doar atât își amintea și acum era la fel de ignorant ca toți ceilalți. Și speriat. Își întinse gâtul analizând locul de sus până jos, încercând să găsească sursa zgomotelor. Dar nimic nu se schimbase. Apoi, cu colțul ochiului, îi observă pe ceilalți Poienari privind în direcția ușilor. Făcu și el la fel. Inima începu să-i bată mai repede când văzu că una dintre uși se deschidea spre ei.

Bipul încetă și o liniște la fel de adâncă precum spațiul cosmic se așternu în cameră. Thomas așteptă, ținându-și respirația, pregătindu-se sufletește să țâșnească ceva îngrozitor pe ușă.

În schimb, doi oameni intrară în cameră.

Unul dintre ei era o femeie. Un adult de-adevăratelea. Arăta foarte banal, purtând o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă încheiată până jos, cu un logo pe piept – RĂU, scris cu litere mari, albastre. Părul negru îi ajungea până la umeri și avea o față subțire și ochi negri. În timp ce se îndrepta spre ei nici nu zâmbea, nici nu se încrunta; aproape ca și cum n-ar fi observat sau nu i-ar fi păsat că se aflau acolo.

O cunosc, se gândi Thomas. Dar era o amintire încețoșată: nu-și putea aminti numele ei sau ce legătură avea cu Labirintul, dar îi părea familiară. Și nu numai înfățișarea, ci și felul în care mergea, gesturile – rigide, fără urmă de veselie. Se opri la câțiva metri în fața Poienarilor și îi privi încet, de la stânga la dreapta, analizându-i pe toți.

Cealaltă persoană, care stătea lângă ea, era un băiat care purta un tricou foarte larg, cu gluga trasă pe cap, ascunzându-i fața.

— Bine ați revenit, spuse femeia într-un final. Peste doi ani și cu atât de puțini morți. E uimitor.

Thomas căscă gura; simți cum se înroșește la față de mânie.

— *Poftim*? întrebă Newt.

Ochii ei scanară mulțimea înainte să se oprească asupra lui Newt.

— Totul a mers conform planului, domnule Newton. Deși ne așteptam ca mai mulți să cedeze pe drum.

Privi spre tovarășul ei, apoi întinse mâna și-i trase jos gluga. Băiatul își ridică privirea, cu ochii umezi de lacrimi. Toți Poienarii prezenți scoaseră un icnet de surpriză. Thomas simți că i se înmoaie genunchii.

Era Gally.

Thomas clipi, apoi se frecă la ochi, ca un personaj de desen animat. Era șocat și furios.

Era *Gally*.

— *El* ce caută aici?! strigă Minho.

— Sunteți în siguranță acum, răspunse femeia de parcă nu l-ar fi auzit. Vă rog, stați liniștiți.

— Liniștiți? se răsti Minho. Cine ești tu ca să ne spui să stăm liniștiți? Vrem să vină poliția, primarul, președintele, cineva!

Thomas se îngrijoră în legătură cu ce-ar putea face Minho; dar, pe de altă parte, ar cam fi vrut că Minho să meargă și să-i tragă un pumn.

Femeia își miji ochii, privind spre Minho.

— Habar n-ai despre ce vorbești, băiete. Mă aștept la mai multă maturitate din partea cuiva care a trecut de încercările Labirintului.

Tonul ei condescendent îl șocă pe Thomas.

Minho dădu să riposteze, dar Newt îi dădu un cot în burtă.

— Gally, spuse Newt. Ce se întâmplă?

Băiatul cu părul negru îl privi; ochii i se înflăcărară o clipă, apoi capul începu să-i tremure ușor. Dar nu răspunse. *Ceva nu e-n ordine cu el*, se gândi Thomas. Era mai rău decât înainte.

Femeia încuviință din cap, ca și cum ar fi fost mândră de el.

— Într-o zi veți fi recunoscători cu toții pentru ce am făcut pentru voi. Vă promit asta și sper că veți înțelege. Dacă nu, atunci totul a fost o greșeală. Zile negre, domnule Newton. Zile negre. Se opri. Desigur, mai este o ultimă Variabilă.

Păși înapoi.

Thomas își concentră privirea asupra lui Gally. Tot corpul băiatului tremura, fața îi era albă ca ceara, făcându-i ochii roșii și umezi să iasă în evidență ca niște pete însângerate pe hârtie. Buzele îi erau strânse, iar pielea din jurul lor zvâcnea, ca și cum ar fi încercat să vorbească, dar nu reușea.

— Gally? întrebă Thomas, încercând să-și înăbușe ura pe care o simțea pentru el.

Cuvintele țâșniră din gura lui Gally:

— Mă… pot controla… Eu nu… Ochii îi ieșiră din orbite, o mână i se duse la gât, de parcă s-ar fi sufocat. Trebuie… să…

Fiecare cuvânt era o tuse răgușită. Apoi se calmă, chipul i se liniști, corpul i se relaxă.

Era exact ca Alby, în Poiană, după ce trecuse prin Transformare. Același lucru i se întâmplase și lui.

— Ce s-a…

Dar Thomas n-avu timp să-și termine gândul. Gally duse mâna la spate și scoase ceva lung și strălucitor din buzunar. Luminile din cameră sclipiră pe suprafața argintie: un cuțit amenințător, strâns puternic între degete. Cu o viteză

neașteptată, Gally ridică mâna și aruncă cuțitul spre Thomas. Acesta auzi un strigăt în dreapta sa, simți *mișcare*. Spre el.

Lama se învârtea ca aripile unei mori de vânt; Thomas îi vedea fiecare răsucire, de parcă lucrurile se întâmplau cu încetinitorul; de parcă singurul lor scop era să-l facă să simtă groaza de a vedea așa ceva. Cuțitul se apropia, învârtindu-se iar și iar, direct spre el. Un strigăt gâtuit îi urcă în gâtlej; își comandă să se miște, dar nu reuși.

Apoi, în mod inexplicabil, apăru Chuck, aruncându-se în fața lui. Thomas avea senzația că picioarele i se transformaseră în două bucăți de gheață; nu putea decât să privească scena îngrozitoare care se desfășura înaintea lui, complet neajutorat.

Cu un sunet dezgustător și umed, cuțitul se înfipse în pieptul lui Chuck, până la plăsele. Băiatul țipă, căzu, iar corpul îi intră imediat în convulsii. Sângele curgea din rană, de un roșu-închis. Picioarele i se izbeau de podea, lovind la întâmplare din pricina morții apropiate. O salivă roșie i se prelingea printre buze. Thomas simțea că lumea se prăbușește peste el, zdrobindu-i inima.

Se prăbuși, luând corpul lui Chuck în brațe.

— *Chuck*! țipă; își simțea vocea ca un acid care-i ardea gâtlejul. *Chuck*!

Băiatul se zbătea incontrolabil, era sânge peste tot, udând mâinile lui Thomas. Ochii lui Chuck se dădură peste cap – două orbite albe și goale. Sângele îi picura din nas și din gură.

— Chuck…, spuse Thomas, de această dată în șoaptă.

Trebuia să se poată face ceva. Îl puteau salva. Îl…

Convulsiile băiatului se opriră, rămase nemișcat. Ochii îi reveniră la normal, îl priviră pe Thomas, agățându-se de viață.

— Tho… mas.

Un singur cuvânt, abia auzit.

— Rezistă, Chuck, spuse Thomas. Nu muri, luptă. *Chemați pe cineva*!

Nimeni nu se mișcă și, în sinea sa, Thomas știa de ce. Nimic nu-l putea ajuta acum. Se terminase. Pete negre înotau în fața ochilor lui Thomas, camera se legăna și se învârtea. *Nu*, se gândi el. *Nu Chuck. Nu Chuck. Oricine în afară de Chuck.*

— Thomas, șopti Chuck. Caut-o… pe mama. O tuse chinuitoare îi izbucni din plămâni, aruncând jeturi de sânge. Spune-i…

Nu termină. Ochii i se închiseră, corpul îi atârnă moale. O ultimă respirație îi ieși printre buze.

Thomas îl privi; privi corpul inert al prietenului său.

Ceva se întâmplă în sufletul lui Thomas. Începu din piept, o sămânță de furie. De răzbunare. De ură. Ceva întunecat și îngrozitor. Apoi explodă, țâșnind prin plămâni, prin gât, prin brațe și picioare. Prin minte.

Îi dădu drumul lui Chuck, se ridică în picioare, tremurând, se întoarse cu fața spre noii vizitatori.

Și apoi Thomas o luă razna. *O luă razna complet*.

Fugi înainte, se aruncă asupra lui Gally, apucându-l cu degetele ca niște gheare. Găsi gâtul băiatului, îl strânse, căzu pe jos deasupra lui. Încălecă peste corpul lui, îl strânse cu picioarele ca să nu poată scăpa. Începu să-l lovească cu pumnii.

Îl țintuia la pământ cu mâna stângă, apăsându-i gâtul, în vreme ce cu dreapta îi căra o ploaie de pumni, unul după altul. Dă-i, și dă-i, și dă-i, izbindu-și încheieturile în obrajii și în nasul băiatului. Se lăsă cu scrâșnete de dinți, cu sânge, cu țipete îngrozitoare. Thomas nu știa ale cui erau mai puternice: ale sale sau ale lui Gally. Îl bătu – îl *bătu*, eliberându-se de fiecare gram de furie pe care o simțise vreodată.

Apoi Minho și Newt îl traseră deoparte, încă dând din mâini chiar și când lovea doar aerul cu ele. Îl târâră pe podea; se luptă cu ei, se zvârcoli, strigă să fie lăsat în pace. Ochii îi rămaseră ațintiți asupra lui Gally, care zăcea pe jos, nemișcat; Thomas putea simți ura curgând din el, de parcă i-ar fi unit o linie vizibilă de foc.

Și apoi, dintr-odată, se risipi totul. Nu se mai gândea decât la Chuck.

Se eliberă din strânsoarea lui Minho și a lui Newt, alergă la corpul nemișcat și fără viață al prietenului său. Îl luă din nou în brațe, ignorând sângele, privirea înghețată de moarte de pe fața băiatului.

— *Nu*! strigă Thomas, chinuit de tristețe. *Nu*!

Teresa veni și își puse mâna pe umărul lui. Thomas i-o dădu jos.

— I-am promis! țipă el, dându-și seama chiar în timp ce striga că vocea sa avea ceva nefiresc. Ceva aproape de nebunie. I-am promis c-o să-l salvez! I-am *promis*!

Teresa nu-i răspunse, dădu doar din cap, cu ochii în pământ.

Thomas îl strânse pe Chuck la piept, îl strânse tare, de parcă asta l-ar fi putut cumva aduce înapoi sau i-ar fi putut mulțumi astfel pentru că îi salvase viața, pentru că fusese prietenul lui când nimeni altcineva nu era.

Thomas plânse cum nu mai plânsese niciodată înainte. Suspinele lui sfâșietoare răsunau prin cameră ca icnelile unui torturat.

CAPITOLUL 60

În cele din urmă îngropă totul în inimă, absorbind valul dureros al durerii. În Poiană Chuck devenise pentru el un simbol – un semn că vor reuși cumva să îndrepte lucrurile în lume; să doarmă într-un pat normal, să fie sărutați de noapte bună; să mănânce ouă și șuncă la micul dejun; să meargă la o școală adevărată; să fie fericiți.

Dar acum Chuck era mort. Și corpul lui inert, de care Thomas încă se agăța, părea un talisman rece – care spunea nu numai că visele acelea despre un viitor optimist nu se vor împlini niciodată, dar că viața n-a fost niciodată așa de la bun început; chiar și ieșiți din Labirint, mai departe îi așteptau zile grele. O viață de necazuri.

Amintirile lui erau vagi în cel mai bun caz. Dar nu erau prea multe lucruri bune printre ele.

Thomas își adună durerea, o încuie undeva înăuntrul său. O făcu pentru Teresa. Pentru Newt și Minho. Orice grozăvie îi aștepta, erau împreună; și asta era tot ce conta în acest moment.

Îi dădu drumul lui Chuck și se prăbuși pe spate, încercând să nu privească spre cămașa băiatului, neagră de sânge. Își șterse lacrimile de pe obraji, se frecă la ochi, se gândi că ar trebui să se simtă stânjenit, dar nu se simțea așa. În cele din urmă își ridică privirea. Se uită spre Teresa și spre ochii ei albaștri imenși, grei de tristețe – și pentru el, și pentru Chuck, era sigur de asta.

Teresa se întinse, îl apucă de mână și-l ajută să se ridice. Odată ce se ridică, ea nu-i dădu drumul, și nici el ei. Îi strânse mâna, încercând să-i spună așa ce simțea. Nimeni nu scotea niciun cuvânt, majoritatea se holba fără nicio expresie la corpul lui Chuck, ca și cum era departe de a mai putea simți ceva. Nimeni nu-l privea pe Gally, care respira, dar era nemișcat.

Femeia care reprezenta RĂUL sparse tăcerea.

— Toate lucrurile se întâmplă cu un motiv, spuse ea, fără nicio urmă de malițiozitate în voce. Trebuie să înțelegeți asta.

Thomas o privi, strângându-și toată ura în privire. Dar nu obținu nimic.

Teresa își așeză cealaltă mână pe brațul lui, îi strânse bicepsul.

— *Și acum ce facem*? întrebă ea.

— *Nuști*u, îi răspunse Thomas. *Nu pot*…

Propoziția îi fu întreruptă de niște strigăte bruște și de o agitație dincolo de intrarea pe care venise femeia. Aceasta era clar speriată, sângele scurgându-i-se din obraji când se întoarse spre ușă. Thomas îi urmări privirea.

Mai mulți bărbați și femei îmbrăcați în jeanși soioși și haine îmbibate de apă intrară pe ușă cu armele ridicate, țipând și strigându-și cuvinte unii altora. Era imposibil să înțelegi ce spuneau. Armele lor – puști, pistoale – arătau… vechi, rustice. Aproape ca niște jucării abandonate în pădure cu anii, recent descoperite de următoarea generație de copii pregătiți să se joace de-a războiul.

Thomas privi șocat cum doi dintre nou-veniți trântiră femeia ce reprezenta RĂUL la pământ. Apoi altul făcu un pas înapoi și-și ridică arma, țintind.

Nu se poate, se gândi Thomas. *Nu*…

Fulgere de lumină se aprinseră în aer când izbucniră mai multe focuri de armă, iar gloanțele intrară în corpul femeii. Era moartă, un ghiveci însângerat.

Thomas făcu mai mulți pași înapoi, aproape că se împiedică.

Un bărbat se apropie de Poienari în timp ce ceilalți din grupul său se împrăștiară în jurul lor, legănându-și armele de la stânga la dreapta și trăgând în ferestrele de observație, spărgându-le. Thomas auzi țipete, văzu sânge; privi în altă parte, se concentră asupra bărbatului care se apropiase de ei. Avea păr negru, chipul tânăr, dar plin de riduri în jurul ochilor, de parcă și-ar fi petrecut toate zilele îngrijorându-se cum să mai trăiască o zi.

— Nu avem timp să vă explicăm, spuse bărbatul, cu vocea la fel de încordată ca și fața. Veniți după mine și fugiți ca și cum viața voastră ar depinde de asta. Pentru că depinde de asta.

Spunând acest lucru, bărbatul făcu câteva semne colegilor săi, apoi se întoarse și fugi prin ușile mari de sticlă, ținând arma încordat în fața sa. Focuri de armă și strigăte continuau să răsune în cameră, dar Thomas se strădui să le ignore și să urmeze indicațiile.

— *Plecați*! strigă din spatele lor unul dintre salvatori – doar așa îi putea numi Thomas.

După o scurtă ezitare, Poienarii îl urmară, aproape călcându-se în picioare în graba lor de a ieși din cameră, cât mai departe de Dureroși și de Labirint. Thomas, încă ținând-o de mână pe Teresa, alergă împreună cu ei, înghesuit în spatele grupului. Nu puteau face altceva decât să abandoneze corpul lui Chuck.

Thomas nu simțea nicio emoție. Era complet amorțit. Alergă pe un hol lung, printr-un tunel slab luminat, pe niște scări spiralate. Era întuneric peste tot, mirosea a chestii electrice. Într-un alt hol, pe alte scări, pe alte holuri. Thomas voia să-l jelească pe Chuck, să se entuziasmeze că au scăpat, să se bucure că Teresa era cu el. Dar văzuse prea multe. Nu mai era decât un gol. Un vid. Continua să meargă.

Alergară mai departe, unii dintre salvatori conducându-i din față, alții strigându-le încurajări din spate.

Ajunseră la un alt grup de uși de sticlă și intrară într-o ploaie torențială, căzând dintr-un cer negru. Nu se vedea nimic în afara sclipirilor de lumină de pe perdeaua clipocitoare de apă.

Conducătorul nu se opri până când nu ajunseră la un autobuz uriaș, cu aripile îndoite și zgâriate, cu majoritatea ferestrelor brăzdate de crăpături. Ploaia spăla tot, făcându-l pe Thomas să-și imagineze o fiară uriașă care ridica nivelul oceanului.

— Urcați! țipă bărbatul. Grăbiți-vă!

Se grăbiră, formând la ușa autobuzului un grup compact pe măsură ce urcau, unul câte unul. Părea să dureze o veșnicie, cu Poienarii care se împingeau și-și croiau drum pe cele trei scări și spre scaune.

Thomas era în spate, Teresa chiar în fața lui. Thomas își ridică privirea spre cer, simți apa pe față: era caldă, aproape fierbinte, ciudat de densă. În chip straniu, îl ajută să iasă din depresie, îl trezi. Poate că era doar intensitatea potopului. Se concentră asupra autobuzului, asupra Teresei, asupra evadării.

Erau aproape la ușă când o mână îi lovi brusc umărul, apucându-l de tricou. Țipă când cineva îl trase înapoi, smulgându-i mâna din cea a Teresei: o zări întorcându-se ca să-l vadă pe Thomas trântit la pământ, împroșcând un jet de apă în jur. O săgeată de durere îi trecu pe șira spinării când capul femeii apăru la cinci centimetri de al lui, întors, blocându-i-o din vedere pe Teresa.

Părul unsuros îi atârna, atingându-l pe Thomas, încadrând o față ascunsă în umbră. Un miros îngrozitor îi ajunse la nas, de lapte și ouă stricate. Femeia se retrase suficient pentru ca lanterna cuiva să-i lumineze chipul: piele palidă, ridată, acoperită de răni îngrozitoare, din care se scurgea puroi. O groază totală îl cuprinse, înghețându-l.

— El o să ne salveze pe toți! spuse femeia cea îngrozitoare, împroșcându-l pe Thomas cu un scuipat. O să ne salveze de Arșiță!

Femeia scoase un hohot de râs, care era mai mult o tuse horcăită.

Scânci când unul dintre salvatori o apucă cu ambele mâini și o trase de pe Thomas, care-și veni în fire și se ridică în picioare. Se ciocni cu spatele de Teresa, privind cum bărbatul târa femeia, care lovea slab cu picioarele, cu ochii lipiți de Thomas. Îl arătă cu degetul, strigându-i:

— Să nu crezi nimic din ce-ți spun! Tu o să ne salvezi de Arșiță!

Când bărbatul ajunse la câțiva metri de autobuz, trânti femeia la pământ.

— Stai cuminte sau te împușc! îi strigă, apoi se întoarse spre Thomas. Urcați-vă în autobuz!

Thomas, atât de înfricoșat de întâmplare, încât corpul îi tremura, se întoarse și o urmă pe Teresa pe scări și înăuntrul autobuzului. Mai mulți ochi măriți îl priviră în timp ce el și Teresa se îndreptară spre locurile din spate și se așezară; se ghemuiră împreună. O apă neagră curgea peste ferestrele de afară. Ploaia răpăia pe acoperiș; tunetele zgâlțâiau cerul de deasupra lor.

— *Ce-a fost asta*? îi spuse Teresa în gând.

Thomas nu putu răspunde, doar clătină din cap. Gândul la Chuck îl năpădi iar, înlocuind-o pe femeia nebună, întunecându-i inima. Pur și simplu nu-i păsa, nu simțea nicio ușurare că scăpase din Labirint. *Chuck*…

Unul dintre salvatori, o femeie, stătea vizavi de Thomas și de Teresa. Conducătorul care le vorbise mai devreme se urcă în autobuz și se așeză la volan, pornind motorul. Vehiculul demară.

Chiar în acel moment Thomas zări o mișcare dincolo de fereastră. Femeia ciuruită de răni se ridicase în picioare și alerga în fața autobuzului, dând din mâini cu frenezie, țipând ceva care

nu se auzea de sunetele furtunii. Ochii îi ardeau de nebunie sau de groază – Thomas nu știa exact din care pricină.

Se aplecă spre geamul ferestrei, dar femeia dispăru din raza sa vizuală.

— Stați! țipă Thomas, dar nimeni nu-l auzi. Sau dacă îl auziră, nu le păsa.

Șoferul călcă pedala de accelerație, iar autobuzul se clătină când se lovi de corpul femeii. O bufnitură aproape că-l aruncă pe Thomas din scaun când roțile din față trecură peste ea, urmată rapid de a doua bufnitură: roțile din spate. Thomas o privi pe Teresa și văzu expresia dezgustată de pe chipul ei, care în mod sigur era o copie în oglindă a propriei sale expresii.

Fără niciun cuvânt, șoferul acceleră, iar autobuzul plonjă înainte, în noaptea bătută de ploaie.

CAPITOLUL 61

Următoarea oră și mai bine fu pentru Thomas o ceață de imagini și de sunete.

Șoferul conducea cu o viteză nebună, prin orașe și orășele, ploaia puternică camuflând în mare parte imaginile. Luminile și clădirile se zăreau înclinate și tremurate, desprinse parcă dintr-o halucinație produsă de droguri. La un moment dat, oamenii de afară se grăbiră spre autobuz, cu hainele zdrențuite, cu părul lipit de cap, cu răni ciudate – ca acelea pe care Thomas le văzuse pe femeie – pe fețele îngrozite. Băteau în aripile autovehiculului de parc-ar fi vrut să intre, să scape de viețile îngrozitoare pe care le duceau.

Autobuzul nu încetini deloc. Teresa tăcea lângă Thomas.

Într-un final, Thomas își adună suficient curaj ca să vorbească cu femeia din partea cealaltă a culoarului.

— Ce se întâmplă? o întrebă, neștiind prea bine cum să formuleze întrebarea.

Femeia îl privi. Păr negru și ud atârnând în șuvițe în jurul feței, ochi negri plini de tristețe.

— E o poveste foarte lungă.

Vocea femeii era mult mai blândă decât se așteptase Thomas, dându-i speranța că era într-adevăr o prietenă – că toți ceilalți salvatori le erau prieteni. În ciuda faptului că uciseseră o femeie cu sânge rece.

— Te rog, spuse Teresa. Te rog, explică-ne ceva.

Femeia își plimbă privirea de la Thomas la Teresa, apoi oftă.

— O să dureze o vreme până când vă veți recăpăta memoria, dacă vă veți recăpăta-o. Nu suntem oameni de știință, nu știm ce v-au făcut sau cum.

Thomas se întristă la gândul că era posibil să-și fi pierdut memoria pentru totdeauna, dar insistă:

— Cine sunt ei? întrebă el.

— A început cu exploziile solare, spuse femeia, privirea devenindu-i mai rece.

— Ce…, începu Teresa, dar Thomas îi făcu semn să tacă.

— *Las-o să vorbească*, îi spuse în minte. *Se pare că ne va spune*.

— *OK*.

Femeia vorbea aproape ca în transă, neluându-și ochii dintr-un punct nevăzut din depărtare.

— Exploziile solare nu puteau fi prevăzute. Ele sunt normale, dar astea au fost fără precedent, uriașe, din ce în ce mai mari; și odată observate, n-au trecut decât câteva minute până când căldura a lovit Pământul. La început au ars sateliții și mii de oameni au murit instantaneu, milioane de oameni au murit în următoarele câteva zile. Sute de kilometri de pământ s-au transformat în deșert. Apoi a venit boala. Se opri și trase aer în piept. Pe măsură ce ecosistemul era distrus, a devenit imposibil să ținem sub control boala; sau măcar s-o menținem în America de Sud. Jungla a dispărut, dar insectele nu. Oamenii îi spun Arșița acum. E ceva absolut îngrozitor. Numai cei bogați pot fi tratați, nimeni nu poate fi vindecat. Numai dacă zvonurile din Anzi nu sunt adevărate.

Thomas aproape că-și încălcă propriul sfat; întrebările i se îngrămădeau în minte. Groaza îi umplu inima. Stătea și o asculta pe femeia care continuă:

— Cât despre voi – voi toți – nu sunteți decât câțiva dintre milioanele de orfani. Au testat mii și v-au ales pe voi pentru testul cel mare. Pentru ultimul test. Tot ce ați trăit a fost calculat și gândit. Au folosit catalizatori ca să vă studieze reacțiile, activitatea creierului, gândurile. Toate în încercarea de a-i găsi pe cei capabili să ne ajute să descoperim o metodă de a învinge Arșița. Se opri din nou și își dădu o șuviță de păr după ureche. Majoritatea efectelor fizice sunt cauzate de altceva. Mai întâi apar halucinațiile, apoi instinctele animalice pun stăpânire pe cele umane. În cele din urmă îi mistuie, le distruge umanitatea. Totul e în creier. Arșița *locuiește* în creier. E o chestie îngrozitoare. Mai bine mort decât să te îmbolnăvești de ea.

Femeia își mută privirea din gol spre Thomas, apoi spre Teresa, apoi spre Thomas din nou.

— Nu-i vom lăsa să facă așa ceva copiilor. Ne-am dedicat viețile luptei împotriva celor ce reprezintă RĂUL. Nu ne putem pierde umanitatea, indiferent de rezultatul final.

Își încrucișă brațele în poală și își coborî privirea asupra lor.

— Veți afla mai multe cu timpul. Noi locuim în nord. Suntem la mii de kilometri de Anzi. De aici și până în Anzi se întinde zona pe care ei o numesc Pârjolul. Se află în jurul a ceea ce era înainte ecuatorul; acum nu e decât căldură și praf, un loc plin de sălbatici bolnavi de Arșiță. Încercăm să traversăm zona respectivă ca să găsim un leac. Dar până atunci, vom lupta împotriva RĂULUI și vom opri experimentele și testele. Privi cu precauție spre Thomas, apoi spre Teresa. Sperăm că ne veți ajuta.

Își mută din nou privirea, uitându-se pe fereastră.

Thomas privi spre Teresa, ridicând din sprâncene întrebător. Ea pur și simplu clătină din cap și apoi și-l așeză pe umărul lui și închise ochii.

— *Sunt prea obosită ca să mă gândesc la asta*, spuse ea. *Hai să stăm în siguranță deocamdată.*

— *Poate că suntem în siguranță*, răspunse Thomas. *Poate*.

O auzi dormind ușor, dar știa că lui îi va fi imposibil să adoarmă. Simțea o asemenea furtună de emoții contradictorii, încât nu le putea identifica. Totuși, era mai bine decât vidul pe care-l simțise mai devreme. Nu putea face altceva decât să stea și să privească pe fereastră ploaia și întunericul, analizând cuvinte precum *Arșiță*, și *boală*, și *experiment*, și *Pârjol*, și *RĂU*. Nu putea decât să stea și să spere că lucrurile vor merge mai bine acum decât în Labirint.

Dar, zgâlțâindu-se și legănându-se odată cu mișcările autobuzului, simțind capul Teresei lovindu-i-se din când în când de umăr când vehiculul întâlnea obstacole mari, auzind-o tresărind și adormind la loc, auzind murmurele conversațiilor celorlalți Poienari, gândurile lui Thomas se întorceau la un singur lucru.

La Chuck.

•

Două ore mai târziu, autobuzul se opri.

Trăseseră într-o parcare noroioasă din jurul unei clădiri banale cu mai multe rânduri de ferestre. Femeia și ceilalți salvatori îi strecurară pe cei nouăsprezece băieți și o fată prin ușa principală și pe scări, apoi într-un dormitor uriaș cu câteva paturi supraetajate aliniate de-a lungul unuia dintre pereți. În partea opusă se aflau câteva dulapuri și mese. Ferestre acoperite de perdele brăzdau fiecare perete al camerei.

Thomas analiză totul cu o mirare rece și tăcută; nu mai putea fi uimit sau copleșit de nimic.

Locul era plin de culori. Vopsea galben-deschis, pături roșii, perdele verzi. După griul șters al Poienii, era ca și cum ar fi fost transportați într-un curcubeu însuflețit. Vederea tuturor acestor lucruri, a paturilor și a dulapurilor, toate pregătite și noi – senzația de normalitate era aproape copleșitoare. Era prea frumos ca să fie adevărat. Minho o descrise mai bine când intrară în noul mediu:

— Am pulifrit-o și am ajuns în rai.

Lui Thomas îi era greu să se bucure, ca și cum l-ar fi trădat pe Chuck dacă ar fi făcut-o. Dar simțea ceva. Ceva.

Conducătorul-șofer îi lăsă pe Poienari pe mâna unei echipe mici – nouă sau zece oameni, bărbați și femei, purtând pantaloni negri cu dungă și cămăși albe, cu părul fără cusur, cu fețele și mâinile curate. Zâmbeau.

Culorile. Paturile. Echipa. Thomas simți cum o fericire imposibilă încerca să-și facă loc în el. O groapă uriașă se ascundea în mijlocul ei însă. O depresie întunecată care era posibil să nu mai dispară niciodată – amintirile despre Chuck și despre moartea sa brutală. Sacrificiul lui. Dar în ciuda acestui fapt, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda a tot ce le spusese femeia din autobuz despre lumea în care intraseră, Thomas se simțea în siguranță pentru prima dată de când ieșise din Cutie.

Au fost distribuite paturile, au fost împărțite hainele și lucrurile pentru baie, se servi cina. Pizza. Adevărată, bona fide, din aceea de te lingi pe degete. Thomas devoră fiecare bucățică, foamea întrecând orice altă senzație; atmosfera de mulțumire și de ușurare din jurul lui era palpabilă. Cei mai mulți dintre Poienari fuseseră tăcuți în tot acest timp, îngrijorați poate că, dacă vorbesc, toate vor dispărea. Dar erau o mulțime de zâmbete. Thomas se obișnuise atât de mult cu expresiile de disperare, încât era aproape tulburat să vadă chipuri fericite. Mai ales când lui îi era atât de greu să simtă fericirea.

Curând după cină nimeni nu se împotrivi când li se spuse că era timpul să meargă la culcare.

Thomas în niciun caz nu se împotrivi. Simțea că ar putea dormi o lună.

CAPITOLUL 62

Thomas împărțea un pat supraetajat cu Minho, care insistă să doarmă deasupra. Newt și Tigaie erau chiar lângă ei. Echipa o puse pe Teresa într-o cameră separată, luând-o înainte să-și poată măcar lua rămas-bun. Lui Thomas îi era un dor disperat de ea la trei secunde după ce plecă.

În timp ce se instala pe salteaua moale pentru somn, fu întrerupt:

— Hei, Thomas, spuse Minho de deasupra.

— Da?

Thomas era atât de obosit, încât abia dacă reuși să pronunțe cuvântul.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Poienarii care au rămas în urmă?

Thomas nu se gândise la asta. Mintea îi fusese ocupată cu Chuck și acum cu Teresa.

— Nu știu. Dar ținând cont de cât de mulți au murit venind aici, n-aș vrea să fiu în locul lor acum. Probabil că Durerroșii roiesc pe ei.

Nu-i venea să creadă cât de indiferent îi suna vocea.

— Crezi că suntem în siguranță cu oamenii ăștia? întrebă Minho.

Thomas medită o clipă la întrebare. Nu era decât un singur răspuns de care să se agațe.

— Da, cred că suntem în siguranță.

Minho mai spuse ceva, dar Thomas nu-l auzi. Era mort de oboseală, mintea îi zbură la scurta sa perioadă petrecută în Labirint, ca Alergător, și la cât de mult își dorise asta, chiar din prima noapte în Poiană. I se părea că se întâmplase cu sute de ani în urmă. Ca un vis.

Murmure de conversații pluteau în aer, dar lui Thomas i se părea că vin de pe altă planetă. Se holbă la scândurile de lemn încrucișate ale patului de deasupra, simțind că-l cuprinde somnul. Dar fiindcă voia să vorbească cu Teresa, i se împotrivi.

— *Cum e camera ta*? o întrebă în minte. *Mi-ar plăcea să fii aici*.

— A, *da*? răspunse ea. *Cu toți băieții ăia puturoși*? *Nu prea cred*.

— *Cred că ai dreptate. Cred că Minho a tras a treia bășină numai în ultimul minut.*

Thomas știa că era o glumă jalnică, dar numai atât putea.

O simți râzând, își dori să poată face la fel. Urmă o pauză lungă.

— *Îmi pare sincer rău pentru Chuck*, spuse ea în cele din urmă.

Thomas simți o împunsătură puternică în piept și-și închise ochii în timp ce aluneca mai adânc în nefericirea acelei nopți.

— *Putea fi atât de enervant*, spuse el. Se opri, gândindu-se la noaptea în care Chuck îl speriase de moarte pe Gally în baie. *Dar mă doare. E ca și cum aș fi pierdut un frate.*

— *Știu*.

— *I-am promis*...

— *Termină, Tom*.

— *Ce*?

Voia ca Teresa să-l facă să se simtă mai bine, să spună ceva magic care să-i ia durerea.

— *Termină cu chestia cu promisiunea. Jumătate dintre noi au supraviețuit. Am fi murit cu toții dacă am fi rămas în Labirint*.

— *Dar Chuck n-a supraviețuit*, spuse Thomas.

Îl chinuia vinovăția pentru că știa cu siguranță că ar fi schimbat oricare Poienar din cameră pentru Chuck.

— *A murit salvându-te pe tine*, spuse Teresa. *A fost alegerea lui. Nu uita niciodată ce-a făcut.*

Thomas simți lacrimile sub pleoape; una scăpă și-i alunecă pe tâmpla dreaptă, în păr. Trecu un minut întreg fără să spună vreun cuvânt. Apoi zise:

— *Teresa*?

— *Da*.

Lui Thomas îi era frică să-și mărturisească gândurile, dar o făcu.

— *Aș vrea să-mi amintesc de tine. De noi. Dinainte*.

— *Și eu*.

— *Se pare că*... nu știa cum s-o spună.

— *Știu*.

— *Mă întreb ce va fi mâine*.

— *Vom afla în câteva ore*.

— *Mda. Noapte bună*.

Voia să spună mai multe, mult mai multe. Dar nu-i veni nimic în minte.

— *Noapte bună*, spuse ea, chiar când se stinseră luminile.

Thomas se întoarse pe partea cealaltă, bucuros că era întuneric și că nimeni nu putea vedea expresia care i se întipărise pe față.

Nu era chiar un zâmbet. Nu era neapărat o expresie de fericire. Dar aproape.

Și deocamdată, aproape era suficient.

EPILOG

Memoriu RĂUL, Data: 232.1.27, Ora: 22:45
TO: Asociații
FROM: Ava Paige, Președinte
RE: DESPRE ÎNCERCĂRILE LABIRINTULUI, Grupul A

După orice calcul, cred că suntem toți de acord că încercările au fost un succes. Douăzeci de supraviețuitori, toți pregătiți pentru încercarea plănuită. Răspunsurile la Variabile au fost satisfăcătoare și încurajatoare. Uciderea băiatului și „salvarea” s-au dovedit a fi un final valoros. Trebuia să le producem un șoc, să le vedem răspunsurile. Sincer, sunt uimită că în final, în ciuda tuturor lucrurilor, am putut să selectăm un număr atât de mare de copii care pur și simplu n-au renunțat niciodată.

Destul de ciudat, să-i văd așa, să mă gândesc că totul merge bine, a fost cel mai greu lucru pentru mine. Dar nu avem timp pentru regrete. Pentru binele oamenilor noștri, vom merge mai departe.

Știu că am opiniile mele în legătură cu cine ar trebui să fie ales conducător, dar mă voi abține să le spun acum, ca să nu influențez vreo decizie. Din punctul meu de vedere, e o alegere evidentă.

Suntem cu toții conștienți de miză. Eu, una, mă simt încurajată. Vă amintiți ce și-a scris fata pe braț înainte să-și piardă memoria? Unicul lucru pe care a hotărât să-l rețină? *RĂUL e bun*.

Subiecții își vor aminti în cele din urmă și vor înțelege scopul dificultăților la care i-am supus și la care îi vom supune. Misiunea noastră e să servim și să protejăm umanitatea, indiferent de costuri. Suntem, într-adevăr „buni”.

Vă rog să-mi trimiteți părerile voastre. Subiecților li se va îngădui o noapte de somn înainte de implementarea Pasului 2. De data aceasta, haideți să fim optimiști.

Rezultatele probelor grupului B au fost și ele extraordinare. Am nevoie de timp ca să centralizez datele, dar ne putem ocupa de ele mâine dimineață.

Pe mâine deci.

SFÂRȘITUL PRIMEI CĂRȚI

MULȚUMIRI

Redactorului și prietenei mele Stacy Whitman, pentru că m-a ajutat să văd ceea ce nu puteam vedea.

Lui Jacoby Nielsen, fan credincios, pentru feedbackul și sprijinul său constant.

Colegilor Brandon Sanderson, Aprilynne Pike, Julie Wright, J. Scott Savage, Sara Zarr, Emily Wing Smith și Anne Bowen, pentru că sunt alături de mine.

Impresarului meu, Michael Bourret, pentru că a transformat visul meu în realitate.

Sincere mulțumiri lui Lauren Abramo și tuturor celor de la Dystel & Goderich.

Și Kristei Marino, pentru o redactare mai mult decât excelentă. Ești un geniu, numele tău ar trebui trecut pe copertă lângă al meu.

Nu pierde continuarea! *Urmărește noi aventuri în cartea a doua*!

ÎNCERCĂRILE FOCULUI

